

ભગવાનશ્રીકૃંદકુંદ-કહાનજૈનશાસ્ત્રમાળા પુષ્પ-૧૦૬

નમઃ શ્રીસમયસારાય ।

શ્રીમદ્ આચાર્યવર અમૃતચંદ્રસૂરિ વિરચિત

શ્રી

સમયસાર-કલશ

ભગવત્કુંદકુંદાચાર્યદેવપ્રણીત સમયસારની શ્રીઅમૃતચંદ્રાચાર્યદેવવિરચિત
'આત્મખ્યાતિ' ટીકાના કલશ-શ્લોક તથા તેના પર ટૂંકારી
ભાષામાં અધ્યાત્મરસિક પં. શ્રી રાજમલ્લ 'પાંડે'એ
રચેલી 'ખંડાન્વય સહિત અર્થ'રૂપ ટીકાના
પં. કૂલચંદ્ર સિદ્ધાન્તશાસ્ત્રીના આધુનિક
હિંદી અનુવાદના ગુજરાતી ભાષાંતર સહિત

*

: અનુવાદક :

બ્ર. ચંદુલાલ ખીમચંદ જોખાલિયા
સોનગઢ

*

: પ્રકાશક :

શ્રી દિગંબર જૈન સ્વાધ્યાયમંદિર ટ્રસ્ટ,
સોનગઢ (સૌરાષ્ટ્ર)

કિંમત : રૂ. ૭ = ૦૦

प्रथम आवृत्ति : प्रत ४५००

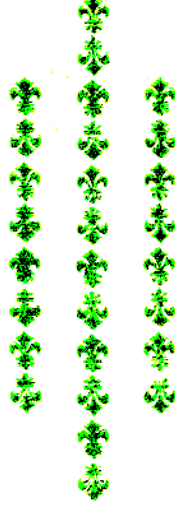
वीर नि. सं. २४६३

वि. सं. २०२३

द्वितीय आवृत्ति : प्रत १५००

वीर नि. सं. २५०३

वि. सं. २०३३

: मुद्रक :

भगनलाल जैन

अजित मुद्रणालय

सोनमठ (सौराष्ट्र)

Thanks & Our Request

This shastra has been donated in memory of Pujya Shree Lalchandbhai Amarchand Modi by Rajesh & Jyoti Shah who have paid for it to be "electronised" and made available on the internet.

Our request to you:

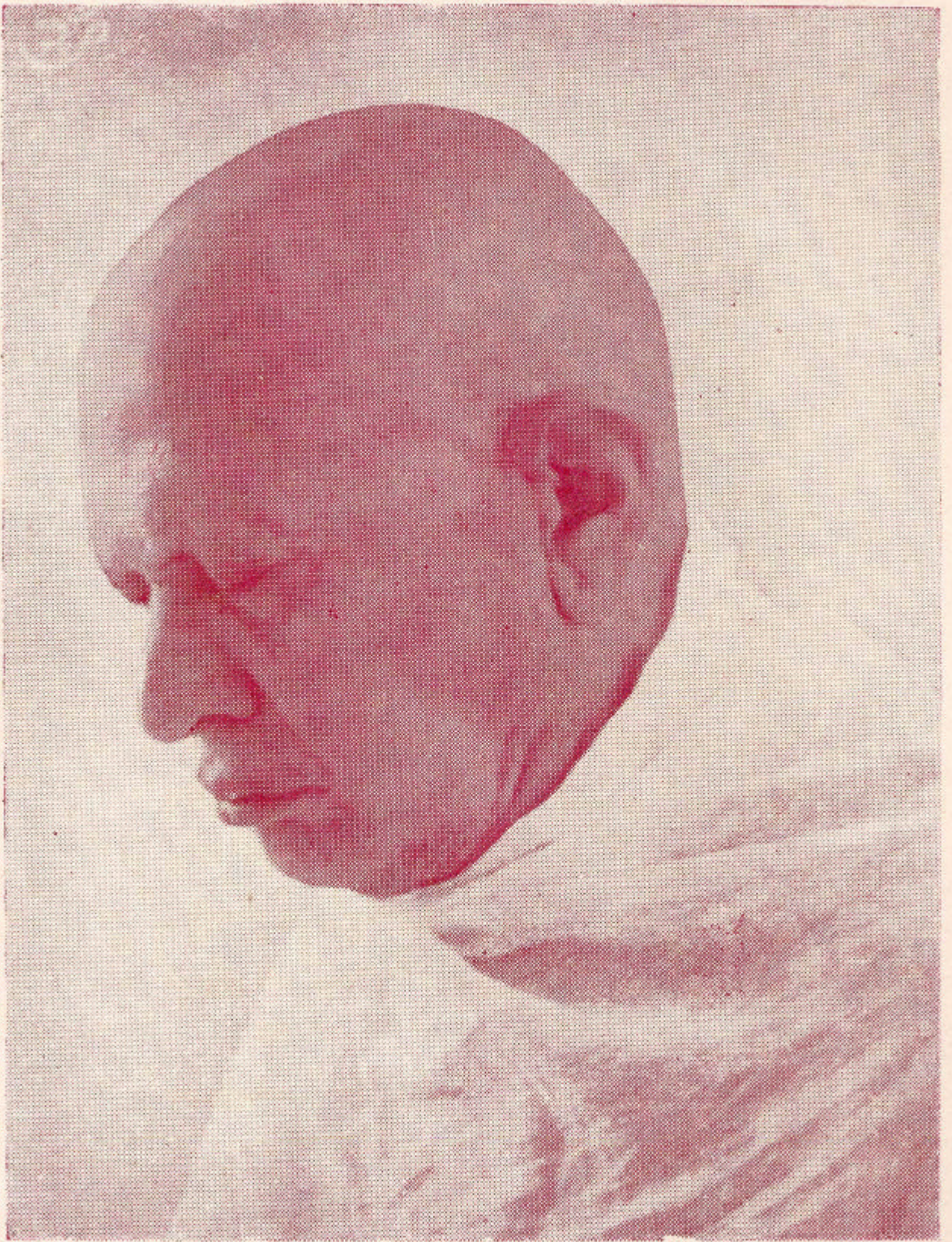
1) Great care has been taken to ensure this electronic version of [Samaysaar Kalash](#) is a faithful copy of the paper version. However if you find any errors please inform us on rajesh@AtmaDharma.com so that we can make this beautiful work even more accurate.

2) Keep checking the version number of the on-line shastra so that if corrections have been made you can replace your copy with the corrected one.

Version History

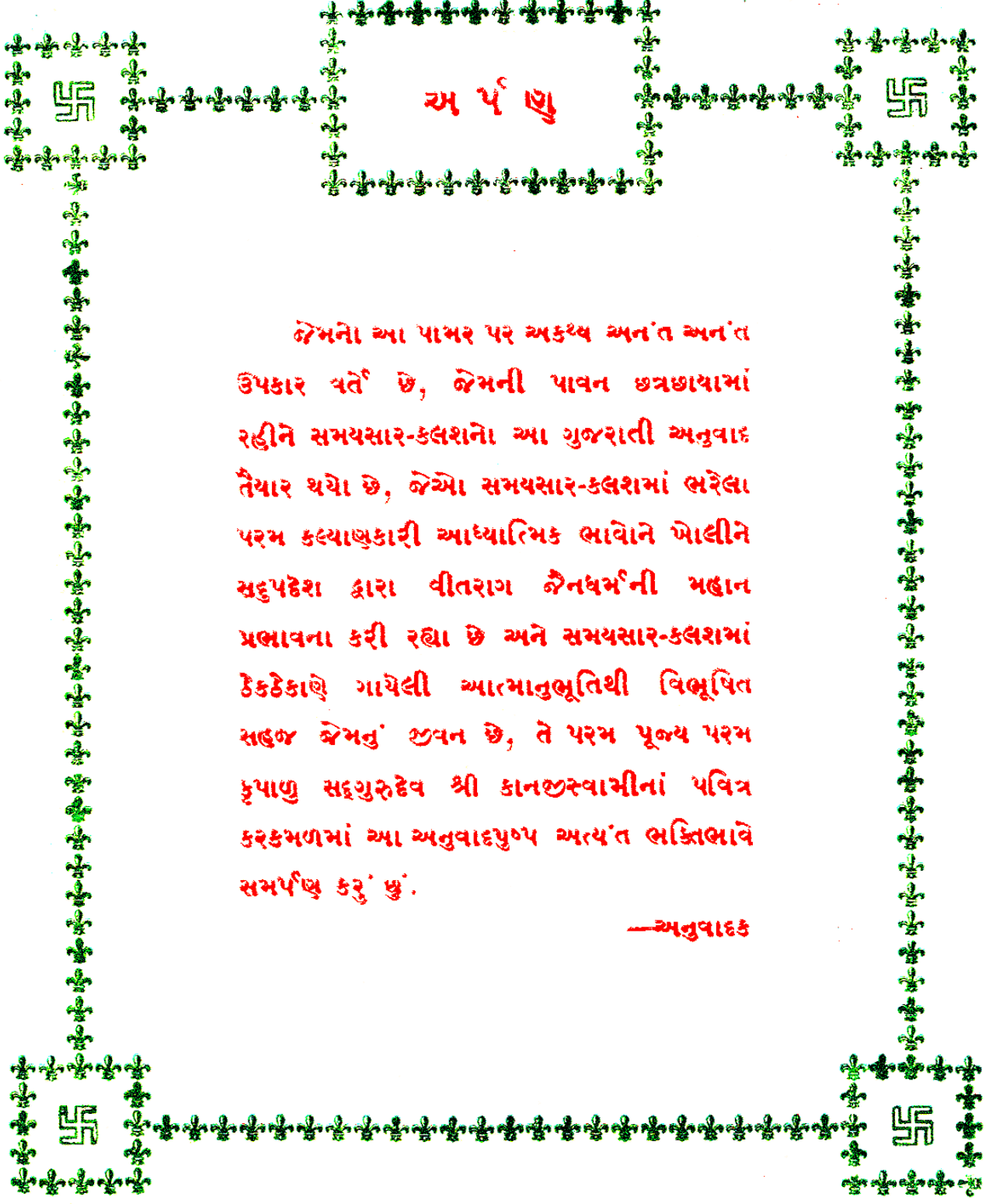
Version Number	Date	Changes
001	30 July 2007	First electronic version

परम पूज्य आत्मज्ञसंत श्री कानलस्वामी

અર્પણ

જેમનો આ પામર પર અકથ્ય અનંત અનંત ઉપકાર વર્તે છે, જેમની પાવન છત્રછાયામાં રહીને સમયસાર-કલશનો આ ગુજરાતી અનુવાદ તૈયાર થયો છે, જેઓ સમયસાર-કલશમાં ભરેલા પરમ કલ્યાણકારી આધ્યાત્મિક ભાવોને ખોલીને સદુપદેશ દ્વારા વીતરાગ જૈનધર્મની મહાન પ્રભાવના કરી રહ્યા છે અને સમયસાર-કલશમાં ઠેકઠેકાણે ગાયેલી આત્માનુભૂતિથી વિભૂષિત સહજ જેમનું જીવન છે, તે પરમ પૂજ્ય પરમ કૃપાળુ સદ્ગુરુદેવ શ્રી કાનજીસ્વામીનાં પવિત્ર કરકમળમાં આ અનુવાદપુષ્પ અત્યંત ભક્તિભાવે સમર્પણ કરું છું.

—અનુવાદક

❀ श्री सहगुरुदेव-स्तुति ❀

(हरिगीत)

संसारसागर तारवा जिनवाणी छ नौका लखी,
ज्ञानी सुकानी भल्या विना अे नाव पणु तारे नहीं;
आ काणमां शुद्धात्मज्ञानी सुकानी अहु अहु होख्यो,
सुख पुण्यराशि इत्यो अहो! गुरु इहान तुं नाविक भयो.

(अनुष्टुप)

अहो! लक्ष्मिदातमाना, सीमंघर-वीर-कुंदना!
आह्यांतर विलयो तारा, तारे नाव सुसुक्ष्मां.

(शिखरिणी)

सदा दृष्टि तारी विभण निज चैतन्य नीरभे,
अने ज्ञप्तिमांही दरव-गुण-पर्याय विलसे;
निजलंणीलावे परिणति स्वर्ग्ये जर्घ लणे,
निमित्तो वडेवारे अिदधन विषे कांछ न भणे.

(शार्ङ्गलविद्धीउत)

हैयुं 'सत सत, ज्ञान ज्ञान' धयके ने वणुवाणी छटे,
जे वणे सुसुक्ष्म सत्त्व जणके, परद्रव्य नातो तूटे;
—रागेद्वेष रुचे न, ज'प न वणे लावेन्द्रिमां-अंशमां,
उंकोटीर्ण अकंप ज्ञान महिमा हृदये रहे सर्वादा.

(वसंततिलका)

नित्ये सुधाअरण्य अंद्र! तने नमुं हूं,
करुण्णा अकारण्य समुद्र! तने नमुं हूं;
हे ज्ञानधोपक सुभेध! तने नमुं हूं,
आ दासना एवनशिष्यी! तने नमुं हूं.

(स्रग्धरा)

छांडी छांडी, छांडथी सुअनिधि सतना वायु नित्ये वहंती,
वाणी चिन्मूर्ति! तारी उर-अनुभवना सूक्ष्म लावे लखेदी;
लावो छांडा विचारी, अलिनव महिमा अित्तमां लावी लावी,
अेथेसुं रत्न पासुं,—भनरथ भननो; पूरजे शक्तिशाणी!

શ્રી સમયસારાય નમઃ ।

પ્રકાશકીય નિવેદન

‘સમયસાર’ તો જગત્પ્રકાશ છે. તેની શ્રી અમૃતચંદ્રાચાર્યકૃત ‘આત્મખ્યાતિ’ ટીકા આત્માની વિશિષ્ટ પ્રકારે પ્રસિદ્ધિ કરે છે. તેમાં આવેલ કળશો શુદ્ધામૃતથી ભરેલા છે. તે કળશો ઉપર જૈનધર્મના મર્મી પંડિતપ્રવર શ્રી રાજમલ્લજીએ મૂળ દૂંઢારી ભાષામાં ટીકા કરી છે. તેનો આધુનિક હિંદીમાં અનુવાદ શ્રી પં. કૂલચંદ્રજી સિદ્ધાંત-શાસ્ત્રીએ કરેલ છે. તેની ૩૩૦૦ પ્રત પ્રસિદ્ધ કરવામાં આવી હતી. તે બહુ અલ્પ સમયમાં ખપી જતાં, તેની બીજી આવૃત્તિરૂપે ૩૩૦૦ પ્રત છપાવવામાં આવી છે. તે ગ્રંથ કેટલો મહત્ત્વનો છે અને તે જિજ્ઞાસુઓને કેટલો પ્રિય છે તેનું માપ આ ઉપરથી નીકળી શકે છે.

મૂળ દૂંઢારી તથા તેના હિંદી અનુવાદ ઉપરથી આ ગુજરાતી અનુવાદ પ્રથમ વાર જ પ્રકાશિત કરતાં હૃદય અત્યાનંદ અનુભવે છે.

સમયસારરૂપ ચૈતન્યરત્નાકરનું ઊંડું અવગાહન કરીને, આત્માનુભવી સંત પૂજ્ય શ્રી કાનજીસ્વામીએ જે અધ્યાત્મનિધાન વર્તમાનકાળે જગત સમક્ષ પ્રગટ કરેલ છે તે અનેક ભવ્ય જીવોને આત્મકલ્યાણની અનોખી પ્રેરણા આપે છે; તે તેમનો મહા ઉપકાર છે. તેથી તેમનાં પાવન ચરણારવિંદમાં અત્યંત ભક્તિભાવે નમસ્કાર કરીએ છીએ.

લગભગ છઠ્ઠીશ વર્ષથી પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીના સાન્નિધ્યમાં નિરંતર વસી તેમની મહામૂલી સેવાનો અનુપમ લહાવો લેવાનું મહાન સહભાગ્ય જેમને સાંપડ્યું છે તે બ્ર. શ્રી ચંદુભાઈએ આ ગુજરાતી અનુવાદ તૈયાર કરી આપ્યો છે.

શ્રી ચંદુભાઈ કુમારબ્રહ્મચારી છે. તેમણે પૌતાનું સમગ્ર જીવન પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીનાં પાવન ચરણોમાં સમર્પણ કર્યું છે. તેમની એ અર્પણતા અનુકરણીય છે. તેઓ જૈન શાસ્ત્રોના ચારે અનુયોગના સારા અભ્યાસી છે. તેમની સ્મરણશક્તિ તીવ્ર છે અને તેથી પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીની આજ્ઞા થતાં તેઓ કોઈ પણ શાસ્ત્રનો આધાર તુરત જ કાઢી આપે છે. તેઓ નમ્ર, વિનયી, ભક્તિવંત, સાધર્મી પ્રત્યે વાત્સલ્ય ધરાવનાર, નિરભિમાની, મૃદુભાષી, વૈરાગ્યવંત, અધ્યાત્મસિક સન્ન જન છે. તેમણે આ શાસ્ત્રનો ગુજરાતી અનુવાદ જિનવાણી પ્રત્યેની ભક્તિ અર્થે અત્યંત ચીવટપૂર્વક, ઉલ્લસિત પરિણામે, તદ્દન નિઃસ્પૃહભાવે કરી આપ્યો છે. તે માટે આ સંસ્થા તેમની ઋણી છે અને તેમને ધન્યવાદ આપવા સાથે અભાર પ્રદર્શિત કરે છે.

[૬]

આ આખાથે અનુવાદને સૂક્ષ્મતાથી તપાસી આપવામાં, યોગ્ય સલાહ-સૂચન-પૂર્વક તેનું યથોચિત સંશોધન કરી આપવામાં સર્વતોમુખી સહાય સદ્ગર્ભવત્સલ પં. ભાઈશ્રી હિંમતલાલ જેઠાલાલ શાહે આપી છે; તેથી તેમનો અંતરથી આભાર માનવામાં આવે છે.

અજિત મુદ્રણાલયના માલિક શ્રી મગનલાલજી જેને કુશળતાપૂર્વક આ ગ્રંથની સુંદર છપાઈ આદિ કાર્ય કરી આપ્યું છે તે બદલ તેમનો આભાર માનીએ છીએ.

આ સમયસાર-કળશોમાં ભરેલ જ્ઞાનામૃતનું પાન કરીને ભવ્ય જીવો અમૃત-સંજીવનીની પ્રાપ્તિ કરે એવી ભાવના.

સોનગઢ
ફાગણ વદ દશમ,
વિ. સં. ૨૦૨૩

સાહિત્ય પ્રકાશન સમિતિ,
શ્રી દિ. જૈન સ્વાધ્યાયમંદિર ટ્રસ્ટ,
સોનગઢ (સૌરાષ્ટ્ર)

ॐ

શ્રી શુદ્ધચિદ્રૂપાયનમોનમઃ

પ્રકાશકીય નિવેદન

(દ્વિતીય આવૃત્તિ)

લગભગ દસ વર્ષ પછી આ આવૃત્તિનું પુનઃ પ્રકાશન કરતાં અમોને આનંદ થાય છે.

પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રી જે અધ્યાત્મજ્ઞાનામૃત નિરંતર પીરસી રહ્યા છે તેનું ધૈર્યથી અને ધગશપૂર્વક રસપાન કરીને મુમુક્ષુઓ આત્માનું અમરત્વ સમજીને શીઘ્ર આત્મહિતની સાધના કરે એવી હાર્દિક ભાવના.

આના પ્રકાશનમાં જે જે સદ્ગર્ભવત્સલ સજ્જનોના જે જે પ્રકારનો સહયોગ અમને સાંપડ્યો છે તે સર્વનો આભાર માનીએ છીએ.

સોનગઢ
શ્રાવણ વદ ૨
વિ. સં. ૨૦૩૩

સાહિત્ય પ્રકાશન સમિતિ
શ્રી દિ. જૈન સ્વાધ્યાયમંદિર ટ્રસ્ટ,
સોનગઢ.

નમઃ શ્રીસદ્ગુરુદેવાય ।

ઉપોદ્ધાત

મંગલં મગવાન્ વીરો મંગલં ગૌતમો ગણી ।

મંગલં કુન્દકુન્દાર્યો જૈનધર્મોઽસ્તુ મંગલમ્ ॥

શાસનનાયક સર્વજ્ઞવીતરાગદેવ પરમ ભદ્રારક પરમ પૂજ્ય ૧૦૦૮ ભગવાન શ્રી મહાવીરસ્વામીની ભવ્યજનકલ્યાણકારી દિવ્ય દેશનાનો જે અધ્યાત્મપ્રવાહ વિક્રમ સંવતના પ્રથમ સૈકામાં આ ભારતવર્ષને પાવન કરનાર આચાર્યભગવાન શ્રી કુંદકુંદ મહામુનિવરને ગુરુપરંપરાથી પ્રાપ્ત થયેલો, તે તેમણે યુક્તિ, આગમ અને પોતાના નિર્વિકલ્પ રસાસ્વાદરૂપ સ્વાનુભવના બળ વડે શ્રી સમયસાર, પ્રવચનસાર, નિયમસાર અને પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ વગેરે અનેક પ્રાભૂતરૂપ પ્રાકૃતગાથાબદ્ધ પરમાગમોમાં ભરીને મુમુક્ષુ ભવ્ય જીવોના કલ્યાણ-અર્થે તેમને ભેટરૂપે અર્પણ કર્યો છે. ભગવાન શ્રી કુંદકુંદાચાર્યદેવપ્રણીત ઉપરોક્ત પરમાગમોમાં શ્રી સમયસાર પરમાગમ આ કાળે નિરબ્ર નભમંડળમાં તેજસ્વી સૂર્ય સમાન અધ્યાત્મતત્ત્વનો સર્વાંગ પ્રકાશનાર મહાન અદ્ભુત સર્વોત્કૃષ્ટ ગ્રંથ છે. તેના પ્રણેતા, જેવા ઉચ્ચ કોટિના આત્મા છે તેવો જ ઉત્તમ આ ગ્રંથ છે.

સમયસાર ગ્રંથ ઉપર, શ્રી કુંદકુંદાચાર્યદેવ પછી લગભગ એક હજાર વર્ષે પોતાનાં દિવ્ય જ્ઞાન-સંયમથી તથા અનુપમ વિદ્વત્તાથી ભારતની ભવ્ય ધરાને વિભૂષિત કરનાર શ્રી અમૃતચંદ્રાચાર્યદેવે ‘આત્મજ્યાતિ’ નામની વિશદ, અર્થગંભીર, મૂળ ગાથાઓના હાર્દને ખોલનારી તથા અધ્યાત્મરસથી ઝોતપ્રોત સુંદર ટીકા સંસ્કૃત ભાષામાં રચેલી છે. જેમ સમયસાર પરમાગમના મૂળ કર્તા ભગવાન કુંદકુંદાચાર્યદેવ સાતિશય અધ્યાત્મપ્રતિભાસંપન્ન, લોકોત્તર, મહાન આચાર્યપરમેષ્ઠી છે, તેમ ‘આત્મજ્યાતિ’ ટીકાના પ્રણેતા પણ અધ્યાત્મમસ્તીમાં મસ્ત મહા સમર્થ આચાર્ય છે. તેમણે પ્રવચનસાર તથા પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ ઉપર પણ ટીકા લખી છે, અને તત્ત્વાર્થસાર, પુરુષાર્થસિદ્ધયુપાય વ્યાદિ સ્વતંત્ર ગ્રંથો પણ લખ્યા છે. તે સર્વમાં ‘આત્મજ્યાતિ’ ટીકા આચાર્યદેવની સર્વોત્કૃષ્ટ કૃતિ છે.

આ ટીકામાં આચાર્યદેવે, મૂળ ગાથાઓમાં ભરેલા અધ્યાત્મતત્ત્વના ગૂઢતમ

[૮]

આશયોને ખોલીને, જીવાદિ નવ તત્ત્વોનું શુદ્ધતયની પ્રધાનતાથી નિરૂપણ કરી મોક્ષમાર્ગનું યથાર્થ સ્વરૂપ જેમ છે તેમ બતાવ્યું છે, અને અનાદિ કાળથી ભવ-ભ્રમણને લીધે દુઃખી થતા જીવોને દુઃખથી મુક્ત થવા માટે એક માત્ર સમજવું બાકી રહી ગયું છે એવા એકત્વ-વિભક્ત આત્માના સ્વરૂપને યુક્તિ, આગમ અને સ્વાનુભવ-મૂલક નિજ આત્મવૈભવ વડે પોતાની મૌલિક શૈલિથી અત્યંત સ્પષ્ટપણે સમજાવ્યું છે. આ ટીકા વાંચતાં પરમાર્થતત્ત્વના મધુર રસાસ્વાદી ધર્મજિજ્ઞાસુઓના હૃદયમાં નિઃસંદેહ આત્માનો અપાર મહિમા આવે છે, કેમ કે આચાર્યદેવે તેમાં પરમ હિતોપદેશક, સર્વજ્ઞવીતરાગ તીર્થંકર ભગવંતોનાં હાઈ ખોલીને અધ્યાત્મતત્ત્વનાં નિધાનો ઠાંસી-ઠાંસીને ભરી દીધાં છે. અધ્યાત્મતત્ત્વના હાઈને સર્વાંગ પ્રકાશનારી આ ‘આત્મખ્યાતિ’ જેવી સુંદર ટીકા હજી સુધી ખીજ કોઈ જૈન અધ્યાત્મગ્રંથની લખાયેલી નથી. આ કળિકાળમાં જેમ શાસનમાન્ય ભગવાન કુંદકુંદાચાર્યદેવે જગદ્ગુરુ તીર્થંકરદેવ જેવું કામ કર્યું છે તેમ શ્રી અમૃતચંદ્રાચાર્યદેવે, જાણે કે તેઓ કુંદકુંદ-ભગવાનના હૃદયમાં પેસી ગયા હોય તે રીતે તેમના ગંભીર આશયોને યથાર્થપણે વ્યક્ત કરીને, તેમના ગણધર જેવું કામ કર્યું છે.

‘આત્મખ્યાતિ’ ટીકાનો ખુલ્લો ભાગ તો ગદ્યાત્મક છે અને થોડો ભાગ પદ્યાત્મક છે. મૂળ ગાથા કે ગાથાજૂથની ગદ્યાત્મક ટીકાના અંતમાં આવતાં અધ્યાત્મરસથી અને આત્માનુભવની મસ્તીથી ભરપૂર આ મધુર પદ્યો જિનમંદિરના ઉન્નત ધવલ શિખર ઉપર શોભતા સુવર્ણકલશ સમાન ટીકાની શોભામાં અત્યંત અભિવૃદ્ધિ કરે છે. આ કલશ-કાવ્યો ગ્રંથમાં નિર્દિષ્ટ વિવિધ વિષયોના આત્મસ્પર્શી વિવેચનાત્મક ગદ્યાંશની ચૂલિકાસ્વરૂપ હોવા છતાં તેમને પૃથક્કરણે લઈ એ તોપણ તેઓ સંધિબદ્ધ, અર્થગંભીર અને પરમાર્થતત્ત્વપ્રતિપાદક એક સુંદર અધ્યાત્મગ્રંથ બને છે. તેનું નામ ‘સમયસાર-કલશ’ છે અને તેના પર અધ્યાત્મરસિક પંડિત શ્રી રાજમલ્લજી ‘પાંડે’એ ટીકા લખી છે, જેને આ શાસ્ત્રમાં ‘ખંડાન્વય સહિત અર્થ’ એ નામે આપવામાં આવી છે.

કલશ-ટીકાના રચયિતા પાંડે રાજમલ્લજી વિક્રમ સંવતની સત્તરમી શતાબ્દિમાં થઈ ગયેલા કવિવર શ્રી બનારસીદાસજીથી થોડાંક વર્ષો પહેલાં જ થઈ ગયા હોય એમ વિદ્વાનોનું માનવું છે. તેમણે આ કલશટીકા રાજસ્થાનના હૂંઠાર પ્રદેશમાં ખોલાતી જૂની હૂંઠારી ભાષામાં લખેલી છે. શ્રી અમૃતચંદ્રાચાર્યદેવનાં કલશકાવ્યોમાં અધ્યાત્મ-તત્ત્વનાં જે ગૂઢ રહસ્યો અતિ સંક્ષેપથી ભરેલાં છે તેને ટીકાકાર પંડિતજીએ આ ટીકામાં સામાન્ય બુદ્ધિના જિજ્ઞાસુ જીવો પણ સરળતાથી સમજી શકે એ રીતે વિસ્તારથી,

[૯]

સ્પષ્ટતાપૂર્વક અને જોરદાર શૈલીથી ખુલ્લાં કર્યાં છે. આ ટીકામાં સ્થાને સ્થાને નિર્વિકલ્પ સહજ સ્વાત્માનુભવનું અતિશય માહાત્મ્ય બતાવ્યું છે અને તેની પ્રાપ્તિ કરવા પ્રેરણા આપી છે. વિજ્ઞાનઘન નિજ આત્માના નિર્વિકલ્પ રસાસ્વાદરૂપ અનુભવ સિવાય જીવ જે કોઈ વ્રત-નિયમ-દયા-દાન-પૂજા-ભક્તિ વગેરે બાહ્ય ક્રિયાકાંડના આચરણ-સ્વરૂપ વ્યવહારચારિત્રના વિકલ્પોમાં ગૂંચાઈ રહે તે તે તેનો વૃથા કલેશ છે, તેનાથી તેને જરા પણ સ્વાત્મકલ્યાણની પ્રાપ્તિ નથી તથા તે ભવાન્તનું લેશમાત્ર પણ કારણ નથી; સ્વાત્મકલ્યાણની પ્રાપ્તિ પરદ્રવ્ય, પરદ્રવ્યના ભાવો અને પરના સંબંધે થતા પોતાના વિકારી ભાવોથી પણ ભિન્ન, પોતાના ત્રિકાળી શુદ્ધ જ્ઞાનાનંદસ્વભાવી અભેદ આત્માના સહજ આસ્વાદથી થાય છે;—એવા સમયસાર-કલશમાં સંક્ષિપ્તરૂપે ભરેલા ભાવ આ ટીકામાં અનેક સ્થળે વિસ્તારપૂર્વક અત્યંત સ્પષ્ટતાથી વ્યક્ત કરવામાં આવ્યા છે. સમયસાર-કલશમાં ગૂઢપણે ભરેલા આધ્યાત્મિક ભાવોને સુબ્રાહ્મિ થાય એ રીતે વિસ્તારીને ખુલ્લા કરે છે તે આ ટીકાની એક વિશિષ્ટતા છે. સમયસાર-કલશનો જે પ્રધાન સૂર પરથી, વિકારથી અને અપૂર્ણતાથી તથા ભેદભાવોથી રહિત પોતાના ત્રિકાળી, શુદ્ધ, ચિદાનંદમય, ભિન્ન, નિર્વિકાર, આપૂર્ણ અને અભેદ આત્માનું યથાર્થ સ્વરૂપ હૃદયગત કરાવીને તેનો સાક્ષાત અતીન્દ્રિય અનુભવ કરાવવાનો છે, તે પ્રયોજનને પાર પાડવામાં સહાયક થવા માટે આ ટીકામાં ટીકાકાર વિદ્વાને મૂળ ગ્રંથ સાથે સુસંગત અનેક વિષયોનું પોતાની સરળ, રોચક અને જોરદાર શૈલીથી સુંદર પ્રતિપાદન કર્યું છે.

ટીકાકાર પંડિતજીએ પ્રત્યેક શ્લોકની ટીકામાં પ્રાયઃ દરેક ખંડાન્વયનો મર્મભર્યો અર્થ ખોલ્યો પછી ટૂંકા ટૂંકા ભાવાર્થમાં તેનો અનુભવપ્રધાન સંક્ષિપ્ત સાર ભરીને વિવક્ષિત વિષયને આત્મસાત કરાવી આપ્યો છે. તેમાં પણ વ્યવહારને માટે અભૂતાર્થ, અસત્યાર્થ અને ગૌણ એવા શબ્દો વાપરવાને બદલે ‘જૂઠો’ એવા જોરદાર શબ્દનો અનેક સ્થળે ઉપયોગ કરીને તેમણે વ્યવહારની હેયતા સચોટપણે વ્યક્ત કરી છે.

વળી ટીકામાં, જીવને આત્મકલ્યાણના વાસ્તવિક ઉપાયભૂત સમ્યક્દર્શન, સમ્યક્જ્ઞાન અને સમ્યક્ચારિત્રનું તથા તેના વિષયભૂત જીવાદિ નવ તત્ત્વ વગેરેનું ભૂતાર્થનયથી સરળ ભાષામાં એવું સુંદર સ્પષ્ટીકરણ કર્યું છે કે જેથી કોઈ તેનો ઠીલો-પોચો અથવા બીજો વિપરીત અર્થ કરી જ ન શકે.

સમ્યક્દર્શન ધર્મનું મૂળ હોવા છતાં, તેના અભાવે બીજું બધું વ્યર્થ હોવા છતાં, સમ્યક્દર્શનના અર્થ વિષે જીવોને ઘણી ભ્રાન્તિ પ્રવર્તે છે અને તેના ઘણા ઠીલા વિપરીત અર્થો કરવામાં આવે છે. કોઈ જૈનધર્મની કુળપરંપરાગત શ્રદ્ધાને, કોઈ દેવ-

[૧૦]

ગુરુ-ધર્મનાં આદ્ય લક્ષણોની શ્રદ્ધાને અને કોઈ જીવાદિ નવતત્ત્વની અભૂતાર્થનયાનુસારી શ્રદ્ધાને સમ્યગ્દર્શન માને છે. ખરેખર તો સમયસાર-કલશમાં આચાર્યદેવે વર્ણવ્યા પ્રમાણે નવ તત્ત્વની ભૂતાર્થનયાનુસારી શ્રદ્ધા, કે જે શ્રદ્ધા શુદ્ધાત્માનુભૂતિપૂર્વક હોય છે તે જ, સમ્યગ્દર્શન છે. ટીકાની આ મૂળભૂત વાતને સ્પષ્ટ કરવા પંડિતજીએ ઠેકઠેકાણે સમ્યગ્દર્શનને “ શુદ્ધ ચેતનામાત્ર વસ્તુસ્વરૂપનો આસ્વાદ ”, “ શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ ”, “ સમસ્ત સંકલ્પવિકલ્પથી રહિત વસ્તુસ્વરૂપનો અનુભવ ” અને “ શુદ્ધ જીવવસ્તુનો પ્રત્યક્ષપણે અનુભવ ”—એમ ગાયું છે. તે જ વાતને પંડિતજીએ આ ટીકામાં અન્યત્ર અનેક સ્થળે સ્ફુટ કરી છે. જેમ કે—છઠ્ઠા કલશમાં “ इमाम् नवतत्त्व-सन्ततिम् मुक्त्वा ” એ ખંડનો ભાવાર્થ ભરતાં તેઓશ્રી કહે છે કે, “ સંસાર-અવસ્થામાં જીવદ્રવ્ય નવ તત્ત્વરૂપ પરિણમ્યું છે તે તો વિભાવપરિણતિ છે, તેથી નવ તત્ત્વરૂપ વસ્તુનો અનુભવ મિથ્યાત્વ છે ” અને તે જ કલશમાં “ यदस्यात्मनः इह द्रव्यान्तरेभ्यः पृथक् दर्शनम् नियमात् एतदेव सम्यग्दर्शनम् ” એ ખંડનો અર્થ કરતાં તેમણે કહ્યું છે કે, “ કારણ કે આ જ જીવદ્રવ્ય સકળ કર્મોપાધિથી રહિત જેવું છે તેવો જ પ્રત્યક્ષપણે તેનો અનુભવ, તે જ નિશ્ચયથી સમ્યગ્દર્શન છે. ”

સમ્યગ્દર્શનની માફક સમ્યગ્જ્ઞાન વિષેની વિપરીત માન્યતાઓ પણ તેમણે જોરદાર શૈલીથી દબતાપૂર્વક દૂર કરી છે. કોઈ જિજ્ઞાસુ જીવ છ દ્રવ્ય, નવ પદાર્થ આદિના કે જેન શાસ્ત્રોના કેવળ વિકલ્પપૂર્વક જાણપણાને સમ્યગ્જ્ઞાન માની લે એવો અવકાશ તેમણે રહેવા દીધો નથી. સમ્યગ્જ્ઞાનનું સ્વરૂપ ખતાવતાં પંડિતજીએ અનેક સ્થળે સ્વાનુભવપ્રધાન જ્ઞાનને જ સમ્યગ્જ્ઞાન કહ્યું છે. જેમ કે—૧૩મા કલશના “ किल इयम् एव ज्ञानानुभूतिः इति बुद्ध्वा ” એ ખંડના અર્થમાં તથા ભાવાર્થમાં તેમણે તેના હાર્દનું ઉદ્ઘાટન કરતાં લખ્યું છે કે, “ નિશ્ચયથી આ જે અનુભૂતિ કહી તે જ જ્ઞાનાનુભૂતિ છે એટલીમાત્ર જાણીને, ભાવાર્થ આમ છે કે જીવવસ્તુનો જે પ્રત્યક્ષપણે આસ્વાદ, તેને નામથી આત્માનુભવ એમ કહેવાય અથવા જ્ઞાનાનુભવ એમ કહેવાય; નામભેદ છે, વસ્તુભેદ નથી. એમ જાણવું કે આત્માનુભવ મોક્ષમાર્ગ છે. આ પ્રસંગે બીજો પણ સંશય થાય છે કે, કોઈ જાણશે કે દ્વાદશાંગજ્ઞાન કોઈ અપૂર્વ લખિંધ છે. તેનું સમાધાન આમ છે કે દ્વાદશાંગજ્ઞાન પણ વિકલ્પ છે. તેમાં પણ એમ કહ્યું છે કે શુદ્ધાત્માનુભૂતિ મોક્ષમાર્ગ છે. તેથી શુદ્ધાત્માનુભૂતિ થતાં શાસ્ત્ર ભણવાની કોઈ અટક (—બંધન) નથી ” વળી, ૧૧૦મા કળશના “ ज्ञान ” પદનો અર્થ “ આત્મદ્રવ્યનું શુદ્ધત્વરૂપ પરિણમન ” એમ કર્યો છે. એ રીતે તેમણે ભારપૂર્વક દેહ કયું છે કે જેને નિરાકુળતાલક્ષણ સ્વાત્માનંદરૂપે પરિણત સ્વાનુભૂતિ થઈ હોય તેને જ સત્યાર્થ સમ્યગ્જ્ઞાન હોઈ શકે; તે

[૧૧]

સિવાયનું બીજું કેવળ પરલક્ષી વિકલ્પવાળું શાસ્ત્રજ્ઞાન તે સમ્યક્જ્ઞાન નથી.

વળી, સામાન્યપણે જીવો શુભોપયોગને જ ચારિત્ર માને છે અને શુદ્ધ પરિણતિ-રૂપ ચારિત્રનો તેમને કાંઈ જ ખ્યાલ હોતો નથી. એવા જીવોનું અજ્ઞાન દૂર કરવા માટે મિથ્યા ચારિત્ર અને સમ્યક્ ચારિત્ર વિષેનું સ્પષ્ટ વિવરણ આ ટીકામાં અનેક સ્થળે મળી રહે છે. જેમ કે-૧૪૨ મા કલશના “કર્મભિઃ ક્લિષ્ટચિન્તાં” એ ખંડનો અર્થ કરતાં પંડિતજી લખે છે કે, “વિશુદ્ધ શુભોપયોગરૂપ પરિણામ, જૈનોક્ત સૂત્રોનું અધ્યયન, જીવાદિ દ્રવ્યોના સ્વરૂપનું વારંવાર સ્મરણ, પંચપરમેષ્ટીની ભક્તિ ઇત્યાદિ છે જે અનેક ક્રિયાભેદ તે વડે બહુ આક્ષેપ (આડંબર) કરે છે તો કરો, તથાપિ શુદ્ધ સ્વરૂપની પ્રાપ્તિ થશે તે તો શુદ્ધ જ્ઞાન વડે થશે.” તથા તે જ કલશના “મહાવ્રતતપોમ્હારેણ ચિરં ભગ્નાઃ ક્લિષ્ટચિન્તાં” એ ખંડના અર્થમાં કહે છે કે, “હિંસા, અનૃત, સ્તેય, અબ્રહ્મ, પરિબ્રહ્મી રહિતપણું, મહા પરિષદોનું સહયુગું, તેના ઘણા બોજા વડે ઘણા કાળ પર્યંત મરીને ચૂરો થતા થકા ઘણું કષ્ટ કરે છે તો કરો, તથાપિ એવું કરતાં કર્મફલ તો થતો નથી.” પંડિતજી સ્વરૂપાચરણલક્ષણ ચારિત્રનું સ્પષ્ટ વિવરણ ૧૦૬ મા કલશની ટીકામાં વિસ્તારથી આ પ્રમાણે કરે છે — “શુદ્ધ વસ્તુમાત્ર, તેની સ્વરૂપનિષ્પત્તિ, તેનાથી જે સ્વરૂપાચરણચારિત્ર તે જ, તે જ મોક્ષમાર્ગ છે; આ વાતમાં સંદેહ નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે, કોઈ જાણશે કે સ્વરૂપાચરણચારિત્ર એવું કહેવાય છે કે આત્માના શુદ્ધ સ્વરૂપને વિચારે અથવા ચિંતવે અથવા એકાગ્રપણે મગ્ન થઈને અનુભવે. પણ એવું તો નથી, એમ કરતાં બંધ થાય છે, કેમ કે એવું તો સ્વરૂપાચરણચારિત્ર નથી. તો સ્વરૂપાચરણચારિત્ર કેવું છે? જેમ પાનું (સુવર્ણપત્ર) તપાવવાથી સુવર્ણમાંની કાલિમા જાય છે, સુવર્ણ શુદ્ધ થાય છે, તેમ જીવદ્રવ્યને અનાદિથી અશુદ્ધચેતનારૂપ રાગાદિ પરિણમન હતું તે જાય છે, શુદ્ધસ્વરૂપમાત્ર શુદ્ધચેતનારૂપે જીવદ્રવ્ય પરિણમે છે, તેનું નામ સ્વરૂપાચરણચારિત્ર કહેવાય છે; આવો મોક્ષમાર્ગ છે...આવું છે જે શુદ્ધચેતનાપરિણમનરૂપ સ્વરૂપાચરણચારિત્ર તે આત્મદ્રવ્યનું નિજસ્વરૂપ છે, શુભાશુભ ક્રિયાની માફક ઉપાધિ-રૂપ નથી, તેથી એક જીવદ્રવ્યસ્વરૂપ છે...આવું શુદ્ધપણું મોક્ષકારણ છે, એના વિના જે કાંઈ ક્રિયારૂપ છે તે બધું બંધનું કારણ છે.” તથા ૧૬ મા કલશની ટીકામાં ચારિત્રની ટૂંકી વ્યાખ્યા કરતાં “શુદ્ધત્વશક્તિનું નામ ચારિત્ર છે” અને ૧૮ મા કલશની ટીકામાં ચારિત્રને “શુદ્ધસ્વરૂપનું આચરણ”—એમ કહ્યું છે.

વળી, ચોથા ગુણસ્થાને માત્ર શ્રદ્ધા જ હોય છે, આત્માનુભવ જેવું કાંઈ હોતું નથી—એમ ઘણા જીવો માને છે, તેમનો આ ભ્રમ પંડિતજી અનેક સ્થળે અનુભવનું સ્વરૂપ સ્પષ્ટપણે વર્ણવીને દૂર કરે છે. જેમ કે—૯ મા કલશના “અસ્મિન્ ધામ્નિ અનુભવ-

[૧૨]

મુપયાતે દ્વૈતમેવ ન ભાતિ” એ ખંડના ભાવાર્થમાં તેઓશ્રી કહે છે કે, “અનુભવ પ્રત્યક્ષ જ્ઞાન છે, પ્રત્યક્ષ જ્ઞાન છે એટલે વેદવેદકભાવપણે આસ્વાદરૂપ છે; તે અનુભવ પર-સહાયથી નિરપેક્ષપણે છે. આવો અનુભવ જોકે જ્ઞાનવિશેષ છે તોપણ સમ્યક્ત્વની સાથે અવિનાભૂત છે, કેમ કે તે સમ્યગ્દષ્ટિને હોય છે, મિથ્યાદષ્ટિને નથી હોતો એવો નિશ્ચય છે. આવો અનુભવ થતાં જીવવસ્તુ પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપને પ્રત્યક્ષપણે આસ્વાદે છે. તેથી જેટલા કાળ સુધી અનુભવ છે તેટલા કાળ સુધી વચનવ્યવહાર સહજ જ અટકી જાય છે, કેમ કે વચનવ્યવહાર તો પરોક્ષપણે કથક છે. આ જીવ તો પ્રત્યક્ષપણે અનુભવ-શીલ છે, તેથી (અનુભવકાળમાં) વચનવ્યવહાર પર્યન્ત કાંઈ રહ્યું નહિ.” તથા ૧૯ મા કલશના “મેચકામેચકત્વયોઃ આત્મનઃ ચિન્તયા એવ અલં” એ ખંડના ભાવાર્થમાં પંડિતજી અનુભવનું સ્વરૂપ બતાવતાં કહે છે કે, “અહીં કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે વિચારતાં થકાં તો અનુભવ નથી, તો અનુભવ ક્યાં છે? ઉત્તર આમ છે કે પ્રત્યક્ષપણે વસ્તુને આસ્વાદતાં થકાં અનુભવ છે.”

વળી, સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ અને મિથ્યાદષ્ટિ જીવની ક્રિયા એકસરખી હોવા છતાં ખંડનેના દ્રવ્યનો જે પરિણમનભેદ હોય છે તે પંડિતજીએ સુંદર રીતે સમજાવેલ છે. જેમ કે—૬૭ મા કલશના “તુ તે સર્વે અપિ અજ્ઞાનિનઃ અજ્ઞાનનિર્વૃત્તાઃ ભવન્તિ” એ ખંડના ભાવાર્થમાં તેમણે સ્પષ્ટ ઉદ્દેશ્ય કર્યાં છે કે, “સમ્યગ્દષ્ટિ જીવની અને મિથ્યાદષ્ટિ જીવની ક્રિયા તો એકસરખી છે, ક્રિયા સખંધી વિષય-કષાય પણ એકસરખા છે, પરંતુ દ્રવ્યનો પરિણમનભેદ છે. વિવરણ—સમ્યગ્દષ્ટિનું દ્રવ્ય શુદ્ધત્વરૂપ પરિણમ્યું છે તેથી જે કોઈ પરિણામ બુદ્ધિપૂર્વક અનુભવરૂપ છે અથવા વિચારરૂપ છે અથવા પ્રત-ક્રિયારૂપ છે અથવા ભોગાભિલાષરૂપ છે અથવા ચારિત્રમોહના ઉદ્દયે ક્રોધ, માન, માયા, લોભરૂપ છે તે સઘળાં પરિણામ જ્ઞાનજાતિમાં ઘટે છે, કેમ કે જે કોઈ પરિણામ છે તે સંવર-નિર્જરાનું કારણ છે;—એવો જ કોઈ દ્રવ્યપરિણમનનો વિશેષ છે. મિથ્યાદષ્ટિનું દ્રવ્ય અશુદ્ધરૂપ પરિણમ્યું છે, તેથી જે કોઈ મિથ્યાદષ્ટિના પરિણામ તે અનુભવરૂપ તો હોતા જ નથી; તેથી સૂત્રસિદ્ધાન્તના પાઠરૂપ છે અથવા પ્રત-તપશ્ચરણરૂપ છે અથવા ક્રોધ, માન, માયા, લોભરૂપ છે,—આવા સઘળાં પરિણામ અજ્ઞાનજાતિના છે, કેમ કે ખંધનું કારણ છે, સંવર-નિર્જરાનું કારણ નથી;—દ્રવ્યનો એવો જ પરિણમનવિશેષ છે.”

આ પ્રમાણે ટીકાકાર પં. રાજમદલજીએ સમયસાર-કલશમાં અંતર્ગમિત અધ્યાત્મતત્ત્વના પરમ કલ્યાણકારી વિવિધ ભાવોને અને તેના મર્મને સચોટપણે, સરળ ભાષામાં, વિશદતાપૂર્વક અને જોરદાર શૈલીથી આ ટીકામાં ખુલ્લા કર્યાં છે.

[१३]

टीकाकारनी आ कृति अष्टदी मनोहर छे के अध्यात्मरसिक कविवर पंडित अनारसीदासलु उपर तेनी सुंदर छाप पडी हती. तेना आधारे पं. अनारसीदासलुअे 'नाटक समयसार' नामनी हिंदी पद्यर रचना करी छे. नाटक समयसारमां पांडे राजमललु तथा तेमना द्वारा रचायेदी आ टीकाना संश्लेषमां पं. अनारसीदासलु लजे छे के—

पांडे राजमलु जिनधर्मी, समयसार नाटकके मर्मी ।
तिन्ह ग्रन्थकी टीका कीन्ही, बालबोध सुगम करि दीन्ही ॥
इह विधि बोध वचनिका फैली, समै पाइ अध्यात्म सैली ।
प्रगटी जगत मांही जिनवाणी, घर घर नाटक कथा बखानी ॥

उपरोक्त आ पदमां पं. अनारसीदासलुअे पांडे राजमललु अने तेमनी आ आलावणेध टीकाना संश्लेषमां जे कांछ कहेवुं हुतुं ते संक्षेपमां अशुं कही दीधुं छे. तेमले 'नाटक समयसार'नी हिंदी भाषामां अद्यर रचना आ टीकाना आधारे करी छे अेवो भाव व्यक्त करतां तेअेश्री लजे छे के—

नाटक समैसार हित जीका, सुगमरूप राजमली टीका ।
कवितबद्ध रचना जो होई, भाषा ग्रंथ पढै सब कोई ॥
तब बनारसी मनमें आनी, कीजै तो प्रगटै जिनवानी ।
पंच पुरुषकी आज्ञा लीनी, कवितबद्धकी रचना कीनी ॥

वणी, नाटक समयसारना अंतमां पं. अनारसीदासलु लजे छे के—

अनुभौ-रसके रसियाने, तीन प्रकार एकत्र बखानै ।
समयसार कलसा अति नीका, राजमली सुगम यह टीका ॥
ताके अनुक्रम भाषा कीनी, बनारसी ज्ञाता रस लीनी ।
ऐसा ग्रंथ अपूरव पाया, तासैं सबका मनहिं लुभाया ॥

पोतानी मंडलीना अेक सदस्य श्री मानसिंहलुना आ ग्रंथ संश्लेषी भावे व्यक्त करतां पं. अनारसीदासलु नाटक समयसारमां छेले लजे छे के—

मानसिंघ चिन्तन कियो, क्यों पावै यह ग्रंथ ।
गोविंदसों इतनी कही, सरस सरस यह ग्रंथ ॥

आ प्रभाणे पांडे राजमलु अने तेमना आ अध्यात्मरससरपूर टीकाग्रंथ विषे पं. अनारसीदासलुना उद्गार छे. जेम पूज्य गुरुदेव श्री कानलुस्वामीनी

[૧૪]

પ્રવચનખંડસરીનો મુખ્ય સૂર સમ્યક્દર્શન તથા સ્વાત્માનુભવનો અચિંત્ય અદ્ભુત મહિમા છે તેમ આ ટીકાનું પણ પ્રધાન કાર્ય સમયસાર-કલશમાં અંતર્ગમિત સમ્યક્-દર્શન તથા સ્વાત્માનુભવનું માહાત્મ્ય સ્પષ્ટપણે હૃદયંગમ કરાવવાનું છે. સમયસાર-કલશમાં સમાયેલાં આધ્યાત્મિક ગૂઢ તત્ત્વો સામાન્ય બુદ્ધિના જીવોને પણ સુગમતાથી સમજાય તે રીતે સ્પષ્ટપણે વ્યક્ત કરીને પંડિત રાજમણજીએ અધ્યાત્મતત્ત્વના જિજ્ઞાસુઓ પર ખરેખર ઉપકાર કર્યો છે.

સમયસાર-કલશના અધ્યાત્મભાવોનાં રહસ્યને ખોલનારી આ ટીકા જે ચાલુ દેશભાષામાં તેનો અનુવાદ થઈને, પ્રસિદ્ધ થાય તે ઘણા જીવોને તે આધ્યાત્મિક ભાવો સુગમપણે સમજવાનો સુયોગ બને;-આવો કરુણાશીલ ઉપકારી ભાવ પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીને ઉદ્ભવવાથી તેનો અનુવાદ ચાલુ હિંદી ભાષામાં થયો અને છેવટે તેનું ગુજરાતીમાં આ ભાષાન્તર થયું.

આ રીતે આ ગ્રંથ મુમુક્ષુ ભવ્ય જીવોના હાથમાં આવવાનો સુઅવસર પરમ કૃપાળુ પૂજ્ય ગુરુદેવ શ્રી કાનજીસ્વામીની અસીમ કૃપાનું સુખદ ફળ છે.

આ ગુજરાતી ભાષાન્તર આધુનિક હિંદી અનુવાદના આધારે પ્રાયઃ શબ્દશઃ કરવામાં આવ્યું છે; પરંતુ કેટલેક સ્થળે વાચકોને પૂર્વાપર સંબંધ સમજવો સુગમ પડે તે હેતુથી કોઈ એકાદ શબ્દનો ઉમેરો કરવામાં આવ્યો છે; જેમ કે-૨૦ મા કળશની ટીકામાં (પૃષ્ઠ ૨૧, પંક્તિ ૨) “ (આત્મજ્યોતિઃ) ચૈતન્યપ્રકાશકા ” એનું ભાષાન્તર “ (આત્મજ્યોતિઃ) આત્મજ્યોતિને અર્થાત્ ચૈતન્યપ્રકાશને ” -એમ કરવામાં આવ્યું છે. વળી, કોઈક સ્થળે એક સળંગ વાક્યની વચ્ચે પંડિતજીએ વિવરણ કે ભાવાર્થ લખ્યાં હોય છે; ત્યાં વાક્યની સળંગસૂત્રતા જાળવવા માટે આ ગુજરાતી ભાષાન્તરમાં તે વિવરણ કે ભાવાર્થ [ ] આવા કૌંસમાં મૂકવામાં આવ્યાં છે (દા. ત. જીઓ પૃષ્ઠ ૫, પંક્તિ ૧૬ અને પૃષ્ઠ ૫૫, પંક્તિ ૯); તે સિવાય ત્યાં ભાષાન્તરમાં કોઈ ફેરફાર કરવામાં આવ્યો નથી. ભાષાન્તરમાં સર્વત્ર લેશ પણ આશયફેર ન થાય તેની પૂરેપૂરી કાળજી રાખવામાં આવી છે.

અધ્યાત્મદષ્ટિ તથા સ્વાનુભવસંપત્તિથી જેઓ સમૃદ્ધ છે, વીતરાગમાર્ગ-પ્રકાશનનો જેમને અદ્ભુત યોગ છે, જેમનો આ પામર ઉપર અનંત અનંત ઉપકાર છે, જેમનાં પવિત્ર જીવન તથા ચરણોની આનંદદાયી ઉપાસનાથી આ પામરને નિજ કલ્યાણ કરવાની ખટક જાગૃત થઈ તથા જેમના પુનીત પ્રતાપે તેઓશ્રીના શ્રીમુખથી સમયસાર આદિ અધ્યાત્મશાસ્ત્રોના કલ્યાણકારી શ્રવણનું પરમ સૌભાગ્ય પ્રાપ્ત થયું,

[૧૫]

એવા પરમ કૃપાળુ પરમ પૂજ્ય સદ્ગુરુદેવ શ્રી કાનજીસ્વામીની મધુરી પવિત્ર છત્ર-છાયામાં રહીને આ ગુજરાતી અનુવાદનું સંપાદનકાર્ય થયું છે. તેથી આ પ્રસંગે પરમ કૃપાળુ પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રી પ્રત્યે ઉપકારવશતાની હૃદયગત ભાવનાને વ્યક્ત કરી, તેમનાં પાવન ચરણારવિંદમાં અત્યંત ભક્તિભાવે વંદન કરું છું. આ અનુવાદમાં જે કાંઈ સારું હોય તે પૂ. ગુરુદેવ પાસેથી પ્રાપ્ત થયેલું છે, અને જે કાંઈ ક્ષતિ રહી ગઈ હોય તે મારી અદ્વૈતાના કારણે છે, જે માટે મુમુક્ષુઓ મને ક્ષમા આપશે એમ ધરું છું.

આ ઉપરાંત, પરમ પૂજ્ય પ્રશમભૂતિ ભગવતી યેનશ્રી ચંપાળેન તથા પરમ પૂજ્ય યેન શાન્તાળેન કે જેમનો પૂજ્ય ગુરુદેવનિમિત્તક વીતરાગજિનશાસનપ્રભાવનામાં અદ્ભુત સહયોગ છે અને જેમનો, અધ્યાત્મશાસ્ત્ર સંબંધી અનેક વિષયો સમજાવવાનો તથા વીતરાગ દેવ-ગુરુ પ્રત્યે ભક્તિપ્રેરણાનો અને અન્ય પણ, મારા ઉપર અનેકવિધ અપાર ઉપકાર છે, તેમનાં પાવનકારી ચરણોમાં પણ આ પ્રસંગે શ્રદ્ધાંજલિપૂર્વક ઉપકારવશતાની અંતરની ઊર્મિઓ વ્યક્ત કરું છું.

અધ્યાત્મતત્ત્વચિવાન વૈરાગ્યશાળી વિદ્વાનખંધુ શ્રી હિંમતલાલ જેઠાલાલ શાહનો આ ભાષાંતર-કાર્યમાં પૂરેપૂરો સહયોગ છે; તેઓશ્રીએ પોતાનો કીમતી સમય આપી અથક પરિશ્રમ લઈને અતિ પ્રસન્નતાપૂર્વક આ આખું ભાષાંતર પાસે યેસીને ખરાખર ધ્યાનપૂર્વક સાંભળ્યું છે, અનેક સ્થળોએ આવશ્યક સુધારો-વધારો કરાવ્યો છે, આખરી પ્રૂફસંશોધન કરી આપ્યું છે તથા આ ઉપોદ્ઘાત પણ તપાસીને યોગ્ય સુધારો-વધારો કરાવ્યો છે. ખરેખર તેઓશ્રીના સહૃદય સહયોગથી જ આ ભાષાંતર મુદ્રણયોગ્ય બન્યું છે; માટે તેઓશ્રીના કીમતી સહયોગને દષ્ટિ સમક્ષ રાખીને તેમનો સાદર અંતઃકરણપૂર્વક આભાર માનું છું.

આ ભાષાંતર દિગંબર જૈન સમાજના પ્રસિદ્ધ વિદ્વાન શ્રીમાન પં. કૂલચંદ્ર સિદ્ધાન્તશાસ્ત્રી, વારાણસીવાળાના આધુનિક હિન્દી અનુવાદના આધારે કરવામાં આવ્યું છે, તેથી તેમના અનુવાદનો ઉપયોગ કરવા બદલ તેમનો પણ સાદર આભાર માનું છું.

અંતમાં, આ અનુવાદ મારફત આ સમયસાર-કલશ ગ્રંથનો આપણે સૌ અધ્યાત્મતત્ત્વપ્રેમી મુમુક્ષુ વર્ગ સ્વાનુભવની પ્રાપ્તિ માટે આત્મલક્ષી અભ્યાસ કરીને શ્રી પદ્મનંદી મુનિરાજના નિમ્ન શ્લોક અનુસાર પરમ દશાનાં ભાજન બનીએ એવી મંગળ ભાવના સહિત આ ઉપોદ્ઘાત પૂર્ણ કરું છું :

[૧૬]

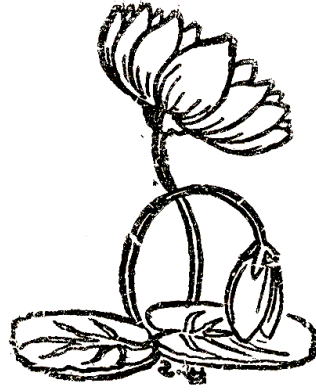
તત્પ્રતિ પ્રીતિચિત્તેન યેન વાર્તાઽપિ હિ શ્રુતા ।
નિશ્ચિતં સ ભવેદ્ભવ્યો ભાવિનિર્વાણભાજનમ્ ॥ ૨૩ ॥

(પદ્મનંદિપંચવિંશતિકા-એકત્વ અધિકાર)

અર્થ:—જે જીવે પ્રસન્ન ચિત્તથી આ ચૈતન્યસ્વરૂપ આત્માની વાત પણ સાંભળી
છે તે ભવ્ય પુરુષ ભવિષ્યમાં થનારી મુક્તિનું અવશ્ય ભાજન થાય છે.

શ્રીકુંદકુંદ-આચાર્યપદારોહણ-પર્વ
(ભાગશર વદ આઠમ), વિ. સં. ૨૦૨૩

—અનુવાદકે
બ્ર. ચંદુલાલ જૈન

卐   ॐ   卐

➤ જિનજીની વાણી ➤

(રાગ-આશાભર્યા અમે આવીયા)

સીમંધર મુખથી ફૂલડાં ખરે,
એની કુંદકુંદ ગૂંથે માળ રે,
જિનજીની વાણી ભલી રે.
વાણી ભલી, મન લાગે રળી,
જેમાં સાર-સમય શિરતાજ રે,
જિનજીની વાણી ભલી રે...સીમંધર
ગૂંથ્યા પાહુડ ને ગૂંથ્યું પંચાસ્તિ,
ગૂંથ્યું પ્રવચનસાર રે,
જિનજીની વાણી ભલી રે.
ગૂંથ્યું નિયમસાર, ગૂંથ્યું રચણસાર,
ગૂંથ્યો સમયનો સાર રે,
જિનજીની વાણી ભલી રે...સીમંધર
સ્વાદ્વાદ કેરી સુવાસે ભરેલો
જિનજીનો ઝંકારનાદ રે,
જિનજીની વાણી ભલી રે.
વંદું જિનેઘર, વંદું હું કુંદકુંદ,
વંદું એ ઝંકારનાદ રે,
જિનજીની વાણી ભલી રે...સીમંધર
હુંડે હજો, મારા ભાવે હજો,
મારા ધ્યાને હજો જિનવાણુ રે,
જિનજીની વાણી ભલી રે.
જિનેઘરદેવની વાણીના વાયરા
વાળે મને દિનરાત રે,
જિનજીની વાણી ભલી રે...સીમંધર

શ્રી સમયસાર—કલશની વિષયાનુક્રમણિકા

ક્રમ	વિષય	પૃષ્ઠ
૧	જીવ અધિકાર	૧-૩૬
૨	અજીવ અધિકાર	૩૭-૪૮
૩	કર્તા-કર્મ અધિકાર	૪૯-૮૪
૪	પુણ્ય-પાપ અધિકાર	૮૫-૧૦૦
૫	આસ્રવ અધિકાર	૧૦૧-૧૧૪
૬	સંવર અધિકાર	૧૧૫-૧૨૧
૭	નિર્જરા અધિકાર	૧૨૨-૧૫૨
૮	બંધ અધિકાર	૧૫૩-૧૬૮
૯	મોક્ષ અધિકાર	૧૬૯-૧૮૨
૧૦	સર્વવિશુદ્ધજ્ઞાન અધિકાર	૧૮૩-૨૨૮
૧૧	સ્વાહવાદ અધિકાર	૨૨૯-૨૫૦
૧૨	સાધ્ય-સાધક અધિકાર	૨૫૧-૨૬૪

卐 श्री समयसार-स्तुति 卐

(हरिगीत)

संसारी ज्वनां लावभरुषो यणवा करुणा करी,
सरिता वडावी सुधा तणी प्रभु वीर! ते संज्वनी;
शोषाती देणी सरितने करुणाळीना हृदये करी;
मुनिकुंड संज्वनी समयप्राप्त तणे लाजन लरी.

(अनुष्टुप)

कुंडकुंड रम्युं शास्त्र, साधिया अमृते पूर्या,
अंधाधिराज! ताराभां लावो अह्लांडना लर्या.

(श्लिपरिणी)

अहो! वाणी तारी प्रशमरस-लावे नीतरती,
मुमुक्षुने पाती अमृतरस अंजलि लरी लरी;
अनादिनी भूर्छा विष तणी त्वराथी उतरती,
विलावेथी थंली स्वरूप लणी होउ परिणुति.

(शार्दूलविक्रीडित)

तुं छे निश्चयअंध लंग सवणा व्यवहारना लेटवा,
तुं प्रज्ञाळीणी ज्ञान ने उदयनी संधि सहु छेटवा;
साथी साधकनो, तुं लातु जगनो, संदेश महावीरनो,
विसामो लवकुलांतना हृदयनो, तुं पंथ मुक्ति तणे.

(वसंततिलका)

सूष्ये तने रसनिष्पंध शिथिल थाय,
जल्ये तने हृदय ज्ञानी तणां जल्लाय;
तुं रुयतां जगतनी रुचि आणसे सौ,
तुं रीजतां सकलज्ञायकदेव रीजे.

(अनुष्टुप)

अनावुं पत्र कुंडननां, रत्नोना अक्षरो लणी;
तथापि कुंडसूत्रोनां अंकाये मूढ्य ना कटी.

—: श्रीसर्वज्ञवीतरागाय नमः :—

शास्त्र-स्वाध्यायनुं प्रारंभिक मंगलाचरणं

ओंकारं बिन्दुसंयुक्तं नित्यं ध्यायन्ति योगिनः ।
कामदं मोक्षदं चैव ॐकाराय नमो नमः ॥ १ ॥
अविरलशब्दघनौघप्रक्षालितसकलभूतलकलंका ।
मुनिभिरूपासिततीर्था सरस्वती हरतु नो दुरितान् ॥ २ ॥
अज्ञानतिमिरान्धानां ज्ञानांजनशलाकया ।
चक्षुरुन्मीलितं येन तस्मै श्रीगुरवे नमः ॥ ३ ॥

॥ श्रीपरमगुरवे नमः, परंपराचार्यगुरवे नमः ॥

सकलकलुषविध्वंसकं, श्रेयसां परिवर्धकं, धर्मसम्बन्धकं, भव्य-
जीवमनःप्रतिबोधकारकं, पुण्यप्रकाशकं, षाषप्रणाशकमिदं शास्त्रं
श्रीनियमसारनामधेयं, अस्य मूलग्रन्थकर्तारः श्रीसर्वज्ञदेवास्तदुत्तर-
ग्रन्थकर्तारः श्रीगणधरदेवाः प्रतिगणधरदेवास्तेषां वचनानुसार-
मासाद्य आचार्यश्रीकुन्दकुन्दाचार्यदेवविरचितं, श्रोतारः सावधान-
तया शृण्वन्तु ॥

मंगलं भगवान् वीरो मंगलं गौतमो गणी ।
मंगलं कुन्दकुन्दार्यो जैनधर्मोऽस्तु मंगलम् ॥ १ ॥
सर्वमंगलमांगल्यं सर्वकल्याणकारकं ।
प्रधानं सर्वधर्माणां जैनं जयतु शासनम् ॥ २ ॥

પાંડિતપ્રવર શ્રી રાજમલ્લજી કૃત ટીકાના
ગુજરાતી અનુવાદ સહિત

શ્રીમદ્ અમૃતચંદ્રાચાર્યદેવ વિરચિત

શ્રી

સમયસાર-કલશ

—૧—

જીવ અધિકાર

(અનુષ્ટુપ)

નમઃ સમયસારાય સ્વાનુભૂત્યા ચકાસતે ।
ચિત્સ્વભાવાય ભાવાય સર્વભાવાન્તરચ્છિદે ॥ ૧ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ ભાવાય નમઃ ” (ભાવાય) પદાર્થ. પદાર્થ સંજ્ઞા છે સત્સ્વસ્વરૂપની. એથી આ અર્થ ઠર્યો—જે કોઈ શાશ્વત વસ્તુરૂપ, તેને મારા (નમઃ) નમસ્કાર. તે વસ્તુરૂપ કેવું છે? “ ચિત્સ્વભાવાય ” (ચિત) જ્ઞાન—ચેતના તે જ છે (સ્વભાવાય) સ્વભાવ—સર્વસ્વ જેનું, તેને મારા નમસ્કાર. આ વિશેષણ કહેતાં બે સમાધાન થાય છે;—એક તો ‘ ભાવ ’ કહેતાં પદાર્થ; તે પદાર્થ કોઈ ચેતન છે, કોઈ અચેતન છે; તેમાં ચેતન પદાર્થ નમસ્કાર કરવા યોગ્ય છે એવો અર્થ ઊપજે છે. બીજું સમાધાન આમ છે કે

યદ્યપિ વસ્તુનો ગુણ વસ્તુમાં ગભિત છે, વસ્તુ ગુણ એક જ સત્ત્વ છે, તથાપિ ભેદ ઉપજવીને કહેવા યોગ્ય છે; વિશેષણ કહ્યા વિના વસ્તુનું જ્ઞાન ઉપજતું નથી. વળી કેવો છે 'ભાવ' ? " સમયસારાય " એકે 'સમય' શબ્દના ઘણા અર્થ છે તોપણ આ અવસરે 'સમય' શબ્દથી સામાન્યપણે જવાદિ સકળ પદાર્થ જાણવા. તેમાં જે કોઈ 'સાર' છે, 'સાર' કહેતાં ઉપાદેય છે જીવવસ્તુ, તેને મારા નમસ્કાર. આ વિશેષણનો આ ભાવાર્થ છે—સાર પદાર્થ જાણી ચેતન પદાર્થને નમસ્કાર પ્રમાણ રાખ્યા; અસારપણું જાણી અચેતન પદાર્થને નમસ્કાર નિષેધ્યા. હવે કોઈ વિતર્ક કરે કે 'બધાય પદાર્થ પોતપોતાના ગુણપર્યાયે વિરાજમાન છે, સ્વાધીન છે, કોઈ કોઈને આધીન નથી; તો જીવ પદાર્થને સારપણું કઈ રીતે ઘટે છે ?' તેનું સમાધાન કરવા માટે જે વિશેષણ કહે છે:—વળી કેવો છે 'ભાવ' ? " સ્વાનુભૂત્યા ચકાસતે, સર્વમાવાન્તરચ્છિદે " (સ્વાનુભૂત્યા) આ અવસરે 'સ્વાનુભૂતિ' કહેતાં નિરાકુલત્વલક્ષણ શુદ્ધાત્મ-પરિણુમનરૂપ અતીન્દ્રિય સુખ જાણવું, તે-રૂપે (ચકાસતે) અવસ્થા છે જેની; (સર્વમાવાન્તરચ્છિદે) 'સર્વ ભાવ' અર્થાત્ અતીત-અનાગત-વર્તમાન પર્યાય સહિત અનન્ત ગુણે વિરાજમાન જેટલા જવાદિ પદાર્થ, તેની 'અન્તરછેદી' અર્થાત્ એક સમયમાં યુગપદ્મ પ્રત્યક્ષરૂપે જાણુનશીલ જે કોઈ શુદ્ધ જીવવસ્તુ, તેને મારા નમસ્કાર. શુદ્ધ જીવને 'સાર'પણું ઘટે છે. સાર અર્થાત્ હિતકારી, અસાર અર્થાત્ અહિતકારી. ત્યાં હિતકારી સુખ જાણવું, અહિતકારી દુઃખ જાણવું; કારણ કે અજીવ પદાર્થને—પુદ્ગલ, ધર્મ, અધર્મ, આકાશ, કાળને—અને સંસારી જીવને સુખ નથી, જ્ઞાન પણ નથી, અને તેમનું સ્વરૂપ જાણતાં જાણુનહાર જીવને પણ સુખ નથી, જ્ઞાન પણ નથી, તેથી તેમને 'સાર'પણું ઘટતું નથી, શુદ્ધ જીવને સુખ છે, જ્ઞાન પણ છે, તેને જાણતાં—અનુભવતાં જાણુનહારને સુખ છે, જ્ઞાન પણ છે, તેથી શુદ્ધ જીવને 'સાર'પણું ઘટે છે. ૧.

(અનુષ્ટુપ)

અનન્તધર્મણસ્તત્ત્વં પશ્યન્તી પ્રત્યગાત્મનઃ ।

અનેકાન્તમયી મૂર્તિર્નિત્યમેવ પ્રકાશતામ્ ॥ ૨ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ નિત્યમેવ પ્રકાશતામ્ ” (નિત્યં) સદા-ત્રિકાળ (પ્રકાશતામ્) પ્રકાશ કરે; એટલું કહી નમસ્કાર કર્યા. તે કોણ ?

“અનેકાન્તમયી મૂર્તિઃ” (અનેકાન્તમયો) ‘ન ઇકાન્તઃ અનેકાન્તઃ’ અનેકાન્ત અર્થાત્ સ્યાદ્વાદ, તે-મય અર્થાત્ તે જ છે (મૂર્તિઃ) સ્વરૂપ જેનું, એવી છે સર્વજ્ઞની વાણી અર્થાત્ દિવ્યદેવનિ, આ અવસરે આશંકા ઊપજે છે—કોઈ જાણુશે કે અનેકાન્ત તો સંશય છે, સંશય મિથ્યા છે. તેનું આમ સમાધાન કરવું—અનેકાન્ત તો સંશયનો દૂરીકરણુશીલ છે અને વસ્તુસ્વરૂપનો સાધન-શીલ છે. તેનું વિવરણુ—જે કોઈ સત્તાસ્વરૂપ વસ્તુ છે તે દ્રવ્ય-ગુણાત્મક છે, તેમાં જે સત્તા અલેહપણે દ્રવ્યરૂપ કહેવાય છે તે જ સત્તા લેહપણે ગુણરૂપ કહેવાય છે; આનું નામ અનેકાન્ત છે. વસ્તુસ્વરૂપ અનાદિનિધન આણું જ છે, કોઈનો સહારો નથી, તેથી ‘અનેકાન્ત’ પ્રમાણુ છે. હવે જે વાણીને નમસ્કાર કર્યા તે વાણી કેવી છે? “પ્રત્યગાત્મનસ્તત્ત્વં પશ્યન્તી” (પ્રત્યગાત્મનઃ) સર્વજ્ઞ વીતરાગ, [તેનું વિવરણુ—‘પ્રત્યક’ અર્થાત્ ભિન્ન; ભિન્ન અર્થાત્ દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મથી રહિત, એવો છે ‘જાત્મા’ (-જીવદ્રવ્ય) જેનો તે કહેવાય છે ‘પ્રત્યગાત્મા’,] તેનું (તત્ત્વં) સ્વરૂપ, તેની (પશ્યન્તી) અનુભવન-શીલ છે. ભાવાર્થ આમ છે—કોઈ વિતર્ક કરે કે દિવ્યદેવનિ તો પુદ્ગલાત્મક છે, અચેતન છે, અચેતનને નમસ્કાર નિષિદ્ધ છે. તેનું સમાધાન કરવાને માટે આ અર્થ કહ્યો કે વાણી સર્વજ્ઞસ્વરૂપ-અનુસારિણી છે, એણું માન્યા વિના પણ ચાલે નહિ. તેનું વિવરણુ—વાણી તો અચેતન છે. તેને સાંભળતાં જીવાદિ પદાર્થનું સ્વરૂપજ્ઞાન જે પ્રકારે ઊપજે છે તે જ પ્રકારે જાણુવું કે વાણીનું પૂજ્યપણું પણ છે. કેવા છે સર્વજ્ઞ વીતરાગ? “અનન્તધર્મણઃ” (અનન્ત) અતિ ઘણા છે (ધર્મણઃ) ગુણો જેમને એવા છે. ભાવાર્થ આમ છે—કોઈ મિથ્યાવાદી કહે છે કે પરમાત્મા નિર્ગુણ છે, ગુણનો વિનાશ થતાં પરમાત્મપણું થાય છે; પરંતુ એણું માનણું જૂઠું છે, કારણુ કે ગુણોનો વિનાશ થતાં દ્રવ્યનો પણ વિનાશ છે. ૨.

(માલિની)

પરપરિણતિહેતોર્મોહનામ્નોજ્જુમાવા
 દવિરતમનુમાવ્યવ્યાપ્તિકલમાપિતાયાઃ ।
 મમ પરમવિશુદ્ધિઃ શુદ્ધચિન્માત્રમૂર્તે-
 ભવતુ સમયસારવ્યાખ્યયૈવાનુભૂતેઃ ॥ ૩ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“મમ પરમવિશુદ્ધિઃ ભવતુ” શાસ્ત્રકર્તા છે અમૃતચંદ્રસૂરિ. તેઓ કહે છે—(મમ) મને (પરમવિશુદ્ધિઃ) શુદ્ધસ્વરૂપપ્રાપ્તિ (તેનું) વિવરણ—પરમ-સર્વોત્કૃષ્ટ વિશુદ્ધિ-નિર્મલતા) (ભવતુ) થાઓ. શાથી? “સમયસારવ્યાખ્યા” (સમયસાર) શુદ્ધ જીવ, તેના (વ્યાખ્યા) ઉપદેશથી અમને શુદ્ધસ્વરૂપની પ્રાપ્તિ થાઓ. ભાવાર્થ આમ છે—આ શાસ્ત્ર પરમાર્થ-રૂપ છે, વૈરાગ્ય-ઉત્પાદક છે; ભારત-રામાયણ જેઠે રાગવર્ધક નથી. કેવો છું હું? “અનુભૂતેઃ” અનુભૂતિ—અતીન્દ્રિય સુખ, તે જ છે સ્વરૂપ જેનું એવો છું. વળી કેવો છું? “શુદ્ધચિન્માત્રમૂર્તેઃ” (શુદ્ધ) રાગાદિ-ઉપાધિરહિત (ચિન્માત્ર) ચેતનામાત્ર (મૂર્તેઃ) સ્વભાવ છે જેનો એવો છું. ભાવાર્થ આમ છે કે—દ્રવ્યાર્થિકનયથી દ્રવ્યસ્વરૂપ આવું જ છે. વળી કેવો છું હું? “અવિરતમનુ-માવ્યવ્યાપ્તિકલ્માપિતાયાઃ” (અવિરત) નિરંતરપણે અનાદિ સન્તાનરૂપે (અનુમાવ્ય) વિષય-કપાયાદિરૂપ અશુદ્ધ ચેતના, તેની સાથે છે (વ્યાપ્તિ) વ્યાપ્તિ અર્થાત્ તે-રૂપ છે વિભાવપરિણમન, એવું છે (કલ્માપિતાયાઃ) કલંકપણું જેને એવો છું. ભાવાર્થ આમ છે—પર્યાયાર્થિકનયથી જીવવસ્તુ અશુદ્ધપણે અનાદિની પરિણમી છે. તે અશુદ્ધતાનો વિનાશ થતાં જીવવસ્તુ જ્ઞાનસ્વરૂપ સુખસ્વરૂપ છે. હવે કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે જીવવસ્તુ અનાદિથી અશુદ્ધપણે પરિણમી છે, ત્યાં નિમિત્તમાત્ર કોઈ છે કે નહીં? ઉત્તર આમ છે—નિમિત્તમાત્ર પણ છે. તે કોણ? તે જ કહે છે—“મોહનામ્નોઽનુમાવાત્” (મોહનામ્નઃ) પુદ્ગલપિંડરૂપ આઠ કર્મોમાં મોહ એક કર્મબળતિ છે, તેનો (અનુમાવાત) ઉદય અર્થાત્ વિપાક-અવસ્થા. ભાવાર્થ આમ છે—રાગાદિ-અશુદ્ધ-પરિણામરૂપ જીવદ્રવ્ય વ્યાપ્ય-વ્યાપકરૂપે પરિણમે છે, પુદ્ગલપિંડરૂપ મોહકર્મનો ઉદય નિમિત્તમાત્ર છે. જેમ કોઈ ધતૂરો પીવાથી ઘૂમે છે, નિમિત્તમાત્ર ધતૂરાનું તેને છે. કેવું છે મોહનામક કર્મ? “પરપરિણતિહેતોઃ” (પર) અશુદ્ધ (પરિણતિ) જીવના પરિણામ જેનું (હેતોઃ) કારણ છે. ભાવાર્થ આમ છે—જીવના અશુદ્ધ પરિણામના નિમિત્તે એવો રસ લઈને મોહકર્મ બંધાય છે, પછી ઉદય-સમયે નિમિત્તમાત્ર થાય છે. ૩.

(માલિની)

उभयनयविरोधध्वंसिनि स्यात्पदाङ्के
जिनवचसि रमन्ते ये स्वयं वान्तमोहाः ।
सपदि समयसारं ते परं ज्योतिरुच्चै-
रनयनयपक्षाक्षुण्णमीक्षन्त एव ॥ ४ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ તે સમયસારં ઈક્ષન્તે એવ ” (તે) આસન્ન-
લવ્ય જીવો (સમયસાર) શુદ્ધ જીવને (ઈક્ષન્તે એવ) પ્રત્યક્ષપણે પામે છે.
“ સપદિ ” થોડા જ કાળમાં. કેવો છે શુદ્ધ જીવ ? “ ઉચ્ચૈઃ પરં જ્યોતિઃ ”
અતિશયમાન જ્ઞાનજ્યોતિ છે. વળી કેવો છે ? “ અનયમ્ ” અનાદિસિદ્ધ છે.
વળી કેવો છે ? “ અનયપક્ષાક્ષુણ્ણમ્ ” (અનયપક્ષ) મિથ્યાવાદથી (અક્ષુણ્ણમ્)
અખંડિત છે. ભાવાર્થ આમ છે—મિથ્યાવાદી ખોટાદિ જૂઠી કલ્પના ઘણા
પ્રકારે કરે છે, તોપણ તેઓ જ જૂઠા છે; આત્મતત્ત્વ જેવું છે તેવું જ છે.
હવે તે લવ્ય જીવો શું કરતા થકા શુદ્ધ સ્વરૂપ પામે છે, તે જ કહે છે—
“ યે જિનવચસિ રમન્તે ” (યે) આસન્નલવ્ય જીવો (જિનવચસિ) દિવ્યદેવનિ
દ્વારા કહી છે ઉપાદેયરૂપ શુદ્ધ જીવવસ્તુ તેમાં (રમન્તે) સાવધાનપણે રુચિ-
શ્રદ્ધા-પ્રતીતિ કરે છે. વિવરણ—શુદ્ધ જીવવસ્તુનો પ્રત્યક્ષપણે અનુભવ કરે
છે તેનું નામ રુચિ-શ્રદ્ધા-પ્રતીતિ છે. ભાવાર્થ આમ છે—વચન પુદ્ગલ છે,
તેની રુચિ કરતાં સ્વરૂપની પ્રાપ્તિ નથી; તેથી વચન દ્વારા કહેવામાં
આવે છે જે કોઈ ઉપાદેય વસ્તુ, તેનો અનુભવ કરતાં ક્ષણપ્રાપ્તિ છે.
કેવું છે જિનવચન ? “ ઉભયનયવિરોધધ્વંસિનિ ” (ઉભય) બે (નય) પક્ષ-
પાતને (વિરોધ) પરસ્પર વૈરભાવ, [વિવરણ—એક સત્ત્વને દ્રવ્યાર્થિકનય
દ્રવ્યરૂપ, તે જ સત્ત્વને પર્યાયાર્થિકનય પર્યાયરૂપ કહે છે, તેથી પરસ્પર
વિરોધ છે;] તેનું (ધ્વંસિનિ) મેટનશીલ છે. ભાવાર્થ આમ છે—બંને નય
વિકલ્પ છે, શુદ્ધ જીવસ્વરૂપનો અનુભવ નિર્વિકલ્પ છે, તેથી શુદ્ધ જીવવસ્તુનો
અનુભવ થતાં બંને નયવિકલ્પ જૂઠા છે. વળી કેવું છે જિનવચન ?
“ સ્યાત્પદાઙ્કેઃ ” (સ્યાત્પદ) સ્યાદ્વાદ અર્થાત્ અનેકાન્ત—જેનું સ્વરૂપ પાછળ
કહ્યું છે—તે જ છે (મઙ્કે) ચિહ્ન જેનું, એવું છે. ભાવાર્થ આમ છે—જે કોઈ
વસ્તુમાત્ર છે તે તો નિર્લેહ છે. તે વસ્તુમાત્ર વચન દ્વારા કહેતાં જે કોઈ વચન

બોલાય છે તે જ પક્ષરૂપ છે. કેવા છે આસન્નભવ્ય જીવ ? “ સ્વયં વાન્તમોહાઃ ” (સ્વયં) સહજપણે (વાન્ત) વમી નાખ્યું છે (મોહાઃ) મિથ્યાત્વ-વિપરીતપણું, એવા છે. ભાવાર્થ આમ છે—અનન્ત સંસાર જીવોને ભમતાં થકાં જાય છે, તે સંસારી જીવ એક ભવ્યરાશિ છે, એક અભવ્યરાશિ છે. તેમાં અભવ્યરાશિ જીવ ત્રણે કાળ મોક્ષ જવાને અધિકારી નથી. ભવ્ય જીવોમાં કેટલાક જીવો મોક્ષ જવાને યોગ્ય છે. તેમને મોક્ષ પહોંચવાનું કાળપરિમાણ છે. વિવરણ— આ જીવ આટલો કાળ વીતતાં મોક્ષ જશે એવી નોંધ કેવળજ્ઞાનમાં છે. તે જીવ સંસારમાં ભમતાં ભમતાં જ્યારે અર્ધપુદ્ગલપરાવર્તનમાત્ર રહે છે ત્યારે જ સમ્યક્ત્વ ઊપજવાને યોગ્ય છે. આનું નામ કાળલક્ષિ કહેવાય છે. યદ્યપિ સમ્યક્ત્વરૂપ જીવદ્રવ્ય પરિણમે છે તથાપિ કાળલક્ષિ વિના કરોડ ઉપાય જો કરવામાં આવે તોપણ જીવ સમ્યક્ત્વરૂપ પરિણમનને યોગ્ય નથી એવો નિયમ છે. આથી જાણવું કે સમ્યક્ત્વ-વસ્તુ યત્નસાધ્ય નથી, સહજરૂપ છે. ૪.

(માલિની)

**વ્યવહરણનયઃ સ્યાદ્યદ્યપિ પ્રાક્પદવ્યા-
મિહ નિહિતપદાનાં હન્ત હસ્તાવલમ્બઃ ।
તદપિ પરમમર્થે ચિન્ચમત્કારમાત્રં
પરવિરહિતમન્તઃ પશ્યતાં નૈષ કિન્ચિત્ ॥ ૫ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ વ્યવહરણનયઃ યદ્યપિ હસ્તાવલમ્બઃ સ્યાત્ ” (વ્યવહરણનયઃ) જેટલું કથન. તેનું વિવરણ—જીવવસ્તુ નિર્વિકલ્પ છે. તે તો જ્ઞાનગોચર છે. તે જ જીવવસ્તુને કહેવા માગે, ત્યારે એમ જ કહેવામાં આવે છે કે જેના ગુણ દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર તે જીવ. જે કોઈ બહુ સાધિક (-અધિક બુદ્ધિમાન) હોય તોપણ આમ જ કહેવું પડે. આટલું કહેવાનું નામ વ્યવહાર છે. આથી કોઈ આશંકા કરશે કે વસ્તુ નિર્વિકલ્પ છે, તેમાં વિકલ્પ ઉપજાવવો અયુક્ત છે. ત્યાં સમાધાન આમ છે કે વ્યવહારનય હસ્તાવલમ્બ છે. (હસ્તાવલમ્બઃ) જેવી રીતે કોઈ નીચે પડ્યો હોય તો હાથ પકડીને (તેને) ઊંચો લે છે તેવી જ રીતે ગુણ-ગુણીરૂપ ભેદકથન જ્ઞાન ઊપજવાનું એક અંગ છે. તેનું વિવરણ—‘ જીવનું લક્ષણ ચેતના’ એટલું કહેતાં પુદ્ગલાદિ અચેતન દ્રવ્યથી ભિન્નપણાની પ્રતીતિ ઊપજે છે.

કહાનજૈનશાસ્ત્રમાળા]

જીવ અધિકાર

૭

તેથી જ્યારે અનુભવ થાય ત્યાં સુધી ગુણ-ગુણીભેદરૂપ કથન જ્ઞાનનું અંગ છે. વ્યવહારનય જેમને હસ્તાવલમ્બ છે તેઓ કેવા છે? “પ્રાક્ષપદવ્યામિહ નિહિતપદાનાં” (હહ) વિદ્યમાન એવી જે (પ્રાક્ષપદવ્યામ) જ્ઞાન ઊપજતાં પ્રારંભિક અવસ્થા, તેમાં (નિહિતપદાનાં) નિહિત-સ્થાપેલ છે પદ-સર્વસ્વ જેમણે એવા છે. ભાવાર્થ આમ છે—જે કોઈ સહજપણે અજ્ઞાની છે, જીવાદિ પદાર્થોનું દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયસ્વરૂપ જાણવાના અભિલાષી છે, તેમના માટે ગુણ-ગુણીભેદરૂપ કથન યોગ્ય છે. “હન્ત તદપિ ઈષઃ ન કિઞ્ચિત્” જેકે વ્યવહારનય હસ્તાવલમ્બ છે તેપણ કાંઈ નથી, ‘નોંધ’ (જ્ઞાન, સમજ) કરતાં જૂઠો છે. તે જીવો કેવા છે જેમને વ્યવહારનય જૂઠો છે? ચિત્તમત્કાર-માત્રં અર્થ અન્તઃ પશ્યતાં” (ચિત્) ચેતના (ચમત્કાર) પ્રકાશ (માત્રં) એટલી જ છે (અર્થ) શુદ્ધ જીવવસ્તુ, તેને (અન્તઃ પશ્યતાં) પ્રત્યક્ષપણે અનુભવે છે. ભાવાર્થ આમ છે—વસ્તુનો અનુભવ થતાં વચનનો વ્યવહાર સહજ જ છૂટી જાય છે. કેવી છે વસ્તુ? “પરમં” ઉત્કૃષ્ટ છે, ઉપાદેય છે. વળી કેવી છે વસ્તુ? “પરવિરહિતં” (પર) દ્રવ્યકર્મ-નોકર્મ-ભાવકર્મથી (વિરહતં) ભ્રમ છે. ૫.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

एकत्वे नियतस्य शुद्धनयतो व्याप्तुर्यदस्यात्मनः
पूर्णज्ञानघनस्य दर्शनमिह द्रव्यान्तरेभ्यः पृथक् ।
सम्यग्दर्शनमेतदेव नियमादात्मा च तावानयं
तन्मुक्त्वा नवतत्त्वसन्ततिमिमामात्मायमेकोऽस्तु नः ॥ ६ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“તત્ નઃ અયં એકઃ આત્મા અસ્તુ” (તત્) તે કારણથી (નઃ) અમને (અયં) આ વિદ્યમાન (એકઃ) શુદ્ધ (આત્મા) ચેતન-પદાર્થ (અસ્તુ) હો. ભાવાર્થ આમ છે—જીવવસ્તુ ચેતનાલક્ષણુ તે સહજ જ છે. પરન્તુ જીવ મિથ્યાત્વપરિણામથી ભ્રમિત થયો થકો પોતાના સ્વરૂપને જાણતો નથી, તેથી અજ્ઞાની જ કહેવાય. આથી એમ કહ્યું કે મિથ્યા પરિણામ જવાથી આ જ જીવ પોતાના સ્વરૂપનો અનુભવનશીલ થાઓ. શું કરીને? “इमाम् नवतत्त्वसन्ततिम् मुक्त्वा” (इमाम्) આગળ કહેવામાં આવનાર (નવતત્ત્વ) જીવ-અજીવ-આસ્ત્રવ-બંધ-સંવર-નિર્જરા-મોક્ષ-પુણ્ય-પાપના (સન્તતિમ)

૧

સમયસાર-કલશ

[ભગવાનશ્રીકુંઠકુંઠ-

અનાદિ સંબંધને (મુક્તવા) છોડીને. ભાવાર્થ આમ છે—સંસાર-અવસ્થામાં જીવદ્રવ્ય નવ તત્ત્વરૂપ પરિણમ્યું છે તે તો વિભાવપરિણતિ છે, તેથી નવ તત્ત્વરૂપ વસ્તુનો અનુભવ મિથ્યાત્વ છે. “યદસ્યાત્મનઃ ઇહ દ્રવ્યાન્તરેભ્યઃ પૃથક્ દર્શનમ્ નિયમાત્ એતદેવ સમ્યગ્દર્શનમ્” (યત્) કારણ કે (અસ્માત્મનઃ) આ જ જીવદ્રવ્ય (દ્રવ્યાન્તરેભ્યઃ પૃથક્) સકળ કર્મોપાધિથી રહિત જેવું છે (ઇહ દર્શનમ્) તેવો જ પ્રત્યક્ષપણે તેનો અનુભવ, (એતદેવ) તે જ (નિયમાત્) નિશ્ચયથી (સમ્યગ્દર્શનમ્) સમ્યગ્દર્શન છે. ભાવાર્થ આમ છે—સમ્યગ્દર્શન જીવનો ગુણ છે. તે ગુણ સંસાર-અવસ્થામાં વિભાવરૂપ પરિણમ્યો છે; તે જ ગુણ જ્યારે સ્વભાવરૂપ પરિણમે ત્યારે મોક્ષમાર્ગ છે. વિવરણ—સમ્યક્ત્વભાવ થતાં નૂતન જ્ઞાનાવરણાદિ દ્રવ્યકર્મોન્મિલ મટે છે, પૂર્વજન્મ કર્મ (નિર્જર) છે; તેથી મોક્ષમાર્ગ છે. અહીં કોઈ આશંકા કરશે કે મોક્ષમાર્ગ સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર એ ત્રણેના મળવાથી થાય છે. ઉત્તર આમ છે—શુદ્ધ જીવસ્વરૂપ અનુભવતાં ત્રણેય છે. કેવો છે શુદ્ધ જીવ? “શુદ્ધનયતઃ એકત્વે નિયતસ્ય” (શુદ્ધનયતઃ) નિવિકલ્પ વસ્તુમાત્રની દૃષ્ટિથી જેતાં (એકત્વે) શુદ્ધપણું (નિયતસ્ય) તે-રૂપ છે. ભાવાર્થ આમ છે—જીવનું લક્ષણ ચેતના છે. તે ચેતના ત્રણ પ્રકારની છે—એક જ્ઞાનચેતના, એક કર્મચેતના, એક કર્મફળચેતના. તેમાં જ્ઞાનચેતના શુદ્ધ ચેતના છે, બાકીની અશુદ્ધ ચેતના છે. તેમાં અશુદ્ધ ચેતનારૂપ વસ્તુનો સ્વાદ સર્વ જીવોને અનાદિનો પ્રગટ જ છે; તે-રૂપ અનુભવ સમ્યક્ત્વ નથી, શુદ્ધ ચેતનામાત્ર વસ્તુસ્વરૂપનો આસ્વાદ આવે તો સમ્યક્ત્વ છે.* xxx વળી કેવી છે જીવવસ્તુ? “વ્યાપ્તુઃ” પૌતાના ગુણ-પર્યાયો સહિત છે. આટલું કહીને શુદ્ધપણું દઢ કર્યું છે. કોઈ આશંકા કરશે કે સમ્યક્ત્વગુણ અને જીવવસ્તુનો ભેદ છે કે અભેદ છે? ઉત્તર આમ છે કે અભેદ છે—“આત્મા ચ તાવાનયમ્” (અયમ્) આ (આત્મા) જીવવસ્તુ (તાવાન) સમ્યક્ત્વગુણમાત્ર છે. ૬.

(અનુષ્ટુપ)

અતઃ શુદ્ધનયાયત્તં પ્રત્યગ્જ્યોતિશ્ચકાસ્તિ તત્ ।

નવતત્ત્વગતત્વેઽપિ યદેકત્વં ન મુચ્ચતિ ॥ ૭ ॥

* પાંડિત શ્રી રાજમલ્લજી કૃત ટીકામાં અહીં “પૂર્ણજ્ઞાનઘનસ્ય” પદનો અર્થ કરવો રહી ગયો છે, જે અર્થ આ પ્રમાણે કરી શકાય:—વળી કેવો છે શુદ્ધ જીવ? “પૂર્ણજ્ઞાનઘનસ્ય” પૂર્ણ સ્વ-પર આહકશક્તિનો પુંજ છે.

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ અતઃ તત્ પ્રત્યગ્જ્યોતિશ્ચકાસ્તિ ” (અતઃ) આડીંથી હવે (તત્) તે જ (પ્રત્યગ્જ્યોતિઃ) શુદ્ધ ચેતનામાત્ર વસ્તુ (ચકાસ્તિ) શબ્દો દ્વારા યુક્તિથી કહેવામાં આવે છે. કેવી છે વસ્તુ? “ શુદ્ધનયાયત્તં ” (શુદ્ધનય) વસ્તુમાત્રને (આયત્તં) આધીન છે. ભાવાર્થ આમ છે—જેને અનુભવતાં સમ્યક્ત્વ થાય છે તે શુદ્ધ સ્વરૂપને કહે છે:—“ યદેકત્વં ન મુઠ્ઠતિ ” (યત્) જે શુદ્ધ વસ્તુ (એકત્વં) શુદ્ધપણુને (ન મુઠ્ઠતિ) નથી છોડતી. આડીં કોઈ આશંકા કરશે કે જીવવસ્તુ જ્યારે સંસારથી છૂટે છે ત્યારે શુદ્ધ થાય છે. ઉત્તર આમ છે—જીવવસ્તુ દ્રવ્યદષ્ટિએ વિચારતાં ત્રણે કાળ શુદ્ધ છે. તે જ કહે છે—“ નવતત્ત્વગતત્ત્વેડપિ ” (નવતત્ત્વ) જીવ-અજીવ-આસ્રવ-ખંધ-સંવર-નિર્જરા-મોક્ષ-પુણ્ય-પાપ (ગતત્ત્વે અપિ) તે-રૂપ પરિણુમી છે તોપણ શુદ્ધસ્વરૂપ છે. ભાવાર્થ આમ છે—જેમ અગ્નિ દાહકલક્ષણુ છે, તે કાષ્ટ, તૃણુ, છાણુ આદિ સમસ્ત દાહ્યને દહી છે. દહતો થકો અગ્નિ દાહ્યાકાર થાય છે; પરંતુ તેનો વિચાર છે કે જે તેને કાષ્ટ, તૃણુ અને છાણુની આકૃતિમાં જેવામાં આવે તો કાષ્ટનો અગ્નિ, તૃણુનો અગ્નિ અને છાણુનો અગ્નિ એમ કહેવું સાચું જ છે, અને જે અગ્નિની ઉણુતામાત્ર વિચારવામાં આવે તો ઉણુમાત્ર છે, કાષ્ટનો અગ્નિ, તૃણુનો અગ્નિ અને છાણુનો અગ્નિ એવા સમસ્ત વિકલ્પ જૂઠા છે; તેવી જ રીતે નવ તત્ત્વરૂપ જીવના પરિણુમો છે, તે પરિણુમો કેટલાક શુદ્ધરૂપ છે. કેટલાક અશુદ્ધરૂપ છે; જે નવ પરિણુમોમાં જ જેવામાં આવે તો નવે તત્ત્વ સાચાં છે અને જે ચેતનામાત્ર અનુભવ કરવામાં આવે તો નવે વિકલ્પ જૂઠા છે.

(માલિની)

**ચિરમિતિ નવતત્ત્વચ્છન્નમુન્નીયમાનં
કનકમિવ નિમગ્નં વર્ણમાલાકલાપે ।
અથ સતતવિવિક્તં દૃશ્યતામેકરૂપં
પ્રતિપદમિદમાત્મજ્યોતિરુદ્યોતમાનમ્ ॥ ૮ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:— “ આત્મજ્યોતિઃ દૃશ્યતામ્ ” (આત્મજ્યોતિઃ) આત્મજ્યોતિ અર્થાત્ જીવદ્રવ્યનું શુદ્ધ જ્ઞાનમાત્ર, (દૃશ્યતામ્) સર્વથા અનુભવ-

રૂપ હો. કેવી છે આત્મજ્યોતિ ? “ ચિરમિતિ નવતત્ત્વચ્છન્નં, અથ સતતવિવિક્તમ્ ” આ અવસરે નાટ્યરસની પેઠે એક જીવવસ્તુ આશ્ચર્યકારી અનેક ભાવરૂપ એક જ સમયે દેખાય છે, એ જ કારણથી આ શાસ્ત્રનું નામ નાટક સમયસાર છે. તે જ કહે છે—(ચિરમ્) અમર્યાદ કાળથી (ઇતિ) જે વિભાવરૂપ રાગાદિ પરિણામ-પર્યાયમાત્ર વિચારવામાં આવે તો જ્ઞાનવસ્તુ (નવતત્ત્વચ્છન્નં) પૂર્વેકિત જીવાદિ નવ તત્ત્વરૂપે આચ્છાદિત છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જીવવસ્તુ અનાદિ કાળથી ધાતુ અને પાપાણના સંયોગની પેઠે કર્મ-પર્યાય સાથે મળેલી જ ચાલી આવે છે અને મળી થકી તે રાગાદિ વિભાવપરિણામો સાથે વ્યાપ્ય-વ્યાપકરૂપે સ્વયં પરિણમે છે. તે પરિણમન જેવામાં આવે, જીવનું સ્વરૂપ ન જેવામાં આવે, તો જીવવસ્તુ નવ તત્ત્વરૂપ છે એમ દષ્ટિમાં આવે છે; આલું પણ છે, સર્વથા ભૂકું નથી, કેમ કે વિભાવરૂપ રાગાદિ પરિણામશક્તિ જીવમાં જ છે. “ અથ ” હવે ‘ અથ ’ પદ દ્વારા બીજો પક્ષ બતાવે છે:—તે જ જીવ-વસ્તુ દ્રવ્યરૂપ છે, પોતાના ગુણપર્યાયે વિરાજમાન છે. જે શુદ્ધ દ્રવ્યસ્વરૂપ જેવામાં આવે, પર્યાયસ્વરૂપ ન જેવામાં આવે તો તે કેવી છે ? “ સતતવિવિક્તમ્ ” (સતત) નિરંતર (વિવિક્ત) નવ તત્ત્વના વિકટપથી રહિત છે, શુદ્ધ વસ્તુમાત્ર છે. ભાવાર્થ આમ છે કે શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ સમ્યક્ત્વ છે. વળી કેવી છે તે આત્મજ્યોતિ ? “ વર્ણમાલાકલાપે કનકમિવ નિમગ્નં ” ‘ વર્ણુમાલા ’ પદના બે અર્થ છે—એક તો *બનવારી, અને બીજો ભેદપંક્તિ; ભાવાર્થ આમ છે કે ગુણ-ગુણીના ભેદરૂપ ભેદપ્રકાશ; ‘ કલાપ ’નો અર્થ સમૂહ છે. આથી એમ અર્થ ઊપજ્યો કે જેમ એક જ સોનું × વાનભેદથી અનેકરૂપ કહેવાય છે તેમ એક જ જીવવસ્તુ દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયરૂપે અથવા ઉત્પાદ-વ્યય-ધ્રોવ્યરૂપે અનેક-રૂપ કહેવાય છે. ‘ અથ ’ હવે ‘ અથ ’ પદ દ્વારા ફરીને બીજો પક્ષ બતાવે છે:—“ પ્રતિપદમ્ ઇકરૂપં ” (પ્રતિપદમ્) ગુણ-પર્યાયરૂપ અથવા ઉત્પાદ-વ્યય-ધ્રોવ્યરૂપ અથવા દષ્ટાંતની અપેક્ષાએ વાનભેદરૂપ જેટલા ભેદો છે તે બધા ભેદોમાં પણ (ઇકરૂપં) પોતે (એક) જ છે. વસ્તુનો વિચાર કરતાં ભેદરૂપ પણ વસ્તુ જ છે, વસ્તુથી ભિન્ન ભેદ કોઈ વસ્તુ નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે સુવર્ણમાત્ર ન જેવામાં આવે, વાનભેદમાત્ર જેવામાં આવે તો વાનભેદ છે;

* બનવારી = સોનું તપાવવાની ફૂલડી

× દસ વહું, ચૌદ વહું આદિ સોનામાં જે ભેદ છે તેને વાનભેદ કહે છે.

સોનાની શક્તિ એવી પણ છે; જે વાનલેહ ન જેવામાં આવે, કેવળ સુવર્ણ-માત્ર જેવામાં આવે, તે વાનલેહ જૂઠા છે; તેવી રીતે જે શુદ્ધ જીવવસ્તુમાત્ર ન જેવામાં આવે, ગુણુ-પર્યાયમાત્ર કે ઉત્પાદ-વ્યય-દ્રૌવ્યમાત્ર જેવામાં આવે, તે ગુણુ-પર્યાયો છે, ઉત્પાદ-વ્યય-દ્રૌવ્ય છે; જીવવસ્તુ આવી પણ છે; જે ગુણુ-પર્યાયલેહ કે ઉત્પાદ-વ્યય-દ્રૌવ્યલેહ ન જેવામાં આવે, વસ્તુમાત્ર જેવામાં આવે, તે સમસ્ત લેહ જૂઠા છે. આવો અનુભવ સમ્યક્ત્વ છે. વળી કેવી છે આત્મજ્યોતિ? “ ઉન્નીયમાનં ” એતનાલક્ષણથી જણાય છે, તેથી અનુમાન-ગોચર પણ છે. હવે થીજે પક્ષ— “ ઉદ્યોતમાનમ્ ” પ્રત્યક્ષ જ્ઞાનગોચર છે. ભાવાર્થ આમ છે કે લેહભુક્તિ કરતાં જીવવસ્તુ એતનાલક્ષણથી જીવને જાણે છે, વસ્તુ વિચારતાં એટલો વિકલ્પ પણ જૂઠો છે, શુદ્ધ વસ્તુમાત્ર છે. આવો અનુભવ સમ્યક્ત્વ છે. ૮.

(માલિની)

ઉદયતિ ન નયશ્રીરસ્તમેતિ પ્રમાણં
 ક્વચિદપિ ચ ન વિદ્મો યાતિ નિક્ષેપચક્રમ્ ।
 કિમપરમભિદધ્મો ધામ્નિ સર્વકષેઽસ્મિ-
 ન્નનુભવમુપયાતે માતિ ન દ્વૈતમેવ ॥ ૯ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ અસ્મિન્ ધામ્નિ અનુભવમુપયાતે દ્વૈતમેવ ન માતિ ” (અસ્મિન્) આ-સ્વયંસિદ્ધ (ધામ્નિ) એતનાત્મક જીવવસ્તુનો (અનુ-ભવમ્) પ્રત્યક્ષપણે આસ્વાદ (ઉપયાતે) આવતાં (દ્વૈતમ્ एव) સૂક્ષ્મ-સ્થૂળ અન્તર્બદ્ધ અને બહિર્બદ્ધરૂપ બધા વિકલ્પો (ન માતિ) નથી શોભતા. ભાવાર્થ આમ છે—અનુભવ પ્રત્યક્ષ જ્ઞાન છે, પ્રત્યક્ષ જ્ઞાન છે એટલે વેદ-વેદકલાવપણે આસ્વાદરૂપ છે; તે અનુભવ પરસહાયથી નિરપેક્ષપણે છે. આવો અનુભવ જેકે જ્ઞાનવિશેષ છે તેપણુ સમ્યક્ત્વની સાથે અવિનાભૂત છે, કેમ કે તે સમ્યગ્દષ્ટિને હોય છે, મિથ્યાદષ્ટિને નથી હોતો એવો નિશ્ચય છે. આવો અનુભવ થતાં જીવવસ્તુ પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપને પ્રત્યક્ષપણે આસ્વાદે છે. તેથી જેટલા કાળ સુધી અનુભવ છે તેટલા કાળ સુધી વચન-વ્યવહાર સહજ જ અટકી જાય છે, કેમ કે વચનવ્યવહાર તો પરોક્ષપણે કથક છે. આ જીવ તો પ્રત્યક્ષપણે અનુભવશીલ છે, તેથી (અનુભવકાળમાં)

વચનવ્યવહાર પર્યંત કાંઈ રહ્યું નહિ. કેવી છે જીવવસ્તુ? “સર્વકષે” (સર્વ) બધા પ્રકારના વિકલ્પોની (કષે) ક્ષયકરણશીલ (ક્ષય કરવાના સ્વભાવવાળી) છે. ભાવાર્થ આમ છે—જેમ સૂર્યપ્રકાશ અંધકારથી સહજ જ ભિન્ન છે તેમ અનુભવ પણ સમસ્ત વિકલ્પોથી રહિત જ છે. અહીં કોઈ પ્રશ્ન કરશે કે અનુભવ થતાં કોઈ વિકલ્પ રહે છે કે જેમનું નામ વિકલ્પ છે તે બધાય મટે છે? ઉત્તર આમ છે કે બધાય વિકલ્પો મટે છે; તે જ કહે છે—

“નયશ્રીરપિ ન ઉદયતિ, પ્રમાણમપિ અસ્તમેતિ, ન વિદ્મઃ નિક્ષેપચક્રમપિ ક્વચિત્ યાતિ, અપરમ્ કિમ્ અભિદધ્મઃ” જે અનુભવ આવતાં પ્રમાણ-નય-નિક્ષેપ પણ જૂઠાં છે, ત્યાં રાગાદિ વિકલ્પોની શી કથા? ભાવાર્થ આમ છે કે રાગાદિ તો જૂઠાં જ છે, જીવસ્વરૂપથી બાહ્ય છે. પ્રમાણ-નય-નિક્ષેપરૂપ બુદ્ધિ દ્વારા એક જ જીવદ્રવ્યના દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયરૂપ અથવા ઉત્પાદ-વ્યય-ક્રોધ્યરૂપ ભેદ કરવામાં આવે છે તે બધા જૂઠાં છે; આ બધા જૂઠાં થતાં જે કંઈ વસ્તુનો સ્વાદ છે તે અનુભવ છે. (પ્રમાણ) યુગપદ્ધ અનેક ધર્મગ્રાહક જ્ઞાન; તે પણ વિકલ્પ છે. (નય) વસ્તુના કોઈ એક ગુણનું ગ્રાહક જ્ઞાન; તે પણ વિકલ્પ છે. (નિક્ષેપ) ઉપચારઘટનારૂપ જ્ઞાન; તે પણ વિકલ્પ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે અનાદિ કાળથી જીવ અજ્ઞાની છે, જીવસ્વરૂપને નથી જાણતો. તે જ્યારે જીવસત્ત્વની પ્રતીતિ આવવી ઇચ્છે ત્યારે જેવી રીતે પ્રતીતિ આવે તેવી જ રીતે વસ્તુસ્વરૂપ સાધવામાં આવે છે. તે સાધના ગુણ-ગુણીજ્ઞાન દ્વારા થાય છે, બીજો ઉપાય તો કોઈ નથી. તેથી વસ્તુસ્વરૂપને ગુણ-ગુણીભેદરૂપ વિચારતાં પ્રમાણ-નય-નિક્ષેપરૂપ વિકલ્પો ઊપજે છે. તે વિકલ્પો પ્રથમ અવસ્થામાં ભલા જ છે તોપણ સ્વરૂપમાત્ર અનુભવતાં જૂઠાં છે. ૯.

(ઉપજાતિ)

**આત્મસ્વભાવં પરમાવભિન્ન-
માપૂર્ણમાદ્યન્તવિમુક્તમેકમ્ ।
વિલીનસંકલ્પવિકલ્પજાલં
પ્રકાશયન્ શુદ્ધનયોઽભ્યુદેતિ ॥ ૧૦ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“શુદ્ધનયઃ અભ્યુદેતિ” (શુદ્ધનયઃ) નિરુપાધિ

જીવવસ્તુસ્વરૂપનો ઉપદેશ (અમ્યુદેતિ) પ્રગટ થાય છે. શુ' કરતો થકો પ્રગટ થાય છે? “એકમ્ પ્રકાશયન્” (એકમ્) શુદ્ધસ્વરૂપ જીવવસ્તુને (પ્રકાશયન્) નિરૂપતો થકો. કેવું છે શુદ્ધ જીવસ્વરૂપ? “આદ્યન્તવિમુક્તમ્” (આદ્યન્ત) સમસ્ત પાછલા અને આગામી કાળથી (વિમુક્તમ્) રહિત છે. ભાવાર્થ આમ છે કે શુદ્ધ જીવવસ્તુનો આદિ પણ નથી, અંત પણ નથી. જે આણું સ્વરૂપ સૂચવે તેનું નામ શુદ્ધનય છે. વળી કેવી છે જીવવસ્તુ? “વિલીનસંકલ્પવિકલ્પજાલં” (વિલીન) વિલય થઈ ગયા છે (સંકલ્પ) રાગાદિ પરિણામ અને (વિકલ્પ) અનેક નયવિકલ્પરૂપ જ્ઞાનના પર્યાય જેને એવી છે. ભાવાર્થ આમ છે કે સમસ્ત સંકલ્પ-વિકલ્પથી રહિત વસ્તુસ્વરૂપનો અનુભવ સમ્યક્ત્વ છે. વળી કેવી છે શુદ્ધ જીવવસ્તુ? “પરમાવભિન્નમ્” રાગાદિ ભાવોથી ભિન્ન છે. વળી કેવી છે? “આપૂર્ણમ્” પોતાના ગુણોથી પરિપૂર્ણ છે. વળી કેવી છે? “આત્મ-સ્વભાવં” આત્માનો નિજ ભાવ છે. ૧૦.

(માલિની)

**ન હિ વિદધતિ બદ્ધસ્પૃષ્ટભાવાદયોઽમી
સ્ફુટમુપરિ તરન્તોઽપ્યેત્ય યત્ર પ્રતિષ્ઠામ્ ।
અનુભવતુ તમેવ દ્યોતમાનં સમન્તાત્
જગદપગતમોહીભૂય સમ્યક્સ્વભાવમ્ ॥ ૧૧ ॥**

પંડાન્વય સહિત અર્થ:—“જગત્ તમેવ સ્વભાવમ્ સમ્યક્ અનુભવતુ” (જગત્) સર્વ જીવરાશિ! (તમ્ એવ) નિશ્ચયથી પૂર્વોક્ત (સ્વભાવમ્) શુદ્ધ જીવ-વસ્તુને (સમ્યક્) જેવી છે તેવી (અનુભવતુ) પ્રત્યક્ષપણે સ્વસંવેદનરૂપ આસ્વાદો. કેવો થઈને આસ્વાદો? “અપગતમોહીભૂય” (અપગત) ટળી ગઈ છે (મોહીભૂય) શરીરાદિ પરદ્રવ્ય સાથે એકત્વબુદ્ધિ જેની એવો થઈને. ભાવાર્થ આમ છે કે સંસારી જીવને સંસારમાં વસતાં અનંત કાળ ગયો. શરીરાદિ પરદ્રવ્ય-સ્વભાવ હતો, પરંતુ આ જીવ પોતાનો જ જાણીને પ્રવર્ત્યો; તો જ્યારે આ વિપરીત બુદ્ધિ છૂટે ત્યારે જ આ જીવ શુદ્ધસ્વરૂપ અનુભવવાને યોગ્ય થાય છે. કેવું છે શુદ્ધસ્વરૂપ? “સમન્તાત્ દ્યોતમાનં” (સમન્તાત્) સર્વ પ્રકારે (દ્યોતમાનં) પ્રકાશમાન છે. ભાવાર્થ

આમ છે કે અનુભવગોચર થતાં કાંઈ ભ્રાંતિ રહેતી નથી. અહીં કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે જીવ તો શુદ્ધસ્વરૂપ કલ્પો અને તે એવો જ છે, પરંતુ રાગદ્વેષમોહરૂપ પરિણામોને અથવા સુખદુઃખાદિરૂપ પરિણામોને કોણ કરે છે?—કોણ ભોગવે છે? ઉત્તર આમ છે કે આ પરિણામોને કરે તો જીવ કરે છે અને જીવ ભોગવે છે, પરંતુ આ પરિણતિ વિભાવરૂપ છે, ઉપાધિરૂપ છે; તેથી નિજસ્વરૂપ વિચારતાં તે, જીવનું સ્વરૂપ નથી એમ કહેવાય છે. કેવું છે શુદ્ધસ્વરૂપ? “યત્ર અમી વદ્ધસ્પૃષ્ટમાવાદયઃ પ્રતિષ્ઠાં ન હિ વિદધતિ” (યત્ર) જે શુદ્ધાત્મસ્વરૂપમાં (અમી) વિદ્યમાન (વદ્ધ) અશુદ્ધ રાગાદિ ભાવ, (સ્પૃષ્ટ) પરસ્પર પિંડરૂપ એકક્ષેત્રાવગાહ અને (માવાદયઃ) આદિ શબ્દથી અન્યભાવ, અનિયતભાવ, વિશેષભાવ અને સંયુક્તભાવ ઇત્યાદિ જે વિભાવપરિણામો છે તે સમસ્ત ભાવો શુદ્ધસ્વરૂપમાં (પ્રતિષ્ઠાં) શોભા (ન હિ વિદધતિ) નથી ધારણ કરતા. નર, નારક, તિર્યંચ અને દેવપર્યાયરૂપ ભાવનું નામ અન્યભાવ છે; અસંખ્યાત પ્રદેશ-સંબંધી સંકોચ-વિસ્તારરૂપ પરિણમનનું નામ અનિયતભાવ છે; દર્શન, જ્ઞાન અને ચારિત્રરૂપ ભેદકથનનું નામ વિશેષભાવ છે; તથા રાગાદિ ઉપાધિ સહિતનું નામ સંયુક્તભાવ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે બદ્ધ, સ્પૃષ્ટ, અન્ય, અનિયત, વિશેષ અને સંયુક્ત એવા જે છ વિભાવપરિણામો છે તે સમસ્ત, સંસાર-અવસ્થાયુક્ત જીવના છે, શુદ્ધ જીવસ્વરૂપ અનુભવતાં જીવના નથી. કેવા છે બદ્ધસ્પૃષ્ટ આદિ વિભાવભાવ? “સ્ફુટં” પ્રગટપણે “ણ્ય અપિ” ઊપભયા થકા વિદ્યમાન જ છે તોપણ “ઉપરિ તરન્તઃ” ઉપર ઉપર જ રહે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જીવનો જ્ઞાનગુણ ત્રિકાળગોચર છે તેવી રીતે રાગાદિ વિભાવભાવ જીવવસ્તુમાં ત્રિકાળગોચર નથી. જેકે સંસાર-અવસ્થામાં વિદ્યમાન જ છે તોપણ મોક્ષ-અવસ્થામાં સર્વાથા નથી, તેથી એવો નિશ્ચય છે કે રાગાદિ જીવસ્વરૂપ નથી. ૧૧.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

भूतं भान्तमभूतमेव रभमान्निर्भिद्य बन्धं सुधी-
 र्यद्यन्तः किल कोऽप्यहो कलयति व्याहृत्य मोहं हठात् ।
 आत्मात्मानुभवैकगम्यमहिमा व्यक्तोऽयमास्ते ध्रुवं
 नित्यं कर्मकलङ्कपङ्कविकलो देवः स्वयं शाश्वतः ॥ १२ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ અયમ્ આત્મા વ્યક્તઃ આસ્તે ” (અયમ્) આમ (આત્મા) ચેતનાલક્ષણુ જીવ (વ્યક્તઃ) સ્વ-સ્વભાવરૂપ (આસ્તે) થાય છે. કેવો થાય છે? “ નિત્યં કર્મકલ્પકલ્પવિકલઃ ” (નિત્યં) ત્રિકાળગોચર (કર્મ) અશુદ્ધપણુરૂપ (કલ્પકલ્પ) કલુપતા-કાદવથી (વિકલઃ) સ્વર્થા ભિન્ન થાય છે. વળી કેવો છે? “ બ્રુવં ” ચારે ગતિમાં ભમતો અટકી ગયો. વળી કેવો છે? “ દેવઃ ” ત્રેલોક્યથી પૂજ્ય છે. વળી કેવો છે? “ સ્વયં જ્ઞાશ્વતઃ ” દ્રવ્યરૂપ વિદ્યમાન જ છે. વળી કેવો થાય છે? “ આત્માનુભવૈકગમ્યમહિમા ” (આત્મ) ચેતન વસ્તુના (અનુભવ) પ્રત્યક્ષપણે આસ્વાદથી (એક) અદ્વિતીય (ગમ્ય) ગોચર છે (મહિમા) મોટપ જેની એવો છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જીવનો જેમ એક જ્ઞાનગુણ છે તેમ એક અતીન્દ્રિય સુખગુણ છે; તે સુખગુણ સંસાર-અવસ્થામાં અશુદ્ધપણુને લીધે પ્રગટ આસ્વાદરૂપ નથી, અશુદ્ધપણુ જતાં પ્રગટ થાય છે. તે સુખ અતીન્દ્રિય પરમાત્માને હોય છે. તે સુખને કહેવા માટે કોઈ દૃષ્ટાન્ત ચારે ગતિઓમાં નથી, કેમ કે ચારે ગતિઓ દુઃખરૂપ છે; તેથી એમ કહ્યું કે જેને શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ છે તે જીવ પરમાત્મારૂપ જીવના સુખને જાણવાને યોગ્ય છે, કેમ કે શુદ્ધસ્વરૂપ અનુભવતાં અતીન્દ્રિય સુખ છે—એવો ભાવ સૂચવ્યો છે. કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે કેવું કારણ કરવાથી જીવ શુદ્ધ થાય છે? ઉત્તર આમ છે કે શુદ્ધનો અનુભવ કરવાથી જીવ શુદ્ધ થાય છે. “ કિલ યદિ કોઽપિ સુધોઃ અન્તઃ કલયતિ ” (કિલ) નિશ્ચયથી (યદિ) જે (કઃ અવિ) કોઈ જીવ (અન્તઃ કલયતિ) શુદ્ધસ્વરૂપને નિરન્તરપણે અનુભવે છે. કેવો છે જીવ? (સુધોઃ) શુદ્ધ છે યુદ્ધિ જેની. શુ કરીને અનુભવે છે? “ રમસા બન્ધં નિર્મિચ ” (રમસા) તત્કાળ (બન્ધં) દ્રવ્યપિંડરૂપ મિથ્યાત્વકર્મના (નિર્મિચ) ઉદ્દયને મિટાવીને અથવા મૂળથી સત્તા મિટાવીને, તથા “ હઠાત્ મોહં વ્યાહત્ય ” (હઠાત્) ખળથી (મોહં) મિથ્યાત્વરૂપ જીવના પરિણામને (વ્યાહત્ય) મૂળથી ઉખાડીને. ભાવાર્થ આમ છે કે અનાદિ કાળનો મિથ્યાદષ્ટિ જ જીવ કાળલઘ્નિધ પામતાં સમ્યક્ત્વના ગ્રહણકાળ પહેલાં ત્રણ કરણો કરે છે; તે ત્રણ કરણો અન્તર્મુહૂર્તમાં થાય છે; કરણો કરતાં દ્રવ્યપિંડરૂપ મિથ્યાત્વ-કર્મની શક્તિ મટે છે; તે શક્તિ મટતાં ભાવમિથ્યાત્વરૂપ જીવના પરિણામ મટે છે;—જેમ ધતૂરાના રસનો પાક મટતાં ઘેલછા મટે છે તેમ. કેવો છે ખંધ અથવા મોહ? “ મૂતં માન્તમ્ અમૂતમ્ એવ ” (એવ) નિશ્ચયથી (મૂતં) અતીત

કાળસંબંધી, (માન્તમ્) વર્તમાન કાળસંબંધી, (અભૂતમ્) આગામી કાળ-સંબંધી. ભાવાર્થ આમ છે—ત્રિકાળ સંસ્કારરૂપ છે જે શરીરરહિ સાથે એકત્વબુદ્ધિ, તે મટતાં જે જીવ શુદ્ધ જીવને અનુભવે છે તે જીવ નિશ્ચયથી કર્મોથી મુક્ત થાય છે. ૧૨.

(વસન્તતિલકા)

**આત્માનુભૂતિરિતિ શુદ્ધનયાત્મિકા યા
જ્ઞાનાનુભૂતિરિયમેવ કિલેતિ બુદ્ધ્વા ।
આત્માનમાત્મનિ નિવેશ્ય સુનિષ્પ્રકમ્પ-
મેકોઽસ્તિ નિત્યમવબોધઘનઃ સમન્તાત્ ॥ ૧૩ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ આત્મા સુનિષ્પ્રકમ્પમ્ એકઃ અસ્તિ ” (આત્મા) આત્મા અર્થાત્ ચેતન દ્રવ્ય (સુનિષ્પ્રકમ્પમ્) અશુદ્ધ પરિણમનથી રહિત (એકઃ) શુદ્ધ (અસ્તિ) થાય છે. કેવો છે આત્મા? “ નિત્યં સમન્તાત્ અવબોધઘનઃ ” (નિત્યમ્) સદા કાળ (સમન્તાત્) સર્વાંગ (અવબોધઘનઃ) જ્ઞાનગુણનો સમૂહ છે—જ્ઞાનપુંજ છે. શું કરીને આત્મા શુદ્ધ થાય છે? “ આત્મના આત્મનિ નિવેશ્ય ” (આત્મના) પોતાથી (આત્મનિ) પોતામાં જ (નિવેશ્ય) પ્રવિષ્ટ થઈને. ભાવાર્થ આમ છે કે આત્માનુભવ પરદ્રવ્યની સહાય રહિત છે તેથી પોતામાં જ પોતાથી આત્મા શુદ્ધ થાય છે. અહીં કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે આ અવસરે તો એમ કહ્યું કે આત્માનુભવ કરતાં આત્મા શુદ્ધ થાય છે અને ક્યાંક એમ કહ્યું છે કે જ્ઞાનગુણમાત્ર અનુભવ કરતાં આત્મા શુદ્ધ થાય છે, તો આમાં વિશેષતા શું છે? ઉત્તર આમ છે કે વિશેષતા તો કાંઈ પણ નથી. એ જ કહે છે— “ યા શુદ્ધનયાત્મિકા આત્માનુભૂતિઃ ઇતિ કિલ ઇયમ્ એવ જ્ઞાનાનુભૂતિઃ ઇતિ બુદ્ધ્વા ” (યા) જે (આત્માનુભૂતિઃ) આત્મ-અનુભૂતિ અર્થાત્ આત્મદ્રવ્યનો પ્રત્યક્ષપણે આસ્વાદ છે. કેવી છે અનુભૂતિ? (શુદ્ધનયાત્મિકા) શુદ્ધનય અર્થાત્ શુદ્ધ વસ્તુ તે જ છે આત્મા અર્થાત્ સ્વભાવ જેનો એવી છે. ભાવાર્થ આમ છે કે નિરુપાધિપણે જીવદ્રવ્ય જેવું છે તેવો જ પ્રત્યક્ષપણે આસ્વાદ આવે એનું નામ શુદ્ધાત્માનુભવ છે. (કિલ) નિશ્ચયથી (ઇયમ્ એવ જ્ઞાનાનુભૂતિઃ) આ જે આત્માનુભૂતિ કહી તે જ જ્ઞાનાનુભૂતિ છે (ઇતિ બુદ્ધ્વા) એટલીમાત્ર જાણીને.

ભાવાર્થ આમ છે કે જીવવસ્તુનો જે પ્રત્યક્ષપણે આસ્વાદ, તેને નામથી આત્માનુભવ એમ કહેવાય અથવા જ્ઞાનાનુભવ એમ કહેવાય; નામભેદ છે, વસ્તુભેદ નથી. એમ જાણવું કે આત્માનુભવ મોક્ષમાર્ગ છે. આ પ્રસંગે બીજા પણ સંશય થાય છે કે, કોઈ જાણુશે કે દ્વાદશાંગજ્ઞાન કોઈ અપૂર્વ લબ્ધિ છે. તેનું સમાધાન આમ છે કે દ્વાદશાંગજ્ઞાન પણ વિકલ્પ છે. તેમાં પણ એમ કહ્યું છે કે શુદ્ધાત્માનુભૂતિ મોક્ષમાર્ગ છે. તેથી શુદ્ધાત્માનુભૂતિ થતાં શાસ્ત્ર ભાણુવાની કાંઈ અટક (અંધન) નથી. ૧૩.

(પૃથ્વી)

**અસ્ખણ્ડિતમનાકુલં જ્વલદનન્તમન્તર્વહિ-
ર્મહઃ પરમમસ્તુ નઃ સહજમુદ્વિલાસં સદા ।
ચિદુચ્છલનનિર્ભરં સકલકાલમાલમ્બતે
યદેકરસમુલ્લસલ્લવણચિલ્યલીલાયિતમ્ ॥ ૧૪ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“તત્ મહઃ નઃ અસ્તુ” (તત્) તે જ (મહઃ) શુદ્ધ જ્ઞાનમાત્ર વસ્તુ (નઃ) અમને (અસ્તુ) હો. ભાવાર્થ આમ છે કે શુદ્ધ-સ્વરૂપનો અનુભવ ઉપાદેય છે, બીજું અધુ હેય છે. કેવો છે તે ‘મહઃ (જ્ઞાનમાત્ર આત્મા)’? “પરમમ્” ઉત્કૃષ્ટ છે. વળી કેવો છે ‘મહઃ’? “અસ્ખણ્ડિતમ્” ખંડિત નથી—પરિપૂર્ણ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે ઇન્દ્રિયજ્ઞાન ખંડિત છે; તે જોડે વર્તમાન કાળે તે-રૂપ પરિણમ્યો છે તોપણ સ્વરૂપ અતીન્દ્રિય જ્ઞાન છે. વળી કેવો છે? “અનાકુલં” આકુળતા રહિત છે. ભાવાર્થ આમ છે કે યદ્યપિ સંસાર-અવસ્થામાં કર્મજનિત સુખદુઃખરૂપ પરિણમે છે તથાપિ સ્વાભાવિક સુખસ્વરૂપ છે.* XXX વળી કેવો છે? “અન્તર્વહિર્જ્વલત્” (અન્તઃ) અંદર (વહિઃ) બહાર (જ્વલત્) પ્રકાશરૂપ પરિણમી રહ્યો છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જીવવસ્તુ અસંખ્યાતપ્રદેશી છે, જ્ઞાનગુણ બધા પ્રદેશોમાં એકસરખો પરિણમી રહ્યો છે, કોઈ પ્રદેશમાં ઘટ-વધ નથી. વળી કેવો છે? “સહજં” સ્વયંસિદ્ધ છે. વળી કેવો છે? “ઉદ્વિલાસં” પોતાના ગુણુ-પર્યાયે ધારાપ્રવાહરૂપ પરિણમે છે. વળી કેવો છે? “યત્ (મહઃ) સકલકાલમ્ એકરસમ્ આલમ્બતે” (યત્) જે

* પં: શ્રી રાજમલ્લજીની ટીકામાં અહીં “અન્તમ્” પદનો અર્થ કરવો રહી ગયો છે.

૧૮

સમયસાર-કલ્પશ

[ભગવાનશ્રીકૃંદકુંદ-

(મહઃ) જ્ઞાનપુંજ (સકલકાલમ્) ત્રણે કાળ (એકરસમ્) એકરસને અર્થાત્ ચેતનાસ્વરૂપને (આલમ્બતે) આધારભૂત છે. કેવો છે એકરસ? “ચિદુચ્છલનનિર્મરં” (ચિત્) જ્ઞાન-(ઉચ્છલન) પરિણુમનથી (નિર્મરં) ભરિતાવસ્થ છે. વળી કેવો છે એકરસ? “લવણચિત્ત્યલીલાયિતમ્” (લવણ) ક્ષારરસની (ચિત્ત્ય) કાંકરીની (લીલાયિતમ્) પરિણુતિ સમાન જેનો સ્વભાવ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જેવી રીતે લવણની કાંકરી સર્વાંગેય ક્ષાર છે તેવી રીતે ચેતનદ્રવ્ય સર્વાંગેય ચેતન છે. ૧૪.

(અનુષ્ટુપ)

**एष ज्ञानघनो नित्यमात्मा सिद्धिमभीप्सुभिः ।
साध्यसाधकभावेन द्विधैकः समुपास्यताम् ॥ १५ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“સિદ્ધિમમીપ્સુભિઃ ઇષઃ આત્મા નિત્યમ્ સમુપાસ્યતામ્” (સિદ્ધિમ્) સકળકર્મક્ષયલક્ષણ મોક્ષને (મમીપ્સુભિઃ) ઉપાદેયપણે અનુભવનારા જીવોએ (ઇષઃ આત્મા) ઉપાદેય એવા પોતાના શુદ્ધ ચેતન્યદ્રવ્યને (નિત્યમ્) સદા કાળ (સમુપાસ્યતામ્) અનુભવવો. કેવો છે આત્મા? “જ્ઞાનઘનઃ” (જ્ઞાન) સ્વ-પરગ્રાહકશક્તિનો (ઘનઃ) પુંજ છે. વળી કેવો છે? “ઇકઃ” સમસ્ત વિકલ્પ સહિત છે. વળી કેવો છે? “સાધ્યસાધકભાવેન દ્વિધા” (સાધ્ય) સકળ-કર્મક્ષયલક્ષણ મોક્ષ, (સાધક) મોક્ષનું કારણ શુદ્ધોપયોગલક્ષણ શુદ્ધાત્માનુભવ —(ભાવેન) એવી જે બે અવસ્થા, તેમના ભેદથી (દ્વિધા) બે પ્રકારનો છે. ભાવાર્થ આમ છે કે એક જ જીવદ્રવ્ય કારણરૂપ પણ પોતામાં જ પરિણુમે છે અને કાર્યરૂપ પણ પોતામાં જ પરિણુમે છે, તેથી મોક્ષ જવામાં કોઈ દ્રવ્યાન્તરનો સહારો નથી, માટે શુદ્ધ આત્માનો અનુભવ કરવો જોઈએ. ૧૫.

(અનુષ્ટુપ)

**दर्शनज्ञानचारित्रैस्त्रित्वादेकत्वतः स्वयम् ।
मेचकोऽमेचकश्चापि सममात्मा प्रमाणतः ॥ १६ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“આત્મા મેચકઃ” (આત્મા) ચેતનદ્રવ્ય (મેચકઃ) મલિન છે. કોની અપેક્ષાએ મલિન છે? “દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રૈસ્ત્રિત્વાત્”

સામાન્યપણે અર્થગ્રાહક શક્તિનું નામ દર્શન છે, વિશેષપણે અર્થગ્રાહક શક્તિનું નામ જ્ઞાન છે અને શુદ્ધત્વશક્તિનું નામ ચારિત્ર છે—આમ શક્તિભેદ કરતાં એક જીવ ત્રણ પ્રકારે થાય છે, તેથી મલિન કહેવાનો વ્યવહાર છે. “આત્મા અમેચકઃ” (આત્મા) ચેતનદ્રવ્ય (અમેચકઃ) નિર્મળ છે; કોની અપેક્ષાએ નિર્મળ છે? “સ્વયમ્ એકત્વતઃ” (સ્વયમ્) દ્રવ્યનું સ્વરૂપ (એકત્વતઃ) નિર્ભેદપણું હોવાથી;—આવો નિશ્ચયનય કહેવાય છે. “આત્મા પ્રમાણતઃ સમમ્ મેચકઃ અમેચકઃ અપિ ચ” (આત્મા) ચેતનદ્રવ્ય (સમમ્) એક જ કાળે (મેચકઃ અમેચકઃ અપિ ચ) મલિન પણ છે અને નિર્મળ પણ છે. કોની અપેક્ષાએ? (પ્રમાણતઃ) યુગપદ્ધ અનેક ધર્મગ્રાહક જ્ઞાનની અપેક્ષાએ. તેથી પ્રમાણુદષ્ટિએ જોતાં એક જ કાળે જીવદ્રવ્ય ભેદરૂપ પણ છે, અભેદરૂપ પણ છે. ૧૬.

(અનુષ્ટુપ)

દર્શનજ્ઞાનચારિત્રૈશ્ચિભિઃ પરિણતત્વતઃ ।

एकोऽपि त्रिस्वभावत्वाद्बवहारेण मेचकः ॥ १७ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“એકઃ અપિ વ્યવહારેણ મેચકઃ” (એકઃ અપિ) દ્રવ્યદષ્ટિથી જોકે જીવદ્રવ્ય શુદ્ધ છે તોપણ (વ્યવહારેણ) ગુણુગુણીરૂપ ભેદદષ્ટિથી (મેચકઃ) મલિન છે. તે પણ કોની અપેક્ષાએ? “ત્રિસ્વભાવત્વાત્” (ત્રિ) દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર, તે ત્રણ છે (સ્વભાવત્વાત્) સ્વરૂપ ગુણો જોના, એવું હોવાથી. તે પણ કેવું હોવાથી? “દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રૈઃ ત્રિભિઃ પરિણતત્વતઃ” કેમ કે તે દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર એ ત્રણ ગુણોરૂપે પરિણમે છે. તેથી ભેદબુદ્ધિ પણ ધટે છે. ૧૭.

(અનુષ્ટુપ)

परमार्थेन तु व्यक्तज्ञातृत्वज्योतिषैककः ।

सर्वभावान्तरध्वंसिस्वभावत्वादमेचकः ॥ १८ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“તુ પરમાર્થેન એકકઃ અમેચકઃ” (તુ) ‘તુ’ પદ દ્વારા બીજો પક્ષ કયો છે તે વ્યક્ત કર્યું છે. (પરમાર્થેન) પરમાર્થથી અર્થાત્ શુદ્ધ દ્રવ્યદષ્ટિથી (એકકઃ) શુદ્ધ જીવવસ્તુ (અમેચકઃ) નિર્મળ છે—

નિવિકલ્પ છે. કેવો છે પરમાર્થ? “વ્યક્તજ્ઞાતૃત્વજ્યોતિષા” (વ્યક્ત) પ્રગટ છે (જ્ઞાતૃત્વ) જ્ઞાનમાત્ર (જ્યોતિષા) પ્રકાશ-સ્વરૂપ જેમાં એવો છે. ભાવાર્થ આમ છે કે શુદ્ધ-નિર્લેહ વસ્તુમાત્રગ્રાહક જ્ઞાન નિશ્ચયનય કહેવાય છે. તે નિશ્ચય-નયથી ભવપદાર્થ સર્વભેદરહિત શુદ્ધ છે. વળી કેવો હોવાથી શુદ્ધ છે? “સર્વભાવાન્તરધ્વંસિસ્વભાવત્વાત્” (સર્વ) સમસ્ત દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મ અથવા જ્ઞેયરૂપ પરદ્રવ્ય એવા જે (ભાવાન્તર) ઉપાધિરૂપ વિભાવરૂપ તેમનું (ધ્વંસિ) મેટનશીલ (મટાડવાના સ્વભાવવાળું) છે (સ્વભાવત્વાત્) નિજ સ્વરૂપ જેનું, એવો સ્વભાવ હોવાથી શુદ્ધ છે. ૧૮.

(અનુષ્ટુપ)

આત્મનશ્ચિન્તયૈવાલં મેચકામેચકત્વયોઃ ।
દર્શનજ્ઞાનચારિત્રૈઃ સાધ્યસિદ્ધિર્ન ચાન્યથા ॥ ૧૯ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“મેચકામેચકત્વયોઃ આત્મનઃ ચિન્તયા એવં અલં” આત્મા (મેચક) ‘મલિન છે’ અને (અમેચક) ‘નિર્મળ છે’—આમ આ ખંને નયો પક્ષપાતરૂપ છે; (આત્મનઃ) ચેતનદ્રવ્યના આવા (ચિન્તયા) વિચારથી (અલં) ખસ થાયો; આવો વિચાર કરવાથી તો સાધ્યની સિદ્ધિ નથી થતી (એવ) એમ નક્કી બાણુવું. ભાવાર્થ આમ છે કે શ્રુતજ્ઞાનથી આત્મસ્વરૂપ વિચારતાં ઘણા વિકલ્પો ઊપજે છે; એક પક્ષથી વિચારતાં આત્મા અનેકરૂપ છે, બીજા પક્ષથી વિચારતાં આત્મા અભેદરૂપ છે—આમ વિચારતાં થકાં તો સ્વરૂપ-અનુભવ નથી. આહીં કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે વિચારતાં થકાં તો અનુભવ નથી, તો અનુભવ કયાં છે? ઉત્તર આમ છે કે પ્રત્યક્ષપણે વસ્તુને આસ્વાહતાં થકાં અનુભવ છે. તે જ કહે છે—“દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રૈઃ સાધ્યસિદ્ધિઃ” (દર્શન) શુદ્ધસ્વરૂપનું અવલોકન, (જ્ઞાન) શુદ્ધસ્વરૂપનું પ્રત્યક્ષ બાણુપણું, (ચારિત્ર) શુદ્ધસ્વરૂપનું આચરણ—આવાં કારણો કરવાથી (સાધ્ય) સકળકર્મક્ષયલક્ષણુ મોક્ષની (સિદ્ધિઃ) પ્રાપ્તિ થાય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ કરતાં મોક્ષની પ્રાપ્તિ છે. કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે આટલો જ મોક્ષમાર્ગ છે કે કંઈ અન્ય પણ મોક્ષમાર્ગ છે? ઉત્તર આમ છે કે આટલો જ મોક્ષમાર્ગ છે. “ન ચ અન્યથા” (ચ) પરંતુ (અન્યથા) અન્ય પ્રકારે (ન) સાધ્યસિદ્ધિ નથી થતી. ૧૯.

(માલિની)

કથમપિ સમુપાત્તત્રિત્વમપ્યેકતાયા
અપતિતમિદમાત્મજ્યોતિરુદ્ગ્ચ્છદચ્છમ્ ।
સતતમનુભવામોઽનન્તચૈતન્યચિહ્નં
ન સ્વલુ ન સ્વલુ યસ્માદન્યથા સાધ્યસિદ્ધિઃ ॥ ૨૦ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ ઇદમ્ આત્મજ્યોતિઃ સતતમ્ અનુભવામઃ ”
(ઇદમ્) પ્રગટ (આત્મજ્યોતિઃ) આત્મજ્યોતિને અર્થાત્ ચૈતન્યપ્રકાશને (સતતમ્)
નિરંતર (અનુભવામઃ) પ્રત્યક્ષપણે એમ આસ્વાદીએ છીએ. કેવી છે આત્મજ્યોતિ ?
“ કથમપિ સમુપાત્તત્રિત્વમ્ અપિ એકતાયાઃ અપતિતમ્ ” (કથમ્ અપિ) વ્યવહાર-
દૃષ્ટિથી (સમુપાત્તત્રિત્વમ્) પ્રાપ્ત કર્યા છે ત્રણ ભેદ જેણે એવી છે તેપણ
(એકતાયાઃ) શુદ્ધપણથી (અપતિતમ્) પડતી નથી. વળી કેવી છે આત્મજ્યોતિ ?
“ ઉદ્ગ્ચ્છત્ ” પ્રકાશરૂપ પરિણમે છે. વળી કેવી છે ? “ અચ્છમ્ ” નિર્મળ છે.
વળી કેવી છે ? “ અનન્તચૈતન્યચિહ્નં ” (અનન્ત) આત ધણું (ચૈતન્ય) જ્ઞાન છે
(ચિહ્નં) લક્ષણ જેનું એવી છે. કોઈ આશંકા કરે છે કે અનુભવને બહુ દૃઢ
કર્યો તે શા કારણે ? તે જ કહે છે—“ યસ્માત્ અન્યથા સાધ્યસિદ્ધિઃ ન સ્વલુ ન
સ્વલુ ” (યસ્માત્) કારણ કે (અન્યથા) અન્ય પ્રકારે (સાધ્યસિદ્ધિઃ) સ્વરૂપની
પ્રાપ્તિ (ન સ્વલુ ન સ્વલુ) નથી થતી, નથી થતી, એમ નક્કી છે. ૨૦.

(માલિની)

કથમપિ હિ લભન્તે મેદવિજ્ઞાનમૂલા-
મચલિતમનુભૂતિં યે સ્વતો વાન્યતો વા ।
પ્રતિફલનનિમગ્નાનન્તભાવસ્વભાવૈ-
ર્મુકુસ્વદવિકારાઃ સન્તતં સ્યુસ્ત એવ ॥ ૨૧ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ યે અનુભૂતિં લભન્તે ” (યે) જે કોઈ
નિકટ સંસારી જીવ (અનુભૂતિં) અનુભૂતિ અર્થાત્ શુદ્ધ જીવવસ્તુનો આસ્વાદ

(ભક્તે) પામે છે. કેવી છે અનુભૂતિ? “ભેદવિજ્ઞાનમૂલામ્” (ભેદ) સ્વસ્વરૂપ-પરસ્વરૂપને દ્વિધા કરવું એવું જો (વિજ્ઞાન) જાણપણું તે જ છે (મૂલામ્) સર્વસ્વ જોનું એવી છે. વળી કેવી છે? “અચલિતમ્” સ્થિરતારૂપ છે. આવી અનુભૂતિ કઈ રીતે પમાય છે, તે જ કહે છે—“કથમપિ સ્વતો વા અન્યતો વા” (કથમપિ) અનંત સંસારમાં ભ્રમણ કરતાં કેમેય કરીને કાળલઙ્ઘિ પ્રાપ્ત થાય છે ત્યારે સમ્યક્ત્વ ઊપજે છે, ત્યારે અનુભવ થાય છે; (સ્વતઃ વા) મિથ્યાત્વકર્મનો ઉપશમ હોતાં ઉપદેશ વિના જ અનુભવ થાય છે, (અન્યતઃ વા) અથવા અંતરંગમાં મિથ્યાત્વકર્મનો ઉપશમ હોતાં અને બહિરંગમાં ગુરુની સમીપ સૂત્રનો ઉપદેશ મળતાં અનુભવ થાય છે. કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે જો આ અનુભવ પામે છે તેઓ અનુભવ પામવાથી કેવા હોય છે? ઉત્તર આમ છે કે તેઓ નિર્વિકાર હોય છે. તે જ કહે છે—“તે ઇવ સન્તતં મુકુરવત્ અવિકારાઃ સ્યુઃ” (તે ઇવ) તે જ જીવો (સન્તતં) નિરંતરપણે (મુકુરવત્) અરીસાની પેઠે (અવિકારઃ) રાગદ્વેષ રહિત (સ્યુઃ) છે. શાનાથી નિર્વિકાર છે? “પ્રતિફલનનિમગ્નાનન્તભાવસ્વભાવૈઃ” (પ્રતિફલન) પ્રતિબિંબરૂપે (નિમગ્ન) ગભિત જો (અનન્તભાવ) સકળ દ્રવ્યોના (સ્વભાવૈઃ) ગુણ-પર્યાયો, તેમનાથી નિર્વિકાર છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જો જીવના શુદ્ધ સ્વરૂપને અનુભવે છે તેના જ્ઞાનમાં સકળ પદાર્થો ઉદ્દીપ્ત થાય છે, તેમના ભાવ અર્થાત્ ગુણ-પર્યાયો, તેમનાથી નિર્વિકારરૂપ અનુભવ છે. ૨૧.

(માલિની)

**ત્યજતુ જગદિદાનીં મોહમાજન્મલીઠં
સ્સયતુ રસિકાનાં રોચનં જ્ઞાનમુદ્યત્ ।
ઇહ કથમપિ નાત્માનાત્મના સાકર્મેકઃ
કિલ કલયતિ કાલે ક્વાપિ તાદાત્મ્યવૃત્તિમ્ ॥ ૨૨ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“જગત્ મોહમ્ ત્યજતુ” (જગત્) સંસારી જીવરાશિ (મોહમ્) મિથ્યાત્વપરિણામને (ત્યજતુ) સર્વાથા છોડો, છોડવાનો અવસર કયો? “ઇદાનીં” તત્કાળ, ભાવાર્થ આમ છે કે શરીરાદિ પરદ્રવ્યો સાથે જીવની એકત્વબુદ્ધિ વિદ્યમાન છે, તે સૂક્ષ્મકાળમાત્ર પણ આહર કરવા-યોગ્ય નથી. કેવો છે મોહ? “આજન્મલીઠં” (આજન્મ) અનાદિકાળથી (લીઠં)

લાગેલો છે. “ જ્ઞાનમ્ રસયતુ ” (જ્ઞાનમ્) જ્ઞાનને અર્થાત્ શુદ્ધ ચૈતન્યવસ્તુને (રસયતુ) સ્વાનુભવ-પ્રત્યક્ષપણે આસ્વાદો. કેવું છે જ્ઞાન? “ રસિકાનાં રોચનં ” (રસિકાનાં) શુદ્ધસ્વરૂપના અનુભવશીલ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવોને (રોચનં) અત્યંત સુખકારી છે. વળી કેવું છે જ્ઞાન? “ ઉચ્ચત્ ” ત્રણે કાળ પ્રકાશરૂપ છે. કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે આમ કરતાં કાર્યસિદ્ધિ કેવી થાય છે? ઉત્તર કહે છે—

“ इह किल एकः आत्मा अनात्मना साकम् तादात्म्यवृत्तिम् क्वापि काले कथमपि न कलयति ” (इह) મોહનો ત્યાગ, જ્ઞાનવસ્તુનો અનુભવ—આમ વારંવાર અભ્યાસ કરતાં (કિલ) નિઃસંદેહપણે (एकः) શુદ્ધ (આત્મા) ચેતનદ્રવ્ય (અનાત્મના) દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મ આદિ સમસ્ત વિભાવપરિણામોની (સાકમ્) સાથે (તાદાત્મ્યવૃત્તિમ્) જીવ અને કર્મના બંધાત્મક એકક્ષેત્ર-સંબંધરૂપે (ક્વાપિ) કોઈ પણ અતીત, અનાગત અને વર્તમાનસંબંધી (કાલે) સમય, ઘડી, પ્રહર, દિવસ કે વર્ષે (કથમપિ) કોઈ પણ રીતે (ન કલયતિ) નથી રહેતું. ભાવાર્થ આમ છે કે:—જીવદ્રવ્ય ધાતુ અને પાપાણુના સંયોગની પેઠે પુહ્ગલ-કર્મોની સાથે મળેલું જ ચાલ્યું આવે છે અને મળેલું હોવાથી મિથ્યાત્વ-રાગ-દ્વેષરૂપ વિભાવ-ચેતનપરિણામે પરિણમતું જ આવે છે. એમ પરિણમતાં એવી દશા નીપજી કે જીવદ્રવ્યનું નિજસ્વરૂપ જે કેવળજ્ઞાન, કેવળદર્શન, અતીન્દ્રિય સુખ અને કેવળવીર્ય, તેનાથી આ જીવદ્રવ્ય ભ્રષ્ટ થયું તથા મિથ્યાત્વરૂપ વિભાવપરિણામે પરિણમતાં જ્ઞાનપાહું પણ છૂટી ગયું; જીવનું નિજ સ્વરૂપ અનંતચતુષ્ટય છે, શરીર, સુખ, દુઃખ, મોહ, રાગ, દ્વેષ ઇત્યાદિ બધું પુહ્ગલ-કર્મની ઉપાધિ છે, જીવનું સ્વરૂપ નથી—એવી પ્રતીતિ પણ છૂટી ગઈ. પ્રતીતિ છૂટતાં જીવ મિથ્યાદષ્ટિ થયો; મિથ્યાદષ્ટિ થયો થકો જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મબંધકરણશીલ થયો. તે કર્મબંધનો ઉદ્દય થતાં જીવ ચારે ગતિઓમાં ભમે છે. આ પ્રકારે સંસારની પરિપાટી છે. આ સંસારમાં ભ્રમણ કરતાં કોઈ ભવ્ય જીવનો જ્યારે નિકટ સંસાર આવી જાય છે ત્યારે જીવ સમ્યક્ત્વ પ્રહણ કરે છે. સમ્યક્ત્વ પ્રહણ કરતાં પુહ્ગલપિંડરૂપ મિથ્યાત્વકર્મનો ઉદ્દય મટે છે તથા મિથ્યાત્વરૂપ વિભાવપરિણામ મટે છે. વિભાવપરિણામ મટતાં શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ થાય છે. આવી સામગ્રી મળતાં જીવદ્રવ્ય પુહ્ગલકર્મથી તથા વિભાવપરિણામથી સર્વથા લિપ્ત થાય છે. જીવદ્રવ્ય પોતાના અનંત-ચતુષ્ટયને પ્રાપ્ત થાય છે. દષ્ટાંત આમ છે કે જેવી રીતે સુવર્ણધાતુ પાપાણુમાં

જ મળેલી ચાલી આવે છે તેપણ અગ્નિનો સંયોગ પામીને પાપાણથી મુવર્ણુ લિપ્ત થાય છે. ૨૨.

(માલિની)

अयि कथमपि मृत्वा तत्त्वकौतूहली सन्
अनुभव भव मूर्तेः पार्श्ववर्ती मुहूर्तम् ।
पृथगथ विलसन्तं स्वं समालोक्य येन
त्यजसि ज्ञगिति मूर्त्या साकमेकत्वमोहम् ॥ २३ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ અયિ મૂર્તેઃ પાર્શ્વવર્તી ભવ, અથ મુહૂર્તે પૃથક્ અનુભવ ” (અયિ) હે ભવ્યજીવ ! (મૂર્તેઃ) શરીરથી (પાર્શ્વવર્તી) લિપ્તસ્વરૂપ (ભવ) થા. ભાવાર્થ આમ છે કે અનાદિકાળથી જીવદ્રવ્ય (શરીર સાથે) એકસંસ્કાર-રૂપ થઈને ચાલ્યું આવે છે, તેથી જીવને આમ કહીને પ્રતિબોધવામાં આવે છે કે હે જીવ ! આ જેટલા શરીરાદિ પર્યાયો છે તે બધા પુહ્નગલકર્મના છે, તારા નથી; તેથી આ પર્યાયોથી ચોતાને લિપ્ત જાણુ. (અથ) લિપ્ત જાણીને (મુહૂર્તમ) થોડોક કાળ (પૃથક્) શરીરથી લિપ્ત ચેતનદ્રવ્યરૂપે (અનુભવ) પ્રત્યક્ષ-પણે આસ્વાદ કર. ભાવાર્થ આમ છે કે શરીર તો અચેતન છે, વિનશ્ચર છે, શરીરથી લિપ્ત કોઈ તો પુરુષ (આત્મા) છે એવું જાણુપણું—એવી પ્રતીતિ મિથ્યાદષ્ટિ જીવોને પણ હોય છે, પરંતુ સાધ્યસિદ્ધિ તો કાંઈ નથી. જ્યારે જીવદ્રવ્યનો દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયસ્વરૂપ પ્રત્યક્ષપણે આસ્વાદ આવે છે ત્યારે સમ્ય-ગદર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર છે, સકળકર્મક્ષયલક્ષણુ મોક્ષ પણ છે. કેવો છે અનુભવ-શીલ જીવ ? “ તત્ત્વકૌતૂહલી સન્ ” (તત્ત્વ) શુદ્ધ ચેતન્યવસ્તુના (કૌતૂહલી સન્) સ્વરૂપને જોવા ઇચ્છે છે એવો થયો થકો. વળી કેવો થઈને ? “ કથમપિ મૃત્વા ” (કથમપિ) કોઈ પણ પ્રકારે—કોઈ પણ ઉપાયે, (મૃત્વા) મરીને પણ, શુદ્ધ જીવસ્વરૂપનો અનુભવ કર. ભાવાર્થ આમ છે કે શુદ્ધ ચેતન્યનો અનુભવ તો સહજસાધ્ય છે, યત્નસાધ્ય તો નથી, પરંતુ આટલું કહીને અત્યંત ઉપાદેય-પણું દેડ કર્યું છે. અહીં કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે અનુભવ તો જ્ઞાનમાત્ર છે, તેનાથી શું કાંઈ કાર્યસિદ્ધિ છે ? તે પણ ઉપદેશ દ્વારા કહે છે—“ યેન મૂર્ત્યા સાકમ્ એકત્વ-મોહમ્ જ્ઞગિતિ ત્યજસિ ” (યેન) જે શુદ્ધ ચેતન્યના અનુભવ વડે (મૂર્ત્યા સાકમ્)

દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્માત્મક સમસ્ત કર્મરૂપ પર્યાયોની સાથે (એકત્વમોહમ્) એકસંસ્કારરૂપ—‘હું દેવ છું, હું મનુષ્ય છું, હું તિર્યંચ છું, હું નારકી છું’ ઇત્યાદિરૂપ, ‘હું સુખી છું, હું દુઃખી છું’ ઇત્યાદિરૂપ, ‘હું કોપી છું, હું માની છું’ ઇત્યાદિરૂપ, તથા ‘હું યતિ છું, હું ગૃહસ્થ છું’ ઇત્યાદિરૂપ—પ્રતીતિ એવો છે મોહ અર્થાત્ વિપરીતપણું તેને (જ્ઞાતિ) અનુભવ થતાં વેંત જ (ત્વજસિ) હે જીવ! પોતાની બુદ્ધિથી તું જ છોડીશ. ભાવાર્થ આમ છે કે અનુભવ જ્ઞાનમાત્ર વસ્તુ છે, એકત્વમોહ મિથ્યાત્વરૂપ દ્રવ્યના વિભાવ-પરિણામ છે, તોપણ એમને (અનુભવને અને મિથ્યાત્વના મટવાને) આપસમાં કારણકાર્યપણું છે. તેનું વિવરણ—જે કાળે જીવને અનુભવ થાય છે તે કાળે મિથ્યાત્વપરિણામન મટે છે, સર્વથા અવશ્ય મટે છે. જે કાળે મિથ્યાત્વ-પરિણામન મટે છે તે કાળે અવશ્ય અનુભવશક્તિ થાય છે. મિથ્યાત્વપરિણામન જે રીતે મટે છે તે રીત કહે છે—“સ્વં સમાલોક્ય” (સ્વં) પોતાની શુદ્ધ ચૈતન્યવસ્તુનો (સમાલોક્ય) સ્વસંવેદનપ્રત્યક્ષપણે આસ્વાદ કરીને, કેવું છે શુદ્ધ ચૈતન ? “વિલસન્તં” અનાદિનિધન પ્રગટપણે ચૈતનારૂપ પરિણામી રહ્યું છે. ૨૩.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

કાન્ત્યૈવ સ્નપયન્તિ યે દશ દિશો ધામ્ના નિરુન્ધન્તિ યે
ધામોદામમહસ્વિનાં જનમનો મુષ્ણન્તિ રૂપેણ યે ।
દિવ્યેન ધ્વનિના સુખં શ્રવણયોઃ સાક્ષાત્ક્ષરન્તોઽમૃતં
વન્દ્યાસ્તેઽષ્ટસહસ્રલક્ષણધરાસ્તીર્થેશ્વરાઃ સૂરયઃ ॥ ૨૪ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—અહીં કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ કુવાદી મતાન્તર સ્થાપે છે કે જીવ અને શરીર એક જ વસ્તુ છે. જેમ જેનો માને છે કે શરીરથી જીવદ્રવ્ય ભિન્ન છે તેમ નથી, એક જ છે; કેમ કે શરીરનું સ્તવન કરતાં આત્માનું સ્તવન થાય છે, એમ જેનો પણ માને છે. એ જ ખતાવે છે—“તે તીર્થેશ્વરાઃ વન્દ્યાઃ” (તે) અવશ્ય વિદ્યમાન છે એવા (તીર્થેશ્વરાઃ) તીર્થકરહેવો (વન્દ્યાઃ) ત્રિકાળ નમસ્કાર કરવાયોગ્ય છે. કેવા છે તે તીર્થકરે ? “યે કાન્ત્યા એવ દશ દિશઃ સ્નપયન્તિ” (તે) તીર્થકરે (કાન્ત્યા) શરીરની દીપ્તિ દ્વારા (એવ) નક્કી (વજ) પૂર્વ-પશ્ચિમ-ઉત્તર-દક્ષિણ એ ચાર દિશા, ચાર ખૂણાંરૂપ વિદિશા તથા ઊર્ધ્વાદિશા અને અધોદિશા એ દસ (દિશઃ)

દિશાઓને (સ્તવવન્તિ) પ્રક્ષાલ કરે છે—પવિત્ર કરે છે; એવા છે જે તીર્થ કરે તેમને નમસ્કાર છે. (જેનોને ત્યાં) આમ જે કહ્યું તે તો શરીરનું વર્ણન કર્યું, તેથી અમને એવી પ્રતીતિ ઊપજી કે શરીર અને જીવ એક જ છે. વળી કેવા છે તીર્થ કરે? “યે ધામ્ના ઉદામમહસ્વિનાં ધામ નિરુન્ધન્તિ” (યે) તીર્થ કરે (ધામ્ના) શરીરના તેજથી (ઉદામમહસ્વિનાં) ઉત્ત્ર તેજવાળા કરોડો સૂર્યના (ધામ) પ્રતાપને (નિરુન્ધન્તિ) રોકે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે તીર્થ કરના શરીરમાં એવી દીપ્તિ છે કે જે કોટિ સૂર્ય હોય તો કોટિયે સૂર્યની દીપ્તિ રોકાઈ જાય; એવા તે તીર્થ કરે છે. અહીં પણ શરીરની જ મોટપ કહી છે. વળી કેવા છે તીર્થ કરે? “યે રૂપેણ જનમનો મુષ્ણન્તિ” (યે) તીર્થ કરે (રૂપેણ) શરીરની શોભાથી (જન) જેટલાં દેવ-મનુષ્ય-તિર્યચ—એ બધાંનાં (મન:) અંતરંગને (મુષ્ણન્તિ) ચોરી લે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જીવો તીર્થ કરના શરીરની શોભા દેખીને જેવું સુખ માને છે તેવું સુખ ત્રૈલોક્યમાં અન્ય વસ્તુને દેખીને નથી માનતા; એવા તે તીર્થ કરે છે. અહીં પણ શરીરની મોટપ કરી છે. વળી કેવા છે તીર્થ કરે? “યે દિવ્યેન ધ્વનિના શ્રવણયોઃ સાક્ષાત્ સુખં અમૃતં ક્ષરન્તઃ” (યે) તીર્થ કરદેવો (દિવ્યેન) સમસ્ત ત્રૈલોક્યમાં ઉત્કૃષ્ટ એવી (ધ્વનિના) નિરક્ષરી વાણી વડે (શ્રવણયોઃ) સર્વ જીવોની કર્ણોન્દ્રિયોમાં (સાક્ષાત્) તત્કાળ (સુખં અમૃતં) સુખમય શાન્તરસને (ક્ષરન્તઃ) વરસાવે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે તીર્થ કરની વાણી સાંભળતાં સર્વ જીવોને વાણી રુચે છે, જીવો બહુ સુખી થાય છે; તીર્થ કરે એવા છે. અહીં પણ શરીરની મોટપ છે. વળી કેવા છે તીર્થ કરે? “અષ્ટસહસ્રલક્ષણધરાઃ” (અષ્ટ-સહસ્ર) આઠ અધિક એક હજાર (લક્ષણધરાઃ) શરીરનાં ચિહ્નો સહજ જ ધારણ કરે છે; એવા તીર્થ કરે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે તીર્થ કરના શરીરમાં શંખ, ચક્ર, ગદા, પદ્મ, કમળ, મગર, મચ્છ, દેવળ ઇત્યાદિરૂપ આકૃતિવાળી રેખાઓ હોય છે, જે સમસ્ત ગણુતાં એક હજાર ને આઠ થાય છે. અહીં પણ શરીરની મોટપ છે. વળી કેવા છે તીર્થ કરે? “સૂર્યઃ” મોક્ષમાર્ગના ઉપદેશ છે. અહીં પણ શરીરની મોટપ છે. આથી જીવ-શરીર એક જ છે એવી મારી પ્રતીતિ છે, એવું કોઈ મિથ્યામતવાદી માને છે. તેનો ઉત્તર આ પ્રમાણે આગળ કહેશે. અંતકર્તા કહે છે કે વચનવ્યવહારમાત્રથી જીવ-શરીરનું એકપણું કહેવાય છે. આથી એમ કહ્યું છે કે જે શરીરનું સ્તોત્ર છે તે તો વ્યવહારમાત્રથી જીવનું સ્તોત્ર છે. દ્રવ્યદૃષ્ટિથી જેતાં જીવ-શરીર ભિન્ન ભિન્ન

છે. તેથી જેવું સ્તોત્ર કહ્યું છે તે નિજ નામથી જૂઠું છે (અર્થાત્ તેનું નામ સ્તોત્ર ઘટિત થતું નથી), કેમ કે શરીરના ગુણ કહેતાં જીવની સ્તુતિ થતી નથી, જીવના જ્ઞાનગુણની સ્તુતિ કરતાં (જીવની) સ્તુતિ થાય છે. કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે જેવી રીતે નગરનો સ્વામી રાજા છે તેથી નગરની સ્તુતિ કરતાં રાજાની સ્તુતિ થાય છે, તેવી જ રીતે શરીરનો સ્વામી જીવ છે તેથી શરીરની સ્તુતિ કરતાં જીવની સ્તુતિ થાય છે. ઉત્તર આમ છે કે એ રીતે સ્તુતિ થતી નથી; રાજાના નિજ ગુણની સ્તુતિ કરતાં રાજાની સ્તુતિ થાય છે, તેવી જ રીતે જીવના નિજ ચૈતન્યગુણની સ્તુતિ કરતાં જીવની સ્તુતિ થાય છે. તે જ કહે છે. ૨૪.

(આર્યા)

પ્રાકારકવલિતામ્બરમુપવનરાજીનિગીર્ણભૂમિતલમ્ ।

પિવતીવ હિ નગરમિદં પરિસ્વાવલયેન પાતાલમ્ ॥ ૨૫ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ઈદં નગરમ્ પરિસ્વાવલયેન પાતાલમ્ પિવતિ ઇવ” (ઈદં) પ્રત્યક્ષ (નગરમ્) રાજાઆમ (પરિસ્વાવલયેન) ખાઈ વડે ઘેરાયેલું હોવાથી (પાતાલમ્) અધોલોકને, (પિવતિ ઇવ) ખાઈ એટલી ઊંડી છે જેથી એમ લાગે છે કે, પી રહ્યું છે. કેવું છે નગર? “પ્રાકારકવલિતામ્બરમ્” (પ્રાકાર) કોટ વડે (કવલિત) ગળી ગયું છે (અમ્બરમ્) આકાશને જે, એવું નગર છે. ભાવાર્થ આમ છે કે કોટ ઘણો જ ઊંચો છે. વળી કેવું છે નગર? “ઉપવનરાજીનિગીર્ણભૂમિતલમ્” (ઉપવનરાજી) નગરની સમીપ ચારે તરફ ફેલાયેલા ખાગોથી (નિગીર્ણ) સુધાયેલી છે (ભૂમિતલમ્) સમસ્ત ભૂમિ જેની, એવું તે નગર છે. ભાવાર્થ આમ છે કે નગરની બહાર ઘણા ખાગ છે. આવી નગરની સ્તુતિ કરતાં રાજાની સ્તુતિ થતી નથી. અહીં ખાઈ-કોટ-ખાગનું વર્ણન કર્યું તે તો રાજાના ગુણો નથી; રાજાના ગુણો છે દાન, પૌરુષ (શૂરવીરતા) અને જાણપાણ; તેમની સ્તુતિ કરતાં રાજાની સ્તુતિ થાય છે. ૨૫.

(આર્યા)

નિત્યમવિકારસુસ્થિતસર્વાઙ્ગમપૂર્વસહજલાવણ્યમ્ ।

અક્ષોભમિવ સમુદ્રં જિનેન્દ્રરૂપં પરં જયતિ ॥ ૨૬ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“જિનેન્દ્રરૂપં જયતિ” (જિનેન્દ્રરૂપ) તીર્થ કરના

શરીરની શોભા (જયતિ) જયવન્ત હો. કેવું છે જિનેન્દ્રરૂપ? “ નિત્ય ” આયુ-
પર્યાંત એકરૂપ છે. વળી કેવું છે? “ અવિકારસુસ્થિતસર્વાંગમ્ ” (અવિકાર) જેમાં
બાળપણું, તરુણપણું અને વૃદ્ધપણું નહીં હોવાથી (સુસ્થિત) સમાધાનરૂપ
(સારી રીતે ગોઠવાયેલા) છે (સર્વાંગમ) સર્વ પ્રદેશ જેના એવું છે. વળી કેવું
છે જિનેન્દ્રનું રૂપ? “ અપૂર્વસહજલાવણ્યમ્ ” (અપૂર્વ) આશ્ચર્યકારી છે તથા (સહજ)
વિના યત્ને શરીર સાથે મળેલા છે (લાવણ્યમ) શરીરના ગુણો જેને એવું છે.
વળી કેવું છે? “ સમુદ્રમ્ ઇવ અક્ષોભમ્ ” (સમુદ્રમ્ ઇવ) સમુદ્રની માફક (અક્ષોભમ્)
નિશ્ચળ છે. વળી કેવું છે? “ પરં ” ઉત્કૃષ્ટ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જેવી રીતે
વાયુ રહિત સમુદ્ર નિશ્ચળ હોય છે તેવી જ રીતે તીર્થકરનું શરીર નિશ્ચળ છે.
આ રીતે શરીરની સ્તુતિ કરતાં આત્માની સ્તુતિ નથી થતી, કારણ કે
શરીરના ગુણ આત્મામાં નથી. આત્માનો જ્ઞાનગુણ છે; જ્ઞાનગુણની સ્તુતિ
કરતાં આત્માની સ્તુતિ થાય છે. ૨૬.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

एकत्वं व्यवहारतो न तु पुनः कायात्मनोर्निश्चयात्
नुः स्तोत्रं व्यवहारतोऽस्ति वपुषः स्तुत्या न तत्तत्त्वतः ।
स्तोत्रं निश्चयतश्चितो भवति चित्तस्तुत्यैव सैवं भवेत्
नातस्तीर्थकरस्तवोत्तरबलादेकत्वमात्माङ्गयोः ॥ २७ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ અતઃ તીર્થકરસ્તવોત્તરબલાત્ આત્માઙ્ગયોઃ
एकत्वं न भवेत् ” (અતઃ) આ કારણથી, (તીર્થકરસ્તવ) ‘ પરમેશ્વરના શરીરની
સ્તુતિ કરતાં આત્માની સ્તુતિ થાય છે ’ એમ જે મિથ્યામતી જીવ કહે છે
તેના પ્રતિ (ઉત્તરબલાત્) ‘ શરીરની સ્તુતિ કરતાં આત્માની સ્તુતિ થતી નથી,
આત્માના જ્ઞાનગુણની સ્તુતિ કરતાં આત્માની સ્તુતિ થાય છે, ’ આવા ઉત્તરના
બળથી અર્થાત્ તે ઉત્તર દ્વારા સંદેહ નષ્ટ થઈ જવાથી, (આત્મ) ચેતનવસ્તુને
અને (અઙ્ગયોઃ) સમસ્ત કર્મની ઉપાધિને (એકત્વ) એકદ્રવ્યપણું (ન ભવેત્)
થતું નથી. આત્માની સ્તુતિ જે રીતે થાય છે તે કહે છે—“ સા એવં ” (સા)
તે જીવસ્તુતિ (એવં) જેવી રીતે મિથ્યાદષ્ટિ કહેતો હતો તેવી રીતે નથી, કિન્તુ
જે રીતે હવે કહે છે તે રીતે જ છે—“ કાયાત્મનોઃ વ્યવહારતઃ એકત્વં, તુ પુનઃ
न निश्चयात् ” (કાયાત્મનોઃ) શરીરરહિત અને ચેતનદ્રવ્ય એ બંનેને (વ્યવહારતઃ)

કથનમાત્રથી (એકત્વ) એકપણું છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જેવી રીતે સોનું અને રૂપું એ બંનેને ઓગાળીને એક ઓગાળી બનાવવામાં આવે છે, ત્યાં તે સઘણું કહેવામાં તો સુવર્ણ જ કહેવાય છે, તેવી રીતે જીવ અને કર્મ અનાદિથી એકક્ષેત્રસંબંધરૂપ મળેલાં ચાલ્યાં આવે છે તેથી તે સઘણું કથનમાં તો જીવ જ કહેવાય છે. (તુ પુનઃ) બીજા પક્ષે (ન) જીવ-કર્મને એકપણું નથી. તે કયા પક્ષે ? (નિશ્ચયાત્) દ્રવ્યના નિજ સ્વરૂપને વિચારતાં. ભાવાર્થ આમ છે કે જેવી રીતે સોનું અને રૂપું બેકે એકક્ષેત્રે મળેલાં છે—એકપિંડરૂપ છે તોપણ સોનું પીણું, ભારી અને ચીકણું એવા પોતાના ગુણો સહિત છે, રૂપું પણ પોતાના શ્વેતગુણ સહિત છે, તેથી એકપણું કહેવું જૂઠું છે, તેવી જ રીતે જીવ અને કર્મ પણ બેકે અનાદિથી એકસંબંધપર્યાયરૂપ મળેલાં ચાલ્યાં આવે છે—એક-પિંડરૂપ છે તોપણ જીવદ્રવ્ય પોતાના જ્ઞાનગુણો બિરાજમાન છે, કર્મ-પુદ્ગલ-દ્રવ્ય પણ પોતાના અચેતન ગુણ સહિત છે, તેથી એકપણું કહેવું જૂઠું છે. તે કારણે સ્તુતિમાં ભેદ છે. (તે જ બતાવે છે—) “ વ્યવહારતઃ વપુષઃ સ્તુત્યા નુઃ સ્તોત્રં અસ્તિ, ન તત્ તત્ત્વતઃ ” (વ્યવહારતઃ) સંબંધપર્યાયરૂપ એકક્ષેત્રાવગાહ-દષ્ટિથી બેતાં (વપુષઃ) શરીરની (સ્તુત્યા) સ્તુતિ કરવાથી (તુઃ) જીવની (સ્તોત્રં) સ્તુતિ (અસ્તિ) થાય છે. (ન તત્) બીજા પક્ષે વિચારતાં, સ્તુતિ નથી થતી. કઈ અપેક્ષાએ નથી થતી ? (તત્ત્વતઃ) શુદ્ધ જીવદ્રવ્યસ્વરૂપ વિચારતાં. ભાવાર્થ આમ છે કે જેમ ‘શ્વેત સુવર્ણ’ એમ બેકે કહેવામાં આવે છે તોપણ શ્વેતગુણ રૂપાનો છે, તેથી ‘શ્વેત સુવર્ણ’ એમ કહેવું જૂઠું છે, તેવી જ રીતે—

“ વે રક્તા વે સાંવલા વે નીલુપ્પલવન્ન ।

મરગજપન્ના દો વિ જિન સોલહ કંચનવન્ન ॥ ”

“ [ભાવાર્થ—] બે તીર્થ કરો રક્તવર્ણો, બે કૃષ્ણ, બે નીલ, બે પન્ના અને ઓળ સુવર્ણરંગે છે, ” બેકે આમ કહેવામાં આવે છે તોપણ શ્વેત, રક્ત અને પીત આદિ પુદ્ગલદ્રવ્યના ગુણો છે, જીવના ગુણો નથી. તેથી શ્વેત, રક્ત અને પીત એમ કહેતાં જીવ નથી હોતો, જ્ઞાનગુણ કહેતાં જીવ છે. કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે શરીરની સ્તુતિ કરતાં તો જીવની સ્તુતિ થતી નથી, તો જીવની સ્તુતિ કઈ રીતે થાય છે ? ઉત્તર આમ છે કે ચિદ્રૂપ કહેતાં થાય છે— “ નિશ્ચયતઃ ચિત્સ્તુત્યા ઇવ ચિતઃ સ્તોત્રં ભવતિ ” (નિશ્ચયતઃ) શુદ્ધ જીવદ્રવ્યરૂપ વિચારતાં (ચિત્) શુદ્ધ જ્ઞાનાદિનાં (સ્તુત્યા) વારંવાર વર્ણન-સ્મરણ-અભ્યાસ

કરવાથી (એ) નિઃસંદેહ (ચિત્તઃ સ્તોત્રં) જીવદ્રવ્યની સ્તુતિ (ભવતિ) થાય છે. ભાવાર્થ આમ છે—જેવી રીતે ‘પીણું, ભારી અને ચીકણું સુવર્ણ’ એમ કહેતાં સુવર્ણની સ્વરૂપસ્તુતિ થાય છે, તેવી જ રીતે ‘કેવળી એવા છે કે જેમણે પ્રથમ જ શુદ્ધ જીવસ્વરૂપનો અનુભવ કર્યો છે એટલે કે ઇન્દ્રિય-વિષય-ક્રપાયને જીત્યાં છે, પછી મૂળથી ખપાવ્યાં છે, સકળ કર્મ ક્ષય કર્યાં છે એટલે કે કેવળજ્ઞાન, કેવળદર્શન, કેવળવીર્ય અને કેવળસુખરૂપે બિરાજમાન પ્રગટ છે’ એમ કહેતાં—ભણતાં—અનુભવતાં કેવળીની ગુણસ્વરૂપ સ્તુતિ થાય છે. આથી આ અર્થ નિશ્ચિત કર્યો કે જીવ અને કર્મ એક નથી, ભિન્ન ભિન્ન છે. વિવરણ—જીવ અને કર્મ એક હોત તો આટલો સ્તુતિભેદ કેમ હોત ? ૨૭.

(માલિની)

**इति परिचिततत्त्वैरात्मकायैकतायां
नयविभजनयुक्त्यात्यन्तमुच्छादितायाम् ।
अवतरति न बोधो बोधमेवाद्य कस्य
स्वरसरभसकृष्टः प्रस्फुटनेक एव ॥ २८ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ इति कस्य बोधः बोधम् अद्य न अवतरति ” (इति) આ પ્રકારે ભેદ દ્વારા સમભવતાં (કસ્ય) ત્રણ લોકમાં એવો કયો જીવ છે કે જેને (બોધઃ) બોધ અર્થાત્ જ્ઞાનશક્તિ (બોધમ્) સ્વસ્વરૂપના પ્રત્યક્ષ અનુભવશીલપણે (અદ્ય) આજ પણ (ન અવતરતિ) પરિણમનશીલ ન થાય ? ભાવાર્થ આમ છે કે જીવ-કર્મનું ભિન્નપણું અતિશય પ્રગટ કરીને ખતાવ્યું; એ સાંભળતાં જે જીવને જ્ઞાન ઊપજતું નથી તેને ઠપકો દીધો છે. કયા પ્રકારે ભેદ દ્વારા સમભવતાં? તે જ ભેદપ્રકાર ખતાવે છે— “ आत्मकायैकतायां परिचिततत्त्वैः नयविभजनयुक्त्या अत्यन्तम् उच्छादितायाम् ” (આત્મ) ચેતનદ્રવ્ય અને (કાય) કર્મપિંડના (એકતાયાં) એકત્વપણાને, (ભાવાર્થ આમ છે કે જીવ-કર્મ અનાદિઅધર્યાયરૂપ એકપિંડ છે તેને,) (પરિચિતતત્ત્વઃ) સર્વજ્ઞો દ્વારા [વિવરણ—(પરિચિત) પ્રત્યક્ષપણે ભણ્યા છે (તત્ત્વઃ) જીવાદિ સકળ દ્રવ્યોના ગુણ-પર્યાયોને જેમણે એવા સર્વજ્ઞદેવ દ્વારા] (નય) દ્રવ્યાર્થિક અને પર્યાયાર્થિકરૂપ પક્ષપાતના (વિભજન) વિભાગ—ભેદનિરૂપણ, (યુક્ત્યા) ભિન્ન-

સ્વરૂપ વસ્તુને સાધવી, તેના વડે (અત્યન્ત) અતિશય નિઃસંદેહપણે (ઉચ્છાવિતાયામ્) ઉચ્છેદવામાં આવે છે. જેમ ઢાંકેલો નિધિ પ્રગટ કરવામાં આવે છે તેમ જીવદ્રવ્ય પ્રગટ જ છે, પરંતુ કર્મસંયોગથી ઢાંકાયેલું હોવાથી મરણને પ્રાપ્ત થઈ રહ્યું હતું; તે જ્ઞાન્તિ પરમગુરુ શ્રી તીર્થકરનો ઉપદેશ સાંભળતાં મટે છે, કર્મસંયોગથી ભિન્ન શુદ્ધ જીવસ્વરૂપનો અનુભવ થાય છે. આવો અનુભવ સમ્યક્ત્વ છે. કેવો છે બોધ? “સ્વરસમસકૃષ્ટઃ” (સ્વરસ) જ્ઞાનસ્વભાવનો (રમસ) ઉત્કર્ષ—અતિશય સમર્થપણું તેનાથી (કૃષ્ટઃ) પૂજ્ય છે. વળી કેવો છે? “પ્રસ્ફુટન્” પ્રગટપણે છે. વળી કેવો છે? “૯કઃ ૯વ” નિશ્ચયથી ચૈતન્યરૂપ છે. ૨૮.

(માલિની)

**અવતરતિ ન યાવદ્વૃત્તિમત્યન્તવેગા-
દનવમપરમાવત્યાગદૃષ્ટાન્તદૃષ્ટિઃ ।
જ્ઞટિતિ સકલભાવૈરન્યદીયૈર્વિમુક્તા
સ્વમિયમનુભૂતિસ્તાવદાવિર્વભૂવ ॥ ૨૯ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ઇયમ્ અનુભૂતિઃ તાવત્ જ્ઞટિતિ સ્વમ્ આવિર્વભૂવ” (ઇયમ્) આ વિદ્યમાન (અનુભૂતિઃ) અનુભૂતિ અર્થાત્ શુદ્ધચૈતન્ય-વસ્તુનું પ્રત્યક્ષપણે જાણપાહું (તાવત્) તેટલા કાળ સુધી (જ્ઞટિતિ) તે જ સમયે (સ્વમ્) સહજ જ પોતાના જ પરિણામનરૂપ (આવિર્વભૂવ) પ્રગટ થઈ. કેવી છે તે અનુભૂતિ? “અન્યદીયૈઃ સકલભાવૈઃ વિમુક્તા” (અન્યદીયૈઃ) શુદ્ધચૈતન્યસ્વરૂપથી અત્યંત ભિન્ન એવાં દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મસંબંધી (સકલભાવૈઃ) ‘સકળ’ અર્થાત્ જેટલા છે ગુણુસ્થાન-માર્ગાણુસ્થાનરૂપ રાગ-દ્વેષ-મોહ ઇત્યાદિ અતિ ઘણા વિકલ્પો એવા જે ‘ભાવ’ અર્થાત્ વિભાવરૂપ પરિણામ તેમનાથી (વિમુક્તા) સર્વથા રહિત છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જેટલા પણ વિભાવપરિણામસ્વરૂપ વિકલ્પો છે અથવા મન-વચનથી ઉપચાર કરી દ્રવ્ય-ગુણુ-પર્યાયભેદરૂપ અથવા ઉત્પાદ-વ્યય-ધ્રોવ્યભેદરૂપ વિકલ્પો છે તેમનાથી રહિત શુદ્ધચૈતનામાત્રના આસ્વાદરૂપ જ્ઞાન તેનું નામ અનુભવ કહેવાય છે. તે અનુભવ જે રીતે થાય છે તે કહે છે—“યાવત્ અપરમાવત્યાગદૃષ્ટાન્તદૃષ્ટિઃ અત્યન્ત-

વેગાત્ અનવમ્ વૃત્તિમ્ ન અવતરતિ ” (યાવત્) જેટલો કાળ, જે કાળે (અવરભાવ) શુદ્ધચૈતન્યમાત્રથી ભિન્ન દ્રવ્યકર્મ, ભાવકર્મ અને નોકર્મરૂપ જે સમસ્ત ભાવો તેમના (ત્યાગ) ‘આ ભાવો સમસ્ત જૂઠા છે, જીવનું સ્વરૂપ નથી’ એવા પ્રત્યક્ષપણે આસ્વાદરૂપ જ્ઞાનના સૂચક (દૃષ્ટાન્ત) ઉદાહરણની માફક— [વિવરણ—જેવી રીતે કોઈ પુરુષે ઘોખીના ઘરેથી પોતાના વસ્ત્રના ભ્રમથી ખીલનું વસ્ત્ર આવતાં ઝોળખ્યા વિના પહેરીને પોતાનું જાણ્યું, પછી તે વસ્ત્રનો ઘણી જે કોઈ હતો તેણે છેડો પકડીને કહ્યું કે ‘આ વસ્ત્ર તો મારું છે,’ કરીને કહ્યું કે ‘મારું જ છે,’ આમ સાંભળતાં તે પુરુષે ચિહ્ન તપાસ્યું અને જાણ્યું કે ‘મારું ચિહ્ન તો મળતું નથી, માટે નક્કી આ વસ્ત્ર મારું નથી, ખીલનું છે,’ તેને આવી પ્રતીતિ થતાં ત્યાગ થયો ઘટે છે, વસ્ત્ર પહેરેલું જ છે તોપણ ત્યાગ ઘટે છે, કેમ કે સ્વામિત્વપણું છૂટી ગયું છે; તેવી રીતે અનાદિ કાળથી જીવ મિથ્યાદૃષ્ટિ છે તેથી કર્મસંયોગજનિત છે જે શરીર, દુઃખસુખ, રાગદ્વેષ આદિ વિભાવપર્યાયો તેમને પોતાનાં જ કરીને જાણે છે અને તે-રૂપે જ પ્રવર્તે છે, હેય-ઉપાદેય જાણતો નથી. આ પ્રમાણે અનંત કાળ ભ્રમણ કરતાં જ્યારે થોડો સંસાર રહે છે અને પરમગુરુનો ઉપદેશ પામે છે—ઉપદેશ એવો છે કે ‘હે જીવ! જેટલાં છે જે શરીર, સુખ-દુઃખ, રાગ-દ્વેષ-મોહ, જેમને તું પોતાનાં કરીને જાણે છે અને એમાં રત થયો છે તે તો સઘળાંય તારાં નથી, અનાદિ કર્મસંયોગની ઉપાધિ છે’—ત્યારે એવું વારંવાર સાંભળતાં જીવવસ્તુનો વિચાર ઊપજ્યો કે ‘જીવનું લક્ષણ તો શુદ્ધ ચિદ્રૂપ છે, તેથી આ બધી ઉપાધિ તો જીવની નથી, કર્મસંયોગની ઉપાધિ છે.’ આવો નિશ્ચય જે કાળે થયો તે જ કાળે સકળ વિભાવભાવોનો ત્યાગ છે. શરીર, સુખ, દુઃખ જેમ હતાં તેમ જ છે, પરિણામોથી ત્યાગ છે, કેમ કે સ્વામિત્વપણું છૂટી ગયું છે. આનું જ નામ અનુભવ છે, આનું જ નામ સમ્યક્ત્વ છે. આ પ્રમાણે દૃષ્ટાન્તની માફક]—ઉપજી છે દૃષ્ટિ અર્થાત્ શુદ્ધ ચિદ્રૂપનો અનુભવ જેને એવો જે કોઈ જીવ છે તે (અવમ્) અનાદિ કાળથી આલ્યા આવતા (વૃત્તિમ્) જે કર્મપર્યાય સાથે એકત્વપણાના સંસ્કાર તે-રૂપે (ન અવતરતિ) પરિણમતો નથી. ભાવાર્થ આમ છે—કોઈ જાણુશે કે જેટલાં પણ શરીર, સુખ, દુઃખ, રાગ, દ્વેષ, મોહ છે તેમની ત્યાગબુદ્ધિ કંઈક અન્ય છે—કારણરૂપ છે તથા શુદ્ધ ચિદ્રૂપમાત્રનો અનુભવ કંઈક અન્ય છે—કાર્યરૂપ છે. તેના પ્રત્યે ઉત્તર આમ છે કે રાગ, દ્વેષ, મોહ, શરીર, સુખ, દુઃખ આદિ વિભાવપર્યાયરૂપ પરિણમતા જીવના જે કાળે આવા અશુદ્ધ પરિણમનરૂપ

સંસ્કાર છૂટી જાય છે તે જ કાળે તેને અનુભવ છે. તેનું વિવરણ—શુદ્ધ ચેતનામાત્રનો આસ્વાદ આવ્યા વિના અશુદ્ધ ભાવરૂપ પરિણામ છૂટતા નથી અને અશુદ્ધ સંસ્કાર છૂટ્યા વિના શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ થતો નથી. તેથી જે કાંઈ છે તે એક જ કાળ, એક જ વસ્તુ, એક જ જ્ઞાન, એક જ સ્વાદ છે. હવે જેને શુદ્ધ અનુભવ થયો છે તે જીવ જેવો છે તેવો જ કહે છે. ૨૯.

(સ્વાગતા)

**સર્વતઃ સ્વરસનિર્મરમાવં
ચેતયે સ્વયમહં સ્વમિહૈકમ્ ।
નાસ્તિ નાસ્તિ મમ કશ્ચન મોહઃ
શુદ્ધચિદ્વનમહોનિધિરસ્મિ ॥ ૩૦ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ઈહ અહં એકમ્ સ્વમ્ સ્વયમ્ ચેતયે” (ઈહ) વિભાવપરિણામો છૂટી ગયા હોવાથી (અહં) અનાદિનિધન ચિદ્રૂપ વસ્તુ એવો હું (એક) સમસ્ત ભેદબુદ્ધિથી રહિત શુદ્ધ વસ્તુમાત્ર (સ્વં) શુદ્ધ ચિદ્રૂપમાત્ર વસ્તુને (સ્વયમ્) પરોપદેશ વિના જ પોતામાં સ્વસંવેદનપ્રત્યક્ષરૂપ (ચેતયે) આસ્વાદું છું—(દ્રવ્યદૃષ્ટિથી) જેવો હું છું એવો હવે (પર્યાયમાં) સ્વાદ આવે છે. કેવી છે શુદ્ધ ચિદ્રૂપવસ્તુ? “સર્વતઃ સ્વરસનિર્મરમાવં” (સર્વતઃ) અસંખ્યાત પ્રદેશોમાં (સ્વરસ) ચૈતન્યપણાથી (નિર્મર) સંપૂર્ણ છે (માવં) સર્વસ્વ જેનું એવી છે. ભાવાર્થ આમ છે—કોઈ જાણશે કે જૈનસિદ્ધાન્તનો વારંવાર અભ્યાસ કરવાથી દૃઢ પ્રતીતિ થાય છે તેનું નામ અનુભવ છે, પણ એમ નથી; મિથ્યાત્વકર્મનો રસ-પાક મટતાં મિથ્યાત્વભાવરૂપ પરિણમન મટે છે ત્યારે વસ્તુસ્વરૂપનો પ્રત્યક્ષપણે આસ્વાદ આવે છે તેનું નામ અનુભવ છે. વળી અનુભવશીલ જીવ જેવું અનુભવે છે તેવું કહે છે—“મમ કશ્ચન મોહઃ નાસ્તિ નાસ્તિ” (મમ) મારે (કશ્ચન) દ્રવ્યપિંડરૂપ અથવા જીવસંબંધી ભાવપરિણમનરૂપ (મોહઃ) જેટલા વિભાવરૂપ અશુદ્ધ પરિણામ તે બધા (નાસ્તિ નાસ્તિ) સર્વથા નથી, નથી. હવે તે જેવો છે તેવો કહે છે—“શુદ્ધચિદ્વનમહોનિધિરસ્મિ” (શુદ્ધ) સમસ્ત વિકલ્પોથી રહિત (ચિત્) ચૈતન્યના (વન) સમૂહરૂપ (મહઃ)

ઉદ્યોતનો (નિધિઃ) સમુદ્ર (અસ્મિ) હું છું. ભાવાર્થ આમ છે—કોઈ જાણુશે કે અધ્યાયનું નાસ્તિપાણુ થાય છે, તેથી એમ કહ્યું કે શુદ્ધ ચિદ્રૂપમાત્ર વસ્તુ પ્રગટ છે. ૩૦.

(માલિની)

इति सति सह सर्वैरन्यभावैर्विवेके
स्वयमयमुपयोगो विभ्रदात्मानमेकम् ।
प्रकटितपरमार्थैर्दर्शनज्ञानवृत्तैः
कृतपरिणतिरात्माराम एव प्रवृत्तः ॥ ३१ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ એવ અયમ્ ઉપયોગઃ સ્વયમ્ પ્રવૃત્તઃ ” (એવ) નિશ્ચયથી જે અનાદિનિધન છે એવું (અયમ્) આ જ (ઉપયોગઃ) જીવદ્રવ્ય (સ્વયમ્) જેવું દ્રવ્ય હતું તેવું શુદ્ધપર્યાયરૂપ (પ્રવૃત્તઃ) પ્રગટ થયું. ભાવાર્થ આમ છે કે જીવદ્રવ્ય શક્તિરૂપે તો શુદ્ધ હતું પરંતુ કર્મસંયોગપણે અશુદ્ધરૂપ પરિણમ્યું હતું; હવે અશુદ્ધપણું જવાથી જેવું હતું તેવું થઈ ગયું. કેવું થતાં શુદ્ધ થયું? “ इति सर्वैः अन्यभावैः सह विवेके सति ” (इति) પૂર્વોક્ત પ્રકારે (સર્વૈઃ) શુદ્ધ ચિદ્રૂપમાત્રથી ભિન્ન એવાં સમસ્ત (અન્યભાવૈઃ સહ) દ્રવ્ય-કર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મથી (વિવેકે) શુદ્ધ ચૈતન્યનું ભિન્નપણું (સતિ) થતાં. ભાવાર્થ આમ છે કે જેમ સુવાણના પાનાને તપાવતાં કાલિમા જતી રહેવાથી સહજ જ સુવાણમાત્ર રહી જાય છે તેમ મોહ-રાગ-દ્વેષરૂપ વિભાવપરિણામમાત્ર જતાં સહજ જ શુદ્ધ ચૈતન્યમાત્ર રહી જાય છે. કેવી થતી થકી જીવવસ્તુ પ્રગટ થાય છે? “ एकम् आत्मानम् विभ्रत् ” (एकम्) નિર્લોહ-નિવિકલરૂપ ચિદ્રૂપ વસ્તુ એવો જે (આત્માનમ્) આત્મસ્વભાવ તે-રૂપ (વિભ્રત્) પરિણમી છે. વળી કેવો છે આત્મા? “ दर्शनज्ञानवृत्तैः कृतपरिणतिः ” (दर्शन) શ્રદ્ધા-રુચિ-પ્રતીતિ, (જ્ઞાન) જાણપણું, (વૃત્તૈઃ) શુદ્ધ પરિણતિ—એવાં જે રત્નત્રય તે-રૂપે (કૃત) કર્યું છે (પરિણતિઃ) પરિણમન જેણે એવો છે. ભાવાર્થ આમ છે કે મિથ્યાત્વ-પરિણતિનો ત્યાગ થતાં, શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ થતાં, સાક્ષાત્ રત્નત્રય ઘટે છે. કેવાં છે દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર? “ प्रकटितपरमार्थैः ” (प्रकटित) પ્રગટ કર્યો છે (પરમાર્થૈઃ) સકલકર્મક્ષયલક્ષણ મોક્ષ જેમણે એવાં છે. ભાવાર્થ આમ છે કે

‘સમ્યક્દર્શનજ્ઞાનચારિત્રાણિ મોક્ષમાર્ગઃ’ એવું કથન તો સર્વ જૈનસિદ્ધાન્તમાં છે અને તે જ પ્રમાણુ છે. વળી કેવો છે શુદ્ધજીવ ? “આત્મારામ ” (આત્મ) પોતે જ છે (આરામ) કીડાવન જેનું એવો છે. ભાવાર્થ આમ છે કે ચેતનદ્રવ્ય અશુદ્ધ અવસ્થારૂપે પરની સાથે પરિણુમતું હતું તે તો મટયું, સાંપ્રત (વર્તમાનકાળે) સ્વરૂપપરિણુમનમાત્ર છે. ૩૧.

(વસન્તતિલકા)

મજ્જન્તુ નિર્ભરમમી સમમેવ લોકા
આલોકમુચ્છલતિ શાન્તરસે સમસ્તાઃ ।
આપ્લાવ્ય વિભ્રમતિરસ્કરિણીં ભરેણ
પ્રોન્મગ્ન ઇષ ભગવાનવબોધસિન્ધુઃ ॥ ૩૨ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ ઇષ ભગવાન પ્રોન્મગ્નઃ ” (ઇષ) સદાકાળ પ્રત્યક્ષપણે ચેતનસ્વરૂપ છે એવો (ભગવાન) ભગવાન અર્થાત્ જીવદ્રવ્ય (પ્રોન્મગ્નઃ) શુદ્ધાંગસ્વરૂપ દેખાડીને પ્રગટ થયો. ભાવાર્થ આમ છે કે આ અંથનું નામ નાટક અર્થાત્ અખાડો છે. ત્યાં પણ પ્રથમ જ શુદ્ધાંગ નાચે છે તથા અહીં પણ પ્રથમ જ જીવનું શુદ્ધ સ્વરૂપ પ્રગટ થયું. કેવો છે ભગવાન ? “ અવબોધસિન્ધુઃ ” (અવબોધ) જ્ઞાનમાત્રનું (સિન્ધુઃ) પાત્ર છે. અખાડામાં પણ પાત્ર નાચે છે, અહીં પણ જ્ઞાનપાત્ર જીવ છે. હવે જે રીતે પ્રગટ થયો તે કહે છે—“ ભરેણ વિભ્રમતિરસ્કરિણીં આપ્લાવ્ય ” (ભરેણ) મૂળથી ઉખાડીને દૂર કરી. તે કેણુ ? (વિભ્રમ) વિપરીત અનુભવ—મિથ્યાત્વરૂપ પરિણુમ તે જ છે (તિરસ્કરિણીં) શુદ્ધસ્વરૂપ-આચ્છાદનશીલ અંતર્જવનિકા (અંદરનો પડદો) તેને (આપ્લાવ્ય) મૂળથી જ દૂર કરીને. ભાવાર્થ આમ છે કે અખાડામાં પ્રથમ જ અંતર્જવનિકા કપડાની હોય છે, તેને દૂર કરીને શુદ્ધાંગ નાચે છે; અહીં પણ અનાદિ કાળથી મિથ્યાત્વપરિણુતિ છે, તે છૂટતાં શુદ્ધસ્વરૂપ પરિણુમે છે. શુદ્ધસ્વરૂપ પ્રગટ થતાં જે કાંઈ છે તે જ કહે છે—“ અમી સમસ્તાઃ લોકાઃ શાન્તરસે સમમ્ ઇવ મજ્જન્તુ ” (અમી) જે વિદ્યમાન છે એવા (સમસ્તાઃ) બધા (લોકાઃ) જીવો, (શાન્તરસે) જે અતીન્દ્રિયસુખગર્ભિત છે એવો શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ તેમાં (સમમ્ ઇવ) એકીવખતે જ (મજ્જન્તુ) મગ્ન થાયો—તન્મય

૩૬

સમયસાર-કલશ

થાઓ. ભાવાર્થ આમ છે કે અખાડામાં તો શુદ્ધાંગ દેખાડે છે, ત્યાં જોડલા દેખનારા છે તે બધા એકીસાથે જ મગ્ન થઈ દેખે છે; તેવી રીતે જીવનું સ્વરૂપ શુદ્ધરૂપ બતાવાયું થકું બધાય જીવોએ અનુભવ કરવાયોગ્ય છે. કેવો છે શાન્તરસ ? “ આલોકમુચ્છલતિ ” (આલોકમ્) સમસ્ત ત્રેલોક્યમાં (ઉચ્છલતિ) સર્વોત્કૃષ્ટ છે, ઉપાદેય છે અથવા લોકાલોકનો જ્ઞાતા છે. હવે અનુભવ જેવો છે તેવો કહે છે— “ નિર્મરમ્ ” અતિશય મગ્નપણે છે. ૩૨.

—૨—

અજીવ અધિકાર

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

જીવાજીવવિવેકપુષ્કલદૃશા પ્રત્યાયયત્પાર્ષદાન
આસંસારનિબદ્ધબન્ધનવિધિધ્વંસાદ્વિશુદ્ધં સ્ફુટત્ ।
આત્મારામમનન્તધામ મહસાધ્યક્ષેણ નિત્યોદિતં
ધીરોદાત્તમનાકુલં વિલસતિ જ્ઞાનં મનો હ્લાદયત્ ॥ ૧-૩૩ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ જ્ઞાનં વિલસતિ ” (જ્ઞાનં) જ્ઞાન અર્થાત્
જીવદ્રવ્ય (વિલસતિ) જેવું છે તેવું પ્રગટ થાય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે આડીં
સુધી વિધિરૂપે શુદ્ધાંગતસ્વરૂપ જીવનું નિરૂપણ કર્યું, હવે તે જ જીવનું
પ્રતિષેધરૂપે નિરૂપણ કરે છે. તેનું વિવરણ—શુદ્ધ જીવ છે, ટંકોટીર્ણ છે,
ચિદ્રૂપ છે એમ કહેવું તે વિધિ કહેવાય છે; જીવનું સ્વરૂપ ગુણસ્થાન નથી,
કર્મ-નોકર્મ જીવનાં નથી, ભાવકર્મ જીવનું નથી એમ કહેવું તે પ્રતિષેધ
કહેવાય છે. કેવું થતું થકું જ્ઞાન પ્રગટ થાય છે? “ મનો હ્લાદયત્ ” (મનઃ)
અંતઃકરણેન્દ્રિયને (હ્લાદયત્) આનન્દરૂપ કરતું થકું. વળી કેવું થતું થકું?
“ વિશુદ્ધ ” આઠ કર્મોથી સહિતપણે સ્વરૂપરૂપે પરિણમ્યું થકું. વળી કેવું
થતું થકું? “ સ્ફુટત્ ” સ્વસંવેદનપ્રત્યક્ષ થતું થકું. વળી કેવું થતું થકું?
“ આત્મારામમ્ ” (આત્મ) સ્વસ્વરૂપ જ છે (આરામમ્) કીડાવન જેવું એવું
થતું થકું. વળી કેવું થતું થકું? “ અનન્તધામ ” (અનન્ત) મર્યાદાથી સહિત
છે (ધામ) તેજ:પુંજ જેનો એવું થતું થકું. વળી કેવું થતું થકું? “ અધ્યક્ષેણ
મહસા નિત્યોદિતં ” (અધ્યક્ષેણ) નિરાવરણ પ્રત્યક્ષ (મહસા) ચૈતન્યશક્તિ વડે
(નિત્યોદિતં) ત્રિકાળ શાશ્વત છે પ્રતાપ જેનો એવું થતું થકું. વળી કેવું થતું
થકું? “ ધીરોદાત્તમ્ ” (ધીર) અડોલ અને (ઉદાત્તમ્) બધાથી મોડું એવું

થતું થકું. વળી કેવું થતું થકું? “અનાકુલં” ઇન્દ્રિયજનિત સુખદુઃખથી રહિત અતીન્દ્રિય સુખરૂપ બિરાજમાન થતું થકું. આવો જીવ જે રીતે પ્રગટ થયો તે કહે છે—“આસંસારનિબદ્ધબંધનવિધિધ્વંસાત્” (આસંસાર) અનાદિ કાળથી (નિબદ્ધ) જીવ સાથે મળેલાં ચાલ્યાં આવતાં (બંધનવિધિ) જ્ઞાનાવરણકર્મ, દર્શનાવરણકર્મ, વેદનીય, મોહનીય, આયુ, નામ, ગોત્ર, અન્તરાય એવાં છે જે દ્રવ્યપિંડરૂપ આઠ કર્મ તથા ભાવકર્મરૂપ છે જે રાગ-દ્વેષ-મોહપરિણામ— ઇત્યાદિ છે જે બહુ વિકલ્પો, તેમના (ધ્વંસાત્) વિનાશથી જીવસ્વરૂપ જેવું કહ્યું છે તેવું છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જેવી રીતે જળ અને કાદવ જે કાળે એકત્ર મળેલાં છે તે જ કાળે જે સ્વરૂપનો અનુભવ કરવામાં આવે તો કાદવ જળથી ભિન્ન છે, જળ પોતાના સ્વરૂપે છે, તેવી રીતે સંસાર-અવસ્થામાં જીવ-કર્મ બંધપર્યાયરૂપે એક ક્ષેત્રે મળેલાં છે તે જ અવસ્થામાં જે શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ કરવામાં આવે તો સમસ્ત કર્મ જીવસ્વરૂપથી ભિન્ન છે, જીવદ્રવ્ય સ્વચ્છસ્વરૂપે જેવું કહ્યું તેવું છે. આવી બુદ્ધિ જે રીતે બિપજી તે કહે છે—“યત્પાર્ષદાન્ પ્રત્યાયયત્” (યત્) જે કારણથી (પાર્ષદાન્) ગણધર-સુનીશ્વરોને (પ્રત્યાયયત્) પ્રતીતિ ઉપજાવીને. કયા કારણથી પ્રતીતિ બિપજી તે જ કહે છે—“જીવાજીવવિવેકપુષ્કલદશા” (જીવ) ચેતનદ્રવ્ય અને (અજીવ) જડ—કર્મ-નોકર્મ-ભાવકર્મ તેમના (વિવેક) ભિન્નભિન્નપણારૂપ (પુષ્કલ) વિસ્તીર્ણ (દશા) જ્ઞાનદષ્ટિથી. જીવ અને કર્મનો ભિન્નભિન્ન અનુભવ કરતાં જીવ જેવો કહ્યો છે તેવો છે. ૧-૩૩.

(માલિની)

**વિરમ કિમપરેણાકાર્યકોલાહલેન
સ્વયમપિ નિમૃતઃ સન્ પશ્ય ષષ્માસમેકમ્ ।
હૃદયસરસિ પુંસઃ પુદ્ગલાદ્વિન્નધામ્નો
નનુ કિમનુપલબ્ધિર્માતિ કિં ચોપલબ્ધિઃ ॥ ૨-૩૪ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“વિરમ અપરેણ અકાર્યકોલાહલેન કિમ્” (વિરમ) હે જીવ! વિરક્ત થા, હઠ ન કર, (અપરેણ) મિથ્યાત્વરૂપ છે અને (અકાર્ય) કર્મબંધને કરે છે એવા (કોલાહલેન કિમ્) જે જૂઠા વિકલ્પો

તેમનાથી શું? તેનું વિવરણ—કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ જીવ શરીરને જીવ કહે છે, કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ જીવ આઠ કર્મેને જીવ કહે છે, કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ જીવ રાગાદિ સૂક્ષ્મ અધ્યવસાયને જીવ કહે છે—ઇત્યાદિરૂપે અનેક પ્રકારના બહુ વિકલ્પો કરે છે. હે જીવ! તે બધાય વિકલ્પો છોડ, કેમ કે તે ભૂઠા છે. “નિમૃતઃ સન્ સ્વયં એકમ્ પश्य” (નિમૃતઃ) એકાગ્રરૂપ (સન્) થતો થકો (એકમ્) શુદ્ધ ચિદ્રૂપમાત્રનો (સ્વયમ્) સ્વસંવેદનપ્રત્યક્ષપણે (પश्य) અનુભવ કર. “વળમાસમ્” વિપરીતપણું જે રીતે છૂટે તે રીતે છોડીને. “અપિ” વારંવાર બહુ શું કહેવું? આવો અનુભવ કરતાં સ્વરૂપપ્રાપ્તિ છે, તે જ કહે છે—“નનુ હૃદયસરસિ પુંસઃ અનુપલબ્ધિઃ કિમ્ માતિ” (નનુ) હે જીવ! (હૃદયસરસિ) મનરૂપી સરોવરમાં છે (પુંસઃ) જે જીવદ્રવ્ય તેની (અનુપલબ્ધિઃ) અપ્રાપ્તિ (કિ માતિ) શોભે છે શું? ભાવાર્થ આમ છે કે શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ કરતાં સ્વરૂપની પ્રાપ્તિ ન થાય એમ તો નથી; “ચ ઉપલબ્ધિઃ” (ચ) છે તો એમ જ છે કે (ઉપલબ્ધિઃ) અવશ્ય પ્રાપ્તિ થાય છે. કેવું છે જીવદ્રવ્ય? “પુદ્ગલાત્ મિન્નધામ્નઃ” (પુદ્ગલાત્) દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મથી (મિન્નધામ્નઃ) ભિન્ન છે—ચેતનરૂપ છે—તેજઃપુજ જેનો એવું છે. ૨-૩૪.

(અનુષ્ટુપ)

વિચ્છન્નશક્તિવ્યાપ્તસર્વસ્વસારો જીવ ઇયાનયમ્ ।

અતોઽતિરિક્તાઃ સર્વેઽપિ ભાવાઃ પૌદ્ગલિકા અમી ॥ ૩-૩૫ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“અયમ્ જીવઃ ઇયાન્” (અયમ્) વિદ્યમાન છે એવું (જીવઃ) ચેતનદ્રવ્ય (ઇયાન્) આટલું જ છે. કેવું છે? “વિચ્છન્નશક્તિ-વ્યાપ્તસર્વસ્વસારઃ” (ચિત્-શક્તિ) ચેતનામાત્ર સાથે (વ્યાપ્ત) મળેલા છે (સર્વસ્વસારઃ) દર્શન, જ્ઞાન, ચારિત્ર, સુખ, વીર્ય ઇત્યાદિ અનંત ગુણો જેના એવું છે. “અમી સર્વે અપિ પૌદ્ગલિકાઃ ભાવાઃ અતઃ અતિરિક્તાઃ” (અમી) વિદ્યમાન છે એવા, (સર્વે અપિ) દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મરૂપ જેટલા છે તે બધા, (પૌદ્ગલિકાઃ) અચેતન પુદ્ગલદ્રવ્યથી ઊપજ્યા છે એવા (ભાવાઃ) અશુદ્ધ રાગાદિરૂપ સમસ્ત વિભાવપરિણામો (અતઃ) શુદ્ધચેતનામાત્ર જીવવસ્તુથી (અતિરિક્તાઃ) અત્યંત ભિન્ન છે. આવા જ્ઞાનનું નામ અનુભવ કહેવાય છે. ૩-૩૫.

(માલિની)

**સકલમ્પિ વિહાયાહાય ચિચ્છક્તિરિક્તં
સ્ફુટતરમવગાહ્ય સ્વં ચ ચિચ્છક્તિમાત્રમ્ ।
ઇમમુપરિ ચરન્તં ચારુ વિશ્વસ્ય સાક્ષાત્
કલયતુ પરમાત્માત્માનમાત્મન્યનન્તમ્ ॥ ૪-૩૬ ॥***

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ આત્મા આત્મનિ ઇમમ્ આત્માનમ્ કલયતુ ”
(આત્મા) આત્મા અર્થાત્ જીવદ્રવ્ય (આત્મનિ) પોતામાં (ઇમમ્ આત્માનમ્) પોતાને
(કલયતુ) નિરંતર અનુભવો. કેવો છે અનુભવયોગ્ય આત્મા ? “ વિશ્વસ્ય સાક્ષાત્
ઉપરિ ચરન્તં ” (વિશ્વસ્ય) સમસ્ત ત્રેલોક્યમાં (ઉપરિ ચરન્તં) સર્વોત્કૃષ્ટ છે,
ઉપાદેય છે—(સાક્ષાત્) એવો જ છે, વધારીને નથી કહેતા. વળી કેવો છે ?
“ ચારુ ” સુખસ્વરૂપ છે. વળી કેવો છે ? “ પરમ્ ” શુદ્ધસ્વરૂપ છે. વળી કેવો
છે ? “ અનન્તમ્ ” શાશ્વત છે. હવે જે રીતે અનુભવ થાય છે તે જ કહે છે—
“ ચિચ્છક્તિરિક્તં સકલમ્ અપિ અહાય વિહાય ” (ચિત્-શક્તિરિક્તં) જ્ઞાનગુણથી
શૂન્ય એવાં (સકલમ્ અપિ) સમસ્ત દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મોને (અહાય)
મૂળથી (વિહાય) છોડીને. ભાવાર્થ આમ છે કે જેટલી કોઈ કર્મભ્રમણ છે તે
સમસ્ત હેય છે, તેમાં કોઈ કર્મ ઉપાદેય નથી. વળી અનુભવ જે રીતે થાય
છે તે કહે છે—“ ચિચ્છક્તિમાત્રમ્ સ્વં ચ સ્ફુટતરમ્ અવગાહ્ય ” (ચિત્-શક્તિમાત્રમ્)
જ્ઞાનગુણ તે જ છે સ્વરૂપ જેનું એવા (સ્વં ચ) પોતાને (સ્ફુટતરમ્) પ્રત્યક્ષપણે
(અવગાહ્ય) આસ્વાદીને. ભાવાર્થ આમ છે કે જેટલા વિભાવપરિણામો છે તે બધાય
જીવના નથી, શુદ્ધ ચૈતન્યમાત્ર જીવ છે એવો અનુભવ કર્તાવ્ય છે. ૪-૩૬.

(માલિની)

**વર્ણાદ્યા વા રાગમોહાદયો વા
મિત્રા ભાવાઃ સર્વ એવાસ્ય પુન્સઃ ।
તેનૈવાન્તસ્તત્ત્વતઃ પશ્યતોઽપી
નો દૃષ્ટાઃ સ્યુર્દૃષ્ટમેકં પરં સ્યાત્ ॥ ૫-૩૭ ॥**

* મુદ્રિત “ આત્મખ્યાતિ ” ટીકામાં શ્લોક નં. ૩૫ અને ૩૬ આગળપાછળ આવ્યા છે.

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“અસ્ય પુંસઃ સર્વે એવ ભાવાઃ મિત્તાઃ” (અસ્ય) વિદ્યમાન છે એવા (પુંસઃ) શુદ્ધ ચૈતન્યદ્રવ્યથી (સર્વે) જેટલા છે તે બધા (ભાવાઃ) ભાવ અર્થાત્ અશુદ્ધ વિભાવપરિણામ (એવ) નિશ્ચયથી (મિત્તાઃ) લિન્ન છે—ભવસ્વરૂપથી નિરાળા છે. તે કયા ભાવ? “વર્ણાઘ્નાઃ વા રાગમોહાદયઃ વા” (વર્ણાઘ્નાઃ) એક કર્મ અચેતન શુદ્ધ પુહ્ગલપિંડરૂપ છે તે તો ભવસ્વરૂપથી નિરાળા જ છે; (વા) એક તો એવા છે કે (રાગમોહાદયઃ) વિભાવરૂપ-અશુદ્ધરૂપ છે, દેખતાં ચેતન જેવા દેખાય છે, એવા જે રાગ-દ્રેષ-મોહરૂપ ભવસંબંધી પરિણામો તેઓ પણ શુદ્ધ ભવસ્વરૂપને અનુભવતાં ભવસ્વરૂપથી લિન્ન છે. અહીં કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે વિભાવપરિણામોને ભવસ્વરૂપથી ‘લિન્ન’ કહ્યા, ત્યાં ‘લિન્ન’નો ભાવાર્થ તો હું સમજ્યો નહિ; ‘લિન્ન’ કહેતાં, ‘લિન્ન’ છે તે વસ્તુરૂપ છે કે ‘લિન્ન’ છે તે અવસ્તુરૂપ છે? ઉત્તર આમ છે કે અવસ્તુરૂપ છે. “તેન એવ અન્તસ્તસ્વતઃ પદ્યતઃ અમી દૃષ્ટાઃ નો સ્યુઃ” (તેન એવ) તે કારણે જ (અન્તસ્તસ્વતઃ પદ્યતઃ) શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવશીલ છે જે ભવ તેને (અમી) વિભાવપરિણામો (દૃષ્ટાઃ) દૃષ્ટિગોચર (નો સ્યુઃ) નથી થતા; “પરં એકં દૃષ્ટમ્ સ્યાત્” (પરં) ઉત્કૃષ્ટ છે એવું (એકં) શુદ્ધ ચૈતન્યદ્રવ્ય (દૃષ્ટમ્) દૃષ્ટિગોચર (સ્યાત્) થાય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે વર્ણાદિક અને રાગાદિક વિદ્યમાન દેખાય છે તોપણ સ્વરૂપ અનુભવતાં સ્વરૂપ-માત્ર છે, તેથી વિભાવપરિણુતિરૂપ વસ્તુ તો કોઈ નથી. ૫-૩૭.

(ઉપખતિ)

નિર્વર્ત્યંતે યેન યદત્ર કિઞ્ચિત્
તદેવ તત્સ્યાન્ન કથંચનાન્યત્ ।
રુક્મેણ નિર્વૃત્તમિહાસિકોશં
પશ્યન્તિ રુક્મં ન કથંચનાસિમ્ ॥ ૬-૩૮ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“અત્ર યેન યત્ કિઞ્ચિત્ નિર્વર્ત્યંતે તત્ તત્ એવ સ્યાત્, કથંચન ન અન્યત્” (અત્ર) વસ્તુનું સ્વરૂપ વિચારતાં (યેન) મૂળ-કારણરૂપ વસ્તુથી (યત્ કિઞ્ચિત્) જે કોઈ કાર્યાનિષ્પત્તિરૂપ વસ્તુનો પરિણામ (નિર્વર્ત્યંતે) પર્યાયરૂપ નીપજે છે, (તત્) જે નીપજ્યો છે તે પર્યાય (તત્ એવ

સ્યાત્) નીપળ્યો થકો જે દ્રવ્યથી નીપળ્યો છે તે જ દ્રવ્ય છે, (કથञ्चन ન અન્યત્) નિશ્ચયથી અન્ય દ્રવ્યરૂપ નથી થયો. તે જ દષ્ટાન્ત દ્વારા કહે છે—“ ઇહ રુક્મેણ અસિકોશં નિર્વૃત્તમ્ ” (ઇહ) પ્રત્યક્ષ છે કે (રુક્મેણ) ચાંદીધાતુથી (અસિકોશં) તલવારનું મ્યાન (નિર્વૃત્તમ્) ઘડીને મોઝૂદ કર્યું ત્યાં “ રુક્મં પશ્યન્તિ, કથञ्ચન ન અસિમ્ ” (રુક્મં) જે મ્યાન મોઝૂદ થયું તે વસ્તુ તો ચાંદી જ છે (પશ્યન્તિ) એમ પ્રત્યક્ષપણે સર્વ લોક દેખે છે અને માને છે; (કથञ્ચન) ‘ચાંદીની તલવાર’ એમ કથનમાં તો કહેવાય છે તથાપિ (ન અસિમ્) ચાંદીની તલવાર નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે ચાંદીના મ્યાનમાં તલવાર રહે છે તે કારણે ‘ચાંદીની તલવાર’ એમ કહેવામાં આવે છે તોપણ ચાંદીનું મ્યાન છે, તલવાર લોઢાની છે, ચાંદીની તલવાર નથી. ૬-૩૮.

(ઉપભાનિ)

**વર્ણાદિસામગ્ર્યમિદં વિદન્તુ
નિર્માણમેકસ્ય હિ પુદ્ગલસ્ય ।
તતોઽસ્ત્વદં પુદ્ગલ એવ નાત્મા
યતઃ સ વિજ્ઞાનઘનસ્તતોઽન્યઃ ॥ ૭-૩૯ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ હિ ઇદં વર્ણાદિસામગ્ર્યમ્ એકસ્ય પુદ્ગલસ્ય નિર્માણમ્ વિદન્તુ ” (હિ) નિશ્ચયથી (ઇદં) વિદ્યમાન (વર્ણાદિસામગ્ર્યમ્) ગુણસ્થાન, માર્ગાણાસ્થાન, દ્રવ્યકર્મ, ભાવકર્મ, નોકર્મ ઇત્યાદિ જેટલા અશુદ્ધ પર્યાયો છે તે બધાય (એકસ્ય પુદ્ગલસ્ય) એકલા પુદ્ગલદ્રવ્યનું (નિર્માણમ્) કાર્ય છે અર્થાત્ પુદ્ગલદ્રવ્યના ચિતરામણ જેવા છે એમ (વિદન્તુ) હે જીવો ! નિઃસંદેહપણે જાણો. “ તતઃ ઇદં પુદ્ગલઃ એવ અસ્તુ, ન આત્મા ” (તતઃ) તે કારણથી (ઇદં) શરીરાદિ સામગ્રી (પુદ્ગલઃ) જે પુદ્ગલદ્રવ્યથી થઈ છે તે જ પુદ્ગલદ્રવ્ય છે, (એવ) નિશ્ચયથી (અસ્તુ) તે જ છે; (ન આત્મા) આત્મા અજીવદ્રવ્યરૂપ થયો નથી. “ યતઃ સઃ વિજ્ઞાનઘનઃ ” (યતઃ) જેથી (સઃ) જીવદ્રવ્ય (વિજ્ઞાનઘનઃ) જ્ઞાનગુણનો સમૂહ છે, “ તતઃ અન્યઃ ” (તતઃ) તેથી (અન્યઃ) જીવદ્રવ્ય ભિન્ન છે, શરીરાદિ પરદ્રવ્ય ભિન્ન છે. ભાવાર્થ આમ છે કે લક્ષણભેદે વસ્તુનો ભેદ

હોય છે, તેથી ચૈતન્યલક્ષણે જીવસ્વરૂપે ભિન્ન છે, અચૈતન્યલક્ષણે શરીરરૂપે ભિન્ન છે. અહીં કોઈ આશંકા કરે છે કે કહેવામાં તો એમ જ કહેવાય છે કે ‘એકેન્દ્રિય જીવ, બે-ઇન્દ્રિય જીવ’ ઇત્યાદિ; ‘દેવ જીવ, મનુષ્ય જીવ’ ઇત્યાદિ; ‘રાગી જીવ, દ્વેષી જીવ’ ઇત્યાદિ. ઉત્તર આમ છે કે કહેવામાં તો વ્યવહારથી એમ જ કહેવાય છે, નિશ્ચયથી એવું કહેવું જૂઠું છે. તે (હવે) કહે છે. ૭-૩૬.

(અનુષ્ટુપ)

ઘૃતકુમ્ભાભિધાનેઽપિ કુમ્ભો ઘૃતમયો ન ચેત્ ।

જીવો વર્ણાદિમજ્જીવો જલ્પનેઽપિ ન તન્મયઃ ॥ ૮-૪૦ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—દૃષ્ટાંત કહે છે—“ચેત્ કુમ્ભઃ ઘૃતમયઃ ન” (ચેત્) જો એમ છે કે (કુમ્ભઃ) ઘડો (ઘૃતમયઃ ન) ધીનો તો નથી, માટીનો છે, “ઘૃતકુમ્ભાભિધાને અપિ” (ઘૃતકુમ્ભ) ‘ધીનો ઘડો’ (અભિધાને અપિ) એમ કહેવાય છે તથાપિ ઘડો માટીનો છે, [ભાવાર્થ આમ છે—જો ઘડામાં ધી રાખવામાં આવે છે તે ઘડાને જોડે ‘ધીનો ઘડો’ એમ કહેવાય છે તોપણ ઘડો માટીનો છે, ધી ભિન્ન છે,] તો તેવી રીતે “વર્ણાદિમજ્જીવઃ જલ્પને અપિ જીવઃ તન્મયઃ ન” (વર્ણાદિમજ્જીવઃ જલ્પને અપિ) જોડે ‘શરીર-સુખ-દુઃખ-રાગ-દ્વેષસંયુક્ત જીવ’ એમ કહેવાય છે તોપણ (જીવઃ તન્મયઃ ન) ચૈતન્યસ્વરૂપ એવો જીવ તો શરીર નથી, જીવ તો મનુષ્ય નથી; જીવ ચૈતન્યસ્વરૂપ ભિન્ન છે. ભાવાર્થ આમ છે કે આગમમાં ગુણસ્થાનોનું સ્વરૂપ કહ્યું છે ત્યાં ‘દેવ જીવ, મનુષ્ય જીવ, રાગી જીવ, દ્વેષી જીવ’ ઇત્યાદિ ઘણા પ્રકારે કહ્યું છે, પણ તે સઘણુંય કહેવું વ્યવહારમાત્રથી છે; દ્રવ્યસ્વરૂપ જોતાં એવું કહેવું જૂઠું છે. કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે જીવ કેવો છે? ઉત્તર—જેવો છે તેવો હવે કહે છે. ૮-૪૦.

(અનુષ્ટુપ)

અનાદ્યનન્તમચલં સ્વસંવેદ્યમવાધિતમ્ ।

જીવઃ સ્વયં તુ ચૈતન્યમુચ્ચૈશ્ચકચકાયતે ॥ ૯-૪૧ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“તુ જીવઃ ચૈતન્યમ્ સ્વયં ઉચ્ચૈઃ ચકચકાયતે” (તુ) દ્રવ્યનું સ્વરૂપ વિચારતાં (જીવઃ) આત્મા (ચૈતન્યમ્) ચૈતન્યસ્વરૂપ છે,

(સ્વયં) પોતાના સામર્થ્યથી (ઉચ્ચઃ) અતિશયપણે (ચકચકાયતે) ઘણો જ પ્રકાશે છે. કેવું છે ચૈતન્ય? “અનાદ્યનન્તમ્” (અનાદિ) જેનો આદિ નથી, (અનન્તમ્) જેનો અંત-વિનાશ નથી, એવું છે. વળી કેવું છે ચૈતન્ય? “અચલં” જેને ચળતા-પ્રદેશકંપ નથી એવું છે. વળી કેવું છે? “સ્વસંવેદ્યં” પોતાથી જ પોતે જણાય છે. વળી કેવું છે? “અવાધિતમ્” અમીટ (મટે નહિ એવું) છે. જીવનું સ્વરૂપ આવું છે ૯-૪૧.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**વર્ણાદ્યૈઃ સહિતસ્તથા વિરહિતો દ્વેધાસ્ત્યજીવો યતો
નામૂર્તત્વમુપાસ્ય પશ્યતિ જગજ્જીવસ્ય તત્ત્વં તતઃ ।
ઇત્યાલોચ્ય વિવેચકૈઃ સમુચિતં નાવ્યાપ્યતિવ્યાપિ વા
વ્યક્તં વ્યજ્જિતજીવતત્ત્વમચલં ચૈતન્યમાલમ્બ્યતામ્ ॥ ૧૦-૪૨ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“વિવેચકૈઃ” ઇતિ આલોચ્ય ચૈતન્યમ્ આલમ્બ્યતામ્” (વિવેચકૈઃ) જેમને ભેદજ્ઞાન છે એવા પુરુષો (ઇતિ) જે પ્રકારે કહેવાશે તે પ્રકારે (આલોચ્ય) વિચારીને (ચૈતન્યમ્) ચૈતન્યનો—ચૈતનમાત્રનો (આલમ્બ્યતામ્) અનુભવ કરો. કેવું છે ચૈતન્ય? “સમુચિતં” અનુભવ કરવા-યોગ્ય છે. વળી કેવું છે? “અવ્યાપિ ન” જીવદ્રવ્યથી ક્યારેય ભિન્ન હોતું નથી, (અતિવ્યાપિ વા) જીવથી અન્ય છે જે પાંચ દ્રવ્યો તેમનાથી અન્ય છે. વળી કેવું છે? “વ્યક્તં” પ્રગટ છે. વળી કેવું છે? “વ્યજ્જિતજીવતત્ત્વમ્” (વ્યજ્જિત) પ્રગટ કર્યું છે (જીવતત્ત્વમ્) જીવનું સ્વરૂપ જેણે, એવું છે. વળી કેવું છે? “અચલં” પ્રદેશકંપથી રહિત છે. “તતઃ જગત્ જીવસ્ય તત્ત્વં અમૂર્તત્વં ઉપાસ્ય ન પશ્યતિ” (તતઃ) તે કારણથી (જગત્) સર્વ જીવરાશિ (જીવસ્ય તત્ત્વં) જીવના નિજ સ્વરૂપને (અમૂર્તત્ત્વમ્) સ્પર્શ, રસ, ગંધ, વર્ણગુણથી રહિતપણું (ઉપાસ્ય) માનીને (ન પશ્યતિ) અનુભવતો નથી; [ભાવાર્થ આમ છે—કોઈ વ્યક્તિ કે ‘જીવ અમૂર્ત’ એમ જાણીને અનુભવ કરવામાં આવે છે પણ એ રીતે તો અનુભવ નથી. જીવ અમૂર્ત તો છે પરંતુ અનુભવકાળમાં એમ અનુભવે છે કે ‘જીવ ચૈતન્યલક્ષણ;’] “યતઃ અજીવઃ દ્વેધા અસ્તિ” (યતઃ)

કારણ કે (અજીવઃ) અચેતન દ્રવ્ય (દ્વેષા અસ્તિ) જે પ્રકારનાં છે. તે જે પ્રકાર કયા છે? “વર્ણાદિઃ સહિતઃ તથા વિરહિતઃ” (વર્ણાદિઃ) વર્ણુ, રસ, ગંધ અને સ્પર્શથી (સહિતઃ) સંયુક્ત છે, કેમ કે એક પુદ્ગલદ્રવ્ય એવું પણ છે; (તથા વિરહિતઃ) તથા વર્ણુ, રસ, ગંધ, અને સ્પર્શથી રહિત પણ છે, કેમ કે ધર્મદ્રવ્ય, અધર્મદ્રવ્ય, કાળદ્રવ્ય અને આકાશદ્રવ્ય એ ચાર દ્રવ્યો બીજાં પણ છે, તે અમૂર્તદ્રવ્યો કહેવાય છે. તે અમૂર્તપણું અચેતનદ્રવ્યોને પણ છે; તેથી અમૂર્તપણું જાણીને જીવનો અનુભવ નથી કરાતો, ચેતન જાણીને જીવનો અનુભવ કરાય છે. ૧૦-૪૨.

(વસંતતિલકા)

**જીવાદજીવમિતિ લક્ષણતો વિભિન્નં
જ્ઞાની જનોઽનુભવતિ સ્વયમુલ્લસન્તમ્ ।
અજ્ઞાનિનો નિરવધિપ્રવિજૃમ્ભિતોઽયં
મોહસ્તુ તત્કથમહો વત નાનટીતિ ॥ ૧૧-૪૩ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“જ્ઞાની જનઃ લક્ષણતઃ જીવાત્ અજીવમ્ વિભિન્નં ઇતિ સ્વયં અનુભવતિ” (જ્ઞાનો જનઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ, (લક્ષણતઃ) જીવનું લક્ષણ ચેતના તથા અજીવનું લક્ષણ જડ એવો મોટો ભેદ છે તેથી (જીવાત્) જીવદ્રવ્યથી (અજીવમ્) પુદ્ગલ આદિ (વિભિન્નં) સહજ જ ભિન્ન છે, (ઇતિ) આ પ્રકારે (સ્વયં) સ્વાનુભવપ્રત્યક્ષપણે (અનુભવતિ) આસ્વાદ કરે છે. કેવો છે જીવ? “ઉલ્લસન્તમ્” પોતાના ગુણ-પર્યાયથી પ્રકાશમાન છે. “તત્ તુ અજ્ઞાનિનઃ અયં મોહઃ કથમ્ અહો નાનટીતિ વત” (તત્ તુ) આમ છે તો પછી (અજ્ઞાનિનઃ) મિથ્યાદષ્ટિ જીવને (અયં) જે પ્રગટ છે એવો (મોહઃ) જીવ-કર્મના એકત્વરૂપ વિપરીત સંસ્કાર (કથમ્ નાનટીતિ) કેમ પ્રવર્તી રહ્યો છે (વત અહો) એ આશ્ચર્ય છે! ભાવાર્થ આમ છે કે સહજ જ જીવ-અજીવ ભિન્ન છે એવું અનુભવતાં તો ધરાધર છે, સત્ય છે; મિથ્યાદષ્ટિ જે એક કરીને અનુભવે છે તે આવો અનુભવ કઈ રીતે આવે છે એ મોટો અચળો છે. કેવો છે મોહ? “નિરવધિપ્રવિજૃમ્ભિતઃ” (નિરવધિ) આનાદિ કાળથી (પ્રવિજૃમ્ભિતઃ) સંતાનરૂપે પ્રસરી રહ્યો છે ૧૧-૪૩.

(વસંતતિલકા)

અસ્મિન્નાદિનિ મહત્યવિવેકનાટયે
વર્ણાદિમાન્નટતિ પુદ્ગલ એવ નાન્યઃ ।
રાગાદિપુદ્ગલવિકારવિરુદ્ધશુદ્ધ-
ચૈતન્યઘાતુમયમૂર્તિરયં ચ જીવઃ ॥ ૧૨-૪૪ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ અસ્મિન્ અવિવેકનાટયે પુદ્ગલઃ એવ નટતિ ”
(અસ્મિન્) અનંત કાળથી વિદ્યમાન છે એવો જે, (અવિવેક) જીવ-અજીવની
એકત્વબુદ્ધિરૂપ મિથ્યા સંસ્કાર તે-રૂપ છે (નાટ્યે) ધારાસંતાનરૂપ વારંવાર
વિભાવપરિણામ, તેમાં (પુદ્ગલઃ) પુદ્ગલ અર્થાત્ અચેતન મૂર્તિમાન દ્રવ્ય
(એવ) નિશ્ચયથી (નટતિ) અનાદિ કાળથી નાચે છે, “ ન અન્યઃ ” ચેતનદ્રવ્ય
નાચતું નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—ચેતનદ્રવ્ય અને અચેતનદ્રવ્ય અનાદિ છે,
પોતપોતાના સ્વરૂપે છે, પરસ્પર ભિન્ન છે. આવો અનુભવ પ્રગટપણે સુગમ
છે; જેને એકત્વસંસ્કારરૂપ અનુભવ છે તે અચંબો છે. એવું કેમ અનુભવે
છે? કેમ કે એક ચેતનદ્રવ્ય, એક અચેતનદ્રવ્ય—એ રીતે અંતર તો ઘણું.
અથવા અચંબો પણ નથી, કેમ કે અશુદ્ધપણાના કારણે બુદ્ધિને ભ્રમ થાય
છે. જેવી રીતે ધતૂરો પીતાં દષ્ટિ વિચલિત થાય છે, સ્વેત શંખને પીળો દેખે
છે, પણ વસ્તુ વિચારતાં આવી દષ્ટિ સહજની તો નથી, દષ્ટિદોષ છે, દષ્ટિદોષને
ધતૂરો ઉપાધિ પણ છે; તેવી રીતે જીવદ્રવ્ય અનાદિથી કર્મસંયોગરૂપે મળેલું
જ આલ્યું આવે છે, મળેલું હોવાથી વિભાવરૂપ અશુદ્ધપણે પરિણમી રહ્યું
છે, અશુદ્ધપણાના કારણે જ્ઞાનદષ્ટિ અશુદ્ધ છે, તે અશુદ્ધ દષ્ટિ વડે ચેતનદ્રવ્યને
પુદ્ગલકર્મની સાથે એકત્વસંસ્કારરૂપ અનુભવે છે—આવો સંસ્કાર તો વિદ્યમાન
છે, પણ વસ્તુસ્વરૂપ વિચારતાં આવી અશુદ્ધ દષ્ટિ સહજની તો નથી, અશુદ્ધ
છે, દષ્ટિદોષ છે અને દષ્ટિદોષને પુદ્ગલપિંડરૂપ મિથ્યાત્વકર્મનો ઉદય ઉપાધિ
પણ છે. હવે જેવી રીતે દષ્ટિદોષથી સ્વેત શંખને પીળો અનુભવે છે તો
પછી દષ્ટિમાં દોષ છે, શંખ તો સ્વેત જ છે, પીળો દેખતાં શંખ તો પીળો
થયો નથી; તેવી રીતે મિથ્યા દષ્ટિથી ચેતનવસ્તુ અને અચેતનવસ્તુને એક
કરીને અનુભવે છે તો પછી દષ્ટિનો દોષ છે, વસ્તુ જેવી ભિન્ન છે તેવી જ
છે, એક કરીને અનુભવતાં એક થતી નથી, કેમ કે ઘણું અંતર છે. કેવું છે
અવિવેકનાટય (અર્થાત્ જીવ-અજીવની એકત્વબુદ્ધિરૂપ વિભાવપરિણામ) ?

“અનાદિનિ” અનાદિથી એકત્વસંસ્કારબુદ્ધિ ચાલી આવે છે-એવું છે. વળી કેવું છે અવિવેકનાટય? “મહતિ” જેમાં થોડુંક વિપરીતપણું નથી, ઘણું વિપરીતપણું છે. કેવું છે પુદ્ગલ? “વર્ણાદિમાન” સ્પર્શ, રસ, ગંધ, વર્ણ-ગુણથી સંયુક્ત છે. “ચ અયં જીવઃ રાગાદિપુદ્ગલવિકારવિરુદ્ધશુદ્ધચૈતન્યધાતુમયમૂર્તિઃ” (ચ અયં જીવઃ) અને આ ભવવસ્તુ આવી છે: (રાગાદિ) રાગ, દ્રેષ, ક્રોધ, માન, માયા, લોભ એવા અસંખ્યાત લોકમાત્ર અશુદ્ધરૂપ ભવના પરિણામ—(પુદ્ગલવિકાર) અનાદિ અંધપર્યાયથી વિભાવપરિણામ—તેમનાથી (વિરુદ્ધ) રહિત છે એવી, (શુદ્ધ) નિર્વિકાર છે એવી (ચૈતન્યધાતુ) શુદ્ધ ચિદ્રૂપ વસ્તુ (મય) તે-રૂપ છે (મૂર્તિઃ) સર્વસ્વ જેનું એવી છે. ભાવાર્થ આ પ્રમાણે છે કે જેમ પાણી કાદવ મળતાં મેલું છે, ત્યાં તે મેલાપણું રંગ છે, તે રંગને અંગીકાર નહિ કરતાં બાકી જે કાંઈ છે તે પાણી જ છે; તેમ ભવને કર્મઅંધપર્યાયરૂપ અવસ્થામાં રાગાદિ ભાવ રંગ છે, તે રંગને અંગીકાર નહિ કરતાં બાકી જે કાંઈ છે તે ચૈતન્યધાતુમાત્ર વસ્તુ છે. આનું નામ શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવ જાણવું, કે જે સમ્યગ્દષ્ટિને હોય છે. ૧૨-૪૪.

(મંદાકાન્તા)

**इत्थं ज्ञानक्रकचकलनापाटनं नाटयित्वा
जीवाजीवौ स्फुटविघटनं नैव यावत्प्रयातः ।
विश्वं व्याप्य प्रसभविकसद्व्यक्तचिन्मात्रशक्त्या
ज्ञातृद्रव्यं स्वयमतिरसात्तावदुच्चैश्चकाशे ॥ १३-४५ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“જ્ઞાતૃદ્રવ્યં તાવત્ સ્વયં અતિરસાત્ ઉચ્ચૈઃ ચકાશે” (જ્ઞાતૃદ્રવ્યં) ચૈતન્યવસ્તુ (તાવત્) વર્તમાન કાળે (સ્વયં) પોતાની મેળે (અતિરસાત્) અત્યંત પોતાના સ્વાદ સહિત (ઉચ્ચૈઃ) સર્વ પ્રકારે (ચકાશે) પ્રગટ થઈ. શું કરીને? “વિશ્વં વ્યાપ્ય” (વિશ્વં) સમસ્ત જ્ઞેયોને (વ્યાપ્ય) પ્રત્યક્ષપણે પ્રતિબિંબિત કરીને. ત્રણ લોકને કોના વડે જાણે છે? “પ્રસભવિકસદ્વ્યક્તચિન્માત્રશક્ત્યા” (પ્રસભ) બહાત્કારથી (વિકસત) પ્રકાશમાન છે (વ્યક્ત) પ્રગટપણે એવો છે જે (ચિન્માત્રશક્ત્યા) જ્ઞાનગુણસ્વભાવ તેના વડે જાણ્યા છે ત્રણ લોક જેણે એવી છે. વળી શું કરીને? “इत्थं ज्ञानक्रकचकलनात्

પાટનં નાટયિત્વા ” (દ્વિત્યં) પૂર્વોક્તિ વિધિથી (જ્ઞાન) ભેદબુદ્ધિરૂપી (વ્રજ્જ) કરવતના (કલનાત્) વારંવાર અભ્યાસથી (પાટનં) જીવ-અજીવની ભિન્નરૂપ બે ફાંડ (વિભાગ) (નાટયિત્વા) કરીને. કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે જીવ-અજીવની બે ફાંડ તો જ્ઞાનરૂપી કરવત વડે કરી, તે પહેલાં તેઓ કેવા રૂપે હતાં? ઉત્તર— “ યાવત્ જીવાજીવૌ સ્ફુટવિઘટનં ન એવ પ્રયાતઃ ” (યાવત્) અનંત કાળથી માંડીને (જીવાજીવૌ) જીવ અને કર્મનો એકપિંડરૂપ પર્યાય (સ્ફુટવિઘટનં) પ્રગટપણે ભિન્નભિન્ન (ન એવ પ્રયાતઃ) થયો નહોતો. ભાવાર્થ આમ છે કે જેવી રીતે સુવર્ણ અને પાષાણ મળેલાં ચાલ્યાં આવે છે, અને ભિન્નભિન્નરૂપ છે તોપણ અગ્નિના સંયોગ વિના પ્રગટપણે ભિન્ન થતાં નથી, અગ્નિનો સંયોગ જ્યારે પામે ત્યારે જ તત્કાળ ભિન્નભિન્ન થાય છે; તેવી રીતે જીવ અને કર્મનો સંયોગ અનાદિથી ચાલ્યો આવે છે, અને જીવ-કર્મ ભિન્નભિન્ન છે તોપણ શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવ વિના પ્રગટપણે ભિન્નભિન્ન થતાં નથી; જે કાળે શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવ થાય છે તે કાળે ભિન્નભિન્ન થાય છે. ૧૩-૪૫.

— 3 —

કર્તાકર્મ અધિકાર

(મંદાકંતા)

एकः कर्ता चिदहमिह मे कर्म कोपादयोऽमी
इत्यज्ञानां शमयदभितः कर्तृकर्मप्रवृत्तिम् ।
ज्ञानज्योतिः स्फुरति परमोदात्तमत्यन्तधीरं
साक्षात्कुर्वन्निरुपधिपृथग्द्रव्यनिर्भासि विश्वम् ॥ १-४६ ॥

મંદાન્વય સહિત અર્થ:—“ જ્ઞાનજ્યોતિઃ સ્ફુરતિ ” (જ્ઞાનજ્યોતિઃ) શુદ્ધ જ્ઞાનપ્રકાશ (સ્ફુરતિ) પ્રગટ થાય છે. કેવો છે ? “ પરમોદાત્તમ્ ” સર્વોત્કૃષ્ટ છે. વળી કેવો છે ? “ અત્યન્તધીરં ” ત્રિકાળ શાશ્વત છે. વળી કેવો છે ? “ વિશ્વં સાક્ષાત્ કુર્વત્ ” (વિશ્વં) સકળ જ્ઞેયવસ્તુને (સાક્ષાત્ કુર્વત્) એક સમયમાં પ્રત્યક્ષપણે જાણે છે. વળી કેવો છે ? “ નિરુપધિ ” સમસ્ત ઉપાધિથી રહિત છે. વળી કેવો છે ? “ પૃથગ્દ્રવ્યનિર્ભાસિ ” (પૃથક્) સિન્ન-સિન્નપણે (દ્રવ્યનિર્ભાસિ) સકળ દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયનો જાણુનશીલ છે. શુ કરતો થકો પ્રગટ થાય છે ? “ इति अज्ञानां कर्तृकर्मप्रवृत्ति अभितः शमयत् ” (इति) ઉક્ત પ્રકારે (અજ્ઞાનાં) જે મિથ્યાદષ્ટિ જીવો છે તેમની (કર્તૃકર્મપ્રવૃત્તિ) કર્તાકર્મપ્રવૃત્તિને અર્થાત્ ‘ જીવવસ્તુ પુદ્ગલકર્મની કર્તા છે ’ એવી પ્રતીતિને (અભિતઃ) સંપૂર્ણપણે (શમયત્) દૂર કરતો થકો. તે કર્તાકર્મપ્રવૃત્તિ કેવી છે ? “ एकः अहम् चित् कर्ता इह अमी कोपादयः मे कर्म ” (एकः) એકલો (અહમ) હું જીવદ્રવ્ય (ચિત્) ચેતન-સ્વરૂપ (કર્તા) પુદ્ગલકર્મને કરું છું, (इह) એમ હોતાં (અમી કોપાદયઃ)

વિદ્યમાનરૂપ છે જે જ્ઞાનાવરણાદિક પિંડ તે (મે) મારું (કર્મ) કૃત્ય છે;— આવું છે મિથ્યાદષ્ટિનું વિપરીતપણું, તેને દૂર કરતું થકું જ્ઞાન પ્રગટ થાય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે અહીંથી કર્તૃકર્મ-અધિકારનો પ્રારંભ થાય છે. ૧-૪૬.

(માલિની)

**પરપરિણતિમુજ્જત્ સ્વપ્નદ્વેદવાદા-
નિદમુદિતમસ્વપ્નં જ્ઞાનમુચ્ચ્વપ્નમુચ્ચૈઃ ।
નનુ કથમવકાશઃ કર્તૃકર્મપ્રવૃત્તે-
રિહ ભવતિ કથં વા પૌદ્ગલઃ કર્મબન્ધઃ ॥ ૨-૪૭ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ઈદમ્ જ્ઞાનમ્ ઉદિતમ્” (ઈદમ્) વિદ્યમાન છે એવી (જ્ઞાનમ્) ચિદ્રૂપશક્તિ (ઉદિતમ્) પ્રગટ થઈ. ભાવાર્થ આમ છે કે જીવદ્રવ્ય જ્ઞાનશક્તિરૂપે તો વિદ્યમાન જ છે, પરંતુ કાળલઘિધ પામીને પોતાના સ્વરૂપનું અનુભવશીલ થયું. કેવું થતું થકું જ્ઞાન (ચિદ્રૂપશક્તિ) પ્રગટ થયું? “પરપરિણતિમ્ ઉજ્જત્” (પરપરિણતિમ્) જીવ-કર્મની એકત્વબુદ્ધિને (ઉજ્જત્) છોડતું થકું. વળી શું કરતું થકું? “મેદવાદાન્ સ્વપ્નયત્” (મેદવાદાન્) ઉત્પાદ-વ્યય-ધ્રોણ્ય અથવા દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાય અથવા ‘આત્માને જ્ઞાનગુણ વડે અનુભવે છે,’—ઈત્યાદિ અનેક વિકલ્પોને (સ્વપ્નયત્) મૂળથી ઉખાડતું થકું. વળી કેવું છે? “અસ્વપ્નં” પૂર્ણ છે. વળી કેવું છે? “ઉચ્ચૈઃ ઉચ્ચ્વપ્નમ્” (ઉચ્ચૈઃ) અતિશયરૂપ (ઉચ્ચ્વપ્નમ્) પ્રચંડ છે અર્થાત્ કોઈ વર્જનશીલ નથી “નનુ ઇહ કર્તૃકર્મપ્રવૃત્તેઃ કથમ્ અવકાશઃ” (નનુ) અહો શિષ્ય! (ઈહ) અહીં શુદ્ધજ્ઞાન પ્રગટ થતાં (કર્તૃકર્મપ્રવૃત્તેઃ) ‘જીવ કર્તા અને જ્ઞાનાવરણાદિ પુદ્ગલપિંડ કર્મ’ એવો વિપરીતપણું બુદ્ધિનો વ્યવહાર તેનો (કથમ્ અવકાશઃ) અવસર કેવો? ભાવાર્થ આમ છે કે જેમ સૂર્યનો પ્રકાશ થતાં અંધકારનો અવસર નથી તેમ શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવ થતાં વિપરીતરૂપ મિથ્યાત્વબુદ્ધિનો પ્રવેશ નથી. અહીં કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે શુદ્ધજ્ઞાનનો અનુભવ થતાં માત્ર વિપરીત બુદ્ધિ મટે છે કે કર્મબંધ મટે છે? ઉત્તર આમ છે કે વિપરીત બુદ્ધિ મટે છે, કર્મબંધ પણ મટે છે. “ઈહ પૌદ્ગલઃ કર્મબન્ધઃ વા કથં ભવતિ” (ઈહ) વિપરીત બુદ્ધિ મટતાં (પૌદ્ગલઃ) પુદ્ગલસંબંધી છે જે દ્રવ્યપિંડરૂપ

(કર્મબંધઃ) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મેભિર્નુ આગમન (વા કથં ભવતિ) તે પાણુ કેમ થઈ શકે? ૨-૪૭.

(શાદ્દલવિકીરિત)

इत्येवं विरचय्य सम्प्रति परद्रव्यान्निवृत्तिं परां
स्वं विज्ञानघनस्वभावमभयादास्तिघ्नुवानः परम् ।
अज्ञानोत्थितकर्तृकर्मकलनात् क्लेशान्निवृत्तः स्वयं
ज्ञानीभूत इतश्चकास्ति जगतः साक्षी पुराणः पुमान् ॥ ३-४८ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ પુમાન્ સ્વયં જ્ઞાનીભૂતઃ ઇતઃ જગતઃ સાક્ષી ચકાસ્તિ ” (પુમાન્) જીવદ્રવ્ય (સ્વયં જ્ઞાનીભૂતઃ) પોતાની મેળે પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપના અનુભવનમાં સમર્થ થયું થકું, (ઇતઃ) અહીંથી શરૂ કરીને, (જગતઃ સાક્ષી) સકળ દ્રવ્યસ્વરૂપનું જાણુનશીલ થઈને (ચકાસ્તિ) શોભે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જ્યારે જીવને શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ થાય છે ત્યારે સકળ પર-દ્રવ્યરૂપ દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મ વિષે ઉદ્દાસીનપણું થાય છે. કેવું છે જીવ-દ્રવ્ય? “ પુરાણઃ ” દ્રવ્યની અપેક્ષાએ અનાદિનિધન છે. વળી કેવું છે? “ ક્લેશાત્ નિવૃત્તઃ ” (ક્લેશાત્) કલેશથી અર્થાત્ દુઃખથી (નિવૃત્તઃ) રહિત છે. કેવો છે કલેશ? “ અજ્ઞાનોત્થિતકર્તૃકર્મકલનાત્ ” (અજ્ઞાન) જીવ-કર્મના એક-સંસ્કારરૂપ જૂઠા અનુભવથી (ઉત્થિત) નીપજી છે (કર્તૃકર્મકલનાત્) ‘ જીવ કર્તા અને જીવનું કૃત્ય જ્ઞાનાવરણાદિ દ્રવ્યપિંડ ’ એવી વિપરીત પ્રતીતિ જેને, એવો છે. વળી કેવી છે જીવવસ્તુ? “ ઇતિ એવં સમ્પ્રતિ પરદ્રવ્યાત્ પરાં નિવૃત્તિં વિરચય્ય સ્વં આસ્તિઘ્નુવાનઃ ” (ઇતિ) આટલા (એવં) પૂર્વોક્ત પ્રકારે (સમ્પ્રતિ) વિદ્યમાન (પરદ્રવ્યાત્) પરવસ્તુ જે દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મ તેનાથી (નિવૃત્તિ) સર્વથા ત્યાગખુદ્ધિ (પરાં) મૂળથી (વિરચય્ય) કરીને (સ્વં) ‘સ્વ’ને અર્થાત્ શુદ્ધ ચિદ્રૂપને (આસ્તિઘ્નુવાનઃ) આસ્વાદતી થકી. કેવો છે ‘સ્વ’? “ વિજ્ઞાન-ઘનસ્વભાવમ્ ” (વિજ્ઞાનઘન) શુદ્ધ જ્ઞાનનો સમૂહ છે (સ્વભાવમ્) સર્વસ્વ જેનું એવો છે. વળી કેવો છે ‘સ્વ’? “ પરમ્ ” સદા શુદ્ધસ્વરૂપ છે. “ અમયાત્ ” (જીવવસ્તુ શુદ્ધ ચિદ્રૂપને) સાત ભયથી રહિતપણે આસ્વાદે છે. ૩-૪૮.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

વ્યાપ્યવ્યાપકતા તદાત્મનિ ભવેન્નૈવાતદાત્મન્યપિ
 વ્યાપ્યવ્યાપકભાવસમ્ભવમૃતે કા કર્તૃકર્મસ્થિતિઃ ।
 इत्युद्दामविवेकघस्मरमहोभारेण भिन्दँस्तमो
 ज्ञानीभूय तदा स एष लसितः कर्तृत्वशून्यः पुमान् ॥ ४-४९ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ તદા સ ઇષ પુમાન્ કર્તૃત્વશૂન્યઃ લસિતઃ ”
 (તદા) તે કાળે (સ ઇષ પુમાન્) જે જીવ અનાદિ કાળથી મિથ્યાત્વરૂપ
 પરિણુમ્યો હતો તે જ જીવ (કર્તૃત્વશૂન્યઃ લસિતઃ) કર્મ કરવાથી રહિત થયો.
 કેવો છે જીવ ? “ જ્ઞાનીભૂય તમઃ ભિન્દન્ ” (જ્ઞાનીભૂય) અનાદિથી મિથ્યાત્વરૂપ
 પરિણુમતાં જીવ-કર્મના એકપર્યાયસ્વરૂપ પરિણુમતો હતો તે છૂટ્યું, શુદ્ધ-
 ચેતન-અનુભવ થયો, એમ થતાં (તમઃ) મિથ્યાત્વરૂપ અંધકાર (મિન્દન્)
 છેદતો થકો. કેના વડે મિથ્યાત્વ-અંધકાર છૂટ્યો ? “ ઇતિ ઉદ્દામવિવેકઘસ્મર-
 મહોભારેણ ” (ઇતિ) જે કહ્યો છે, (ઉદ્દામ) બળવાન છે એવા (વિવેક) ભેદજ્ઞાનરૂપી
 (ઘસ્મરમહઃભારેણ) સૂર્યના તેજના સમૂહ વડે. હવે જે વિચારતાં ભેદજ્ઞાન થાય
 છે તે જ કહે છે—“ વ્યાપ્યવ્યાપકતા તદાત્મનિ ભવેત્ ” (વ્યાપ્ય) સમસ્ત
 ગુણરૂપ અને પર્યાયરૂપ ભેદ-વિકલ્પો તથા (વ્યાપકતા) એક દ્રવ્યરૂપ વસ્તુ
 (તદાત્મનિ) એક સત્ત્વરૂપ વસ્તુમાં (ભવેત્) હોય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જેમ
 સુવર્ણ પીણું, ભારે, ચીકણું એમ કહેવા માટે છે, પરંતુ એક સત્ત્વ છે તેમ
 જીવદ્રવ્ય જ્ઞાતા, દૃષ્ટા એમ કહેવા માટે છે, પરંતુ એક સત્ત્વ છે. એ પ્રમાણે
 એક સત્ત્વમાં વ્યાપ્ય-વ્યાપકતા હોય છે અર્થાત્ ભેદબુદ્ધિ કરવામાં આવે તો
 વ્યાપ્ય-વ્યાપકતા હોય છે. વિવરણુઃ—વ્યાપક અર્થાત્ દ્રવ્ય-પરિણામી પોતાના
 પરિણામનો કર્તા હોય છે; વ્યાપ્ય અર્થાત્ તે પરિણામ દ્રવ્યે કર્યા. જેમાં
 (એક સત્ત્વમાં) આવો ભેદ કરવામાં આવે તો થાય છે, ન કરવામાં આવે
 તો નથી થતો. “ અતદાત્મનિ અપિ ન ઇવ ” (અતદાત્મનિ) જીવસત્ત્વથી પુદ્ગલ-
 દ્રવ્યતું સત્ત્વ ભિન્ન છે, (અપિ) નિશ્ચયથી (ન ઇવ) વ્યાપ્ય-વ્યાપકતા નથી.
 ભાવાર્થ આમ છે કે જેમ ઉપચારમાત્રથી દ્રવ્ય પોતાના પરિણામનો કર્તા છે,
 તે જ પરિણામ દ્રવ્યથી કરાયેલો છે તેમ અન્ય દ્રવ્યનો કર્તા અન્ય દ્રવ્ય
 ઉપચારમાત્રથી પણ નથી, કારણ કે એક સત્ત્વ નથી, ભિન્ન સત્ત્વ છે.

“ વ્યાપ્યવ્યાપકભાવસમ્ભવમ્ ઋતે કર્તૃકર્મસ્થિતિઃ કા ” (વ્યાપ્ય-વ્યાપકભાવ)
પરિણામ-પરિણામીમાત્ર ભેદની (સમ્ભવ) ઉત્પત્તિ (ઋતે) વિના (કર્તૃકર્મસ્થિતિઃ
કા) ‘ જ્ઞાનાવરણાદિ પુદ્ગલકર્મનો કર્તા જીવદ્રવ્ય ’ એવો અનુભવ ઘટતો
નથી, કારણ કે જીવદ્રવ્ય પુદ્ગલદ્રવ્ય એક સત્તા નથી, ભિન્ન સત્તા છે. આવા
જ્ઞાનસૂર્ય વડે મિથ્યાત્વરૂપ અધિકાર મટે છે અને જીવ સમ્યગ્દષ્ટિ થાય
છે. ૪-૪૯.

(સમ્બરા)

જ્ઞાની જ્ઞાનભ્રમીમાં સ્વપરપરિણતિ પુદ્ગલશ્રાપ્યજાનન્
વ્યાપ્તૃવ્યાપ્યત્વમન્તઃ કલયિતુમસહૌ નિત્યમત્યન્તભેદાત્ ।
અજ્ઞાનાત્કર્તૃકર્મભ્રમમતિસ્નયોર્ભાતિ તાવન્ન યાવત્
વિજ્ઞાનાર્ચિશ્ચકાસ્તિ ક્વચિદ્દયં ભેદમુત્પાદ્ય સઘઃ ॥ ૫-૫૦ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ યાવત્ વિજ્ઞાનાર્ચિઃ ન ચકાસ્તિ તાવત્
અનયોઃ કર્તૃકર્મભ્રમમતિઃ અજ્ઞાનાત્ ભાતિ ” (યાવત્) જેટલો કાળ (વિજ્ઞાનાર્ચિઃ)
ભેદજ્ઞાનરૂપ અનુભવ (ન ચકાસ્તિ) પ્રગટ થતો નથી (તાવત્) તેટલો કાળ
(અનયોઃ) જીવ-પુદ્ગલ વિષે (કર્તૃ-કર્મ-ભ્રમમતિઃ) ‘ જ્ઞાનાવરણાદિનો કર્તા
જીવદ્રવ્ય ’ એવી છે જે મિથ્યા પ્રતીતિ તે (અજ્ઞાનાત્ ભાતિ) અજ્ઞાનપણાથી છે;
વસ્તુનું સ્વરૂપ એવું તે નથી. કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે ‘ જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મનો
કર્તા જીવ ’ તે અજ્ઞાનપણું છે, તે કઈ રીતે છે ? “ જ્ઞાની પુદ્ગલઃ ચ વ્યાપ્તૃ-
વ્યાપ્યત્વમ્ અન્તઃ કલયિતુમ્ અસહૌ ” (જ્ઞાનો) જ્ઞાની અર્થાત્ જીવવસ્તુ (ચ)
અને (પુદ્ગલઃ) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મપિંડ (વ્યાપ્તૃ-વ્યાપ્યત્વમ્) પરિણામી-પરિણામ-
ભાવે (અન્તઃ કલયિતુમ્) એક સંક્રમણરૂપ થવાને (અસહૌ) અસમર્થ છે, કેમ કે
“ નિત્યમ્ અત્યન્તભેદાત્ ” (નિત્યમ્) દ્રવ્યસ્વભાવથી (અત્યન્તભેદાત્) અત્યન્ત
ભેદ છે. વિવરણુ—જીવદ્રવ્યના ભિન્ન પ્રદેશ ચૈતન્યસ્વભાવ, પુદ્ગલદ્રવ્યના
ભિન્ન પ્રદેશ અચેતનસ્વભાવ,—એ રીતે ભેદ ઘણો છે. કેવો છે જ્ઞાની ?
“ ઇમાં સ્વપરપરિણતિ જાનન્ અપિ ” (ઇમાં) પ્રસિદ્ધ છે એવાં (સ્વ) પોતાનાં
અને (પર) સમસ્ત જ્ઞેયવસ્તુઓનાં (પરિણતિ) દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયનો અથવા
ઉત્પાદ-વ્યય-ધ્રોવ્યનો (જાનન્) જ્ઞાતા છે. (અપિ) (જીવ તે) એવો છે. તે

પછી કેવું છે પુદ્ગલ? તે જ કહે છે—“ (इमां स्वपरपरिणतिं) अजानन् ” (इमां) પ્રગટ છે એવાં (स्व) પોતાનાં અને (पर) અન્ય સમસ્ત પરદ્રવ્યોનાં (परिणतिं) દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાય આદિને (अजानन्) નથી જાણતું—એવું છે પુદ્ગલદ્રવ્ય. ભાવાર્થ આમ છે કે જીવદ્રવ્ય જ્ઞાતા છે, પુદ્ગલકર્મ જ્ઞેય છે—એવો જીવને અને કર્મને જ્ઞેયજ્ઞાયકસંબંધ છે તોપણ વ્યાપ્યવ્યાપકસંબંધ નથી; દ્રવ્યોનું અત્યન્ત સિન્નપણું છે, એકપણું નથી. કેવો છે ભેદજ્ઞાનરૂપ અનુભવ? “अयं क्रकचवत् सद्यः भेदं उत्पाद्य” જેણે કરવતની માફક શીઘ્ર જ જીવ અને પુદ્ગલનો ભેદ ઉત્પન્ન કર્યો છે. ૫-૫૦

(આર્થ)

यः परिणमति स कर्ता यः परिणामो भवेत्तु तत्कर्म ।

या परिणतिः क्रिया सा त्रयमपि भिन्नं न वस्तुतया ॥ ૬-૫૧ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“યઃ પરિણમતિ સ કર્તા ભવેત્” (યઃ) જે કોઈ સત્તામાત્ર વસ્તુ તે (પરિણમતિ) જે કોઈ અવસ્થા છે તે-રૂપ પોતે જ છે તેથી (સ કર્તા ભવેત્) તે અવસ્થાની તે સત્તામાત્ર વસ્તુ ‘કર્તા’ પણ હોય છે; અને આમ કહેવું વિરુદ્ધ પણ નથી, કારણ કે અવસ્થા પણ છે. “યઃ પરિણામઃ તત્ કર્મ” (યઃ પરિણામઃ) તે દ્રવ્યનો જે કોઈ સ્વભાવ—પરિણામ છે (તત્ કર્મ) તે—દ્રવ્યનો પરિણામ—‘કર્મ’ એ નામથી કહેવાય છે. “યા પરિણતિઃ સા ક્રિયા” (યા પરિણતિઃ) દ્રવ્યનું જે કંઈ પૂર્વ અવસ્થાથી ઉત્તર અવસ્થારૂપ થવું (સા ક્રિયા) તેનું નામ ‘ક્રિયા’ કહેવાય છે. જેવી રીતે માટી ઘટરૂપ થાય છે તેથી માટી ‘કર્તા’ કહેવાય છે, નીપજેલો ઘડો ‘કર્મ’ કહેવાય છે તથા માટીપિંડથી ઘડારૂપ થવું ‘ક્રિયા’ કહેવાય છે; તેવી જ રીતે સત્ત્વરૂપ વસ્તુ ‘કર્તા’ કહેવાય છે, તે દ્રવ્યનો નીપજેલો પરિણામ ‘કર્મ’ કહેવાય છે અને તે ક્રિયારૂપ થવું ‘ક્રિયા’ કહેવાય છે. “વસ્તુતયા ત્રયં અપિ ન મિન્નં” (વસ્તુતયા) સત્તામાત્ર વસ્તુના સ્વરૂપનો અનુભવ કરતાં (ત્રયમ્) કર્તા-કર્મ-ક્રિયા એવા ત્રણ ભેદ (અપિ) નિશ્ચયથી (ન મિન્નં) ત્રણ સત્ત્વ તો નથી, એક જ સત્ત્વ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે કર્તા-કર્મ-ક્રિયાનું સ્વરૂપ તો આ પ્રકારે છે, તેથી જ્ઞાનાવરણાદિ દ્રવ્યપિંડરૂપ કર્મનો કર્તા

કહાનજૈનશાસ્ત્રમાળા]

કર્તાકર્મ અધિકાર

૫૫

જીવદ્રવ્ય છે એમ જાણવું જૂઠું છે; કેમ કે જીવદ્રવ્યનું અને પુદ્ગલદ્રવ્યનું એક સત્ત્વ નથી (ત્યાં) કર્તા-કર્મ-ક્રિયાની ઘટના કેવી? ૬-૫૧.

(આર્યા)

एकः परिणमति सदा परिणामो जायते सदैकस्य ।

एकस्य परिणतिः स्यादनेकमप्येकमेव यतः ॥ ७-५२ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“સદા એકઃ પરિણમતિ” (સદા) ત્રણે કાળે (એકઃ) સત્તામાત્ર વસ્તુ (પરિણમતિ) પોતાનામાં અવસ્થાન્તરરૂપ થાય છે; “સદા એકસ્ય પરિણામઃ જાયતે” (સદા) ત્રિકાળગોચર (એકસ્ય) સત્તામાત્ર છે વસ્તુ તેની (પરિણામઃ જાયતે) અવસ્થા વસ્તુરૂપ છે; [ભાવાર્થ આમ છે કે જેમ સત્તામાત્ર વસ્તુ અવસ્થારૂપ છે તેમ અવસ્થા પણ વસ્તુરૂપ છે;] “પરિણતિઃ એકસ્ય સ્યાત્” (પરિણતિઃ) ક્રિયા (એકસ્ય સ્યાત્) તે પણ સત્તામાત્ર વસ્તુની છે; [ભાવાર્થ આમ છે કે ક્રિયા પણ વસ્તુમાત્ર છે, વસ્તુથી ભિન્ન સત્ત્વ નથી;] “યતઃ અનેકમ્ અપિ એકમ્ એવ” (યતઃ) કારણ કે (અનેકમ્) એક સત્ત્વના કર્તા-કર્મ-ક્રિયારૂપ ત્રણ ભેદ (અપિ)—એવું પણ ભેદે છે તોપણ (એકમ્ એવ) સત્તામાત્ર વસ્તુ છે, ત્રણેય વિકલ્પો જૂઠા છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જ્ઞાનાવરણાદિ દ્રવ્યરૂપ પુદ્ગલપિંડ-કર્મનો કર્તા જીવવસ્તુ છે એવું જાણપણું મિથ્યાજ્ઞાન છે, કેમ કે એક સત્ત્વમાં કર્તા-કર્મ-ક્રિયા ઉપચારથી કહેવાય છે; ભિન્ન સત્ત્વરૂપ છે જે જીવદ્રવ્ય અને પુદ્ગલદ્રવ્ય તેમને કર્તા-કર્મ-ક્રિયા ક્યાંથી ઘટશે? ૭-૫૨.

(આર્યા)

नोभौ परिणमतः खलु परिणामो नोभयोः प्रजायेत ।

उभयोर्न परिणतिः स्याद्यदनेकमनेकमेव सदा ॥ ८-५३ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ખલુ ઉભૌ ન પરિણમતઃ” (ખલુ) એવો નિશ્ચય છે કે (ઉભૌ) એક ચેતનાલક્ષણ જીવદ્રવ્ય અને એક અચેતન કર્મ-પિંડરૂપ પુદ્ગલદ્રવ્ય (ન પરિણમતઃ) મળીને એકપરિણામરૂપે પરિણમતાં નથી; [ભાવાર્થ આમ છે કે જીવદ્રવ્ય પોતાની શુદ્ધ ચેતનારૂપે અથવા અશુદ્ધ ચેતનારૂપે વ્યાપ્ય-વ્યાપકપણે પરિણમે છે, પુદ્ગલદ્રવ્ય પણ પોતાના

અચેતન લક્ષણરૂપે—શુદ્ધ પરમાણુરૂપે અથવા જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મપિંડરૂપે પોતાનામાં વ્યાપ્ય-વ્યાપકપણે પરિણમે છે, વસ્તુનું સ્વરૂપ એવું તો છે પરંતુ જીવદ્રવ્ય અને પુદ્ગલદ્રવ્ય બંને મળીને, અશુદ્ધ ચેતનારૂપ છે જે રાગ-દ્વેષરૂપ પરિણામ તે-રૂપે પરિણમે છે એમ તો નથી; અથવા જીવ અને પુદ્ગલ મળીને જ્ઞાનાવરણાદિ પુદ્ગલકર્મપિંડરૂપે પરિણમે છે એમ તો નથી;] “ઉભયોઃ પરિણામઃ ન પ્રજાયેત” (ઉભયોઃ) જીવદ્રવ્ય અને પુદ્ગલદ્રવ્ય તેમના (પરિણામઃ) બંને મળીને એકપર્યાયરૂપ પરિણામ (ન પ્રજાયેત) થતા નથી; “ઉભયો પરિણતિઃ ન સ્યાત્” (ઉભયોઃ) જીવ અને પુદ્ગલની (પરિણતિઃ) મળીને એક ક્રિયા (ન સ્યાત્) થતી નથી;—વસ્તુનું સ્વરૂપ આવું જ છે; “યતઃ અનેકમ્ અનેકમ્ એવ સદા” (યતઃ) કારણ કે (અનેકમ્) ભિન્ન સત્તારૂપ છે જીવ-પુદ્ગલ (અનેકમ્ એવ સદા) તે તો જીવ-પુદ્ગલ સદાય ભિન્નરૂપ છે, એકરૂપ કેમ થઈ શકે? ભાવાર્થ આમ છે કે જીવદ્રવ્ય-પુદ્ગલદ્રવ્ય ભિન્ન સત્તારૂપ છે તેને પહેલાં ભિન્ન સત્તાપણું છોડી એક સત્તારૂપ થાય તો પછી કર્તા-કર્મ-ક્રિયાપણું ઘટે. તે તો એકરૂપ થતાં નથી તેથી જીવ-પુદ્ગલનું પરસ્પર કર્તા-કર્મ-ક્રિયાપણું ઘટતું નથી. ૮-૫૩.

(આર્થ)

नैकस्य हि कर्तारौ द्वौ स्तो द्वे कर्मणी न चैकस्य ।

नैकस्य च क्रिये द्वे एकमनेकं यतो न स्यात् ॥ ૧-૫૪ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—અહીં કોઈ મતાન્તર નિરૂપણે કે દ્રવ્યની અનન્ત શક્તિઓ છે, તો એક શક્તિ એવી પણ હશે કે એક દ્રવ્ય બે દ્રવ્યોના પરિણામને કરે; જેવી રીતે જીવદ્રવ્ય પોતાના અશુદ્ધ ચેતનારૂપ રાગ-દ્વેષ-મોહપરિણામને વ્યાપ્ય-વ્યાપકપણે કરે તેવી જ રીતે જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મપિંડને વ્યાપ્ય-વ્યાપકપણે કરે. ઉત્તર આમ છે કે દ્રવ્યને અનન્ત શક્તિઓ તો છે પરંતુ એવી શક્તિ તો કોઈ નથી કે જેનાથી, જેવી રીતે પોતાના ગુણ સાથે વ્યાપ્ય-વ્યાપકપણે છે તેવી જ રીતે પરદ્રવ્યના ગુણ સાથે પણ વ્યાપ્ય-વ્યાપકપણે થાય. “હિ એકસ્ય દ્વૌ કર્તારૌ ન” (હિ) નિશ્ચયથી (એકસ્ય) એક પરિણામના (દ્વૌ કર્તારૌ ન) બે દ્રવ્ય કર્તા નથી; [ભાવાર્થ આમ છે કે અશુદ્ધ ચેતનારૂપ રાગ-દ્વેષ-મોહપરિણામનું જેવી રીતે વ્યાપ્ય-વ્યાપકપણે

જીવદ્રવ્ય કર્તા છે તેવી જ રીતે પુહ્ગલદ્રવ્ય પણ અશુદ્ધ ચેતનારૂપ રાગ-
દ્વેષ-મોહપરિણામનું કર્તા છે એમ તો નથી; જીવદ્રવ્ય પોતાના રાગ-દ્વેષ-
મોહપરિણામનું કર્તા છે, પુહ્ગલદ્રવ્ય કર્તા નથી;] “એકસ્ય દ્વે કર્મણી ન
સ્તઃ” (એકસ્ય) એક દ્રવ્યના (દ્વે કર્મણો ન સ્તઃ) બે પરિણામ હોતા નથી;
[ભાવાર્થ આમ છે કે જેવી રીતે જીવદ્રવ્ય રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ ચેતના-
પરિણામનું વ્યાપ્ય-વ્યાપકપણે કર્તા છે તેવી રીતે જ્ઞાનાવરણાદિ અચેતન
કર્મનો કર્તા જીવ છે એમ તો નથી; પોતાના પરિણામનો કર્તા છે, અચેતન-
પરિણામરૂપ કર્મનો કર્તા નથી;] “ચ એકસ્ય દ્વે ક્રિયે ન” (ચ) વળી
(એકસ્ય) એક દ્રવ્યની (દ્વે ક્રિયે ન) બે ક્રિયા હોતી નથી; [ભાવાર્થ આમ
છે કે જીવદ્રવ્ય જેવી રીતે ચેતનપરિણતિરૂપ પરિણમે છે તેવી જ રીતે
અચેતનપરિણતિરૂપ પરિણમનું હોય એમ તો નથી;] “યતઃ એકમ્ અનેકં
ન સ્યાત્” (યતઃ) કારણ કે (એકમ્) એક દ્રવ્ય (અનેકં ન સ્યાત્) બે દ્રવ્યરૂપ
કેમ થાય? ભાવાર્થ આમ છે કે જીવદ્રવ્ય એક ચેતનદ્રવ્યરૂપ છે તે બે પહેલાં
અનેક દ્રવ્યરૂપ થાય તો જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મનું કર્તા પણ થાય, પોતાના રાગ-
દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ ચેતનપરિણામનું પણ કર્તા થાય; પણ એમ તો છે નહિ.
અનાદિનિધન જીવદ્રવ્ય એકરૂપ જ છે, તેથી પોતાના અશુદ્ધ ચેતન પરિણામનું
કર્તા છે, અચેતનકર્મનું કર્તા નથી. આણું વસ્તુસ્વરૂપ છે. ૯-૫૪.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

આસંસારત એવ ધાવતિ પરં કુર્વેઽહમિત્યુચ્ચકૈ-
ર્દુર્વારં નનુ મોહિનામિહ મહાહઙ્કારરૂપં તમઃ ।
તદ્ભૂતાર્થપરિગ્રહેણ વિલયં યદ્દેકવારં વ્રજેત્
તત્કિં જ્ઞાનઘનસ્ય બન્ધનમહો ભૂયો ભવેદાત્મનઃ ॥ ૧૦-૫૫ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ— “નનુ મોહિનામ્ અહમ્ કુર્વે ઇતિ તમઃ
આસંસારતઃ એવ ધાવતિ” (નનુ) અહો જીવ! (મોહિનામ્) મિથ્યાદષ્ટિ જીવોનો
(અહમ્ કુર્વે ઇતિ તમઃ) ‘જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મનો કર્તા જીવ છે’ એવો છે જે
મિથ્યાત્વરૂપ અધિકાર તે (આસંસારતઃ એવ ધાવતિ) અનાદિ કાળથી એક-
સંતાનરૂપ ચાલ્યો આવ્યો છે. કેવો છે મિથ્યાત્વરૂપી અધિકાર? “પરં”

પરદ્રવ્યસ્વરૂપ છે. વળી કેવો છે? “ઉચ્ચકૈઃ દુર્વારં” અતિશય ધીક છે. વળી કેવો છે? “મહાહંકારરૂપ” (મહાહંકાર) ‘હું’ દેવ, હું મનુષ્ય, હું તિર્યંચ, હું નારક’ એવી જે કર્મના પર્યાયમાં આત્મયુક્તિ (રૂપ) તે જ છે સ્વરૂપ જેનું એવો છે. “યદિ તદ્ ભૂતાર્થપરિગ્રહેણ એકવારં વિલયં વ્રજેત્” (યદિ) જે કદી, (તત્) એવો છે જે મિથ્યાત્વ-અધિકાર તે (ભૂતાર્થપરિગ્રહેણ) શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવ વડે (એકવારં) અનંતમુહૂર્તમાત્ર (વિલયં વ્રજેત્) વિનાશને પામે તો, [લાવાર્થ આમ છે કે જીવને યદ્યપિ મિથ્યાત્વ-અધિકાર અનંત કાળથી ચાલ્યો ચાલ્યો છે તથાપિ જે સમ્યક્ત્વ થાય તો મિથ્યાત્વ છૂટે, જે એક વાર છૂટે તો,] “અહો તત્ આત્મનઃ ભૂયઃ બન્ધનં કિં ભવેત્” (અહો) હે જીવ! (તત્) તે કારણથી (આત્મનઃ) આત્માને અર્થાત્ જીવને (ભૂયઃ) ફરીને (બન્ધનં કિં ભવેત્) એકત્વયુક્તિ શું થાય? અર્થાત્ ન થાય. કેવો છે આત્મા? “જ્ઞાનઘનસ્ય” જ્ઞાનનો સમૂહ છે. લાવાર્થ—શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ થતાં સંસારમાં પરિભ્રમણ થતું નથી. ૧૦-૫૫.

(અનુક્રમ)

આત્મભાવાન્ કરોત્યાત્મા પરમાવાન્ સદા પરઃ ।

આત્મૈવ હ્યાત્મનો ભાવાઃ પરસ્ય પર એવ તે ॥ ૧૧-૫૬ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“આત્મા આત્મભાવાન્ કરોતિ” (આત્મા) જીવદ્રવ્ય (આત્મભાવાન્) પોતાના શુદ્ધચેતનારૂપ અથવા અશુદ્ધચેતનારૂપ રાગ-દ્વેષ-મોહભાવ, (કરોતિ) તે-રૂપે પરિણમે છે. “પરઃ પરમાવાન્ સદા કરોતિ” (પરઃ) પુહ્નગલદ્રવ્ય (પરમાવાન્) પુહ્નગલદ્રવ્યના જ્ઞાનાવરણાદિરૂપ પર્યાયને (સદા) ત્રણે કાળે (કરોતિ) કરે છે. “હિ આત્મનઃ ભાવાઃ આત્મા એવ” (હિ) નિશ્ચયથી (આત્મનઃ ભાવાઃ) જીવના પરિણામ (આત્મા એવ) જીવ જ છે. લાવાર્થ આમ છે કે ચેતનપરિણામને જીવ કરે છે, તે ચેતનપરિણામ પણ જીવ જ છે, દ્રવ્યાન્તર થયું નથી. “પરસ્ય તે પરઃ એવ” (પરસ્ય) પુહ્નગલદ્રવ્યના (તે) પરિણામ (પરઃ એવ) પુહ્નગલદ્રવ્ય છે, જીવદ્રવ્ય થયું નથી. લાવાર્થ આમ છે કે જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મનું કર્તા પુહ્નગલ છે અને વસ્તુ પણ પુહ્નગલ છે, દ્રવ્યાન્તર નથી. ૧૧-૫૬.

(વસંતતિલકા)

અજ્ઞાનતસ્તુ સતૃણામ્બવહારકારી
 જ્ઞાનં સ્વયં કિલ ભવન્નપિ રજ્યતે યઃ ।
 પીત્વા દધીક્ષુમધુરામ્લરસાતિગૃહ્ણચા
 ગાં દોગ્ધિ દુગ્ધમિવ નૂનમસૌ રસાલમ્ ॥ ૧૨-૫૭ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ યઃ અજ્ઞાનતઃ તુ રજ્યતે ” (યઃ) જે કોઈ મિથ્યાદૃષ્ટિ જીવ (અજ્ઞાનતઃ તુ) મિથ્યા દૃષ્ટિથી જ (રજ્યતે) કર્મની વિચિત્રતામાં પોતાપાણું જાણીને રંબાયમાન થાય છે તે, [તે જીવ કેવો છે ?] “ સતૃણામ્બવહારકારી ” (સતૃણ) ઘાસ સહિત (અમ્બવહારકારી) આહાર કરે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જેમ હાથી અન્ન-ઘાસ મળેલાં જ બરાબર જાણીને ખાય છે, ઘાસનો અને અન્નનો વિવેક કરતો નથી, તેમ મિથ્યાદૃષ્ટિ જીવ કર્મની સામગ્રીને પોતાની જાણે છે, જીવનો અને કર્મનો વિવેક કરતો નથી. કેવો છે ? “ કિલ સ્વયં જ્ઞાનં ભવન્ અપિ ” (કિલ સ્વયં) નિશ્ચયથી સ્વરૂપમાત્રની અપેક્ષાએ (જ્ઞાનં ભવન્ અપિ) બેકે જ્ઞાનસ્વરૂપ છે. વળી જીવ કેવો છે ? “ અસૌ નૂનમ્ રસાલમ્ પીત્વા ગાં દુગ્ધમ્ દોગ્ધિ ઇવ ” (અસૌ) આ છે જે વિદ્યમાન જીવ (નૂનમ્) નિશ્ચયથી (રસાલમ્) શિખંડ (પીત્વા) પીને એમ માને છે કે (ગાં દુગ્ધમ્ દોગ્ધિ ઇવ) જાણે ગાયનું દૂધ પીએ છે. શાનાથી ? “ દધીક્ષુમધુરામ્લરસાતિ-ગૃહ્ણચા ” (દધીક્ષુ) શિખંડમાં (મધુરામ્લરસ) મીઠા અને ખાટા સ્વાદની (અતિગૃહ્ણચા) અતિશય આસક્તિથી. ભાવાર્થ આમ છે કે સ્વાદલંપટ થયો થકો શિખંડ પીએ છે, સ્વાદભેદ કરતો નથી. એવું નિર્ભેદપાણું માને છે કે જેવું ગાયનું દૂધ પીતાં નિર્ભેદપાણું માનવામાં આવે છે. ૧૨-૫૭.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

અજ્ઞાનાત્ મૃગતૃષ્ણિકાં જલધિયા ધાવન્તિ પાતું મૃગા
 અજ્ઞાનાત્તમસિ દ્રવન્તિ ભુજગાધ્યાસેન રજ્જૌ જનાઃ ।
 અજ્ઞાનાન્ચ વિકલ્પચક્રકરણાદ્વાનોત્તરજ્ઞાબ્ધિવત્
 શુદ્ધજ્ઞાનમયા અપિ સ્વયમર્મી કર્ત્રીભવંત્યાકુલાઃ ॥ ૧૩-૫૮ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“અમી સ્વયમ્ શુદ્ધજ્ઞાનમયાઃ અપિ અજ્ઞાનાત્ આકુલાઃ કર્ત્રીભવન્તિ” (અમો) સર્વ સંસારી મિથ્યાદૃષ્ટિ જીવ (સ્વયમ્) સહજથી (શુદ્ધજ્ઞાનમયાઃ) શુદ્ધસ્વરૂપ છે (અપિ) તોપણ (અજ્ઞાનાત્) મિથ્યા દૃષ્ટિને લીધે (આકુલાઃ) આકુલિત થતા થકા (કર્ત્રીભવન્તિ) બળબેરીથી જ કર્તા થાય છે. શા કારણથી? “વિકલ્પચક્રકરણાત્” (વિકલ્પ) અનેક રાગાદિના (ચક્ર) સમૂહને (કરણાત્) કરવાથી. કેની માફક? “વાતોત્તરજ્ઞાબ્ધિવત્” (વાત) પવનથી (ઉત્તરજ્ઞ) ડોલતા-ઊછળતા (અબ્ધિવત્) સમુદ્રની માફક. ભાવાર્થ આમ છે કે જેવી રીતે સમુદ્ર સ્વરૂપે નિશ્ચળ છે, પવનથી પ્રેરિત થઈને ઊછળે છે અને ઊછળવાનો કર્તા પણ થાય છે, તેવી રીતે જીવદ્રવ્ય સ્વરૂપથી અકર્તા છે, કર્મસંયોગથી વિભાવરૂપે પરિણમે છે તેથી વિભાવ-પણાનો કર્તા પણ થાય છે; પરંતુ અજ્ઞાનથી, સ્વભાવ તો નથી. દૃષ્ટાન્ત કહે છે—“મૃગાઃ મૃગતૃષ્ણિકાં અજ્ઞાનાત્ જલધિયા પાતું ધાવન્તિ” (મૃગાઃ) જેમ હરણો (મૃગતૃષ્ણિકાં) મૃગજળને (અજ્ઞાનાત્) મિથ્યા આન્તિથી (જલધિયા) પાણીની બુદ્ધિએ (પાતું ધાવન્તિ) પીવા માટે દોડે છે અને “જનાઃ રજ્જૌ તમસિ અજ્ઞાનાત્ મુજગાધ્યાસેન દ્રવન્તિ” (જનાઃ) જેમ મનુષ્ય જીવો (રજ્જૌ) દોરડામાં (તમસિ) અંધકાર વિષે (અજ્ઞાનાત્) આન્તિને લીધે (મુજગાધ્યાસેન) સર્પની બુદ્ધિથી (દ્રવન્તિ) ડરે છે. ૧૩-૫૮.

(વસંતતિલકા)

જ્ઞાનાદિવેચકતયા તુ પરાત્મનોર્યો
જાનાતિ હંસ ઇવ વાઃપયસોર્વિશેષમ્ ।
ચૈતન્યધાતુમચલં સ સદાધિરૂઢો
જાનીત એવ હિ કરોતિ ન કિચ્ચનાપિ ॥ ૧૪-૫૯ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“યઃ તુ પરાત્મનોઃ વિશેષમ્ જાનાતિ” (યઃ તુ) જે કોઈ સમ્યક્દૃષ્ટિ જીવ (પર) દ્રવ્યકર્મપિંડ અને (આત્મનોઃ) શુદ્ધ ચૈતન્યમાત્રનું (વિશેષમ્) સિદ્ધપણું (જાનાતિ) અનુભવે છે. શું કરીને અનુભવે છે? “જ્ઞાનાત્ વિવેચકતયા” (જ્ઞાનાત્) સમ્યક્જ્ઞાન દ્વારા (વિવેચકતયા) લક્ષણ-લેહ કરીને. તેનું વિવરણ—શુદ્ધ ચૈતન્યમાત્ર જીવનું લક્ષણ, અચેતનપણું

પુદ્ગલનું લક્ષણ; તેથી જીવ અને પુદ્ગલ ભિન્ન ભિન્ન છે એવો ભેદ ભેદજ્ઞાન કહેવાય છે, દૃષ્ટાન્ત કહે છે—“વા:પયસો: હંસ ઇવ” (વા:) પાણી (પયસો:) દૂધ (હંસ: ઇવ) હંસની માફક. ભાવાર્થ આમ છે કે જેમ હંસ દૂધ-પાણી ભિન્ન ભિન્ન કરે છે તેમ જે કોઈ જીવ-પુદ્ગલને ભિન્ન ભિન્ન અનુભવે છે “સ: હિ જાનીત એવ કિશ્ચનાપિ ન કરોતિ” (સ: હિ) તે જીવ (જાનીત એવ) જ્ઞાયક તો છે, (કિશ્ચનાપિ) પરમાણુમાત્રને પણ (ન કરોતિ) કરતો તો નથી. કેવો છે જ્ઞાની જીવ? “સ: સદા અચલં ચૈતન્યધાતું અધિરૂઢ:” તે સદા નિશ્ચલ ચૈતન્યધાતુમય આત્માના સ્વરૂપમાં દૃઢતાથી રહ્યો છે. ૧૪-૫૯.

(મંદાકાન્તા)

**જ્ઞાનાદેવ જ્વલનપયસોરૌણ્યશૈત્યવ્યવસ્થા
જ્ઞાનાદેવોલ્લસતિ લવણસ્વાદભેદવ્યુદાસ: ।
જ્ઞાનાદેવ સ્વરસવિકસન્નિત્યચૈતન્યધાતો:
ક્રોધાદેશ્ચ પ્રભવતિ મિદા મિન્દતી કર્તૃભાવમ્ ॥ ૧૫-૬૦ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“જ્ઞાનાત્ એવ સ્વરસવિકસન્નિત્યચૈતન્યધાતો: ક્રોધાદે: ચ મિદા પ્રભવતિ” (જ્ઞાનાત્ એવ) શુદ્ધ સ્વરૂપમાત્ર વસ્તુનો અનુભવ કરતાં જ (સ્વરસ) ચેતનાસ્વરૂપથી (વિકસત) પ્રકાશમાન છે, (નિત્ય) અવિનશ્ચર છે,—એવું જે (ચૈતન્યધાતો:) શુદ્ધ જીવસ્વરૂપ તેનું અને (ક્રોધાદે: ચ) સમસ્ત અશુદ્ધ ચેતનારૂપ રાગાદિ પરિણામનું (મિદા) ભિન્નપાણું (પ્રભવતિ) થાય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—(પ્રશ્ન:) સાર્મપ્રત (હાલમાં) જીવદ્રવ્ય રાગાદિ અશુદ્ધ ચેતનારૂપે પરિણમ્યું છે ત્યાં તો એમ પ્રતિભાસે છે કે જ્ઞાન ક્રોધરૂપ પરિણમ્યું છે તેથી જ્ઞાન ભિન્ન, ક્રોધ ભિન્ન—એવું અનુભવવું ઘણું જ કઠણ છે. ઉત્તર આમ છે કે સાચે જ કઠણ છે, પરંતુ વસ્તુનું શુદ્ધ સ્વરૂપ વિચારતાં ભિન્નપણારૂપ સ્વાદ આવે છે. કેવું છે ભિન્નપણું? “કર્તૃમાવં મિન્દતી” (કર્તૃમાવં) ‘કર્મનો કર્તા જીવ’ એવી શ્રાન્તિ, તેને (મિન્દતી) મૂળથી દૂર કરે છે. દૃષ્ટાન્ત કહે છે—“એવ જ્વલનપયસો: ઔણ્યશૈત્યવ્યવસ્થા જ્ઞાનાત્ ઉલ્લસતિ” (એવ) જેમ (જ્વલન) આગ અને (પયસો:) પાણીના (ઔણ્ય) ઉણપણા અને (શૈત્ય) શીતપણાનો (વ્યવસ્થા) ભેદ

(જ્ઞાનાત્) નિજસ્વરૂપગ્રાહી જ્ઞાનથી (ઉલ્લસતિ) પ્રગટ થાય છે તેમ. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેમ અગ્નિસંયોગથી પાણી ઊનું કરવામાં આવે છે, કહેવામાં પણ ‘ઊનું પાણી’ એમ કહેવાય છે, તેપણુ સ્વભાવ વિચારતાં ઉષ્ણપાણું અગ્નિનું છે, પાણી તો સ્વભાવથી શીતળ છે—આવું ભેદજ્ઞાન, વિચારતાં ઊપજે છે. બીજું દૃષ્ટાન્ત—“ એવ લવણસ્વાદમેદવ્યુદાસઃ જ્ઞાનાત્ ઉલ્લસતિ ” (એવ) જેમ (લવણ) ખારો રસ, તેના (સ્વાદમેદ) વ્યંજનથી સિન્નપણા વડે ‘ખારો લવણનો સ્વભાવ’ એવું જાણપણું તેનાથી (વ્યુદાસઃ) ‘વ્યંજન ખારું’ એમ કહેવાતું—જાણાતું તે છૂટયું; (આવું) (જ્ઞાનાત્) નિજ સ્વરૂપના જાણપણા દ્વારા (ઉલ્લસતિ) પ્રગટ થાય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જેમ લવણના સંયોગથી વ્યંજનનો સંભાર કરવામાં આવે છે ત્યાં ‘ખારું વ્યંજન’ એમ કહેવાય છે, જાણાય પણ છે; સ્વરૂપ વિચારતાં ખારું લવણ છે, વ્યંજન જેવું છે તેવું જ છે. ૧૫-૬૦.

(અનુષ્ટુપ)

અજ્ઞાનં જ્ઞાનમપ્યેવં કુર્વન્નાત્માનમજ્ઞસા ।

સ્યાત્કર્તાત્માત્મભાવસ્ય પરભાવસ્ય ન ક્વચિત્ ॥ ૧૬-૬૧ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ એવં આત્મા આત્મભાવસ્ય કર્તા સ્યાત્ ” (એવં) સર્વથા પ્રકારે (આત્મા) આત્મા અર્થાત્ જીવદ્રવ્ય (આત્મભાવસ્ય કર્તા સ્યાત્) પોતાના પરિણામનો કર્તા હોય છે, “ પરભાવસ્ય કર્તા ન ક્વચિત્ સ્યાત્ ” (પરભાવસ્ય) કર્મરૂપ અચેતન પુહ્નગલદ્રવ્યનો (કર્તા ક્વચિત્ ન સ્યાત્) કચારેય પ્રણે કાળે કર્તા હોતો નથી. કેવો છે આત્મા? “ જ્ઞાનમ્ અપિ આત્માનમ્ કુર્વન્ ” (જ્ઞાનમ્) શુદ્ધ ચેતનમાત્ર પ્રગટરૂપ સિદ્ધ-અવસ્થા (અપિ) તે-રૂપ પણ (આત્માનમ્ કુર્વન્) પોતે તદ્રૂપે પરિણમે છે. વળી કેવો છે? “ અજ્ઞાનમ્ અપિ આત્માનમ્ કુર્વન્ ” (અજ્ઞાનમ્) અશુદ્ધ ચેતનારૂપ વિભાવપરિણામ (અપિ) તે-રૂપ પણ (આત્માનમ્ કુર્વન્) પોતે તદ્રૂપે પરિણમે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જીવદ્રવ્ય અશુદ્ધ ચેતનારૂપ પરિણમે છે, શુદ્ધ ચેતનારૂપ પરિણમે છે, તેથી જે કાળે જે ચેતનારૂપ પરિણમે છે તે કાળે તે જ ચેતના સાથે વ્યાપ્ય-વ્યાપકરૂપ છે, તેથી તે કાળે તે જ ચેતનાનું કર્તા છે; તેપણુ પુહ્નગલપિંડરૂપ જે જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મ છે તેની સાથે તો વ્યાપ્ય-વ્યાપકરૂપ નથી, તેથી તેનું કર્તા નથી. “ અજ્ઞસા ” સમસ્તપણે આવો અર્થ છે. ૧૬-૬૧.

(અનુબંધ ૫)

આત્મા જ્ઞાનં સ્વયં જ્ઞાનં જ્ઞાનાદન્યત્કરોતિ કિમ્ ।**પરમાવસ્ય કર્તાત્મા મોહોઽયં વ્યવહારિણામ્ ॥ ૧૭-૬૨ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“આત્મા જ્ઞાનં કરોતિ” (આત્મા) આત્મા અર્થાત્ ચેતનદ્રવ્ય (જ્ઞાનં) ચેતનામાત્ર પરિણામ (કરોતિ) કરે છે. કેવો હોવાથી? “સ્વયં જ્ઞાનં” કારણ કે આત્મા પોતે ચેતનપરિણામમાત્રસ્વરૂપ છે. “જ્ઞાનાત્ અન્યત્ કરોતિ કિમ્” (જ્ઞાનાત્ અન્યત્) ચેતનપરિણામથી સિન્ન જે અચેતન પુદ્ગલપરિણામરૂપ કર્મ તેને (કિમ્ કરોતિ) કરે છે શુ? અર્થાત્ નથી કરતો, સર્વાથા નથી કરતો. “આત્મા પરમાવસ્ય કર્તા અયં વ્યવહારિણાં મોહ:” (આત્મા) ચેતનદ્રવ્ય (પરમાવસ્ય કર્તા) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મને કરે છે (અયં) એવું જાણુપણું, એવું કહેવું (વ્યવહારિણાં મોહ:) મિથ્યાદષ્ટિ જીવોનું અજ્ઞાન છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—કહેવામાં એમ આવે છે કે જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મનો કર્તા જીવ છે, તે કહેવું પણ જૂઠું છે. ૧૭-૬૨.

(વસંતતિલકા)

જીવઃ કરોતિ યદિ પુદ્ગલકર્મ નૈવ**કસ્તર્હિ તત્કુરુત ઇત્યભિશઙ્કયૈવ ।****એતર્હિ તીવ્રરયમોહનિવર્હણાય****સઙ્કીર્ત્યતે શૃણુત પુદ્ગલકર્મકર્તૃ ॥ ૧૮-૬૩ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“પુદ્ગલકર્મકર્તૃ સંકીર્ત્યતે” (પુદ્ગલકર્મ) દ્રવ્યપિંડરૂપ આઠ કર્મનો (કર્તૃ) કર્તા (સઙ્કીર્ત્યતે) જેમ છે તેમ કહે છે; “શૃણુત” સાવધાન થઈને તમે સાંભળો. પ્રયોજન કહે છે—“એતર્હિ તીવ્રરયમોહનિવર્હણાય” (એતર્હિ) આ વેળા (તીવ્રરય) દુર્નિવાર ઉદય છે જેનો એવું જે (મોહ) વિપરીત જ્ઞાન તેને (નિવર્હણાય) મૂળથી દૂર કરવા માટે. વિપરીતપણું શાથી જણાય છે? “ઈતિ અભિશઙ્કયા એવ” (ઈતિ) જેવી કરે છે (અભિશઙ્કયા) આશંકા તે વડે (એવ) જ. તે આશંકા કેવી છે? “યદિ

જીવઃ એવ પુદ્ગલકર્મ ન કરોતિ તર્હિ કઃ તત્ કુરુતે ” (યદિ) જ્ઞે (જીવઃ એવ) એતનદ્રવ્ય (પુદ્ગલકર્મ) પિંડરૂપ આઠ કર્મને (ન કરોતિ) કરતું નથી (તર્હિ) તે (કઃ તત્ કુરુતે) તેને કોણ કરે છે? ભાવાર્થ આમ છે કે—જીવના કરવાથી જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મ થાય છે એવી આન્તિ ઊપજે છે, તેના પ્રતિ ઉત્તર આમ છે કે પુદ્ગલદ્રવ્ય પરિણામી છે, સ્વયં સહજ જ કર્મરૂપ પરિણમે છે. ૧૮-૬૩.

(ઉપખતિ)

સ્થિતેત્યવિધ્ના સ્વલુ પુદ્ગલસ્ય
સ્વભાવભૂતા પરિણામશક્તિઃ ।
તસ્યાં સ્થિતાયાં સ કરોતિ ભાવં
યમાત્મનસ્તસ્ય સ એવ કર્તા ॥ ૧૯-૬૪ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ઈતિ સ્વલુ પુદ્ગલસ્ય પરિણામશક્તિઃ સ્થિતા ” (ઈતિ) આ રીતે (સ્વલુ) નિશ્ચયથી (પુદ્ગલસ્ય) મૂર્ત દ્રવ્યનો (પરિણામશક્તિઃ) પરિણુમનસ્વરૂપ સ્વભાવ (સ્થિતા) અનાદિનિધન વિદ્યમાન છે. કેવો છે? “સ્વભાવભૂતા” સહજરૂપ છે. વળી કેવો છે? “અવિદ્યા” નિર્વિધનરૂપ છે. “તસ્યાં સ્થિતાયાં સઃ આત્મનઃ યમ્ ભાવં કરોતિ સઃ તસ્ય કર્તા ભવેત્” (તસ્યાં સ્થિતાયાં) તે પરિણામશક્તિ હોતાં (સઃ) પુદ્ગલદ્રવ્ય (આત્મનઃ) પોતાના અએતનદ્રવ્યસંબંધી (યમ્ ભાવં કરોતિ) જે પરિણામને કરે છે, (સઃ) પુદ્ગલદ્રવ્ય (તસ્ય કર્તા ભવેત્) તે પરિણામનું કર્તા થાય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મરૂપે પુદ્ગલદ્રવ્ય પરિણમે છે અને તે ભાવનો કર્તા પુદ્ગલદ્રવ્ય થાય છે. ૧૯-૬૪.

(ઉપખતિ)

સ્થિતેતિ જીવસ્ય નિરન્તરાયા
સ્વભાવભૂતા પરિણામશક્તિઃ ।
તસ્યાં સ્થિતાયાં સ કરોતિ ભાવં
યં સ્વસ્ય તસ્યૈવ ભવેત્ સ કર્તા ॥ ૨૦-૬૫ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“જીવસ્ય પરિણામશક્તિઃ સ્થિતા ઇતિ” (જીવસ્ય) જીવવસ્તુની અર્થાત્ ચેતનદ્રવ્યની (પરિણામશક્તિઃ) પરિણામશક્તિ અર્થાત્ પરિણામનરૂપ સામર્થ્ય (સ્થિતા) અનાદિથી વિદ્યમાન છે—(ઇતિ) એવું દ્રવ્યનું સહજ છે. “સ્વભાવભૂતા” જે શક્તિ (સ્વભાવભૂતા) સહજરૂપ છે. વળી કેવી છે? “નિરન્તરાયા” પ્રવાહરૂપ છે, એક સમયમાત્ર ખંડ નથી “તસ્યાં સ્થિતાયાં” તે પરિણામશક્તિ હોતાં “સઃ સ્વસ્ય યં ભાવં કરોતિ” (સઃ) જીવવસ્તુ (સ્વસ્ય) પોતાસંબંધી (યં ભાવં) જે કોઈ શુદ્ધચેતનારૂપ અશુદ્ધચેતનારૂપ પરિણામને (કરોતિ) કરે છે “તસ્ય એવ સઃ કર્તા ભવેત્” (તસ્ય) તે પરિણામની (એવ) નિશ્ચયથી (સઃ) જીવવસ્તુ (કર્તા) કરણુશીલ (ભવેત્) થાય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જીવદ્રવ્યની અનાદિનિધન પરિણામનશક્તિ છે. ૨૦-૬૫.

(આર્યા)

જ્ઞાનમય એવ ભાવઃ કુતો ભવેદ્ જ્ઞાનિનો ન પુનરન્યઃ ।

અજ્ઞાનમયઃ સર્વઃ કુતોઽપ્યમજ્ઞાનિનો નાન્યઃ ॥ ૨૧-૬૬ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—અહીં કોઈ પ્રશ્ન કરે છે: “જ્ઞાનિનઃ જ્ઞાનમયઃ એવ ભાવઃ કુતઃ ભવેત્ પુનઃ ન અન્યઃ” (જ્ઞાનિનઃ) સમ્યગ્દષ્ટિને (જ્ઞાનમયઃ એવ ભાવઃ) ભેદવિજ્ઞાનસ્વરૂપ પરિણામ (કુતઃ ભવેત્) કયા કારણથી હોય છે, (ન પુનઃ અન્યઃ) અજ્ઞાનરૂપ નથી હોતો? ભાવાર્થ આમ છે કે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ કર્મના ઉદયને ભોગવતાં વિચિત્ર રાગાદિરૂપ પરિણામે છે ત્યાં જ્ઞાનભાવનો કર્તા છે, અને (તેને) જ્ઞાનભાવ છે, અજ્ઞાનભાવ નથી;—તે કેવી રીતે છે એમ કોઈ પૂછે છે. “અયમ્ સર્વઃ અજ્ઞાનિનઃ અજ્ઞાનમયઃ કુતઃ ન અન્યઃ” (અયમ્) પરિણામ—(સર્વઃ) ખંધુય પરિણામન (અજ્ઞાનિનઃ) મિથ્યાદષ્ટિને (અજ્ઞાનમયઃ) અશુદ્ધ ચેતનારૂપ—ખંધનું કારણ—હોય છે. (કુતઃ) કોઈ પ્રશ્ન કરે છે—આમ છે તે કઈ રીતે છે, (ન અન્યઃ) જ્ઞાનભવતિનું કેમ નથી હોતું? ભાવાર્થ આમ છે કે મિથ્યાદષ્ટિના જે કોઈ પરિણામ હોય છે તે ખંધનું કારણ છે. ૨૧-૬૬.

(અનુરૂપ)

જ્ઞાનિનો જ્ઞાનનિર્વૃત્તાઃ સર્વે ભાવા ભવન્તિ હિ ।

સર્વેઽપ્યજ્ઞાનનિર્વૃત્તા ભવન્ત્યજ્ઞાનિનસ્તુ તે ॥ ૨૨-૬૭ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ હિ જ્ઞાનિનઃ સર્વે ભાવાઃ જ્ઞાનનિવૃત્તાઃ ભવન્તિ ” (હિ) નિશ્ચયથી (જ્ઞાનિનઃ) સમ્યગ્દષ્ટિને (સર્વે ભાવાઃ) જેટલા પરિણામ છે તે બધા (જ્ઞાનનિવૃત્તાઃ ભવન્તિ) જ્ઞાનસ્વરૂપ હોય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે સમ્યગ્દષ્ટિનું દ્રવ્ય શુદ્ધત્વરૂપ પરિણમ્યું છે તેથી સમ્યગ્દષ્ટિનો જે કોઈ પરિણામ હોય છે તે જ્ઞાનમય શુદ્ધત્વભતિરૂપ હોય છે, કર્મનો અબંધક હોય છે. “ તુ તે સર્વે અપિ અજ્ઞાનિનઃ અજ્ઞાનનિવૃત્તાઃ ભવન્તિ ” (તુ) આમ પણ છે કે (તે) જેટલા પરિણામ (સર્વે અપિ) શુભોપયોગરૂપ અથવા અશુભોપયોગરૂપ છે તે બધા (અજ્ઞાનિનઃ) મિથ્યાદષ્ટિને (અજ્ઞાનનિવૃત્તાઃ) અશુદ્ધત્વથી નીપળ્યા છે, (ભવન્તિ) વિદ્યમાન છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—સમ્યગ્દષ્ટિ જીવની અને મિથ્યાદષ્ટિ જીવની ક્રિયા તો એકસરખી છે, ક્રિયા-સંબંધી વિષય-કપાય પણ એકસરખા છે, પરંતુ દ્રવ્યનો પરિણમનભેદ છે. વિવરણ—સમ્યગ્દષ્ટિનું દ્રવ્ય શુદ્ધત્વરૂપ પરિણમ્યું છે તેથી જે કોઈ પરિણામ બુદ્ધિપૂર્વક અનુભવરૂપ છે અથવા વિચારરૂપ છે અથવા વ્રત-ક્રિયારૂપ છે અથવા ભોગાલિલાપરૂપ છે અથવા ચારિત્રમોહના ઉદયે ક્રોધ, માન, માયા, લોભરૂપ છે તે સઘળા પરિણામ જ્ઞાનભતિમાં ઘટે છે, કેમ કે જે કોઈ પરિણામ છે તે સંવર-નિર્જરાનું કારણ છે;—એવો જ કોઈ દ્રવ્યપરિણમનનો વિશેષ છે. મિથ્યાદષ્ટિનું દ્રવ્ય અશુદ્ધરૂપ પરિણમ્યું છે, તેથી જે કોઈ મિથ્યાદષ્ટિના પરિણામ તે અનુભવરૂપ તો હોતા જ નથી; તેથી સૂત્ર-સિદ્ધાન્તના પાઠરૂપ છે અથવા વ્રત-તપશ્ચરણરૂપ છે અથવા દાન, પૂજા, દયા, શીલરૂપ છે અથવા ભોગાલિલાપરૂપ છે અથવા ક્રોધ, માન, માયા, લોભરૂપ છે,—આવા સઘળા પરિણામ અજ્ઞાનભતિના છે, કેમ કે બંધનું કારણ છે, સંવર-નિર્જરાનું કારણ નથી;—દ્રવ્યનો એવો જ પરિણમનવિશેષ છે. ૨૨-૬૭.

(અનુષ્ટુપ)

અજ્ઞાનમયભાવાનામજ્ઞાની વ્યાપ્ય ભૂમિકાઃ ।

દ્રવ્યકર્મનિમિત્તાનાં ભાવાનામેતિ હેતુતામ્ ॥ ૨૩-૬૮ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—એમ કહ્યું છે કે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવની અને મિથ્યાદષ્ટિ જીવની બાહ્ય ક્રિયા તો એકસરખી છે પરંતુ દ્રવ્યનો પરિણમનવિશેષ છે, તે વિશેષના અનુસાર દર્શાવે છે, સર્વથા તો પ્રત્યક્ષજ્ઞાનગોચર

છે. “ અજ્ઞાની-દ્રવ્યકર્મનિમિત્તાનાં ભાવાનામ્ હેતુતામ્ एति ” (અજ્ઞાનો) મિથ્યાદષ્ટિ જીવ, (દ્રવ્યકર્મ) જે ધારાપ્રવાહરૂપ નિરન્તર અંધાય છે—પુદ્ગલદ્રવ્યના પર્યાયરૂપ કાર્મણુવર્ગણા જ્ઞાનાવરણાદિકે કર્મપિંડરૂપ અંધાય છે, જીવના પ્રદેશો સાથે એકક્ષેત્રાવગાહી છે, પરસ્પર અન્ધ્ય-અન્ધકલાવ પણ છે,—તેમનાં (નિમિત્તાનાં) બાહ્ય કારણરૂપ છે (ભાવાનામ્) મિથ્યાદષ્ટિના મિથ્યાત્વ-રાગ-દ્વેષ-રૂપ જે અશુદ્ધ પરિણામ, [ભાવાર્થ આમ છે કે—જેમ કળશરૂપે મૃત્તિકા પરિણામે છે, જેમ કુંભારના પરિણામ તેનું બાહ્ય નિમિત્તકારણ છે, વ્યાપ્ય-વ્યાપકરૂપ નથી તેમ જ્ઞાનાવરણાદિકે કર્મપિંડરૂપ પુદ્ગલદ્રવ્ય સ્વયં વ્યાપ્ય-વ્યાપકરૂપ છે, તોપણ જીવના અશુદ્ધ ચેતનારૂપ મોહ-રાગ-દ્વેષાદિકે પરિણામ બાહ્ય નિમિત્તકારણ છે, વ્યાપ્ય-વ્યાપકરૂપ તો નથી.] તે પરિણામોના (હેતુતામ્) કારણપણે (एति) પોતે પરિણામે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—કોઈ જાણુશે કે ‘ જીવદ્રવ્ય તો શુદ્ધ છે, ઉપચારમાત્ર કર્મઅંધનું કારણ થાય છે, ’ પરંતુ એમ તો નથી. પોતે સ્વયં મોહ-રાગ-દ્વેષ—અશુદ્ધચેતનાપરિણામરૂપ પરિણામે છે તેથી કર્મનું કારણ છે. મિથ્યાદષ્ટિ જીવ અશુદ્ધરૂપ જે રીતે પરિણામે છે તે કહે છે—“ અજ્ઞાનમયભાવાનામ્ ભૂમિકાઃ પ્રાપ્ય ” (અજ્ઞાનમય) મિથ્યાત્વજાતિરૂપ છે (ભાવાનામ્) કર્મના ઉદયની અવસ્થા તેમની, (ભૂમિકાઃ) જેને પામતાં અશુદ્ધ પરિણામ થાય છે એવી સંગતિને (પ્રાપ્ય) પામી મિથ્યાદષ્ટિ જીવ અશુદ્ધ પરિણામરૂપે પરિણામે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—દ્રવ્યકર્મ અનેક પ્રકારનું છે, તેનો ઉદય અનેક પ્રકારનો છે. એક કર્મ એવું છે જેના ઉદયે શરીર થાય છે, એક કર્મ એવું છે જેના ઉદયે મન-વચન-કાય થાય છે, એક કર્મ એવું છે જેના ઉદયે સુખ-દુઃખ થાય છે. આમ અનેક પ્રકારનાં કર્મોનો ઉદય હોતાં મિથ્યાદષ્ટિ જીવ કર્મના ઉદયને પોતારૂપ અનુભવે છે, તેનાથી રાગ-દ્વેષ-મોહપરિણામ થાય છે, તેમનાથી નૂતન કર્મઅંધ થાય છે. તેથી મિથ્યાદષ્ટિ જીવ અશુદ્ધ ચેતન પરિણામનો કર્તા છે. જેથી મિથ્યાદષ્ટિ જીવને શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ નથી તેથી કર્મના ઉદય-કાર્યને પોતારૂપ અનુભવે છે. જેમ મિથ્યાદષ્ટિને કર્મનો ઉદય છે તેમ જ સમ્યક્દષ્ટિને પણ છે; પરંતુ સમ્યક્દષ્ટિ જીવને શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ છે તેથી કર્મના ઉદયને કર્મજાતિરૂપ અનુભવે છે, પોતાને શુદ્ધસ્વરૂપ અનુભવે છે; તેથી કર્મના ઉદયમાં રંજિત થતો નથી, તેથી મોહ-રાગ-દ્વેષરૂપ પરિણામતો નથી, તેથી કર્મઅંધ થતો નથી. તેથી સમ્યક્દષ્ટિ અશુદ્ધ પરિણામનો કર્તા નથી.—આવો વિશેષ છે. ૨૩-૬૮.

(ઉપેન્દ્રવજ્રા)

ય એવ મુક્ત્વા નયપક્ષપાતં
સ્વરૂપગુપ્તા નિવસન્તિ નિત્યમ્ ।
વિકલ્પજાલચ્યુતશાન્તચિત્તા-
સ્ત એવ સાક્ષાદમૃતં પિબન્તિ ॥ ૨૪-૬૯ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“યે એવ નિત્યમ્ સ્વરૂપગુપ્તાઃ નિવસન્તિ તે એવ સાક્ષાત્ અમૃતં પિબન્તિ” (યે એવ) જે કોઈ જીવ (નિત્યમ્) નિરન્તર (સ્વરૂપ) શુદ્ધ ચૈતન્યમાત્ર વસ્તુમાં (ગુપ્તાઃ) તન્મય થયા છે—(નિવસન્તિ) એવા થઈને રહે છે (તે એવ) તે જ જીવો (સાક્ષાત્ અમૃતં) અતીન્દ્રિય સુખનો (પિબન્તિ) આસ્વાદ કરે છે. શું કરીને? “નયપક્ષપાતં મુક્ત્વા” (નય) દ્રવ્ય-પર્યાયરૂપ વિકલ્પબુદ્ધિ તેના (પક્ષપાતં) એક પક્ષરૂપ અંગીકારને (મુક્ત્વા) છોડીને, કેવા છે તે જીવ? “વિકલ્પજાલચ્યુતશાન્તચિત્તાઃ” (વિકલ્પજાલ) એક સત્ત્વનો અનેકરૂપ વિચાર તેનાથી (ચ્યુત) રહિત થયું છે (શાન્તચિત્તાઃ) નિર્વિકલ્પ સમાધાનરૂપ મન જેમનું, એવા છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—એક સત્ત્વરૂપ વસ્તુ છે તેને, દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયરૂપ, ઉત્પાદ-વ્યય-ધ્રોવ્યરૂપ વિચારતાં વિકલ્પ થાય છે, તે વિકલ્પ થતાં મન આકુળ થાય છે, આકુળતા દુઃખ છે; તેથી વસ્તુમાત્ર અનુભવતાં વિકલ્પ મટે છે, વિકલ્પ મટતાં આકુળતા મટે છે, આકુળતા મટતાં દુઃખ મટે છે. તેથી અનુભવશીલ જીવ પરમ સુખી છે. ૨૪-૬૯.

(ઉપન્નતિ)

એકસ્ય બદ્ધો ન તથા પરસ્ય
ચિતિ દ્વયોદ્ઘાવિતિ પક્ષપાતૌ ।
યસ્તત્ત્વવેદી ચ્યુતપક્ષપાત-
સ્તસ્યાસ્તિ નિત્યં સ્વલુ ચિચ્ચિદેવ ॥ ૨૫-૭૦ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ચિતિ દ્વયોઃ ઇતિ દ્વૌ પક્ષપાતૌ” (ચિતિ)

ચૈતન્યમાત્ર વસ્તુમાં (દ્વયોઃ) દ્રવ્યાર્થિક પર્યાયાર્થિક-એ નયોના (ઈતિ) આમ (દ્વૌ પક્ષપાતૌ) બંને પક્ષપાત છે. “એકસ્ય વદ્ધઃ તથા અપરસ્ય ન” (એકસ્ય) અશુદ્ધ પર્યાયમાત્રગ્રાહકે જ્ઞાનનો પક્ષ કરતાં (વદ્ધઃ) જીવદ્રવ્ય બંધાયું છે; [ભાવાર્થ આમ છે કે—જીવદ્રવ્ય અનાદિથી કર્મસંયોગ સાથે એકપર્યાય-રૂપ ચાહ્યું આવ્યું છે, વિભાવરૂપ પરિણમ્યું છે—એમ એક બંધપર્યાયને અંગીકાર કરીએ, દ્રવ્યસ્વરૂપનો પક્ષ ન કરીએ, તો જીવ બંધાયો છે; એક પક્ષ આ રીતે છે;] (તથા) બીજો પક્ષ—(અપરસ્ય) દ્રવ્યાર્થિકનયનો પક્ષ કરતાં (ન) બંધાયો નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—જીવદ્રવ્ય અનાદિનિધન ચૈતનાલક્ષણ છે, આમ દ્રવ્યમાત્રનો પક્ષ કરતાં જીવદ્રવ્ય બંધાયું તો નથી, સદા પોતાના સ્વરૂપે છે; કેમ કે કોઈ પણ દ્રવ્ય કોઈ અન્ય દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયરૂપે પરિણમતું નથી, બંધાય દ્રવ્યો પોતાના સ્વરૂપે પરિણમે છે. “યઃ તત્ત્વવેદી” જે કોઈ શુદ્ધ ચૈતનામાત્ર જીવના સ્વરૂપનો અનુભવનશીલ છે જીવ, “ચ્યુતપક્ષપાતઃ” તે જીવ પક્ષપાતથી રહિત છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—એક વસ્તુની અનેકરૂપ કલ્પના કરવામાં આવે છે તેનું નામ પક્ષપાત કહેવાય છે, તેથી વસ્તુમાત્રનો સ્વાહ આવતાં કલ્પનાબુદ્ધિ સહજ જ મટે છે. “તસ્ય ચિત્ત્ ચિત્ત્ એવ અસ્તિ” (તસ્ય) શુદ્ધ સ્વરૂપને અનુભવે છે તેને ‘(ચિત્ત) ચૈતન્યવસ્તુ (ચિત્ત્ એવ અસ્તિ) ચૈતનામાત્ર વસ્તુ છે’ એવો પ્રત્યક્ષપણે સ્વાહ આવે છે. ૨૫-૭૦*

(ઉપગતિ)

એકસ્ય મૂઢો ન તથા પરસ્ય
ચિત્તિ દ્વયોર્દ્વાવિતિ પક્ષપાતૌ ।
યસ્તત્ત્વવેદી ચ્યુતપક્ષપાત-
સ્તસ્યાસ્તિ નિત્યં સ્વલુ ચિચ્ચિદેવ ॥ ૨૬-૭૧ ॥

અર્થઃ—જીવ મૂઢ (મોહી) છે એવો એક નયનો પક્ષ છે અને જીવ મૂઢ (મોહી) નથી એવો બીજા નયનો પક્ષ છે; આમ ચિત્તસ્વરૂપ જીવ વિષે

* અહીંથી હવે પછીના ૨૬ થી ૪૪ સુધીના શ્લોકો ૨૫ માં શ્લોકની સાથે મળતા છે, તેથી પં. શ્રી રાજમહાજીએ તે શ્લોકોનો “બંડાન્વય સહિત અર્થ” કર્યો નથી. મૂળ શ્લોકો, તેમનો અર્થ તથા ભાવાર્થ ગુજરાતી સમયસારમાંથી અહીં આપવામાં આવ્યા છે.

૭૦

સમયસાર-કલશ

[ભગવાનશ્રીકૃષ્ણકૃષ્ણ]

એ નયોના એ પક્ષપાત છે. જે તત્ત્વવેદી પક્ષપાતરહિત છે તેને નિરન્તર ચિત્સ્વરૂપ જીવ ચિત્સ્વરૂપ જ છે (અર્થાત્ તેને ચિત્સ્વરૂપ જીવ જેવો છે તેવો નિરન્તર અનુભવાય છે). ૨૬-૭૧.

(ઉપજાતિ)

एकस्य रक्तो न तथा परस्य
चिति द्वयोर्द्वाविति पक्षपातौ ।
यस्तत्त्ववेदी च्युतपक्षपात-
स्तस्यास्ति नित्यं खलु चिच्चिदेव ॥ २७-७२ ॥

અર્થ:—જીવ રાગી છે એવો એક નયનો પક્ષ છે અને જીવ રાગી નથી એવો બીજા નયનો પક્ષ છે; આમ ચિત્સ્વરૂપ જીવ વિષે એ નયોના એ પક્ષપાત છે. જે તત્ત્વવેદી પક્ષપાતરહિત છે તેને નિરન્તર ચિત્સ્વરૂપ જીવ ચિત્સ્વરૂપ જ છે. ૨૭-૭૨.

(ઉપજાતિ)

एकस्य दुष्टो न तथा परस्य
चिति द्वयोर्द्वाविति पक्षपातौ ।
यस्तत्त्ववेदी च्युतपक्षपात-
स्तस्यास्ति नित्यं खलु चिच्चिदेव ॥ २८-७३ ॥

અર્થ:—જીવ દ્વેષી છે એવો એક નયનો પક્ષ છે અને જીવ દ્વેષી નથી એવો બીજા નયનો પક્ષ છે; આમ ચિત્સ્વરૂપ જીવ વિષે એ નયોના એ પક્ષપાત છે. જે તત્ત્વવેદી પક્ષપાતરહિત છે તેને નિરન્તર ચિત્સ્વરૂપ જીવ ચિત્સ્વરૂપ જ છે. ૨૮-૭૩.

(ઉપજાતિ)

एकस्य कर्ता न तथा परस्य
चिति द्वयोर्द्वाविति पक्षपातौ ।
यस्तत्त्ववेदी च्युतपक्षपात-
स्तस्यास्ति नित्यं खलु चिच्चिदेव ॥ २९-७४ ॥

અર્થ :—જીવ કર્તા છે એવો એક નયનો પક્ષ છે અને જીવ કર્તા નથી એવો બીજા નયનો પક્ષ છે; આમ ચિત્સ્વરૂપ જીવ વિષે બે નયોના બે પક્ષપાત છે. જે તત્ત્વવેદી પક્ષપાતરહિત છે તેને નિરંતર ચિત્સ્વરૂપ જીવ ચિત્સ્વરૂપ જ છે. ૨૯-૭૪.

(ઉપજ્ઞાતિ)

एकस्य भोक्ता न तथा परस्य
चिति द्वयोर्द्वाविति पक्षपातौ ।
यस्तत्त्ववेदी च्युतपक्षपात-
स्तस्यास्ति नित्यं खलु चिच्चिदेव ॥ ३०-७५ ॥

અર્થ :—જીવ ભોક્તા છે એવો એક નયનો પક્ષ છે અને જીવ ભોક્તા નથી એવો બીજા નયનો પક્ષ છે; આમ ચિત્સ્વરૂપ જીવ વિષે બે નયોના બે પક્ષપાત છે. જે તત્ત્વવેદી પક્ષપાતરહિત છે તેને નિરંતર ચિત્સ્વરૂપ જીવ ચિત્સ્વરૂપ જ છે. ૩૦-૭૫.

(ઉપજ્ઞાતિ)

एकस्य जीवो न तथा परस्य
चिति द्वयोर्द्वाविति पक्षपातौ ।
यस्तत्त्ववेदी च्युतपक्षपात-
स्तस्यास्ति नित्यं खलु चिच्चिदेव ॥ ३१-७६ ॥

અર્થ :—જીવ જીવ છે એવો એક નયનો પક્ષ છે અને જીવ જીવ નથી એવો બીજા નયનો પક્ષ છે; આમ ચિત્સ્વરૂપ જીવ વિષે બે નયોના બે પક્ષપાત છે. જે તત્ત્વવેદી પક્ષપાતરહિત છે તેને નિરંતર ચિત્સ્વરૂપ જીવ ચિત્સ્વરૂપ જ છે. ૩૧-૭૬.

(ઉપજ્ઞાતિ)

एकस्य सूक्ष्मो न तथा परस्य
चिति द्वयोर्द्वाविति पक्षपातौ ।
यस्तत्त्ववेदी च्युतपक्षपात-
स्तस्यास्ति नित्यं खलु चिच्चिदेव ॥ ३२-७७ ॥

૭૨

સમયસાર-કલશ

[ભગવાનશ્રીકૃંદકુંદ-

અર્થ :—જીવ સૂક્ષ્મ છે એવો એક નયનો પક્ષ છે અને જીવ સૂક્ષ્મ નથી એવો બીજા નયનો પક્ષ છે; આમ ચિત્સ્વરૂપ જીવ વિષે બે નયોના બે પક્ષપાત છે. જે તત્ત્વવેદી પક્ષપાતરહિત છે તેને નિરન્તર ચિત્સ્વરૂપ જીવ ચિત્સ્વરૂપ જ છે. ૩૨-૭૭.

(ઉપભતિ)

एकस्य हेतुर्न तथा परस्य
चिति द्वयोर्द्वाविति पक्षपातौ ।
यस्तत्त्ववेदी च्युतपक्षपात-
स्तस्यास्ति नित्यं खलु चिच्चिदेव ॥ ३३-७८ ॥

અર્થ :—જીવ હેતુ (કારણ) છે એવો એક નયનો પક્ષ છે અને જીવ હેતુ (કારણ) નથી એવો બીજા નયનો પક્ષ છે; આમ ચિત્સ્વરૂપ જીવ વિષે બે નયોના બે પક્ષપાત છે. જે તત્ત્વવેદી પક્ષપાતરહિત છે તેને નિરન્તર ચિત્સ્વરૂપ જીવ ચિત્સ્વરૂપ જ છે. ૩૩-૭૮.

(ઉપભતિ)

एकस्य कार्यं न तथा परस्य
चिति द्वयोर्द्वाविति पक्षपातौ ।
यस्तत्त्ववेदी च्युतपक्षपात-
स्तस्यास्ति नित्यं खलु चिच्चिदेव ॥ ३४-७९ ॥

અર્થ :—જીવ કાર્ય છે એવો એક નયનો પક્ષ છે અને જીવ કાર્ય નથી એવો બીજા નયનો પક્ષ છે; આમ ચિત્સ્વરૂપ જીવ વિષે બે નયોના બે પક્ષપાત છે. જે તત્ત્વવેદી પક્ષપાતરહિત છે તેને નિરન્તર ચિત્સ્વરૂપ જીવ ચિત્સ્વરૂપ જ છે. ૩૪-૭૯.

(ઉપભતિ)

एकस्य भावो न तथा परस्य
चिति द्वयोर्द्वाविति पक्षपातौ ।
यस्तत्त्ववेदी च्युतपक्षपात-
स्तस्यास्ति नित्यं खलु चिच्चिदेव ॥ ३५-८० ॥

અર્થ :—જીવ ભાવ છે (અર્થાત્ ભાવરૂપ છે) એવો એક નયનો પક્ષ છે અને જીવ ભાવ નથી (અર્થાત્ અભાવરૂપ છે) એવો બીજા નયનો પક્ષ છે; આમ ચિત્સ્વરૂપ જીવ વિષે બે નયોના બે પક્ષપાત છે. જે તત્ત્વવેદી પક્ષપાત-રહિત છે તેને નિરન્તર ચિત્સ્વરૂપ જીવ ચિત્સ્વરૂપ જ છે. ૩૫-૮૦.

(ઉપજ્ઞતિ)

एकस्य चैको न तथा परस्य
चिति द्वयोर्द्वाविति पक्षपातौ ।
यस्तत्त्ववेदी च्युतपक्षपात-
स्तस्यास्ति नित्यं खलु चिच्चिदेव ॥ ३६-८१ ॥

અર્થ :—જીવ એક છે એવો એક નયનો પક્ષ છે અને જીવ એક નથી (-અનેક છે) એવો બીજા નયનો પક્ષ છે; આમ ચિત્સ્વરૂપ જીવ વિષે બે નયોના બે પક્ષપાત છે. જે તત્ત્વવેદી પક્ષપાતરહિત છે તેને નિરન્તર ચિત્સ્વરૂપ જીવ ચિત્સ્વરૂપ જ છે. ૩૬-૮૧.

(ઉપજ્ઞતિ)

एकस्य सांतो न तथा परस्य
चिति द्वयोर्द्वाविति पक्षपातौ ।
यस्तत्त्ववेदी च्युतपक्षपात-
स्तस्यास्ति नित्यं खलु चिच्चिदेव ॥ ३७-८२ ॥

અર્થ :—જીવ સાન્ત (-અન્ત સહિત) છે એવો એક નયનો પક્ષ છે અને જીવ સાન્ત નથી એવો બીજા નયનો પક્ષ છે; આમ ચિત્સ્વરૂપ જીવ વિષે બે નયોના બે પક્ષપાત છે. જે તત્ત્વવેદી પક્ષપાતરહિત છે તેને નિરન્તર ચિત્સ્વરૂપ જીવ ચિત્સ્વરૂપ જ છે. ૩૭-૮૨.

(ઉપજ્ઞતિ)

एकस्य नित्यो न तथा परस्य
चिति द्वयोर्द्वाविति पक्षपातौ ।
यस्तत्त्ववेदी च्युतपक्षपात-
स्तस्यास्ति नित्यं खलु चिच्चिदेव ॥ ३८-८३ ॥

અર્થ :—જીવ નિત્ય છે એવો એક નયનો પક્ષ છે અને જીવ નિત્ય નથી એવો બીજા નયનો પક્ષ છે; આમ ચિત્સ્વરૂપ જીવ વિષે બે નયોના બે પક્ષપાત છે. જે તત્ત્વવેદી પક્ષપાતરહિત છે તેને નિરન્તર ચિત્સ્વરૂપ જીવ ચિત્સ્વરૂપ જ છે. ૩૮-૮૩.

(ઉપભતિ)

एकस्य वाच्यो न तथा परस्य
चिति द्वयोर्द्वाविति पक्षपातौ ।
यस्तत्त्ववेदी च्युतपक्षपात-
स्तस्यास्ति नित्यं खलु चिच्चिदेव ॥ ३९-८४ ॥

અર્થ :—જીવ વાચ્ય (અર્થાત્ વચનથી કહી શકાય એવો) છે એવો એક નયનો પક્ષ છે અને જીવ વાચ્ય (-વચનગોચર) નથી એવો બીજા નયનો પક્ષ છે; આમ ચિત્સ્વરૂપ જીવ વિષે બે નયોના બે પક્ષપાત છે. જે તત્ત્વવેદી પક્ષપાતરહિત છે તેને નિરન્તર ચિત્સ્વરૂપ જીવ ચિત્સ્વરૂપ જ છે. ૩૯-૮૪.

(ઉપભતિ)

एकस्य नाना न तथा परस्य
चिति द्वयोर्द्वाविति पक्षपातौ ।
यस्तत्त्ववेदी च्युतपक्षपात-
स्तस्यास्ति नित्यं खलु चिच्चिदेव ॥ ४०-८५ ॥

અર્થ :—જીવ નાનારૂપ છે એવો એક નયનો પક્ષ છે અને જીવ નાનારૂપ નથી એવો બીજા નયનો પક્ષ છે; આમ ચિત્સ્વરૂપ જીવ વિષે બે નયોના બે પક્ષપાત છે. જે તત્ત્વવેદી પક્ષપાતરહિત છે તેને નિરન્તર ચિત્સ્વરૂપ જીવ ચિત્સ્વરૂપ જ છે. ૪૦.

(ઉપભતિ)

एकस्य चेत्यो न तथा परस्य
चिति द्वयोर्द्वाविति पक्षपातौ ।
यस्तत्त्ववेदी च्युतपक्षपात-
स्तस्यास्ति नित्यं खलु चिच्चिदेव ॥ ४१-८६ ॥

કહાનજૈનશાસ્ત્રમાળા]

કર્તાકર્મ અધિકાર

૭૫

અર્થ:—જીવ એત્ય (એતાવાયોગ્ય) છે એવો એક નયનો પક્ષ છે અને જીવ એત્ય નથી એવો બીજા નયનો પક્ષ છે; આમ ચિત્સ્વરૂપ જીવ વિષે બે નયોના બે પક્ષપાત છે. જે તત્ત્વવેદી પક્ષપાતરહિત છે તેને નિરન્તર ચિત્સ્વરૂપ જીવ ચિત્સ્વરૂપ જ છે. ૪૧-૮૬.

(ઉપબતિ)

एकस्य दृश्यो न तथा परस्य
चिति द्वयोर्द्वाविति पक्षपातौ ।
यस्तत्त्ववेदी च्युतपक्षपात-
स्तस्यास्ति नित्यं खलु चिच्चिदेव ॥ ४२-८७ ॥

અર્થ:—જીવ દ્રશ્ય (-દેખાવાયોગ્ય) છે એવો એક નયનો પક્ષ છે અને જીવ દ્રશ્ય નથી એવો બીજા નયનો પક્ષ છે; આમ ચિત્સ્વરૂપ જીવ વિષે બે નયોના બે પક્ષપાત છે. જે તત્ત્વવેદી પક્ષપાતરહિત છે તેને નિરન્તર ચિત્સ્વરૂપ જીવ ચિત્સ્વરૂપ જ છે. ૪૨-૮૭.

(ઉપબતિ)

एकस्य वेद्यो न तथा परस्य
चिति द्वयोर्द्वाविति पक्षपातौ ।
यस्तत्त्ववेदी च्युतपक्षपात-
स्तस्यास्ति नित्यं खलु चिच्चिदेव ॥ ४३-८८ ॥

અર્થ:—જીવ વેદ્ય (-વેદાવાયોગ્ય, જાણાવાયોગ્ય) છે એવો એક નયનો પક્ષ છે અને જીવ વેદ્ય નથી એવો બીજા નયનો પક્ષ છે; આમ ચિત્સ્વરૂપ જીવ વિષે બે નયોના બે પક્ષપાત છે. જે તત્ત્વવેદી પક્ષપાતરહિત છે તેને નિરન્તર ચિત્સ્વરૂપ જીવ ચિત્સ્વરૂપ જ છે. ૪૩-૮૮.

(ઉપબતિ)

एकस्य भातो न तथा परस्य
चिति द्वयोर्द्वाविति पक्षपातौ ।
यस्तत्त्ववेदी च्युतपक्षपात-
स्तस्यास्ति नित्यं खलु चिच्चिदेव ॥ ४४-८९ ॥

અર્થ:—જીવ 'ભાત' (પ્રકાશમાન અર્થાત્ વર્તમાન પ્રત્યક્ષ) છે એવો એક નયનો પક્ષ છે અને જીવ 'ભાત' નથી એવો બીજા નયનો પક્ષ છે; આમ ચિત્સ્વરૂપ જીવ વિષે બે નયોના બે પક્ષપાત છે. જે તત્ત્વવેદી પક્ષપાતરહિત છે તેને નિરન્તર ચિત્સ્વરૂપ જીવ ચિત્સ્વરૂપ જ છે (અર્થાત્ તેને ચિત્સ્વરૂપ જીવ જેવો છે તેવો નિરન્તર અનુભવાય છે).

ભાવાર્થ:—ખર્જ અખર્જ, મૂઠ અમૂઠ, રાગી અરાગી, દ્રેષી અદ્રેષી, કર્તા અકર્તા, ભોક્તા અભોક્તા, જીવ અજીવ, સૂક્ષ્મ સ્થૂલ, કારણ અકારણ, કાર્ય અકાર્ય, ભાવ અભાવ, એક અનેક, સાન્ત અનન્ત, નિત્ય અનિત્ય, વાચ્ય અવાચ્ય, નાના અનાના, ચેત્ય અચેત્ય, દશ્ય અદશ્ય, વેદ્ય અવેદ્ય, ભાત અભાત ઇત્યાદિ નયોના પક્ષપાત છે. જે પુરુષ નયોના કથન અનુસાર યથાયોગ્ય વિવક્ષાપૂર્વક તત્ત્વનો—વસ્તુસ્વરૂપનો નિર્ણય કરીને નયોના પક્ષપાતને છોડે છે તે પુરુષને ચિત્સ્વરૂપ જીવનો ચિત્સ્વરૂપે અનુભવ થાય છે.

જીવમાં અનેક સાધારણ ધર્મો છે પરંતુ ચિત્સ્વભાવ તેનો પ્રગટ અનુભવગોચર અસાધારણ ધર્મ છે તેથી તેને મુખ્ય કરીને અહીં જીવને ચિત્સ્વરૂપ કહ્યો છે. ૪૪-૮૯.

(વસન્તતિલકા)

**સ્વેચ્છાસમુચ્છલદનલ્પવિકલ્પજાલા-
મેવં વ્યતીત્ય મહતીં નયપક્ષકક્ષામ્ ।
અન્તર્બહિઃ સમરસૈકરસસ્વભાવં
સ્વં ભાવમેકમુપયાત્યનુભૂતિમાત્રમ્ ॥ ૪૫-૯૦ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“એવં (સઃ તત્ત્વવેદી) એકમ્ સ્વં ભાવમ્ ઉપયાતિ” (એવં) પૂર્વોક્ત પ્રકારે (સઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ—(તત્ત્વવેદી) શુદ્ધ-સ્વરૂપનો અનુભવશીલ—(એકમ્ સ્વં ભાવમ્ ઉપયાતિ) એક શુદ્ધસ્વરૂપ ચિદ્રૂપ આત્માને આસ્વાદે છે. કેવો છે આત્મા? “અન્તઃ બહિઃ સમરસૈકરસસ્વભાવં” (અન્તઃ) અંદર અને (બહિઃ) બહાર (સમરસ) તુલ્યરૂપ એવી (એકરસ) ચેતનશક્તિ તે છે (સ્વભાવં) સહજ રૂપ જેનું એવો છે. શું કરીને શુદ્ધ-સ્વરૂપ પામે છે? “નયપક્ષકક્ષામ્ વ્યતીત્ય” (નય) દ્રવ્યાર્થિક પર્યાયાર્થિક ભેદ,

કહાનજૈનશાસ્ત્રમાળા]

કર્તાકર્મ અધિકાર

૭૭

તેનો (પક્ષ) અંગીકાર, તેનો (કક્ષામ્) સમૂહ છે—અનન્ત નયવિકલ્પો છે, તેમને (વ્યતીત્ય) દૂરથી જ છોડીને. ભાવાર્થ આમ છે કે—અનુભવ નિર્વિકલ્પ છે, તે અનુભવકાળે સમસ્ત વિકલ્પો છૂટી જાય છે. (નયપક્ષકક્ષા) કેવી છે? “મહતી” જેટલા બાહ્ય-અભ્યન્તર યુક્તિના વિકલ્પો તેટલા જ નયભેદ, એવી છે. વળી કેવી છે? “સ્વેચ્છાસમુચ્છલદનલ્પવિકલ્પજાલામ્” (સ્વેચ્છા) વિના ઉપભવ્યે જ (સમુચ્છલત્) ઉપજે છે એવી જે (અનલ્પ) અતિ ઘણી (વિકલ્પ) નિર્લેહ વસ્તુમાં ભેદકલ્પના, તેનો (જાલામ્) સમૂહ છે જેમાં એવી છે. કેવું છે આત્મસ્વરૂપ? “અનુમૂતિમાત્રમ્” અતીન્દ્રિય સુખસ્વરૂપ છે. ૪૫-૯૦.

(સ્થોક્તા)

**ઇન્દ્રજાલમિદમેવમુચ્છલત્
પુષ્કલોચ્ચલવિકલ્પવીચિભિઃ ।
યસ્ય વિસ્ફુરણમેવ તત્ક્ષણં
કૃત્સ્નમસ્યતિ તદસ્મિ ચિન્મહઃ ॥ ૪૬-૯૧ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“તત્ ચિન્મહઃ અસ્મિ” હું એવા જ્ઞાન-પુંજરૂપ છું કે “યસ્ય વિસ્ફુરણમ્” જેનો પ્રકાશમાત્ર થતાં “ઇદમ્ કૃત્સ્નમ્ ઇન્દ્રજાલમ્ તત્ક્ષણં એવ અસ્યતિ” (ઇદમ્) વિદ્યમાન અનેક નયવિકલ્પ (કૃત્સ્નમ્) કે જે અતિ ઘણા છે, (ઇન્દ્રજાલમ્) ઇન્દ્રજાળ છે અર્થાત્ જૂઠા છે, પરંતુ વિદ્યમાન છે તે (તત્ક્ષણં) જે કાળે શુદ્ધ ચિદ્રૂપ અનુભવ થાય છે તે જ કાળે (એવ) નિશ્ચયથી (અસ્યતિ) વિનષ્ટ થઈ જાય છે. ભાવાર્થ આમ છે—જેમ સૂર્યનો પ્રકાશ થતાં અધિકાર ફાટી જાય છે તેમ શુદ્ધ ચૈતન્યમાત્રનો અનુભવ થતાં જેટલા વિકલ્પો તે બધાય મટે છે—એવી શુદ્ધ ચૈતન્યવસ્તુ છે તે મારો સ્વભાવ; અન્ય સમસ્ત કર્મની ઉપાધિ છે. કેવી છે ઇન્દ્રજાળ? “પુષ્કલોચ્ચલ-વિકલ્પવીચિભિઃ ઉચ્છલત્” (પુષ્કલ) અતિ ઘણી, (ઉચ્ચલ) અતિ સ્થૂલ એવી જે (વિકલ્પ) ભેદકલ્પના, એવી જે (વીચિભિઃ) તરંગાવલી તેના વડે (ઉચ્છલત્) આકુલતારૂપ છે; તેથી હેય છે, ઉપાદેય નથી. ૪૬-૯૧.

(સ્વાગતા)

**चित्स्वभावभरभावितभावा-
भावभावपरमार्थतयैकम् ।
बन्धपद्धतिमपास्य समस्तां
चेतये समयसारमपारम् ॥ ४७-९२ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“સમયસારમ્ ચેતયે” સમયસારનો અર્થાત્ શુદ્ધ ચૈતન્યનો અનુભવ કરવો કાર્યસિદ્ધિ છે. કેવો છે? “અપારમ્” અનાદિ-અનન્ત છે. વળી કેવો છે? “એકમ્” શુદ્ધસ્વરૂપ છે. શા વડે શુદ્ધસ્વરૂપ છે? “ચિત્સ્વભાવભરભાવિતભાવાભાવપરમાર્થતયા એકમ્” (ચિત્સ્વભાવ) જ્ઞાનગુણ તેનો (ભર) અર્થગ્રહણવ્યાપાર તેના વડે (ભાવિત) થાય છે (ભાવ) ઉત્પાદ (અભાવ) વિનાશ (ભાવ) ધ્રોવ્ય એવા ત્રણ ભેદ તેમના વડે (પરમાર્થતયા એકમ્) સાધ્યું છે એક અસ્તિત્વ જેનું, શું કરીને? “સમસ્તાં બન્ધપદ્ધતિમ્ અપાસ્ય” (સમસ્તાં) જેટલી અસંખ્યાત લોકમાત્ર ભેદરૂપ છે (બન્ધપદ્ધતિમ્) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મબંધરચના તેનું (અપાસ્ય) મમત્વ છોડીને, ભાવાર્થ આમ છે કે—શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ થતાં જેમ નયવિકલ્પો મટે છે તેમ સમસ્ત કર્મના ઉદયે જેટલા ભાવ છે તે પણ અવશ્ય મટે છે એવો સ્વભાવ છે. ૪૭-૯૨.

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

**आक्रामन्नविकल्पभावमचलं पक्षैर्नयानां विना
सारो यः समयस्य भाति निभृतैरास्वाद्यमानः स्वयम् ।
विज्ञानैकरसः स एष भगवान्पुण्यः पुराणः पुमान्
ज्ञानं दर्शनमप्ययं किमथवा यत्किञ्चनैकोऽप्ययम् ॥ ४८-९३ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“યઃ સમયસ્ય સારઃ ભાતિ” (યઃ) જે (સમયસ્ય સારઃ) શુદ્ધસ્વરૂપ આત્મા (ભાતિ) પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપે પરિણુમે છે. જે રીતે પરિણુમે છે તે કહે છે—“નયાનાં પક્ષૈઃ વિના અચલં અવિકલ્પ-માવમ્ આક્રામન્” (નયાનાં) દ્રવ્યાર્થિક પર્યાર્થિક એવા જે અનેક વિકલ્પો

તેમનો (પક્ષ: વિના) પક્ષપાત કર્યા વિના, (અચલં) ત્રણે કાળ એકરૂપ છે એવી (અવિકલ્પભાવમ્) નિર્વિકલ્પ શુદ્ધ ચૈતન્યવસ્તુ તે-રૂપ (આક્રામન્) જે રીતે શુદ્ધસ્વરૂપ છે તે રીતે પરિણમતો થકો. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેટલા નય છે તેટલા શ્રુતજ્ઞાનરૂપ છે; શ્રુતજ્ઞાન પરોક્ષ છે, અનુભવ પ્રત્યક્ષ છે; તેથી શ્રુતજ્ઞાન વિના જે જ્ઞાન છે તે પ્રત્યક્ષ અનુભવે છે. તેથી પ્રત્યક્ષપણે અનુભવતો થકો જે કોઈ શુદ્ધસ્વરૂપ આત્મા “ સઃ વિજ્ઞાનૈકરસઃ ” તે જ જ્ઞાનપુંજ વસ્તુ છે એમ કહેવાય છે, “ સઃ મગવાન્ ” તે જ પરબ્રહ્મ પરમેશ્વર એમ કહેવાય છે, “ ણ્ણઃ પુણ્યઃ ” તે જ પવિત્ર પદાર્થ એમ પણ કહેવાય છે, “ ણ્ણઃ પુમાન્ ” તે જ અનાદિનિધન વસ્તુ એમ પણ કહેવાય છે, “ અયં જ્ઞાનં દર્શનમ્ અપિ ” તે જ સમ્યગ્દર્શન સમ્યગ્જ્ઞાન એમ પણ કહેવાય છે “ અથવા કિમ્ ” ખડુ શું કહીએ? “ અયમ્ એકઃ યત્ કિચ્ચન અપિ ” (અયમ્ એકઃ) આ જે છે શુદ્ધચૈતન્યવસ્તુની પ્રાપ્તિ (યત્ કિચ્ચન અપિ) તેને જે કાંઈ કહીએ તે જ છે, જેવી પણ કહેવામાં આવે તેવી જ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—શુદ્ધચૈતન્યમાત્ર-વસ્તુપ્રકાશ નિર્વિકલ્પ એકરૂપ છે, તેનાં નામનો મહિમા કરવામાં આવે તો અનન્ત નામ કહીએ તેટલાં પણ ઘટે, વસ્તુ તો એકરૂપ છે. કેવો છે તે શુદ્ધસ્વરૂપ આત્મા? “ નિમૃતૈઃ સ્વયં આસ્વાદ્યમાનઃ ” નિશ્ચલ જ્ઞાની પુરુષો વડે પોતે સ્વયં અનુભવશીલ છે. ૪૮-૯૩.

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

દૂરં મૂરવિકલ્પજાલગહને ભ્રામ્યન્નિજૌઘાચ્ચ્યુતો
 દૂરાદેવ વિવેકનિમ્નગમનાન્નીતો નિજૌઘં બલાત્ ।
 વિજ્ઞાનૈકરસસ્તદેકરસિનામાત્માનમાત્મા હરન્
 આત્મન્યેવ સદા ગતાનુગતતામાયાત્યયં તોયવત્ ॥ ૪૯-૫૪ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ અયં આત્મા ગતાનુગતતાં આયાતિ તોયવત્ ” (અયં) દ્રવ્યરૂપ વિદ્યમાન છે એવો (આત્મા) આત્મા અર્થાત્ ચૈતન્યપદાર્થ (ગતાનુગતતામ્) સ્વરૂપથી નષ્ટ થયો હતો તે, પાછો તે સ્વરૂપને પ્રાપ્ત થયો

એવા ભાવને (આયાતિ) પામે છે. દષ્ટાન્ત—(તોષવત્) પાણીની માફક. શું કરતો થકો? “આત્માનમ્ આત્મનિ સદા આહરન્” પોતાને પોતામાં નિરન્તર અનુભવતો થકો. કેવો છે આત્મા? “તદેકરસિનામ્ વિજ્ઞાનૈકરસઃ” (તદેકરસિનામ્) અનુભવરસિક છે જે પુરુષો તેમને (વિજ્ઞાનેકરસઃ) જ્ઞાનગુણુ-આસ્વાદરૂપ છે. કેવો થયો છે? “નિજૌઘાત્ ચ્યુતઃ” (નિજૌઘાત્) જેમ પાણીનો શીત, સ્વચ્છ, દ્રવત્વ સ્વભાવ છે, તે સ્વભાવથી ક્યારેક ચ્યુત થાય છે, પોતાના સ્વભાવને છોડે છે, તેમ જીવદ્રવ્યનો સ્વભાવ કેવળજ્ઞાન, કેવળદર્શન, અતીન્દ્રિય સુખ ઇત્યાદિ અનંત ગુણુસ્વરૂપ છે, તેનાથી (ચ્યુતઃ) અનાદિ કાળથી બ્રહ્મ થયો છે, વિભાવરૂપ પરિણુમ્યો છે. બ્રહ્મપણું જે રીતે છે તે કહે છે—“દૂરં ભૂરિવિકલ્પજાલગહને બ્રામ્યન્” (દૂરં) અનાદિ કાળથી (ભૂરિ) અતિ બહુ છે (વિકલ્પ) કર્મજનિત જેટલા ભાવ તેમનામાં આત્મરૂપ સંસ્કારબુદ્ધિ, તેનો (જાલ) સમૂહ, તે જ છે (ગહને) અટવી-વન, તેમાં (બ્રામ્યન્) બ્રમણુ કરતો થકો. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેમ પાણી પોતાના સ્વાદથી બ્રહ્મ થયું થકું નાના વૃક્ષોરૂપે પરિણુમે છે તેમ જીવદ્રવ્ય પોતાના શુદ્ધસ્વરૂપથી બ્રહ્મ થયું થકું નાના પ્રકારના ચતુર્ગતિપર્યાયરૂપે પોતાને આસ્વાદે છે. થયો તો કેવો થયો? “બલાત્ નિજૌઘં નીતઃ” (બલાત્) બળબેરીથી (નિજૌઘં) પોતાની શુદ્ધસ્વરૂપલક્ષણુ નિષ્કર્મ અવસ્થા (નીતઃ) તે-રૂપ પરિણુમ્યો છે. આવો જે કારણથી થયો તે કહે છે—“દૂરાત્ એવ” અનંત કાળ ફરતાં પ્રાપ્ત થયો છે એવો જે “વિવેકનિમ્નગમનાત્” (વિવેક) શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ એવો જે (નિમ્નગમનાત્) નીચો માર્ગ, તે કારણથી જીવદ્રવ્યનું જેવું સ્વરૂપ હતું તેવું પ્રગટ થયું. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેવી રીતે પાણી પોતાના સ્વરૂપથી બ્રહ્મ થાય છે, કાળ નિમિત્ત પામી ફરીને જળરૂપ થાય છે. નીચા માર્ગથી ઢળતું થકું પુંજરૂપ પણુ થાય છે, તેવી રીતે જીવદ્રવ્ય અનાદિથી સ્વરૂપથી બ્રહ્મ છે, શુદ્ધસ્વરૂપલક્ષણુ સમ્યક્ત્વગુણુ પ્રગટ થતાં મુક્ત થાય છે. આવો દ્રવ્યનો પરિણામ છે. ૪૯-૯૪.

(અનુરૂપ)

વિકલ્પકઃ પરં કર્તા વિકલ્પઃ કર્મ કેવલમ્ ।

ન જાતુ કર્તૃકર્મત્વં સવિકલ્પસ્ય નશ્યતિ ॥ ૧૦-૧૫ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:— “સવિકલ્પસ્ય કર્તૃકર્મત્વં જાતુ ન નશ્યતિ” (સવિકલ્પસ્ય) કર્મજનિત છે જે અશુદ્ધ રાગાદિ ભાવ તેમને પોતારૂપ બાણે છે એવા મિથ્યાદષ્ટિ જીવને (કર્તૃકર્મત્વં) કર્તાપણું-કર્મપણું (જાતુ) સર્વ કાળ (ન નશ્યતિ) મટતું નથી, કારણ કે “પરં વિકલ્પકઃ કર્તા, કેવલમ્ વિકલ્પઃ કર્મ” (વિકલ્પકઃ) વિભાવ-મિથ્યાત્વ-પરિણામે પરિણમ્યો છે જે જીવ (પરં) તે જ માત્ર (કર્તા) જે ભાવરૂપ પરિણામે તેનો કર્તા અવશ્ય થાય છે; (વિકલ્પઃ) મિથ્યાત્વ-રાગાદિરૂપ અશુદ્ધ ચેતનપરિણામ (કેવલમ્) તે જ માત્ર (કર્મ) જીવનું કાર્ય બાણવું. ભાવાર્થ આમ છે—કોઈ એમ માનશે કે જીવદ્રવ્ય સદાય અકર્તા છે; તેનું આમ સમાધાન છે કે જેટલો કાળ જીવનો સમ્યક્ત્વગુણ પ્રગટ થતો નથી તેટલો કાળ જીવ મિથ્યાદષ્ટિ છે; મિથ્યાદષ્ટિ હોય તો અશુદ્ધ પરિણામનો કર્તા થાય છે, પરંતુ બ્યારે સમ્યક્ત્વગુણ પ્રગટ થાય છે ત્યારે અશુદ્ધ પરિણામ મટે છે, ત્યારે અશુદ્ધ પરિણામનો કર્તા થતો નથી. ૫૦-૬૫.

(સ્થોક્તા)

યઃ કરોતિ સ કરોતિ કેવલં
 યસ્તુ વેત્તિ સ તુ વેત્તિ કેવલમ્ ।
 યઃ કરોતિ ન હિ વેત્તિ સ ક્વચિત્
 યસ્તુ વેત્તિ ન કરોતિ સ ક્વચિત્ ॥ ૫૧-૯૬ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—આ અવસરે, સમ્યક્દષ્ટિ જીવનો અને મિથ્યાદષ્ટિ જીવનો પરિણામભેદ ઘણો છે તે કહે છે—“યઃ કરોતિ સઃ કેવલં કરોતિ” (યઃ) જે કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ જીવ (કરોતિ) મિથ્યાત્વ-રાગાદિ પરિણામ-રૂપ પરિણામે છે (સઃ કેવલં કરોતિ) તે તેવા જ પરિણામનો કર્તા થાય છે; “તુ યઃ વેત્તિ” જે કોઈ સમ્યક્દષ્ટિ જીવ શુદ્ધસ્વરૂપના અનુભવરૂપ પરિણામે છે “સઃ કેવલમ્ વેત્તિ” તે જીવ તે જ્ઞાનપરિણામરૂપ છે, તેથી કેવળ જ્ઞાતા છે, કર્તા નથી. “યઃ કરોતિ સઃ ક્વચિત્ ન વેત્તિ” જે કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ જીવ મિથ્યાત્વ-રાગાદિરૂપ પરિણામે છે તે શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવનશીલ એક જ કાળે તે નથી હોતો; “યઃ તુ વેત્તિ સઃ ક્વચિત્ ન કરોતિ” જે કોઈ સમ્યક્દષ્ટિ

જીવ શુદ્ધસ્વરૂપને અનુભવે છે તે જીવ મિથ્યાત્વ-રાગાદિ ભાવનો પરિણુમન-શીલ નથી હોતો. ભાવાર્થ આમ છે કે—સમ્યક્ત્વ અને મિથ્યાત્વના પરિણામ પરસ્પર વિરુદ્ધ છે. જેમ સૂર્યનો પ્રકાશ હોતાં અંધકાર હોતો નથી, અંધકાર હોતાં પ્રકાશ હોતો નથી, તેમ સમ્યક્ત્વના પરિણામ હોતાં મિથ્યાત્વપરિણુમન હોતું નથી. તેથી એક કાળે એક પરિણામરૂપે જીવદ્રવ્ય પરિણુમે છે, તે પરિણામનું તે કર્તા હોય છે. માટે મિથ્યાદષ્ટિ જીવ કર્મનો કર્તા, સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ કર્મનો અકર્તા—એવો સિદ્ધાન્ત સિદ્ધ થયો. ૫૧-૯૬.

(ધ-દ્રવ્ય)

**જ્ઞપ્તિઃ કરોતૌ ન હિ માસતેઽન્તઃ
જ્ઞપ્તૌ કરોતિશ્ચ ન માસતેઽન્તઃ ।
જ્ઞપ્તિઃ કરોતિશ્ચ તતો વિભિન્ને
જ્ઞાતા ન કર્તેતિ તતઃ સ્થિતં ચ ॥ ૫૨-૯૭ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“અન્તઃ” સૂક્ષ્મ દ્રવ્યસ્વરૂપ દષ્ટિથી “જ્ઞપ્તિઃ કરોતૌ ન હિ માસતે” (જ્ઞપ્તિઃ) જ્ઞાનગુણ અને (કરોતૌ) મિથ્યાત્વ-રાગાદિરૂપ ચીકાશ એમનામાં (ન હિ માસતે) એકત્વપાણું નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—સંસાર-અવસ્થા(રૂપ) મિથ્યાદષ્ટિ જીવને જ્ઞાનગુણ પણ છે અને રાગાદિ ચીકાશ પણ છે; કર્મખંધ થાય છે તે રાગાદિ ચીકાશથી થાય છે, જ્ઞાનગુણના પરિણુમનથી થતો નથી; એવું વસ્તુનું સ્વરૂપ છે. તથા “જ્ઞપ્તૌ કરોતિઃ અન્તઃ ન માસતે” (જ્ઞપ્તૌ) જ્ઞાનગુણને વિષે (કરોતિઃ) અશુદ્ધ રાગાદિ પરિણુમનનું (અન્તઃ ન માસતે) અંતરંગમાં એકત્વપાણું નથી. “તતઃ જ્ઞપ્તિઃ કરોતિઃ ચ વિભિન્ને” (તતઃ) તે કારણથી (જ્ઞપ્તિઃ) જ્ઞાનગુણ અને (કરોતિઃ) અશુદ્ધપાણું (વિભિન્ને) ભિન્ન ભિન્ન છે, એકરૂપ તો નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—જ્ઞાનગુણ અને અશુદ્ધપાણું, દેખતાં તો મળેલાં જેવાં દેખાય છે, પરંતુ સ્વરૂપથી ભિન્ન ભિન્ન છે. વિવરણ—જાણપણામાત્ર જ્ઞાનગુણ છે, તેમાં ગભિત એ જ દેખાય છે; ચીકાશ તે રાગાદિ છે, તેથી અશુદ્ધપાણું કહેવાય છે. “તતઃ સ્થિતં જ્ઞાતા ન કર્તા” (તતઃ) તે કારણથી (સ્થિતં) આવો સિદ્ધાન્ત નિષ્પન્ન થયો—(જ્ઞાતા) સમ્યગ્દષ્ટિ પુરુષ (ન કર્તા) રાગાદિ

અશુદ્ધ પરિણામનો કર્તા હોતો નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—દ્રવ્યના સ્વભાવથી જ્ઞાનગુણ કર્તા નથી, અશુદ્ધપાણું કર્તા છે; પરંતુ સમ્યગ્દષ્ટિને અશુદ્ધપાણું નથી, તેથી સમ્યગ્દષ્ટિ કર્તા નથી. પર-૯૭.

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

**કર્તા કર્મણિ નાસ્તિ નાસ્તિ નિયતં કર્માપિ તત્કર્તરિ
દ્વન્દ્વં વિપ્રતિષિદ્યતે યદિ તદા કા કર્તૃકર્મસ્થિતિઃ ।
જ્ઞાતા જ્ઞાતરિ કર્મ કર્મણિ સદા વ્યક્તેતિ વસ્તુસ્થિતિ-
નેપથ્યે વત નાનટીતિ રમસા મોહસ્તથાપ્યેષ કિમ્ ॥ ૫૩-૯૮ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“કર્તા કર્મણિ નિયતં નાસ્તિ” (કર્તા) મિથ્યાત્વ-રગાદિ અશુદ્ધપરિણામપરિણત જીવ (કર્મણિ) જ્ઞાનાવરણાદિ પુદ્ગલ-પિંડમાં (નિયતં) નિશ્ચયથી (નાસ્તિ) નથી અર્થાત્ એ ખંનેમાં એકદ્રવ્યપાણું નથી; “તત્ કર્મ અપિ કર્તરિ નાસ્તિ” (તત્ કર્મ અપિ) તે જ્ઞાનાવરણાદિ પુદ્ગલપિંડ પાણું (કર્તરિ) અશુદ્ધભાવપરિણત મિથ્યાદષ્ટિ જીવમાં (નાસ્તિ) નથી અર્થાત્ એ ખંનેમાં એકદ્રવ્યપાણું નથી. “યદિ દ્વન્દ્વં વિપ્રતિષિદ્યતે તદા કર્તૃકર્મસ્થિતિઃ કા” (યદિ) જો (દ્વન્દ્વં) જીવદ્રવ્ય અને પુદ્ગલદ્રવ્યના એકત્વ-પાણુનો (વિપ્રતિષિદ્યતે) નિષેધ કર્યો છે (તદા) તો (કર્તૃકર્મસ્થિતિઃ કા) ‘જીવ કર્તા અને જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મ’ એવી વ્યવસ્થા ક્યાંથી ઘટે? અર્થાત્ ન ઘટે. “જ્ઞાતા જ્ઞાતરિ” જીવદ્રવ્ય પોતાના દ્રવ્ય સાથે એકત્વપણે છે; “સદા” ખંધાય કાળે આવું વસ્તુનું સ્વરૂપ છે; “કર્મ કર્મણિ” જ્ઞાનાવરણાદિ પુદ્ગલ-પિંડ પોતાના પુદ્ગલપિંડરૂપ છે—“ઈતિ વસ્તુસ્થિતિઃ વ્યક્તા” (ઈતિ) આ રૂપે (વસ્તુસ્થિતિઃ) દ્રવ્યનું સ્વરૂપ (વ્યક્તા) અનાદિનિધનપણે પ્રગટ છે. “તથાપિ ણ્ણઃ મોહઃ નેપથ્યે વત કથં રમસા નાનટીતિ” (તથાપિ) વસ્તુનું સ્વરૂપ તો આવું છે, જેવું કહ્યું તેવું, તોપણ (ણ્ણઃ મોહઃ) આ છે જે જીવદ્રવ્ય-પુદ્ગલ-દ્રવ્યના એકત્વરૂપ બુદ્ધિ તે (નેપથ્યે) મિથ્યામાર્ગમાં, (વત) આ વાતનો અર્થબો છે કે, (રમસા) નિરન્તર (કથં નાનટીતિ) કેમ પ્રવર્તે છે—આ પ્રકારે વાતનો વિચાર કેમ છે? ભાવાર્થ આમ છે કે—જીવદ્રવ્ય અને પુદ્ગલદ્રવ્ય

ભિન્ન ભિન્ન છે, મિથ્યાત્વરૂપ પરિણુમેલો જીવ એકરૂપ જાણે છે તેનો ઘણો અચંબો છે. ૫૩-૬૮.

હવે મિથ્યાદષ્ટિ એકરૂપ જાણો તોપણ જીવ-પુદ્ગલ ભિન્ન ભિન્ન છે એમ કહે છે:—

(મંદાકાન્તા)

कर्ता कर्ता भवति न यथा कर्म कर्मापि नैव ।
ज्ञानं ज्ञानं भवति च यथा पुद्गलः पुद्गलोऽपि ।
ज्ञानज्योतिर्ज्वलितमचलं व्यक्तमन्तस्तथोच्चै-
श्चिच्छक्तीनां निकरभस्तोऽत्यन्तगम्भीरमेतत् ॥ ૫૪-૯૯ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ एतत् ज्ञानज्योतिः तथा ज्वलितम् ” (एतत् ज्ञानज्योतिः) विद्यमान शुद्धचैतन्यप्रकाश (तथा ज्वलितम्) जेवો હતો તેવો પ્રગટ થયો. કેવો છે ? “ अचलं ” स्वરूपથી ચલાયમાન થતો નથી. વળી કેવો છે ? “ अन्तः व्यक्तम् ” અસંખ્યાત પ્રદેશોમાં પ્રગટ છે. વળી કેવો છે ? “ उच्चैः अत्यन्तगम्भीरम् ” અત્યન્ત અત્યન્ત ગંભીર છે અર્થાત્ અનન્તથી અનન્ત શક્તિએ ઊભરાજમાન છે. શાથી ગંભીર છે ? “ चिच्छक्तीनां निकरभरतः ” (चित्त-शक्तीनां) જ્ઞાનગુણના જેટલા નિરંશ ભેદ-ભાગ તેમના (निकरभरतः) અનન્તાનન્ત સમૂહ હોય છે, તેમનાથી અત્યન્ત ગંભીર છે. હવે જ્ઞાનગુણનો પ્રકાશ થતાં જે કાંઈ ક્ષણસિદ્ધિ છે તે કહે છે—“ यथा कर्ता कर्ता न भवति ” (यथा) જ્ઞાનગુણ એવી રીતે પ્રગટ થયો કે, (कर्ता) અજ્ઞાનપણા સહિત જીવ મિથ્યાત્વપરિણામનો કર્તા થતો હતો તે તો (कर्ता न भवति) જ્ઞાનપ્રકાશ થતાં અજ્ઞાનભાવનો કર્તા થતો નથી, “ कर्म अपि कर्म एव न ” (कर्म अपि) મિથ્યાત્વ-રાગાદિ-વિભાવ કર્મ પણ (कर्म एव न भवति) રાગાદિરૂપ થતું નથી; “ यथा च ” અને વળી “ ज्ञानं ज्ञानं भवति ” જે શક્તિ વિભાવપરિણુમનરૂપ પરિણુમી હતી તે જ પાછી પોતાના સ્વભાવરૂપ થઈ, “ यथा पुद्गलः अपि पुद्गलः ” (यथा पुद्गलः अपि) અને જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મરૂપ પરિણુમ્યું હતું જે પુદ્ગલદ્રવ્ય તે જ (पुद्गलः) કર્મપર્યાય છોડીને પુદ્ગલદ્રવ્ય થયું. ૫૪-૬૮.

—૪—

પુણ્ય-પાપ અધિકાર

(દ્રુતવિલંબિત)

તદથ કર્મ શુભાશુભમેદતો
દ્વિતયતાં ગતમૈક્યમુપાનયન્ ।
ગ્લપિતનિર્ભરમોહરજા અયં
સ્વયમુદેત્યવબોધસુધાપ્લવઃ ॥ ૧-૧૦૦ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“અયં અવબોધસુધાપ્લવઃ સ્વયમ્ ઉદેતિ”
(અયં) વિદ્યમાન (અવબોધ) શુદ્ધજ્ઞાનપ્રકાશ, તે જ છે (સુધાપ્લવઃ) ચંદ્રમા, તે
(સ્વયમ્ ઉદેતિ) જોવો છે તેવો પોતાના તેજઃપુંજ વડે પ્રગટ થાય છે. કેવો છે ?
“ગ્લપિતનિર્ભરમોહરજા” (ગ્લપિત) દૂર કર્યો છે (નિર્ભર) અતિશય ગાઢ
(મોહરજા) મિથ્યાત્વ-અધિકાર જેણે એવો છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—
ચંદ્રમાનો ઉદય થતાં અધિકાર મટે છે, શુદ્ધજ્ઞાનપ્રકાશ થતાં મિથ્યાત્વ-
પરિણમન મટે છે. શું કરતો થકો જ્ઞાનચંદ્રમા ઉદય પામે છે ? “અથ તત્
કર્મ એકયં ઉપાનયન્” (અથ) અહીંથી શરૂ કરીને (તત્ કર્મ) રાગાદિ અશુદ્ધ-
ચેતનાપરિણામરૂપ અથવા જ્ઞાનાવરણાદિ પુદ્ગલપિંડરૂપ કર્મ, તેમનું (એકયમ્
ઉપાનયન્) એકત્વપાણું સાધતો થકો. કેવું છે કર્મ ? “દ્વિતયતાં ગતમ્”
બે-પાણું કરે છે. કેવું બે-પાણું ? “શુભાશુભમેદતઃ” (શુભ) ભલું (અશુભ)
ખૂરું એવો (મેદતઃ) ભેદ કરે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ
જીવનો અભિપ્રાય એવો છે કે દયા, વ્રત, તપ, શીલ, સંયમ આદિથી માંડીને
જેટલી છે શુભ ક્રિયા અને શુભ ક્રિયાને અનુસાર છે તે-રૂપ જે શુભોપયોગ-
પરિણામ તથા તે પરિણામોના નિમિત્તથી બંધાય છે જે શાતાકર્મ-આદિથી
માંડીને પુણ્યરૂપ પુદ્ગલપિંડ, તે ભલાં છે, જીવને સુખકારી છે; હિંસા-વિપય-
કપાયરૂપ જેટલી છે ક્રિયા, તે ક્રિયાને અનુસાર અશુભોપયોગરૂપ સંકલેશ-

પરિણામ, તે પરિણામોના નિમિત્તથી થાય છે જે અશાતાકર્મ-આદિથી માંડીને પાપબંધરૂપ પુણ્યલક્ષિણ, તે ખૂરાં છે, જીવને દુઃખકર્તા છે. આવું કોઈ જીવ માને છે તેના પ્રતિ સમાધાન આમ છે કે—જેમ અશુભકર્મ જીવને દુઃખ કરે છે તેમ શુભકર્મ પણ જીવને દુઃખ કરે છે. કર્મમાં તો ભલું કોઈ નથી, પોતાના મોહને લઈને મિથ્યાદષ્ટિ જીવ કર્મને ભલું કરીને માને છે. આવી ભેદપ્રતીતિ શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ થયો ત્યારથી હોય છે. ૧-૧૦૦.
એમ જે કહ્યું કે કર્મ એકરૂપ છે, તેના પ્રતિ દષ્ટાંત કહે છે—

(મંદાકાંતા)

**एको दूरत्यजति मदिशं ब्राह्मणत्वाभिमाना-
दन्यः शूद्रः स्वयमहमिति स्माति नित्यं तयैव ।
द्वावप्येतौ युगपदुदराभिर्गतौ शूद्रिकायाः
शूद्रौ साक्षादपि च चरतो जातिभेदभ्रमेण ॥ २-१०१ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ દ્વૌ અપિ ઇતૌ સાક્ષાત્ શૂદ્રૌ ” (દ્વૌ અપિ) વિદ્યમાન બંને (ઇતૌ) એવા છે—(સાક્ષાત્) નિઃસંદેહપણે (શૂદ્રૌ) બંને ચંડાળ છે. શાથી? “ શૂદ્રિકાયાઃ ઉદરાત્ યુગપત્ નિર્ગતૌ ” કારણુ કે (શૂદ્રિકાયાઃ ઉદરાત્) ચંડાલણીના પેટથી (યુગપત્ નિર્ગતૌ) એકીસાથે જન્મ્યા છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—કોઈ ચંડાલણીએ યુગલ બે પુત્ર એકીસાથે જણ્યા; કર્મોના યોગથી એક પુત્ર બ્રાહ્મણનો પ્રતિપાલિત થયો, તે તો બ્રાહ્મણની ક્રિયા કરવા લાગ્યો; બીજો પુત્ર ચંડાલણીનો પ્રતિપાલિત થયો, તે તો ચંડાળની ક્રિયા કરવા લાગ્યો. હવે જે બંનેના વંશની ઉત્પત્તિ વિચારીએ તો બંને ચંડાળ છે. તેવી રીતે કોઈ જીવો દયા, મત, શીલ, સંયમમાં મગ્ન છે, તેમને શુભકર્મબંધ પણુ થાય છે; કોઈ જીવો હિંસા-વિષય-કષાયમાં મગ્ન છે, તેમને પાપબંધ પણુ થાય છે. તે બંને પોતપોતાની ક્રિયામાં મગ્ન છે, મિથ્યા દષ્ટિથી એમ માને છે કે શુભકર્મ ભલું, અશુભકર્મ ખૂરું; તેથી આવા બંને જીવો મિથ્યાદષ્ટિ છે, બંને જીવો કર્મબંધકરણુશીલ છે. કેવા છે તેઓ? “ અથ ચ જાતિભેદભ્રમેણ ચરતઃ ” (અથ ચ) બંને ચંડાળ છે તોપણુ (જાતિભેદ) જાતિભેદ અર્થાત્ બ્રાહ્મણ-શૂદ્ર એવા વર્ણભેદ તે-રૂપ છે (ભ્રમેણ)

ભ્રમ અર્થાત્ પરમાર્થશૂન્ય અભિમાનમાત્ર, તે-રૂપે (ચરતઃ) પ્રવર્તે છે. કેવો છે જાતિલેહભ્રમ? “એકઃ મદિરાં દૂરાત્ ત્યજતિ” (એકઃ) ચંડાલાણીના પેટે ઊપજ્યો છે પરંતુ પ્રતિપાલિત બ્રાહ્મણના ઘરે થયો છે એવો જો છે તે (મદિરાં) સુરાપાનનો (દૂરાત્ ત્યજતિ) અત્યંત ત્યાગ કરે છે, અડતો પણ નથી, નામ પણ લેતો નથી,—એવો વિરક્ત છે. શા કારણથી? “બ્રાહ્મણ-ત્વામિમાનાત્” (બ્રાહ્મણત્વ) ‘હું બ્રાહ્મણ’ એવો સંસ્કાર, તેના (અભિમાનાત્) પક્ષપાતથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—શૂદ્રાણીના પેટે ઊપજ્યો છું એવા મર્મને જાણતો નથી, હું બ્રાહ્મણ, મારા કુળમાં મદિરા નિષિદ્ધ છે’ એમ જાણીને મદિરા છોડી છે તે પણ વિચારતાં ચંડાળ છે; તેવી રીતે કોઈ જીવ શુભોપ-યોગી થતો થકો—યતિક્રિયામાં મગ્ન થતો થકો—શુદ્ધોપયોગને જાણતો નથી, કેવળ યતિક્રિયામાત્ર મગ્ન છે, તે જીવ એવું માને છે કે ‘હું તો સુનીશ્ચર, અમને વિષયકપાયસામગ્રી નિષિદ્ધ છે’ એમ જાણીને વિષયકપાય-સામગ્રીને છોડે છે, પોતાને ધન્યપણું માને છે, મોક્ષમાર્ગ માને છે, પરંતુ વિચાર કરતાં એવો જીવ મિથ્યાદષ્ટિ છે, કર્મબંધને કરે છે, કાંઈ ભલાપણું તો નથી. “અન્યઃ તયા એવ નિત્યં સ્નાતિ” (અન્યઃ) શૂદ્રાણીના પેટે ઊપજ્યો છે, શૂદ્રનો પ્રતિપાલિત થયો છે, એવો જીવ (તયા) મદિરાથી (એવ) અવશ્ય-મેવ (નિત્યં સ્નાતિ) નિત્ય સ્નાન કરે છે અર્થાત્ તેને અતિ મગ્નપણે પીએ છે. શું જાણીને પીએ છે? “સ્વયં શૂદ્રઃ ઇતિ” ‘હું શૂદ્ર, અમારા કુળમાં મદિરા યોગ્ય છે’ એવું જાણીને. આવો જીવ, વિચાર કરતાં, ચંડાળ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ જીવ અશુભોપયોગી છે, ગૃહસ્થક્રિયામાં રત છે—‘અમે ગૃહસ્થ, મને વિષય-કપાય ક્રિયા યોગ્ય છે’ એવું જાણીને વિષય-કપાય સેવે છે તે જીવ પણ મિથ્યાદષ્ટિ છે, કર્મબંધ કરે છે, કેમ કે કર્મ-જનિત પર્યાયમાત્રને પોતારૂપ જાણે છે, જીવના શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ નથી. ૨-૧૦૧.

(ઉપજાતિ)

**हेतुस्वभावानुभवाश्रयाणां
सदाप्यभेदान्न हि कर्मभेदः ।
तद्बन्धमार्गाश्रितमेकमिष्टं
स्वयं समस्तं खलु बन्धहेतुः ॥ ३-१०२ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—અહીં કોઈ મતાંતરરૂપ થઈને આશંકા કરે છે—એમ કહે છે કે કર્મભેદ છે: કોઈ કર્મ શુભ છે, કોઈ કર્મ અશુભ છે. શા કારણથી? હેતુભેદ છે, સ્વભાવભેદ છે, અનુભવભેદ છે, આશ્રય ભિન્ન છે;—આ ચાર ભેદોના કારણે કર્મભેદ છે. ત્યાં હેતુનો અર્થાત્ કારણનો ભેદ છે. વિવરણ—સંકલેશપરિણામથી અશુભકર્મ બંધાય છે, વિશુદ્ધપરિણામથી શુભબંધ થાય છે. સ્વભાવભેદ અર્થાત્ પ્રકૃતિભેદ છે. વિવરણ—અશુભકર્મ-સંબંધી પ્રકૃતિ ભિન્ન છે—પુદ્ગલકર્મવર્ગણા ભિન્ન છે; શુભકર્મસંબંધી પ્રકૃતિ ભિન્ન છે—પુદ્ગલકર્મવર્ગણા પણ ભિન્ન છે. અનુભવ અર્થાત્ કર્મનો રસ, તેનો પણ ભેદ છે. વિવરણ—અશુભકર્મના ઉદયે જીવ નારકી થાય છે અથવા તિર્યંચ થાય છે અથવા હીન મનુષ્ય થાય છે, ત્યાં અનિષ્ટ વિષય-સંયોગરૂપ દુઃખને પામે છે; અશુભ કર્મનો સ્વાદ એવો છે. શુભ કર્મના ઉદયે જીવ દેવ થાય છે અથવા ઉત્તમ મનુષ્ય થાય છે, ત્યાં ઇષ્ટ વિષયસંયોગ-રૂપ સુખને પામે છે; શુભકર્મનો સ્વાદ એવો છે. તેથી સ્વાદભેદ પણ છે. આશ્રય અર્થાત્ ફળની નિષ્પત્તિ એવો પણ ભેદ છે. વિવરણ—અશુભકર્મના ઉદયે હીણો પર્યાય થાય છે, ત્યાં અધિક સંકલેશ થાય છે, તેનાથી સંસારની પરિપાટી થાય છે; શુભકર્મના ઉદયે ઉત્તમ પર્યાય થાય છે, ત્યાં ધર્મની સામગ્રી મળે છે, તે ધર્મની સામગ્રીથી જીવ મોક્ષ જાય છે, તેથી મોક્ષની પરિપાટી શુભકર્મ છે. —આવું કોઈ મિથ્યાવાદી માને છે. તેના પ્રતિ ઉત્તર આમ છે કે—“ કર્મભેદ: ન હિ ” કોઈ કર્મ શુભરૂપ, કોઈ કર્મ અશુભરૂપ —એવો ભેદ તો નથી. શા કારણથી? “ હેતુસ્વમાવાનુમવાશ્રયાણાં સદા અપિ અભેદાત્ ” (હેતુ) કર્મબંધનાં કારણ વિશુદ્ધપરિણામ-સંકલેશપરિણામ એવા બંને પરિણામ અશુદ્ધરૂપ છે, અજ્ઞાનરૂપ છે; તેથી કારણભેદ પણ નથી, કારણ એક જ છે. (સ્વભાવ) શુભકર્મ-અશુભકર્મ એવાં બંને કર્મ પુદ્ગલ-પિંડરૂપ છે, તેથી એક જ સ્વભાવ છે, સ્વભાવભેદ તો નથી. (અનુભવ) રસ તે પણ એક જ છે, રસભેદ તો નથી. વિવરણ—શુભકર્મના ઉદયે જીવ બંધાયો છે, સુખી છે; અશુભકર્મના ઉદયે જીવ બંધાયો છે, દુઃખી છે; વિશેષ તો કાંઈ નથી. (આશ્રય) ફળની નિષ્પત્તિ, તે પણ એક જ છે, વિશેષ તો કાંઈ નથી. વિવરણ—શુભકર્મના ઉદયે સંસાર, તેવી જ રીતે અશુભ-કર્મના ઉદયે સંસાર; વિશેષ તો કાંઈ નથી. આથી એવો અર્થ નિશ્ચિત થયો કે કોઈ કર્મ ભલું, કોઈ કર્મ ખૂરું એમ તો નથી, બધુંય કર્મ

દુઃખરૂપ છે. “ તત્ એકમ્ બન્ધમાર્ગાશ્રિતમ્ ઇષ્ટં ” (તત્) કર્મ (એકમ્) નિઃસંદેહ-પણે (બન્ધમાર્ગાશ્રિતમ્) બંધને કરે છે, (ઇષ્ટં) ગણધરદેવે એવું માન્યું છે. શા કારણથી? કારણ કે “ સ્વલ્લ સમસ્તં સ્વયં બન્ધહેતુઃ ” (સ્વલ્લ) નિશ્ચયથી (સમસ્તં) સર્વ કર્મજાતિ (સ્વયં બન્ધહેતુઃ) પોતે પણ બંધરૂપ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—પોતે મુક્તસ્વરૂપ હોય તો કદાચિત્ મુક્તિને કરે; કર્મજાતિ પોતે સ્વયં બંધપર્યાયરૂપ પુદ્ગલપિંડપણે બંધાયેલી છે, તે મુક્તિ કઈ રીતે કરશે? તેથી કર્મ સર્વથા બંધમાર્ગ છે. ૩-૧૦૨.

(સ્વાગતા)

**કર્મ સર્વમપિ સર્વવિદો યદ્
બન્ધસાધનમુશન્ત્યવિશેષાત્ ।
તેન સર્વમપિ તત્પ્રતિષિદ્ધં
જ્ઞાનમેવ વિહિતં શિવહેતુઃ ॥ ૪-૧૦૩ ॥**

બંધાન્વય સહિત અર્થઃ— “ યત્ સર્વવિદઃ સર્વમ્ અપિ કર્મ અવિશેષાત્ બન્ધસાધનમ્ ઉશન્તિ ” (યત્) જે કારણથી (સર્વવિદઃ) સર્વજ્ઞ વીતરાગ, (સર્વમ્ અપિ કર્મ) જેટલી શુભરૂપ વ્રત-સંયમ-તપ-શીલ-ઉપવાસ ઇત્યાદિ ક્રિયા અથવા વિષય-કષાય-અસંયમ ઇત્યાદિ ક્રિયા તેને (અવિશેષાત્) એકસરખી દૃષ્ટિથી (બન્ધસાધનમ્ ઉશન્તિ) બંધનું કારણ કહે છે, [ભાવાર્થ આમ છે કે—જેવી રીતે જીવને અશુભ ક્રિયા કરતાં બંધ થાય છે તેવી જ રીતે શુભ ક્રિયા કરતાં જીવને બંધ થાય છે, બંધનમાં તો વિશેષ કાંઈ નથી;] “ તેન તત્ સર્વમ્ અપિ પ્રતિષિદ્ધં ” (તેન) તે કારણથી (તત્) કર્મ (સર્વમ્ અપિ) શુભરૂપ અથવા અશુભરૂપ (પ્રતિષિદ્ધં) નિષિદ્ધ કર્યું અર્થાત્ કોઈ મિથ્યાદૃષ્ટિ જીવ શુભ ક્રિયાને મોક્ષમાર્ગ જાણીને પક્ષ કરે છે તેનો નિષેધ કર્યો; એવો ભાવ સ્થાપિત કર્યો કે મોક્ષમાર્ગ કોઈ કર્મ નથી. “ એવ જ્ઞાનમ્ શિવહેતુઃ વિહિતં ” (એવ) નિશ્ચયથી (જ્ઞાનમ્) શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવ (શિવહેતુઃ) મોક્ષમાર્ગ છે, (વિહિતં) અનાદિ પરંપરારૂપ એવો ઉપદેશ છે. ૪-૧૦૩.

(શિખરિણી)

નિષિદ્ધે સર્વસ્મિન્ સુકૃતદુરિતે કર્મણિ કિલ
 પ્રવૃત્તે નૈષ્કર્મ્યે ન સ્વલુ મુનયઃ સન્ત્યશરણાઃ ।
 તદા જ્ઞાને જ્ઞાનં પ્રતિચરિતમેષાં હિ શરણં
 સ્વયં વિન્દન્ત્યેતે પરમમૃતં તત્ર નિરતાઃ ॥ ૫-૧૦૪ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—અહીં કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે શુભ ક્રિયા તથા અશુભ ક્રિયા સર્વ નિષિદ્ધ કરી, તો મુનીશ્વર કોને અવલંબે છે? તેનું આમ સમાધાન કરવામાં આવે છે—“સર્વસ્મિન્ સુકૃતદુરિતે કર્મણિ નિષિદ્ધે” (સર્વસ્મિન્) આમૂલાત્ર અર્થાત્ સમગ્ર (સુકૃત) તત-સંયમ-તપરૂપ ક્રિયા અથવા શુભોપયોગરૂપ પરિણામ, (દુરિતે) વિષય-કષાયરૂપ ક્રિયા અથવા અશુભોપ-યોગરૂપ સંકલેશ પરિણામ—એવાં (કર્મણિ) કાર્યરૂપ (નિષિદ્ધે) મોક્ષમાર્ગ નથી એવું માનતા થકા, “કિલ નૈષ્કર્મ્યે પ્રવૃત્તે” (કિલ) નિશ્ચયથી (નૈષ્કર્મ્યે) સૂક્ષ્મ-સ્થૂલરૂપ અંતર્બદ્ધ-બહિર્બદ્ધરૂપ સમસ્ત વિકલ્પોથી રહિત નિર્વિકલ્પ શુદ્ધ ચૈતન્યમાત્રપ્રકાશરૂપ વસ્તુ મોક્ષમાર્ગ છે એવું—(પ્રવૃત્તે) એકરૂપ એવો જ છે એવું—નિશ્ચયથી ઠરાવતા થકા, “સ્વલુ મુનયઃ અશરણાઃ ન સન્તિ” (સ્વલુ) ખરેખર, (મુનયઃ) સંસાર-શરીર-લોગથી વિરક્તા થઈ ધારણુ કર્યું છે યતિપણું જેમણે તેઓ (અશરણાઃ ન સન્તિ) આલંબન વિના શૂન્યમન એવા તો નથી. તો કેવા છે? “તદા હિ ણાં જ્ઞાનં સ્વયં શરણં” (તદા) જે કાળે એવી પ્રતીતિ આવે છે કે અશુભ ક્રિયા મોક્ષમાર્ગ નથી, શુભ ક્રિયા પણ મોક્ષમાર્ગ નથી, તે કાળે (હિ) નિશ્ચયથી (ણાં) મુનીશ્વરોને (જ્ઞાનં સ્વયં શરણં) જ્ઞાન અર્થાત્ શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ સહજ જ આલંબન છે. કેવું છે જ્ઞાન? “જ્ઞાને પ્રતિચરિતમ્” જે બાહ્યરૂપ પરિણુમ્યું હતું તે જ પોતાના શુદ્ધસ્વરૂપે પરિણુમ્યું છે. શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ થતાં કાંઈ વિશેષ પણ છે. તે કહે છે—“એતે તત્ર નિરતાઃ પરમમ્ અમૃતં વિન્દન્તિ” (એતે) વિદ્યમાન જે સમ્યગ્દષ્ટિ મુનીશ્વર (તત્ર) શુદ્ધસ્વરૂપના અનુભવમાં (નિરતાઃ) મગ્ન છે તે (પરમમ્ અમૃતં) સર્વોત્કૃષ્ટ અતીન્દ્રિય સુખને (વિન્દન્તિ) આસ્વાદે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે શુભ-અશુભ ક્રિયામાં મગ્ન થતાં જીવ વિકલ્પી છે, તેથી દુઃખી છે;

ક્રિયાસંસ્કાર છૂટીને શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ થતાં જીવ નિર્વિકલ્પ છે, તેથી સુખી છે. ૫-૧૦૪.

(શિખરિણી)

યદેતદ્ જ્ઞાનાત્મા ધ્રુવમચલમાભાતિ ભવનં
શિવસ્યાયં હેતુઃ સ્વયમપિ યતસ્તચ્છિવ્વ ઇતિ ।
અતોઽન્યદ્બન્ધસ્ય સ્વયમપિ યતો બન્ધ ઇતિ તત્
તતો જ્ઞાનાત્મત્વં ભવનમનુભૂતિર્હિ વિહિતમ્ ॥ ૬-૧૦૫ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“યત્ એતત્ જ્ઞાનાત્મા ભવનમ્ ધ્રુવમ્ અચલમ્ આભાતિ અયં શિવસ્ય હેતુઃ” (યત્ એતત્) જે કોઈ (જ્ઞાનાત્મા) ચેતનાલક્ષણ એવી (ભવનમ્) સત્ત્વસ્વરૂપ વસ્તુ (ધ્રુવમ્ અચલમ્) નિશ્ચયથી સ્થિર થઈને (આભાતિ) પ્રત્યક્ષપણે સ્વરૂપની આસ્વાદક કહી છે (અયં) એ જ (શિવસ્ય હેતુઃ) મોક્ષનો માર્ગ છે. શા કારણથી? “યતઃ સ્વયમ્ અપિ તત્ શિવઃ ઇતિ” (યતઃ) કારણ કે (સ્વયમ્ અપિ) પોતે પણ (તત્ શિવઃ ઇતિ) મોક્ષરૂપ છે. ભાવાર્થ આમ છે—જીવનું સ્વરૂપ સદા કર્મથી સુક્રા છે; તેને અનુભવતાં મોક્ષ થાય છે એમ ઘટે છે, વિરુદ્ધ તો નથી. “અતઃ અન્યત્ બન્ધસ્ય હેતુઃ” (અતઃ) શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ મોક્ષમાર્ગ છે, એ વિના (અન્યત્) જે કોઈ છે શુભ ક્રિયારૂપ, અશુભ ક્રિયારૂપ અનેક પ્રકાર (બન્ધસ્ય હેતુઃ) તે બધો બંધનો માર્ગ છે; “યતઃ સ્વયમ્ અપિ બન્ધઃ ઇતિ” (યતઃ) કારણ કે (સ્વયમ્ અપિ) પોતે પણ (બન્ધઃ ઇતિ) બંધાય બંધરૂપ છે. “તતઃ તત્ જ્ઞાનાત્મા સ્વં ભવનમ્ વિહિતં હિ અનુભૂતિઃ” (તતઃ) તે કારણથી (તત્) પૂર્વોક્ત (જ્ઞાનાત્મા) ચેતનાલક્ષણ એવું છે (સ્વં ભવનમ્) પોતાના જીવનું સત્ત્વ તે (વિહિતમ્) મોક્ષમાર્ગ છે, (હિ) નિશ્ચયથી (અનુભૂતિઃ) પ્રત્યક્ષપણે આસ્વાદ કરવામાં આવતું થકું. ૬-૧૦૫.

(અનુક્રુપ)

વૃત્તં જ્ઞાનસ્વભાવેન જ્ઞાનસ્ય ભવનં સદા ।
૯કદ્રવ્યસ્વભાવત્વાન્મોક્ષહેતુસ્તદેવ તત્ ॥ ૭-૧૦૬ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ જ્ઞાનસ્વભાવેન વૃત્તં તત્ તત્ મોક્ષહેતુઃ એવ ”
 (જ્ઞાન) શુદ્ધ વસ્તુમાત્ર, તેની (સ્વભાવેન) સ્વરૂપનિષ્પત્તિ, તેનાથી જે (વૃત્ત) સ્વરૂપાચરણચારિત્ર (તત્ તત્ મોક્ષહેતુઃ) તે જ, તે જ મોક્ષમાર્ગ છે; (એવ) આ વાતમાં સંદેહ નથી. ભાવાર્થ આમ છે—કોઈ જાણુશે કે સ્વરૂપાચરણચારિત્ર એવું કહેવાય છે કે આત્માના શુદ્ધ સ્વરૂપને વિચારે અથવા ચિંતવે અથવા એકાગ્રપણે મગ્ન થઈને અનુભવે. પણ એવું તો નથી, એમ કરતાં બંધ થાય છે, કેમ કે એવું તો સ્વરૂપાચરણચારિત્ર નથી. તો સ્વરૂપાચરણચારિત્ર કેવું છે? જેમ પાનું (સુવર્ણપત્ર) તપાવવાથી સુવર્ણમાંની કાલિમા જાય છે, સુવર્ણ શુદ્ધ થાય છે, તેમ જીવદ્રવ્યને અનાદિથી અશુદ્ધચેતનારૂપ રાગાદિ પરિણમન હતું તે જાય છે, શુદ્ધસ્વરૂપમાત્ર શુદ્ધચેતનારૂપે જીવદ્રવ્ય પરિણમે છે, તેનું નામ સ્વરૂપાચરણચારિત્ર કહેવાય છે; આવો મોક્ષમાર્ગ છે. કાંઈકે વિશેષ—તે શુદ્ધ પરિણમન જ્યાં સુધીમાં સર્વોત્કૃષ્ટ થાય છે ત્યાં સુધીના શુદ્ધપણાના અનંત ભેદ છે. તે ભેદો જાતિભેદની અપેક્ષાએ તો નથી; ઘણી શુદ્ધતા, તેનાથી ઘણી, તેનાથી ઘણી—એવા થોડાપણા-ઘણાપણારૂપ ભેદ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જેટલી શુદ્ધતા હોય છે તેટલી જ મોક્ષનું કારણ છે. જ્યારે સર્વથા શુદ્ધતા થાય છે ત્યારે સકળકર્મક્ષયલક્ષણ મોક્ષપદની પ્રાપ્તિ થાય છે. શા કારણથી? “ સદા જ્ઞાનસ્ય ભવને એકદ્રવ્યસ્વભાવત્વાત્ ”
 (સદા) ત્રણે કાળે (જ્ઞાનસ્ય ભવને) આવું છે જે શુદ્ધચેતનાપરિણમનરૂપ સ્વરૂપાચરણચારિત્ર તે આત્મદ્રવ્યનું નિજ સ્વરૂપ છે, શુભાશુભ ક્રિયાની માફક ઉપાધિરૂપ નથી, તેથી (એકદ્રવ્યસ્વભાવત્વાત્) એક જીવદ્રવ્યસ્વરૂપ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જે ગુણ-ગુણીરૂપ ભેદ કરીએ તો આવો ભેદ થાય છે કે જીવનો શુદ્ધપણું ગુણ; જે વસ્તુમાત્ર અનુભવ કરીએ તો આવો ભેદ પણ મટે છે, કેમ કે શુદ્ધપણું તથા જીવદ્રવ્ય વસ્તુએ તો એક સત્તા છે. આવું શુદ્ધપણું મોક્ષકારણ છે, એના વિના જે કાંઈ ક્રિયારૂપ છે તે બધું બંધનું કારણ છે. ૭-૧૦૬.

(અનુષ્ટુપ)

**વૃત્તં કર્મસ્વભાવેન જ્ઞાનસ્ય ભવનં ન હિ ।
 દ્રવ્યાન્તરસ્વભાવત્વાન્મોક્ષહેતુર્ન કર્મ તત્ ॥ ૮-૧૦૭ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“કર્મસ્વભાવેન વૃત્તં જ્ઞાનસ્ય ભવનં ન હિ” (કર્મસ્વભાવેન) જેટલું શુભ ક્રિયારૂપ અથવા અશુભ ક્રિયારૂપ આચરણલક્ષણ ચારિત્ર, તેના સ્વભાવે અર્થાત્ તે-રૂપ જે (વૃત્તં) ચારિત્ર તે (જ્ઞાનસ્ય) શુદ્ધ ચૈતન્યવસ્તુનું (ભવનં) શુદ્ધસ્વરૂપપરિણુમન (ન હિ) હોતું નથી એવો નિશ્ચય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેટલું શુભ-અશુભ ક્રિયારૂપ આચરણ અથવા બાહ્યરૂપ વક્તવ્ય અથવા સૂક્ષ્મ અંતરંગરૂપ ચિંતવન, અભિલાષ, સ્મરણ ઇત્યાદિ છે તે સમસ્ત અશુદ્ધત્વરૂપ પરિણુમન છે, શુદ્ધ પરિણુમન નથી; તેથી બંધનું કારણ છે, મોક્ષનું કારણ નથી. તેથી જેમ કામળાનો સિંહ કહેવાનો સિંહ છે તેમ આચરણરૂપ (ક્રિયારૂપ) ચારિત્ર કહેવાનું ચારિત્ર છે, પરંતુ ચારિત્ર નથી, નિઃસંદેહપણે એમ જાણો. “તત્ કર્મ મોક્ષહેતુઃ ન” (તત્) તે કારણથી (કર્મ) બાહ્ય-અભ્યંતરરૂપ સૂક્ષ્મસ્થૂલરૂપ જેટલું આચરણ (ચારિત્ર) છે તે (મોક્ષહેતુઃ ન) કર્મલક્ષણનું કારણ નથી, બંધનું કારણ છે. શા કારણથી? “દ્રવ્યાન્તરસ્વભાવત્વાત્” (દ્રવ્યાન્તર) આત્મદ્રવ્યથી ભિન્ન પુદ્ગલદ્રવ્ય તેના (સ્વભાવત્વાત્) સ્વભાવરૂપ હોવાથી અર્થાત્ આ બધું પુદ્ગલદ્રવ્યના ઉદયનું કાર્ય છે, જીવનું સ્વરૂપ નથી, તેથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—શુભ-અશુભ ક્રિયા, સૂક્ષ્મ-સ્થૂલ અંતર્જલ્પ-બહિર્જલ્પરૂપ જેટલું વિકલ્પરૂપ આચરણ છે તે બધું કર્મના ઉદયરૂપ પરિણુમન છે, જીવનું શુદ્ધ પરિણુમન નથી; તેથી બધું આચરણ મોક્ષનું કારણ નથી, બંધનું કારણ છે. ૮-૧૦૭.

(અનુષ્ટુપ)

મોક્ષહેતુતિરોધાનાદ્વન્ધત્વાત્સ્વયમેવ ચ ।

મોક્ષહેતુતિરોધાયિમાવત્વાત્તન્નિષિધ્યતે ॥ ૧-૧૦૮ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—અહીં કોઈ જાણશે કે શુભ-અશુભ ક્રિયારૂપ જે આચરણરૂપ ચારિત્ર છે તે કરવાયોગ્ય નથી તેમ વળવાયોગ્ય પણ નથી. ઉત્તર આમ છે કે—વળવાયોગ્ય છે, કારણ કે વ્યવહારચારિત્ર હોતું થકું દુષ્ટ છે, અનિષ્ટ છે, ઘાતક છે; તેથી વિષય-કષાયની માફક ક્રિયારૂપ ચારિત્ર નિષિદ્ધ છે એમ કહે છે—“તત્ નિષિધ્યતે” (તત્) શુભ-અશુભરૂપ કરતૂત (કૃત્ય) (નિષિધ્યતે) નિષેધ્ય અર્થાત્ ત્યજનીય છે. કેવું હોવાથી નિષિદ્ધ છે?

“ મોક્ષહેતુતિરોધાનાત્ ” (મોક્ષ) નિષ્કર્મ-અવસ્થા, તેનું (હેતુ) કારણ છે જીવનું શુદ્ધરૂપ પરિણમન, તેનું (તિરોધાનાત) ઘાતક છે, તેથી કરતૂત નિષિદ્ધ છે. વળી કેવું હોવાથી? “ સ્વયમ્ એવ બન્ધત્વાત્ ” પોતે પણ બંધરૂપ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેટલું શુભ-અશુભ આચરણ છે તે બધું કર્મના ઉદયથી અશુદ્ધરૂપ છે, તેથી ત્યાજ્ય છે, ઉપાદેય નથી. વળી કેવું હોવાથી? “ મોક્ષહેતુ-તિરોધાયિમાવત્વાત્ ” (મોક્ષ) સકળકર્મક્ષયલક્ષણ પરમાત્મપદ, તેનો (હેતુ) હેતુ અર્થાત્ જીવનો ગુણ જે શુદ્ધચેતનારૂપ પરિણમન, તેનું (તિરોધાયિ) ઘાતનશીલ છે (માવત્વાત્) સહજ લક્ષણ જેનું—એવું છે, તેથી કર્મ નિષિદ્ધ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જેમ પાણી સ્વરૂપથી નિર્મળ છે, કાદવના સંયોગથી મેલું થાય છે—પાણીના શુદ્ધપણાનો ઘાત થાય છે, તેમ જીવદ્રવ્ય સ્વભાવથી સ્વચ્છરૂપ છે—કેવળજ્ઞાન-દર્શન-સુખ-વીર્યરૂપ છે, તે સ્વચ્છપણું વિભાવરૂપ અશુદ્ધ-ચેતનાલક્ષણ મિથ્યાત્વ-વિષય-કપાયરૂપ પરિણામથી મટ્યું છે; અશુદ્ધ પરિણામનો એવો જ સ્વભાવ છે કે શુદ્ધપણાને મટાડે; તેથી સમસ્ત કર્મ નિષિદ્ધ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—કોઈ જીવ ક્રિયારૂપ યતિપણું પામે છે, તે યતિપણામાં મગ્ન થાય છે કે—‘ અમે મોક્ષમાર્ગ પામ્યા, જે કાંઈ કરવાનું હતું તે કર્યું; ’ તેથી તે જીવોને સમભાવે છે કે યતિપણાનો ભરોસો છોડીને શુદ્ધ ચેતન્યસ્વરૂપને અનુભવો. ૯-૧૦૮.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

સંન્યસ્તવ્યમિદં સમસ્તમપિ તત્કર્મૈવ મોક્ષાર્થિના
સંન્યસ્તે સતિ તત્ર કા કિલ કથા પુણ્યસ્ય પાપસ્ય વા ।
સમ્યક્ત્વાદિનિજસ્વભાવભવનાન્મોક્ષસ્ય હેતુર્ભવન્
નૈષ્કર્મ્યપ્રતિબદ્ધમુદ્ધતરસં જ્ઞાનં સ્વયં ધાવતિ ॥ ૧૦-૧૦૯ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ મોક્ષાર્થિના તત્ત્વં સમસ્તમ્ અપિ કર્મ સંન્યસ્તવ્યમ્ ” (મોક્ષાર્થિના) સકળકર્મક્ષયલક્ષણ મોક્ષ—અતીન્દ્રિય પદ, તેમાં જે અનંત સુખ તેને ઉપાદેય અનુભવે છે એવો છે જે કોઈ જીવ તેણે (તત્ત્વં) તે જ કર્મ જે પહેલાં જ કહ્યું હતું, (સમસ્તમ્ અપિ) જેટલું—શુભ-ક્રિયારૂપ-અશુભક્રિયારૂપ, અંતર્જલપરૂપ-બહિર્જલપરૂપ ઇત્યાદિ કરતૂતરૂપ

(કર્મ) ક્રિયા અથવા જ્ઞાનાવરણાદિ પુદ્ગલનો પિંડ, અશુદ્ધ રાગાદિરૂપ જીવના પરિણામ—એવું કર્મ તે (સંન્યસ્તવ્યમ્) જીવસ્વરૂપનું ઘાતક છે એમ જાણીને આમૂલાત્ર (સમગ્ર) ત્યાજ્ય છે. “તત્ર સંન્યસ્તે સતિ” તે સઘળાં કર્મનો ત્યાગ થતાં “પુણ્યસ્ય વા પાપસ્ય વા કા કથા” પુણ્યનો કે પાપનો શો ભેદ રહ્યો? ભાવાર્થ આમ છે કે—સમસ્ત કર્મજાતિ હેય છે, પુણ્ય-પાપના વિવરણની શી વાત રહી? “કિલ્લ” આ વાત નિશ્ચયથી જાણો, પુણ્યકર્મ ભલું એવી જ્ઞાન્તિ ન કરો. “જ્ઞાનં મોક્ષસ્ય હેતુઃ ભવન્ સ્વયં ધાવતિ” (જ્ઞાનં) જ્ઞાન અર્થાત્ આત્માનું શુદ્ધચેતનારૂપ પરિણમન (મોક્ષસ્વ) મોક્ષનું અર્થાત્ સકળકર્મક્ષયલક્ષણ એવી અવસ્થાનું (હેતુઃ ભવન્) કારણ થતું થકું (સ્વયં ધાવતિ) સ્વયં દોડે છે એવું સહજ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેમ સૂર્યનો પ્રકાશ થતાં સહજ જ અંધકાર મટે છે, તેમ જીવ શુદ્ધચેતનારૂપ પરિણમતાં સહજ જ સમસ્ત વિકલ્પો મટે છે, જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મ અકર્મરૂપ પરિણમે છે, રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામ મટે છે. કેવું છે જ્ઞાન? “નૈકર્મ્યપ્રતિવદ્મ” નિવિકલ્પસ્વરૂપ છે. વળી કેવું છે? “ઉદ્ધતરસં” પ્રગટપણે ચૈતન્યસ્વરૂપ છે. શાથી મોક્ષનું કારણ થાય છે? “સમ્યક્ત્વાદિનિજસ્વભાવભવનાત્” (સમ્યક્ત્વ) જીવના ગુણ સમ્યગ્દર્શન, (આદિ) સમ્યગ્જ્ઞાન, સમ્યક્ચારિત્ર એવા છે જે (નિજસ્વભાવ) જીવના ક્ષાયિક ગુણ તેમના (ભવનાત્) પ્રગટપણાને લીધે. ભાવાર્થ આમ છે—કોઈ આશંકા કરશે કે મોક્ષમાર્ગ સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર એ ત્રણે મળીને છે, અહીં જ્ઞાનમાત્ર મોક્ષમાર્ગ કહ્યો તે કઈ રીતે કહ્યો? તેનું સમાધાન આમ છે કે શુદ્ધસ્વરૂપ જ્ઞાનમાં સમ્યગ્દર્શન, સમ્યક્-ચારિત્ર સહજ જ ગલિત છે, તેથી દોષ તો કાંઈ નથી, ગુણ છે. ૧૦-૧૦૯.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

યાવત્પાકમુપૈતિ કર્મવિરતિજ્ઞાનસ્ય સમ્યક્ ન સા
 કર્મજ્ઞાનસમુચ્ચયોઽપિ વિહિતસ્તાવન્ન કાચિત્ક્ષતિઃ ।
 કિંત્વત્રાપિ સમુલ્લસત્યવશતો યત્કર્મ બન્ધાય તન્-
 મોક્ષાય સ્થિતમેકમેવ પરમં જ્ઞાનં વિમુક્તં સ્વતઃ ॥ ૧૧-૧૧૦ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—અહીં કોઈ જ્ઞાન્તિ કરશે કે મિથ્યાદષ્ટિનું

યતિપણું ક્રિયારૂપ છે, તે બંધનું કારણ છે, સમ્યગ્દષ્ટિનું છે જે યતિપણું શુભ ક્રિયારૂપ, તે મોક્ષનું કારણ છે; કારણ કે અનુભવ—જ્ઞાન તથા દયા-વ્રત-તપ-સંયમરૂપ ક્રિયા બંને મળીને જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મનો ક્ષય કરે છે. આવી પ્રતીતિ કેટલાક અજ્ઞાની જીવો કરે છે. ત્યાં સમાધાન આમ છે કે—જેટલી શુભ-અશુભ ક્રિયા, બહિર્જાતરૂપ વિકલ્પ અથવા અંતર્જાતરૂપ અથવા દ્રવ્યોના વિચારરૂપ અથવા શુદ્ધસ્વરૂપનો વિચાર ઇત્યાદિ સમસ્ત, કર્મબંધનું કારણ છે. આવી ક્રિયાનો આવો જ સ્વભાવ છે, સમ્યગ્દષ્ટિ-મિથ્યાદષ્ટિનો એવો ભેદ તો કાંઈ નથી; એવા કરતૂતથી (કૃત્યથી) એવો બંધ છે, શુદ્ધસ્વરૂપ પરિણુમનમાત્રથી મોક્ષ છે. જોકે એક જ કાળમાં સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને શુદ્ધ જ્ઞાન પણ છે, ક્રિયારૂપ પરિણુમન પણ છે, તોપણ ક્રિયારૂપ છે જે પરિણુમન તેનાથી એકલો બંધ થાય છે, કર્મનો ક્ષય એક અંશમાત્ર પણ થતો નથી. આવું વસ્તુનું સ્વરૂપ છે, સહારો કેનો? તે જ કાળે શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવ—જ્ઞાન પણ છે, તે જ કાળે જ્ઞાનથી કર્મક્ષય થાય છે, એક અંશમાત્ર પણ બંધ થતો નથી. વસ્તુનું એવું જ સ્વરૂપ છે. આવું જેમ છે તેમ કહે છે—“ તાવત્કર્મજ્ઞાનસમુચ્ચયઃ અપિ વિહિતઃ ” (તાવત્) ત્યાં સુધી (કર્મ) ક્રિયારૂપ પરિણુમન અને (જ્ઞાન) આત્મદ્રવ્યનું શુદ્ધસ્વરૂપ પરિણુમન, તેમનું (સમુચ્ચયઃ) એક જીવમાં એક જ કાળે અસ્તિત્વપણું છે, (અપિ વિહિતઃ) એવું પણ છે; પરંતુ એક વિશેષ—“ કાચિત્ ક્ષતિઃ ન ” (કાચિત્) કોઈ પણ (ક્ષતિઃ) હાનિ (ન) નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—એક જીવમાં એક જ કાળે જ્ઞાન-ક્રિયા બંને કઈ રીતે હોય છે? સમાધાન આમ છે કે—વિરુદ્ધ તો કાંઈ નથી. કેટલાક કાળ સુધી બંને હોય છે, એવો જ વસ્તુનો પરિણુમન છે; પરંતુ વિરોધી જેવાં લાગે છે, છતાં પણ પોતપોતાના સ્વરૂપે છે, વિરોધ તો કરતાં નથી. એટલા કાળ સુધી જેમ છે તેમ કહે છે—“ યાવત્ જ્ઞાનસ્ય સા કર્મવિરતિઃ સમ્યક્ પાકં ન ઉપૈતિ ” (યાવત્) જેટલો કાળ (જ્ઞાનસ્ય) આત્માના મિથ્યાત્વરૂપ વિભાવ-પરિણુમન મટયા છે, આત્મદ્રવ્ય શુદ્ધ થયું છે, તેને (સા) પૂર્વોક્ત (કર્મ) ક્રિયાનો (વિરતિઃ) ત્યાગ (સમ્યક્ પાકં ન ઉપૈતિ) બરાબર પરિપકવતાને પામતો નથી અર્થાત્ ક્રિયાનો મૂળથી વિનાશ થયો નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—જ્યાં સુધી અશુદ્ધ પરિણુમન છે ત્યાં સુધી જીવનું વિભાવપરિણુમન છે. તે વિભાવપરિણુમનનું અંતરંગ નિમિત્ત છે, બહિરંગ નિમિત્ત છે. વિવરણ—અંતરંગ નિમિત્ત જીવની

વિભાવરૂપ પરિણમનશક્તિ, બહિરંગ નિમિત્ત છે મોહનીયકર્મરૂપ પરિણુમેલો પુહ્નગલપિંડનો ઉદય. તે મોહનીયકર્મ બે પ્રકારનું છે : એક મિથ્યાત્વરૂપ છે, બીજું ચારિત્રમોહરૂપ છે. જીવનો વિભાવપરિણામ પણ બે પ્રકારનો છે : જીવનો એક સમ્યક્ત્વગુણ છે તે જ વિભાવરૂપ થઈને મિથ્યાત્વરૂપ પરિણુમે છે, તેના પ્રતિ બહિરંગ નિમિત્ત છે મિથ્યાત્વરૂપ પરિણુમેલો પુહ્નગલપિંડનો ઉદય; જીવનો એક ચારિત્રગુણ છે તે જ વિભાવરૂપ પરિણુમતો થકો વિષય-કપાયલક્ષણ ચારિત્રમોહરૂપ પરિણુમે છે, તેના પ્રતિ બહિરંગ નિમિત્ત છે ચારિત્રમોહરૂપ પરિણુમેલો પુહ્નગલપિંડનો ઉદય. વિશેષ આમ છે કે—ઉપશમનો, ક્ષપણનો ક્રમ આવો છે : પહેલાં મિથ્યાત્વકર્મનો ઉપશમ થાય છે અથવા ક્ષપણ થાય છે; તેના પછી ચારિત્રમોહકર્મનો ઉપશમ થાય છે અથવા ક્ષપણ થાય છે. તેથી સમાધાન આમ છે—કોઈ આસન્નભવ્ય જીવને કાળલબ્ધિ પ્રાપ્ત થવાથી મિથ્યાત્વરૂપ પુહ્નગલપિંડ-કર્મ ઉપશમે છે અથવા ક્ષપણ થાય છે. આમ થતાં જીવ સમ્યક્ત્વગુણરૂપ પરિણુમે છે, તે પરિણુમન શુદ્ધતારૂપ છે. તે જ જીવ જ્યાં સુધીમાં ક્ષપકચ્ચેણિ પર ચડશે ત્યાં સુધી ચારિત્રમોહકર્મનો ઉદય છે, તે ઉદય હોતાં જીવ પણ વિષયકપાયરૂપ પરિણુમે છે, તે પરિણુમન રાગરૂપ છે, અશુદ્ધરૂપ છે. તેથી કોઈ કાળમાં જીવને શુદ્ધપણું-અશુદ્ધપણું એક જ સમયે ઘટે છે, વિરુદ્ધ નથી. “કિન્તુ” કોઈ વિશેષ છે, તે વિશેષ જેમ છે તેમ કહે છે—“અત્ર અપિ” એક જ જીવને એક જ કાળે શુદ્ધપણું-અશુદ્ધપણું બેકે હોય છે તોપણ પોતપોતાનું કાર્ય કરે છે. “યત્ કર્મ અવશતઃ બન્ધાય સમુલ્લસતિ” (યત્) જેટલી (કર્મ) દ્રવ્યરૂપ-ભાવરૂપ—અંતર્જદપ-બહિર્જદપ—સૂક્ષ્મ-સ્થૂળરૂપ ક્રિયા, (અવશતઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ પુરુષ સર્વથા ક્રિયાથી વિરક્ત હોવા છતાં ચારિત્રમોહના ઉદયે બલાત્કારે થાય છે તે (બન્ધાય સમુલ્લસતિ)—જેટલી ક્રિયા છે તેટલી—જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મબંધ કરે છે, સંવર-નિર્જરા અંશમાત્ર પણ કરતી નથી. “તત્ એકમ્ જ્ઞાનં મોક્ષાય સ્થિતમ્” (તત્) પૂર્વોક્ત (એકમ્ જ્ઞાનં) એક જ્ઞાન અર્થાત્ એક શુદ્ધ ચૈતન્ય-પ્રકાશ (મોક્ષાય સ્થિતમ્) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મક્ષયનું નિમિત્ત છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—એક જીવમાં શુદ્ધપણું-અશુદ્ધપણું એક જ કાળે હોય છે, પરંતુ જેટલા અંશે શુદ્ધપણું છે તેટલા અંશે કર્મક્ષપણું છે, જેટલા અંશે અશુદ્ધપણું છે તેટલા અંશે કર્મબંધ થાય છે. એક જ કાળે બંને કાર્ય થાય છે. “એવ” આમ જ છે, સંદેહ કરવો નહિ. કેવું છે શુદ્ધ જ્ઞાન? “પરમં”

સર્વોત્કૃષ્ટ છે—પૂજ્ય છે. વળી કેવું છે? “સ્વતઃ વિમુક્ત” ત્રણે કાળ સમસ્ત પરદ્રવ્યોથી ભિન્ન છે. ૧૧-૧૧૦.

(શાઈલવિકીરિત)

**મમ્નાઃ કર્મનયાવલમ્બનપરા જ્ઞાનં ન જાનન્તિ યન્
મમ્ના જ્ઞાનનયૈષિણોઽપિ યદતિસ્વચ્છન્દમન્દોદ્યમાઃ ।
વિશ્વસ્યોપરિ તે તરન્તિ સતતં જ્ઞાનં ભવન્તઃ સ્વયં
યે કુર્વન્તિ ન કર્મ જાતુ ન વશં યાન્તિ પ્રમાદસ્ય ચ ॥ ૧૨-૧૧૧ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“કર્મનયાવલમ્બનપરાઃ મમ્નાઃ” (કર્મ) અનેક પ્રકારની ક્રિયા, એવો છે (નય) પક્ષપાત, તેનું (અવલમ્બન)—ક્રિયા મોક્ષમાર્ગ છે એમ જાણીને ક્રિયાનું—પ્રતિપાલન, તેમાં (પરાઃ) તત્પર છે જે કોઈ અજ્ઞાની જીવો તે પણ (મમ્નાઃ) પાણીના પૂરમાં ડૂબેલા છે. ભાવાર્થ આમ છે કે સંસારમાં ભટકશે, મોક્ષના અધિકારી નથી. શા કારણથી ડૂબેલા છે? “યત્ જ્ઞાનં ન જાનન્તિ” (યત્) કારણ કે (જ્ઞાનં) શુદ્ધ ચૈતન્યવસ્તુનો (ન જાનન્તિ) પ્રત્યક્ષપણે આસ્વાદ કરવાને સમર્થ નથી, ક્રિયામાત્ર મોક્ષમાર્ગ એમ જાણીને ક્રિયા કરવાને તત્પર છે. “જ્ઞાનનયૈષિણઃ અપિ મમ્નાઃ” (જ્ઞાન) શુદ્ધ ચૈતન્યપ્રકાશ, તેનો (નય) પક્ષપાત, તેના (ઈષિણઃ) અભિલાષી છે, [ભાવાર્થ આમ છે કે—શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ તો નથી, પરંતુ પક્ષમાત્ર ખોલે છે;] (અપિ) એવા જીવો પણ (મમ્નાઃ) સંસારમાં ડૂબેલા જ છે. શા કારણથી ડૂબેલા જ છે? “યત્ અતિસ્વચ્છન્દમન્દોદ્યમાઃ” (યત્) કારણ કે (અતિસ્વચ્છન્દ) ધણું જ સ્વેચ્છાચારપણું છે એવા છે, (મન્દોદ્યમાઃ) શુદ્ધ ચૈતન્યસ્વરૂપનો વિચારમાત્ર પણ કરતા નથી. એવા છે જે કોઈ તેમને મિથ્યાદષ્ટિ જાણુવા. અહીં કોઈ આશંકા કરે છે કે શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ મોક્ષમાર્ગ એવી પ્રતીતિ કરતાં મિથ્યાદષ્ટિપણું કેમ હોય છે? સમાધાન આમ છે—વસ્તુનું સ્વરૂપ એવું છે કે જે કાળે શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ થાય છે તે કાળે અશુદ્ધતારૂપ છે જેટલી ભાવ-દ્રવ્યરૂપ ક્રિયા તેટલી સહજ જ મટે છે. મિથ્યાદષ્ટિ જીવ એવું માને છે કે જેટલી ક્રિયા છે તે જેવી છે તેવી જ રહે છે, શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવ મોક્ષમાર્ગ છે; પરંતુ વસ્તુનું સ્વરૂપ એવું તો

નથી. તેથી જે એવું માને છે તે જીવ મિથ્યાદષ્ટિ છે, વચનમાત્રથી કહે છે કે શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવ મોક્ષમાર્ગ છે; એવું કહેવાથી કાર્યસિદ્ધિ તો કાંઈ નથી. “ તે વિશ્વસ્ય ઉપરિ તરન્તિ ” (તે) એવા જે કોઈ જીવો સમ્યગ્દષ્ટિ છે તેઓ, (વિશ્વસ્ય ઉપરિ) કહ્યા છે જે બે જાતિના જીવ તે બંને ઉપર થઈને, (તરન્તિ) સકળ કર્મોનો ક્ષય કરી મોક્ષપદને પ્રાપ્ત થાય છે. કેવા છે તે? “ યે સતતં સ્વયં જ્ઞાનં ભવન્તઃ કર્મ ન કુર્વન્તિ, પ્રમાદસ્ય વશં જાતુ ન યાન્તિ ” (બે) જે કોઈ નિકટ સંસારી સમ્યગ્દષ્ટિ જીવો (સતતં) નિરંતર (સ્વયં જ્ઞાનં) શુદ્ધજ્ઞાનરૂપ (ભવન્તઃ) પરિણમે છે, (કર્મ ન કુર્વન્તિ) અનેક પ્રકારની ક્રિયાને મોક્ષમાર્ગ જાણી કરતા નથી; [ભાવાર્થ આમ છે કે જેમ કર્મના ઉદયે શરીર વિદ્યમાન છે છતાં હેયરૂપ જાણે છે, તેમ અનેક પ્રકારની ક્રિયા વિદ્યમાન છે છતાં હેયરૂપ જાણે છે;] (પ્રમાદસ્ય વશં જાતુ ન યાન્તિ) ‘ક્રિયા તો કાંઈ નથી’—એમ જાણી વિપત્તિ-અસંયમી પણ કહાચિત્ થતા નથી, કેમ કે અસંયમનું કારણ તીવ્ર સંકલેશપરિણામ છે, તે સંકલેશ તો મૂળથી જ ગયો છે. એવા જે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવો, તે જીવો તત્કાળમાત્ર મોક્ષપદને પામે છે. ૧૨-૧૧૧.

(મંદાકાન્તા)

**મેદોન્માદં   ધ્રમરસભરાન્નાટયત્પીતમોહં
મૂલોન્મૂલં સકલમપિ તત્કર્મ કૃત્વા બલેન ।
હેલોન્મીલત્પરમકલયા   સાર્ધમારબ્ધકેલિ
જ્ઞાનજ્યોતિઃ કવલિતતમઃ પ્રોજ્જજૃમ્મે મરેણ ॥ ૧૩-૧૧૨ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ જ્ઞાનજ્યોતિઃ મરેણ પ્રોજ્જજૃમ્મે ” (જ્ઞાનજ્યોતિઃ) શુદ્ધસ્વરૂપનો પ્રકાશ (મરેણ) પોતાના સંપૂર્ણ સામર્થ્ય વડે (પ્રોજ્જજૃમ્મે) પ્રગટ થયો. કેવો છે? “ હેલોન્મીલત્પરમકલયા સાર્ધમ્ આરબ્ધકેલિ ” (હેલા) સાહજરૂપથી (ઝન્મીલત્) પ્રગટ થતા (પરમકલયા) નિરંતરપણે આત્મિન્દ્રિય સુખપ્રવાહની (સાર્ધમ્) સાથે (આરબ્ધકેલિ) પ્રાપ્ત કર્યું છે પરિણામન જેણે, એવો છે. વળી કેવો છે? “ કવલિતતમઃ ” (કવલિત) દૂર કર્યો છે (તમઃ) મિથ્યાત્વ-આધિકાર જેણે, એવો છે. આવો કઈ રીતે થયો છે તે કહે છે—

“તત્કર્મ સકલમ્ અપિ બલેન મૂલોન્મૂલં કૃત્વા” (તત્) કહી છે અનેક પ્રકારની (કર્મ) ભાવરૂપ અથવા દ્રવ્યરૂપ ક્રિયા—(સકલમ્ અપિ) પાપરૂપ અથવા પુણ્યરૂપ—તેને (બલેન) બળનેરીથી (મૂલોન્મૂલં કૃત્વા) ઉખેડી નાખીને અર્થાત્ ‘જેટલી ક્રિયા છે તે બધી મોક્ષમાર્ગ નથી’ એમ બાણી સમસ્ત ક્રિયામાં મમત્વનો ત્યાગ કરીને. શુદ્ધ જ્ઞાન મોક્ષમાર્ગ છે એવો સિદ્ધાન્ત સિદ્ધ થયો. કેવું છે કર્મ અર્થાત્ ક્રિયા? “ભેદોન્માદં” (ભેદ) શુભ ક્રિયા મોક્ષમાર્ગ છે એવા પક્ષપાતરૂપ ભેદ (અન્તર) તેનાથી (અન્માદં) થયું છે ઘેલાપણું જેમાં, એવું છે. વળી કેવું છે? “પીતમોહં” (પીત) ગળ્યું (પીધું) છે (મોહં) વિપરીતપણું જેણે, એવું છે. કોઈ ધતૂરો પીને ઘેલો થાય છે એના જેવો તે છે જે પુણ્યકર્મને લલું માને છે. વળી કેવું છે? “ભ્રમરસમરાત્ નાટયત્” (ભ્રમ) જ્ઞાન્તિ, તેનો (સ) અમલ, તેનું (મર) અત્યાંત ચડવું, તેનાથી (નાટયત્) નાચે છે. ભાવાર્થ આમ છે—જેમ કોઈ ધતૂરો પીને સૂધ જવાથી નાચે છે, તેમ મિથ્યાત્વ-કર્મના ઉદયે શુદ્ધસ્વરૂપના અનુભવથી જાણ છે. શુભ કર્મના ઉદયે જે દેવ આદિ પદ્ધતી, તેમાં રંજિત થાય છે કે હું દેવ, મારે આવી વિભૂતિ, તે તો પુણ્યકર્મના ઉદયથી; આવું માનીને વારંવાર રંજિત થાય છે. ૧૩-૧૧૨.

—૫—

આસ્રવ અધિકાર

(દ્રુતવિલખિત)

અથ મહામદનિર્મરમન્થરં

સમરરઙ્ગપરાગતમાસ્રવમ્ ।

અયમુદારગમીરમહોદયો

જયતિ દુર્જયબોધધનુર્ધરઃ ॥ ૧-૧૧૩ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“અથ અયમ્ દુર્જયબોધધનુર્ધરઃ આસ્રવમ્ જયતિ” (અથ) અહીંથી માંડીને (અયમ્ દુર્જય) આ અખંડિત પ્રતાપવાળો (બોધ) શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવરૂપ છે (ધનુર્ધરઃ) મહા યોદ્ધો તે, (આસ્રવમ્) અશુદ્ધ રાગાદિ પરિણામલક્ષણુ આસ્રવને (જયતિ) મટાડે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે અહીંથી શરૂ કરીને આસ્રવનું સ્વરૂપ કહે છે. કેવો છે જ્ઞાનયોદ્ધો? “ઉદાર-ગમીર-મહોદયઃ” (ઉદાર) શાશ્વત એવું છે (ગમીર) અનંત શક્તિએ વિરાજમાન (મહોદયઃ) સ્વરૂપ જેનું, એવો છે. કેવો છે આસ્રવ? “મહામદ-નિર્મરમન્થરં” (મહામદ) સમસ્ત સંસારી જીવરાશિ આસ્રવને આધીન છે, તેથી થયો છે ગર્વ-અભિમાન, તે વડે (નિર્મર) મગ્ન થયો છે (મન્થરં) મતવાલાની માફક, એવો છે. “સમરરઙ્ગપરાગતમ્” (સમર) સંગ્રામ એવી છે (રઙ્ગ) ભૂમિ, તેમાં (પરાગતમ્) સન્મુખ આવ્યો છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેમ પ્રકાશને અને અંધકારને પરસ્પર વિરોધ છે તેમ શુદ્ધ જ્ઞાનને અને આસ્રવને પરસ્પર વિરોધ છે. ૧-૧૧૩.

(શાલિની)

भावो रागद्वेषमोहैविना यो
जीवस्य स्याद् ज्ञाननिर्वृत्त एव ।

रुन्धन् सर्वान् द्रव्यकर्मास्रवौघान्

एषोऽभावः सर्वभावास्रवाणाम् ॥ २-११४ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ જીવસ્ય યઃ ભાવઃ જ્ઞાનનિર્વૃત્તઃ એવ સ્યાત્ ”
(જીવસ્ય) કાળલબ્ધિ પ્રાપ્ત થવાથી પ્રગટ થયો છે સમ્યક્ત્વગુણ જેનો
એવો છે જે કોઈ જીવ, તેનો (યઃ ભાવઃ) જે કોઈ ભાવ અર્થાત્ સમ્યક્ત્વ-
પૂર્વક શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવરૂપ પરિણામ, [આ પરિણામ કેવો હોય છે ?]
(જ્ઞાનનિર્વૃત્તઃ એવ સ્યાત્) શુદ્ધ જ્ઞાનચેતનામાત્ર છે, તે કારણથી “ એષઃ ” એવો
છે જે શુદ્ધ ચેતનામાત્ર પરિણામ તે, “ સર્વભાવાસ્રવાણામ્ અભાવઃ ” (સર્વ)
અસંખ્યાત લોકમાત્ર જેટલા (ભાવ) અશુદ્ધ ચેતનારૂપ રાગ-દ્વેષ-મોહ આદિ
જીવના વિભાવપરિણામ હોય છે—જે (આસ્રવાણામ્) જ્ઞાનાવરણાદિ પુદ્ગલ-
કર્મના આગમનનું નિમિત્તમાત્ર છે—તેમનો (અભાવઃ) મૂલોન્મૂલ વિનાશ
છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જે કાળે શુદ્ધ ચેતન્યવસ્તુની પ્રાપ્તિ થાય છે તે
કાળે સિથ્યાત્વ-રાગ-દ્વેષરૂપ જીવના વિભાવપરિણામ મટે છે, તેથી એક જ
કાળ છે, સમયનું અન્તર નથી. કેવો છે શુદ્ધ ભાવ ? “ રાગ-દ્વેષ-મોહૈઃ વિના ”
રાગાદિ પરિણામ રહિત છે, શુદ્ધ ચેતનામાત્ર ભાવ છે. વળી કેવો છે ?
“ દ્રવ્યકર્માસ્રવૌઘાન્ સર્વાન્ રુન્ધન્ ” (દ્રવ્યકર્મ) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મપર્યાયરૂપ
પરિણમ્યો છે પુદ્ગલપિંડ, તેનો (આસ્રવ) થાય છે ધારાપ્રવાહરૂપ પ્રતિસમયે
આત્મપ્રદેશોની સાથે એકક્ષેત્રાવગાહ, તેના (ઓઘાન્) સમૂહને, [ભાવાર્થ
આમ છે કે જ્ઞાનાવરણાદિરૂપ કર્મવર્ગણા પરિણમે છે, તેના ભેદ અસંખ્યાત
લોકમાત્ર છે;]—(સર્વાન્) જેટલાં ધારારૂપ આવે છે કર્મ તે બધાંને—(રુન્ધન્)
રોકતો થકો. ભાવાર્થ આમ છે કે—કોઈ એમ માનશે કે જીવનો શુદ્ધ ભાવ
થતો થકો રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામનો નાશ કરે છે, આસ્રવ જેવો થાય છે
તેવો જ થાય છે; પરંતુ એવું તો નથી. જેવું કહે છે તેવું છે—જીવ શુદ્ધ
ભાવરૂપ પરિણમતાં અવશ્ય જ અશુદ્ધ ભાવ મટે છે, અશુદ્ધ ભાવ મટતાં

અવશ્ય જ દ્રવ્યકર્મરૂપ આસ્રવ મટે છે; તેથી શુદ્ધ ભાવ ઉપાદેય છે, અન્ય સમસ્ત વિકલ્પ હેય છે. ૨-૧૧૪.

(ઉપખતિ)

**ભાવાસ્રવાભાવમયં પ્રપન્નો
દ્રવ્યાસ્રવેભ્યઃ સ્વત એવ મિન્નઃ ।
જ્ઞાની સદા જ્ઞાનમયૈકભાવો
નિરાસ્રવો જ્ઞાયક એક એવ ॥ ૩-૧૧૫ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ અયં જ્ઞાની નિરાસ્રવઃ એવ ” (અયં) દ્રવ્યરૂપ વિદ્યમાન છે તે (જ્ઞાની) જ્ઞાની અર્થાત્ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (નિરાસ્રવઃ એવ) આસ્રવથી રહિત છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને નોંધ કરી (સમજપૂર્વક) વિચારતાં આસ્રવ ઘટતો નથી. કેવો છે જ્ઞાની? “ એકઃ ” રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામથી રહિત છે, શુદ્ધસ્વરૂપ પરિણમ્યો છે. વળી કેવો છે? “ જ્ઞાયકઃ ” સ્વદ્રવ્યસ્વરૂપ-પરદ્રવ્યસ્વરૂપ સમસ્ત જ્ઞેય વસ્તુઓને જાણવાને સમર્થ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જ્ઞાયકમાત્ર છે, રાગાદિ અશુદ્ધરૂપ નથી. વળી કેવો છે? “ સદા જ્ઞાનમયૈકભાવઃ ” (સદા) સર્વ કાળ ધારાપ્રવાહરૂપે (જ્ઞાનમય) ચેતનરૂપ એવો છે (એકભાવઃ) એકપરિણામ જેનો, એવો છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેટલા વિકલ્પો છે તે બધા મિથ્યા; જ્ઞાનમાત્ર વસ્તુનું સ્વરૂપ હતું તે અવિનશ્ચર રહ્યું. નિરાસ્રવપણું સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને જે રીતે ઘટે છે તે કહે છે—“ ભાવાસ્રવાભાવં પ્રપન્નઃ ” (ભાવાસ્રવ) મિથ્યાત્વ-રાગ-દ્વેષરૂપ અશુદ્ધ ચેતનાપરિણામ, તેનો (અમાવં) વિનાશ, તેને (પ્રપન્નઃ) પ્રાપ્ત થયો છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—અનંત કાળથી જીવ મિથ્યાદષ્ટિ હોતો થકો મિથ્યાત્વ-રાગ-દ્વેષરૂપ પરિણમતો હતો, તેનું નામ આસ્રવ છે. કાળલઘિ પામતાં તે જ જીવ સમ્યક્ત્વપર્યાયરૂપ પરિણમ્યો, શુદ્ધતારૂપ પરિણમ્યો, અશુદ્ધ પરિણામ મટયા, તેથી ભાવાસ્રવથી તો આ પ્રકારે રહિત થયો. “ દ્રવ્યાસ્રવેભ્યઃ સ્વતઃ એવ મિન્નઃ ” (દ્રવ્યાસ્રવેભ્યઃ) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મપર્યાયરૂપ જીવના પ્રદેશોમાં બેઠા છે પુહ્ગલપિંડ, તેમનાથી (સ્વતઃ) સ્વભાવથી (મિન્નઃ એવ) સર્વ કાળ નિરાળો જ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—આસ્રવ બે પ્રકારનો છે. વિવરણ—

એક દ્રવ્યાસ્રવ છે, એક ભાવાસ્રવ છે. દ્રવ્યાસ્રવ એટલે કર્મરૂપ બેઠા છે આત્માના પ્રદેશોમાં પુદ્ગલપિંડ તે; આવા દ્રવ્યાસ્રવથી જીવ સ્વભાવથી જ રહિત છે. બેકે જીવના પ્રદેશો અને કર્મ-પુદ્ગલપિંડના પ્રદેશો એક જ ક્ષેત્રે રહે છે તોપણ પરસ્પર એકદ્રવ્યરૂપ થતા નથી, પોતપોતાનાં દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયરૂપ રહે છે; તેથી પુદ્ગલપિંડથી જીવ ભિન્ન છે. ભાવાસ્રવ એટલે મોહ-રાગ-દ્વેષરૂપ વિભાવ અશુદ્ધ ચેતનપરિણામ; આવા પરિણામ બેકે જીવને મિથ્યાદૃષ્ટિ-અવસ્થામાં વિદ્યમાન જ હતા તોપણ સમ્યક્ત્વરૂપ પરિણામતાં અશુદ્ધ પરિણામ મટયા; તેથી સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવ ભાવાસ્રવથી રહિત છે. આથી એવો અર્થ નીપલ્યો કે સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવ નિરાસ્રવ છે. ૩-૧૧૫.

વળી સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવ જે રીતે નિરાસ્રવ છે તે કહે છે—

(શાદ્દૃલવિક્રીડિત)

**સન્ન્યસ્યન્નિજબુદ્ધિપૂર્વમનિશં રાગં સમગ્રં સ્વયં
વારંવાસમ્બુદ્ધિપૂર્વમપિ તં જેતું સ્વશક્તિ સ્પૃશન્ ।
ઉચ્છિન્દન્ પરવૃત્તિમેવ સકલાં જ્ઞાનસ્ય પૂર્ણો ભવન્
આત્મા નિત્યનિરાસ્રવો ભવતિ હિ જ્ઞાની યદા સ્યાત્તદા ॥ ૪-૧૧૬ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“આત્મા યદા જ્ઞાની સ્યાત્ તદા નિત્ય-નિરાસ્રવઃ ભવતિ ” (આત્મા) જીવદ્રવ્ય (યદા) જે કાળે, (જ્ઞાની સ્યાત્) અનન્ત કાળથી વિભાવ-મિથ્યાત્વભાવરૂપ પરિણમ્યું હતું પરંતુ નિકટ સામગ્રી પામીને સહજ જ વિભાવપરિણામ છૂટી જાય છે, સ્વભાવ-સમ્યક્ત્વરૂપ પરિણામે છે, (એવો કોઈ જીવ હોય છે,) (તદા) તે કાળથી માંડીને સમસ્ત આગામી કાળમાં (નિત્યનિરાસ્રવઃ) સર્વથા સર્વ કાળ સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવ નિરાસ્રવ અર્થાત્ આસ્રવથી રહિત (ભવતિ) હોય છે. ભાવાર્થ આમ છે—કોઈ સંદેહ કરશે કે સમ્યગ્દૃષ્ટિ આસ્રવ સહિત છે કે આસ્રવ રહિત છે? સમાધાન આમ છે કે આસ્રવથી રહિત છે. શું કરતો થકો નિરાસ્રવ છે? “નિજબુદ્ધિપૂર્વે રાગં સમગ્રં અનિશં સ્વયં સન્ન્યસ્યન્” (નિજ) પોતાના (બુદ્ધિ) મનનું (પૂર્વે) આલંબન કરીને થાય છે જેટલા મોહ-રાગ-દ્વેષરૂપ અશુદ્ધ પરિણામ, એવા જે (રાગં) પરદ્રવ્ય સાથે રંજિત પરિણામ—જે (સમગ્રં) અસંખ્યાત લોકમાત્ર

લેદરૂપ છે—તેને (અનિશ) સમ્યક્ત્વની ઉત્પત્તિના કાળથી માંડીને આગામી સર્વ કાળમાં (સ્વયં) સહજ જ (સન્ન્યસ્યન્) છોડતો થકો. ભાવાર્થ આમ છે કે—નાના પ્રકારનાં કર્મોના ઉદયે નાના પ્રકારની સંસાર-શરીર-લોગ-સામગ્રી હોય છે. એ સમસ્ત સામગ્રીને લોગવતો થકો ‘હું’ દેવ છું, હું મનુષ્ય છું, હું સુખી છું, હું દુઃખી છું,’ ઇત્યાદિરૂપ રંજિત થતો નથી; જાણે છે કે—‘હું’ ચેતનામાત્ર શુદ્ધસ્વરૂપ છું; આ સમસ્ત, કર્મની રચના છે.’ આમ અનુભવતાં મનના વ્યાપારરૂપ રાગ મટે છે. “અબુદ્ધિપૂર્વમ્ અપિ તં જેતું વારંવારમ્ સ્વશક્તિમ્ સ્પૃશન્” (અબુદ્ધિપૂર્વમ્) મનના આલંબન વિના મોહકર્મના ઉદયરૂપ નિમિત્તકારણથી પરિણમ્યા છે અશુદ્ધતારૂપ જીવના પ્રદેશ, (તં અપિ) તેને પણ (જેતું) જીતવાને માટે (વારંવારમ્) અખંડિત-ધારાપ્રવાહરૂપે (સ્વશક્તિ) શુદ્ધ ચૈતન્યવસ્તુને (સ્પૃશન્) સ્વાનુભવપ્રત્યક્ષપણે આસ્વાદતો થકો. ભાવાર્થ આમ છે—મિથ્યાત્વ-રાગ-દ્વેષરૂપ છે જીવના જે અશુદ્ધચેતનારૂપ વિભાવપરિણામ તે જે પ્રકારના છે: એક પરિણામ બુદ્ધિ-પૂર્વક છે, એક પરિણામ અબુદ્ધિપૂર્વક છે. વિવરણ—બુદ્ધિપૂર્વક કહેતાં, જે બધા પરિણામ મન દ્વારા પ્રવર્તે, બાહ્ય વિષયના આધારે પ્રવર્તે, પ્રવર્તતા થકા તે જીવ પોતે પણ જાણે કે ‘મારા પરિણામ આ રૂપે છે,’ તથા અન્ય જીવ પણ અનુમાન કરીને જાણે કે આ જીવના આવા પરિણામ છે;—આવા પરિણામ બુદ્ધિપૂર્વક કહેવાય છે. ત્યાં આવા પરિણામને સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ મટાડી શકે છે, કેમ કે આવા પરિણામ જીવની જાણમાં છે; શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ થતાં જીવના સહારાના પણ છે; તેથી સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ પહેલાં જ આવા પરિણામ મટાડે છે. અબુદ્ધિપૂર્વક પરિણામ કહેતાં, પાંચ ઇન્દ્રિય અને મનના વ્યાપાર વિના જ મોહકર્મના ઉદયનું નિમિત્ત પામીને મોહ-રાગ-દ્વેષરૂપ અશુદ્ધ વિભાવપરિણામરૂપ પોતે સ્વયં જીવદ્રવ્ય અસંખ્યાત પ્રદેશે પરિણમે છે, આવું પરિણમન જીવની જાણમાં નથી અને જીવના સહારાનું પણ નથી, તેથી જે તે પ્રકારે મટાડી શકાતું નથી. માટે આવા પરિણામ મટાડવા અર્થે નિરંતરપણે શુદ્ધસ્વરૂપને અનુભવે છે, શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ કરતાં સહજ મટશે. બીજો ઉપાય તો કોઈ નથી, તેથી એક શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ ઉપાય છે. વળી શું કરતો થકો નિરાશ્રવ હોય છે? “એવ પરવૃત્તિમ્ સકલાં ઉચ્છિન્દન્” (એવ) અવશ્ય જ (પર) જેટલી જ્ઞેયવસ્તુ છે તેમાં (વૃત્તિમ્) રંજકપણારૂપ પરિણામક્રિયા, (સકલાં) જેટલી છે શુભરૂપ અથવા

અશુભરૂપ, તેને (ડચ્છન્દન્) મૂળથી જ ઉખાડતો થકો સમ્યગ્દષ્ટિ નિરાસ્રવ હોય છે, ભાવાર્થ આમ છે—જ્ઞેય-જ્ઞાયકનો સંબંધ બે પ્રકારે છે : એક તો જાણપણામાત્ર છે, રાગ-દ્વેષરૂપ નથી. જેમ કે—કેવળી સકળ જ્ઞેયવસ્તુને દેખે-જાણે છે, પરંતુ કોઈ પણ વસ્તુમાં રાગ-દ્વેષ કરતા નથી. તેનું નામ શુદ્ધ જ્ઞાનચેતના કહેવાય છે. સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને શુદ્ધ જ્ઞાનચેતનારૂપ જાણપણું છે, તેથી મોક્ષનું કારણ છે, બંધનું કારણ નથી. બીજું જાણપણું એવું છે કે કેટલીક વિષયરૂપ વસ્તુનું જાણપણું પણ છે અને મોહકર્મના ઉદયનું નિમિત્ત પામીને ઇષ્ટમાં રાગ કરે છે, ભોગની અભિલાષા કરે છે તથા અનિષ્ટમાં દ્વેષ કરે છે, અરુચિ કરે છે; ત્યાં આવા રાગ-દ્વેષ સાથે મળેલું છે જે જ્ઞાન તેનું નામ અશુદ્ધ ચેતનાલક્ષણ કર્મચેતના-કર્મફળચેતનારૂપ કહેવાય છે, તેથી બંધનું કારણ છે. આવું પરિણમન સમ્યગ્દષ્ટિને નથી, કેમ કે મિથ્યાત્વરૂપ પરિણામ ગયા હોવાથી આવું પરિણમન હોતું નથી. આવા અશુદ્ધ જ્ઞાનચેતનારૂપ પરિણામ મિથ્યાદષ્ટિને હોય છે. વળી કેવો હોતો થકો નિરાસ્રવ હોય છે ? “ જ્ઞાનસ્ય પૂર્ણઃ મવન્ ” પૂર્ણ જ્ઞાનરૂપ હોતો થકો. ભાવાર્થ આમ છે—જ્ઞાનનું બંધિતપણું એ કે તે રાગ-દ્વેષ સાથે મળેલું છે. રાગ-દ્વેષ ગયા હોવાથી જ્ઞાનનું પૂર્ણપણું કહેવાય છે. આવો હોતો થકો સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ નિરાસ્રવ હોય છે, ૪-૧૧૬.

(અનુષ્ટુપ)

સર્વસ્યામેવ જીવન્ત્યાં દ્રવ્યપ્રત્યયસન્તતૌ ।

કુતો નિરાસ્રવો જ્ઞાની નિત્યમેવેતિ ચેન્મતિઃ ॥ ૫-૧૧૭ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—અહીં કોઈ આશંકા કરે છે—સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ સર્વથા નિરાસ્રવ કહ્યો, અને એમ જ છે, પરંતુ જ્ઞાનાવરણાદિ દ્રવ્યપિંડ જેવો હતો તેવો જ વિદ્યમાન છે તથા તે કર્મના ઉદયે નાના પ્રકારની ભોગસામગ્રી જેવી હતી તેવી જ છે, તથા તે કર્મના ઉદયે નાના પ્રકારનાં સુખદુઃખને ભોગવે છે, ઇન્દ્રિય-શરીરસંબંધી ભોગસામગ્રી જેવી હતી તેવી જ છે, સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ તે સામગ્રીને ભોગવે પણ છે; આટલી સામગ્રી હોવા છતાં નિરાસ્રવપણું કઈ રીતે ઘટે છે ? એવો કોઈ પ્રશ્ન કરે છે— “ દ્રવ્યપ્રત્યયસન્તતૌ સર્વસ્યામ્ एव जीवन्त्यां ज्ञानी नित्यम् निरास्रवः कुतः ” (દ્રવ્યપ્રત્યય) જીવના

પ્રદેશોમાં પરિણમ્યું છે પુહ્ગલપિંડરૂપ અનેક પ્રકારનું મોહનીયકર્મ, તેની (સન્તતી) સંતતિ—સ્થિતિબંધરૂપ ઘણા કાળ પર્યન્ત જીવના પ્રદેશોમાં રહેવું તે—(સર્વસ્યામ્) જેટલી હોત, જેવી હોત, (જીવન્ત્યાં) તેટલી જ છે, વિદ્યમાન છે, તેવી જ છે (એવ) નિશ્ચયથી; તોપણ (જ્ઞાતી) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (નિત્યમ્ નિરાસ્રવઃ) સર્વથા સર્વ કાળ આસ્રવથી રહિત છે એમ જે કહ્યું તે (કુતઃ) શું વિચારીને કહ્યું? “ચેત્ત્વમિતિ મતિઃ” (ચેત્) હે શિષ્ય! જે (इति मतिः) તારા મનમાં આવી આશંકા છે તો ઉત્તર સાંભળ, કહીએ છીએ. ૫-૧૧૭.

(માલિની)

**विजहति न हि सत्तां प्रत्ययाः पूर्वबद्धाः
समयमनुसरन्तो यद्यपि द्रव्यरूपाः ।
तदपि सकलरागद्वेषमोहव्युदासा-
दवतरति न जातु ज्ञानिनः कर्मबन्धः ॥ ६-११८ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“તદપિ જ્ઞાનિનઃ જાતુ કર્મબન્ધઃ ન અવતરતિ” (તદપિ) તોપણ (જ્ઞાનિનઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને (જાતુ) કદાચિત્ કોઈ પણ નયથી (કર્મબન્ધઃ) જ્ઞાનાવરણાદિરૂપ પુહ્ગલપિંડનું નૂતન આગમન-કર્મરૂપ પરિણમન (ન અવતરતિ) થતું નથી; અથવા જે કહી પણ સૂક્ષ્મ અબુદ્ધિ-પૂર્વકે રાગ-દ્વેષપરિણામથી બંધ થાય છે તો ઘણો જ અદ્વય બંધ થાય છે; તો પછી સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને બંધ થાય છે એવું કોઈ ત્રણે કાળમાં કહી શકે નહિ. હવે, કેવો હોવાથી બંધ નથી? “સકલરાગદ્વેષમોહવ્યુદાસાત્” જે કારણથી આવું છે તે કારણથી બંધ ઘટતો નથી—(સકલ) જેટલા શુભરૂપ અથવા અશુભરૂપ (રાગ) પ્રીતિરૂપ પરિણામ, (દ્વેષ) દુષ્ટ પરિણામ, (મોહ) પુહ્ગલદ્રવ્યની વિચિત્રતામાં આત્મબુદ્ધિ એવા વિપરીતરૂપ પરિણામ,—એવા (વ્યુદાસાત્) ત્રણેય પરિણામોથી રહિતપણું એવું કારણ છે તેથી સામગ્રી વિદ્યમાન હોવા છતાં પણ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ કર્મબંધનો કર્તા નથી. વિદ્યમાન સામગ્રી કઈ રીતે છે તે કહે છે—“યદ્યપિ પૂર્વબદ્ધાઃ પ્રત્યયાઃ દ્રવ્યરૂપાઃ સત્તાં ન હિ વિજહતિ” (યદ્યપિ) જેકે એમ પણ છે કે (પૂર્વબદ્ધાઃ) સમ્યક્ત્વની ઉત્પત્તિ

પહેલાં જીવ મિથ્યાદૃષ્ટિ હોતો, તેથી મિથ્યાત્વ-રાગ-દ્વેષરૂપ પરિણામ વડે બાંધ્યા હતા જે (દ્રવ્યરૂપાઃ પ્રત્યયાઃ) મિથ્યાત્વરૂપ તથા ચારિત્રમોહરૂપ પુદ્ગલ-કર્મપિંડ, તે (સત્તાં) સ્થિતિબંધરૂપે જીવના પ્રદેશોમાં કર્મરૂપ વિદ્યમાન છે એવા પોતાના અસ્તિત્વને (ન હિ વિજહતિ) છોડતા નથી; [ઉદય પણ દે છે એમ કહે છે—] “ સમયમ્ અનુસરન્તઃ અપિ ” (સમયમ્) સમયે સમયે અખંડિતધારાપ્રવાહરૂપ (અનુસરન્તઃ અપિ) ઉદય પણ દે છે; તોપણ સમ્યગ્દૃષ્ટિ કર્મબંધનો કર્તા નથી. ભાવાર્થ આમ છે—કોઈ અનાદિ કાળનો મિથ્યાદૃષ્ટિ જીવ કાળલઘિધ પામ્યો થકો સમ્યક્ત્વગુણરૂપ પરિણમ્યો, ચારિત્રમોહકર્મની સત્તા વિદ્યમાન છે, ઉદય પણ વિદ્યમાન છે, પંચેન્દ્રિય વિષયસંસ્કાર વિદ્યમાન છે, ભોગવે પણ છે, ભોગવતો થકો જ્ઞાનગુણ દ્વારા વેદક પણ છે; તોપણ જે રીતે મિથ્યાદૃષ્ટિ જીવ આત્મસ્વરૂપને જાણતો નથી, કર્મના ઉદયને પોતારૂપ જાણે છે, તેથી ઘણ્ટ-અનિષ્ટ વિષયસામગ્રી ભોગવતો થકો રાગ-દ્વેષ કરે છે, માટે કર્મનો બંધક થાય છે, તે રીતે સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવ નથી. સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવ આત્માને શુદ્ધસ્વરૂપ અનુભવે છે, શરીર આદિ સમસ્ત સામગ્રીને કર્મનો ઉદય જાણે છે, આવેલા ઉદયને ખપાવે છે, પરંતુ અંતરંગમાં પરમ ઉદાસીન છે, તેથી સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવને કર્મબંધ નથી. આવી અવસ્થા સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવને સર્વ કાળ નથી. જ્યાં સુધીમાં સકળ કર્મોનો ક્ષય કરી નિર્વાણુપદવીને પામે ત્યાં સુધી આવી અવસ્થા છે. જ્યારે નિર્વાણુપદ પામશે તે કાળનું તો કાંઈ કહેવાનું જ નથી—સાક્ષાત્ પરમાત્મા છે. ૬-૧૧૮.

(અનુષ્ટુપ)

રાગદ્વેષવિમોહાનાં જ્ઞાનિનો યદસમ્ભવઃ ।

તત એવ ન બન્ધોઽસ્ય તે હિ બન્ધસ્ય કારણમ્ ॥ ૭-૧૧૯ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—એમ કહ્યું કે સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવને બંધ નથી, તો એવી પ્રતીતિ જે રીતે થાય છે તે વિશેષ કહે છે—“ યત્ જ્ઞાનિનઃ રાગદ્વેષવિમોહાનાં અસમ્ભવઃ તતઃ અસ્ય બન્ધઃ ન ” (તત્) જેથી (જ્ઞાનિનઃ) સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવને (રાગ) રંજકપરિણામ, (દ્વેષ) ઉદ્દેગ, (વિમોહાનાં) પ્રતીતિનું વિપરીતપણું—એવા અશુદ્ધ ભાવોનું (અસમ્ભવઃ) વિદ્યમાનપણું નથી, [ભાવાર્થ આમ છે કે સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવ કર્મના ઉદયમાં રંજિત થતો નથી,

માટે રાગાદિક નથી,] (તતઃ) તેથી (અસ્ય) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને (બન્ધઃ ન) જ્ઞાનાવરણાદિ દ્રવ્યકર્મનો બંધ નથી; “એવ” નિશ્ચયથી આણું જ દ્રવ્યનું સ્વરૂપ છે; “હિ તે બન્ધસ્ય કારણમ્” (હિ) કારણ કે (તે) રાગ-દ્વેષ-મોહ એવા અશુદ્ધ પરિણામ (બન્ધસ્ય કારણમ્) બંધનાં કારણ છે. સાવાર્થ આમ છે—કોઈ અજ્ઞાની જીવ એમ માનશે કે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને ચારિત્રમોહનો ઉદય તો છે, તે ઉદયમાત્ર હોતાં આગામી જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મનો બંધ થતો હશે. સમાધાન આમ છે—ચારિત્રમોહનો ઉદયમાત્ર હોતાં બંધ નથી; ઉદય હોતાં જો જીવને રાગ-દ્વેષ-મોહપરિણામ થાય તો કર્મબંધ થાય છે, અન્યથા હજાર કારણ હોય તોપણ કર્મબંધ થતો નથી. રાગ-દ્વેષ-મોહપરિણામ પણ મિથ્યાત્વકર્મના ઉદયના સહારે છે, મિથ્યાત્વ જતાં એકલા ચારિત્રમોહના ઉદયના સહારાના રાગ-દ્વેષ-મોહપરિણામ નથી. આ કારણથી સમ્યગ્દષ્ટિને રાગ-દ્વેષ-મોહપરિણામ હોતા નથી, માટે કર્મબંધનો કર્તા સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ હોતો નથી. ૭-૧૧૯.

(વસન્તતિલકા)

**અધ્યાસ્ય શુદ્ધનયમુદ્ધતબોધચિહ્ન-
મૈકાદ્યમેવ કલયન્તિ સદૈવ યે તે ।
રાગાદિમુક્તમનસઃ સતતં ભવન્તઃ
પશ્યન્તિ બન્ધવિધુરં સમયસ્ય સારમ્ ॥ ૮-૧૨૦ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“યે શુદ્ધનયં એકાદ્યમ્ એવ સદા કલયન્તિ” (યે) જે કોઈ આસન્નભવ્ય જીવો (શુદ્ધનયમ્) શુદ્ધનયનો અર્થાત્ નિર્વિકલ્પ શુદ્ધ ચૈતન્યવસ્તુમાત્રનો, (એકાદ્યમ્) સમસ્ત રાગાદિ વિકલ્પથી ચિત્તનો નિરોધ કરી (એવ) ચિત્તમાં નિશ્ચય લાવીને, (કલયન્તિ) અખંડિતધારા-પ્રવાહરૂપ અભ્યાસ કરે છે (સદા) સર્વ કાળ;—કેવો છે (શુદ્ધનય)? “ઉદ્ધતબોધચિહ્નમ્” (ઉદ્ધત) સર્વ કાળ પ્રગટ જે (બોધ) જ્ઞાનગુણુ તે જ છે (ચિહ્નમ્) લક્ષણુ જેનું, એવો છે; શું કરીને? “અધ્યાસ્ય” કોઈ પણ રીતે મનમાં પ્રતીતિ લાવીને;—“તે એવ સમયસ્ય સારમ્ પશ્યન્તિ” (તે એવ) તે જ જીવો નિશ્ચયથી (સમયસ્ય સારમ્) સકળ કર્મથી રહિત, અનંતચતુષ્ટયે

બિરાજમાન પરમાત્મપદને (પશ્યન્તિ) પ્રગટપણે પામે છે. કેવું પામે છે ? “બન્ધવિધુરમ્” (બન્ધ) અનાદિ કાળથી એકબંધપર્યાયરૂપ ચાલ્યો આવ્યો હતો જે જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મરૂપ પુહ્નગલપિંડ, તેનાથી (વિધુરં) સર્વથા રહિત છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—સકળ કર્મના ક્ષયથી થયો છે શુદ્ધ, તેની પ્રાપ્તિ થાય છે શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ કરતા થકા. કેવા છે તે જીવો “રાગાદિમુક્ત-મનસઃ” રાગ-દ્વેષ-મોહથી રહિત છે પરિણામ જેમના, એવા છે. વળી કેવા છે ? “સતતં ભવન્તઃ” (સતતં) નિરંતરપણે (ભવન્તઃ) એવા જ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—કોઈ જાણુશે કે સર્વ કાળ પ્રસાદી રહે છે, ક્યારેક એક, જેવો કહ્યો તેવો થાય છે, પણ એમ તો નથી, સદા સર્વ કાળ શુદ્ધપણારૂપ રહે છે. ૮-૧૨૦.

(વસંતતિલકા)

**પ્રચ્યુત્ય શુદ્ધનયતઃ પુનરેવ યે તુ
રાગાદિયોગમુપયાન્તિ વિમુક્તબોધાઃ ।
તે કર્મબન્ધમિહ વિભ્રતિ પૂર્વબદ્ધ-
દ્રવ્યાસ્રવૈઃ કૃતવિચિત્રવિકલ્પજાલમ્ ॥ ૯-૧૨૧ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“તુ પુનઃ” આમ પણ છે—“યે શુદ્ધનયતઃ પ્રચ્યુત્ય રાગાદિયોગં ઉપયાન્તિ તે રૂઢ કર્મબન્ધમ્ વિભ્રતિ” (યે) જે કોઈ ઉપશમ-સમ્યગ્દષ્ટિ અથવા વેદકસમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (શુદ્ધનયતઃ) શુદ્ધ ચૈતન્યસ્વરૂપના અનુભવથી (પ્રચ્યુત્ય) ભ્રષ્ટ થયા છે તથા (રાગાદિ) રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ પરિણામ-(યોગમ્) રૂપે (ઉપયાન્તિ) થાય છે, (તે) એવા છે જે જીવ તે (કર્મબન્ધમ્) કર્મબંધ અર્થાત્ જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મરૂપ પુહ્નગલપિંડ (વિભ્રતિ) નવા ઉપાર્જિત કરે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ જ્યાં સુધી સમ્યક્ત્વના પરિણામોથી સાખૂત રહે છે ત્યાં સુધી રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ પરિણામો નહિ હોવાથી જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મબંધ થતો નથી. (પરંતુ) જે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ હતા, પછી સમ્યક્ત્વના પરિણામથી ભ્રષ્ટ થયા, તેમને રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ પરિણામ હોવાથી જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મબંધ થાય છે, કેમ કે મિથ્યાત્વના પરિણામ અશુદ્ધરૂપ છે. કેવા છે તે જીવ ?

“ વિમુક્તબોધાઃ ” (વિમુક્ત) છૂટયો છે (બોધાઃ) શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ જેમને, એવા છે. કેવો છે કર્મબંધ ? “ પૂર્વબદ્ધદ્રવ્યાસ્રવૈઃ કૃતવિચિત્રવિકલ્પજાલમ્ ” (પૂર્વ) સમ્યક્ત્વ વિના ઉત્પન્ન થયેલાં, (બદ્ધ) મિથ્યાત્વ-રાગ-દ્વેષરૂપ પરિણામ વડે બાંધ્યાં હતાં જે (દ્રવ્યાસ્રવૈઃ) પુહ્નગલપિંડરૂપ મિથ્યાત્વકર્મ તથા ચારિત્ર-મોહકર્મ તેમના દ્વારા (કૃત) કર્યો છે (વિચિત્ર) નાના પ્રકારના (વિકલ્પ) રાગ-દ્વેષ-મોહપરિણામનો (જાલમ્) સમૂહ જેણે, એવો છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેટલો કાળ જીવ સમ્યક્ત્વના ભાવરૂપ પરિણામ્યો હતો તેટલો કાળ ચારિત્રમોહકર્મ કીલિત (-મંત્રથી સ્તંભિત થયેલા) સાપની માફક પોતાનું કાર્ય કરવાને સમર્થ ન હતું; જ્યારે તે જ જીવ સમ્યક્ત્વના ભાવથી બ્રહ્મ થયો થકો મિથ્યાત્વભાવરૂપ પરિણામ્યો ત્યારે ઉત્કીલિત (-છૂટા થયેલા) સાપની માફક પોતાનું કાર્ય કરવાને સમર્થ થયું. ચારિત્રમોહકર્મનું કાર્ય જીવના અશુદ્ધ પરિણામનું નિમિત્ત થવું તે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જીવ મિથ્યાદષ્ટિ થતાં ચારિત્રમોહનો બંધ પણ થાય છે. જ્યારે જીવ સમ્યક્ત્વ પામે છે ત્યારે ચારિત્રમોહના ઉદયે બંધ થાય છે, પરંતુ બંધશક્તિ હીન હોય છે તેથી બંધ કહેવાતો નથી. આ કારણથી સમ્યક્ત્વ હોતાં ચારિત્ર-મોહને કીલિત સાપના જેવો ઉપર કહ્યો છે, જ્યારે સમ્યક્ત્વ છૂટી જાય છે ત્યારે ઉત્કીલિત સાપના જેવો ચારિત્રમોહને કહ્યો; તે ઉપરના ભાવાર્થનો અભિપ્રાય જાણવો. ૯-૧૨૧.

(અનુષ્ટુપ)

इदमेवात्र तात्पर्यं हेयः शुद्धनयो न हि ।

नास्ति बन्धस्तदत्यागात्तत्यागाद्वन्ध एव हि ॥ १०-१२२ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ અત્ર ઇદમ્ એવ તાત્પર્ય ” (અત્ર) આ સમસ્ત અધિકારમાં (ઇદમ્ એવ તાત્પર્ય) નિશ્ચયથી આટલું જ કાર્ય છે. તે કાર્ય શું ? “ શુદ્ધનયઃ હેયઃ ન હિ ” (શુદ્ધનય) આત્માના શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ (હેયઃ ન હિ) સૂક્ષ્મકાળમાત્ર પણ વિસારવાયોગ્ય નથી. શા કારણે ? “ હિ તત્ અત્યાગાત્ બન્ધઃ નાસ્તિ ” (હિ) કારણુ કે (તત્) શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ તેના (અત્યાગાત્) નહિ છૂટવાથી (બન્ધઃ નાસ્તિ) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મનો બંધ થતો નથી. વળી શા કારણે ? “ તત્ ત્યાગાત્ બન્ધઃ એવ ” (તત્) શુદ્ધ

સ્વરૂપનો અનુભવ તેના (ત્યાગાત્) છૂટવાથી (બંધ: એવ) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મનો બંધ છે. ભાવાર્થ પ્રગટ છે. ૧૦-૧૨૨.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**ધીરોદારમહિમ્ન્યનાદિનિધને બોધે નિબઘ્નઘૃતિ
ત્યાજ્ય: શુદ્ધનયો ન જાતુ કૃતિમિ: સર્વેકષ: કર્મણામ્ ।
તત્રસ્થા: સ્વમરીચિચક્રમચિરાત્સંહત્ય નિર્યદ્વહિ:
પૂર્ણ જ્ઞાનઘનોઘમેકમચલં પશ્યન્તિ શાન્તં મહ: ॥ ૧૧-૧૨૩ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ કૃતિમિ: જાતુ શુદ્ધનય: ત્યાજ્ય: ન હિ ” (કૃતિમિ:) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવો દ્વારા (જાતુ) સૂક્ષ્મકાળમાત્ર પણ (શુદ્ધનય:) શુદ્ધનય અર્થાત્ શુદ્ધ ચૈતન્યમાત્રવસ્તુનો અનુભવ (ત્યાજ્ય: ન હિ) વિસ્મરણુ-યોગ્ય નથી. કેવો છે શુદ્ધનય? “ બોધે ઘૃતિ નિબઘ્નન્ ” (બોધે) બોધમાં અર્થાત્ આત્મસ્વરૂપમાં (ઘૃતિ) અતીન્દ્રિય સુખસ્વરૂપ પરિણુતિને (નિબઘ્નન્) પરિણુભાવે છે. કેવો છે બોધ? “ ધીરોદારમહિમ્નિ ” (ધીર) શાશ્વતી, (ઉદાર) ધારાપ્રવાહરૂપ પરિણુમનશીલ છે (મહિમા) મોટપ જેની, એવો છે. વળી કેવો છે? “ અનાદિનિધને ” (અનાદિ) નથી આદિ, (અનિધને) નથી અંત જેના, એવો છે. વળી કેવો છે શુદ્ધનય? “ કર્મણામ્ સર્વેકષ: ” (કર્મણામ્) જ્ઞાનાવરણાદિ પુદ્ગલકર્મપિંડનો અથવા રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ પરિણુભોનો (સર્વેકષ:) મૂળથી ક્ષયકરણુશીલ છે. “ તત્રસ્થા: શાન્તં મહ: પશ્યન્તિ ” (તત્રસ્થા:) શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવમાં મગ્ન છે જે જીવ, તેઓ (શાન્તં) સર્વ ઉપાધિથી રહિત એવા (મહ:) ચૈતન્યદ્રવ્યને (પશ્યન્તિ) પ્રત્યક્ષપણે પામે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે પરમાત્મપદને પ્રાપ્ત થાય છે. કેવું છે ચૈતન્યદ્રવ્ય? “ પૂર્ણ ” અસંખ્યાત પ્રદેશે જ્ઞાનરૂપે ધિરાજમાન છે. વળી કેવું છે? “ જ્ઞાનઘનોઘમ્ ” ચૈતનાગુણનો પુંજ છે. વળી કેવું છે? “ એકમ્ ” સમસ્ત વિકલપથી રહિત નિવિકલપ વસ્તુ-માત્ર છે. વળી કેવું છે? “ અચલં ” કર્મનો સંયોગ મટવાથી નિશ્ચલ છે. શું કરીને આવા સ્વરૂપની પ્રાપ્તિ થાય છે? “ સ્વમરીચિચક્રમ્ અચિરાત્ સંહત્ય ” (સ્વમરીચિચક્રમ્) સ્વમરીચિચક્રનો અર્થાત્ જૂઠ છે. ભ્રમ છે જે કર્મની

સામગ્રી ઇન્દ્રિય, શરીર, રાગાદિમાં આત્મબુદ્ધિ, તેનો (અચિરાત્) તત્કાળમાત્ર (સંહત્ય) વિનાશ કરીને. કેવું છે મરીચિક? “બહિઃ નિર્યત્” અનાત્મ-પદાર્થોમાં ભમે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—પરમાત્મપદની પ્રાપ્તિ થતાં સમસ્ત વિકલ્પ મટે છે. ૧૧-૧૨૩.

(મંદાકાન્તા)

**રાગાદીનાં જ્ઞાનિ વિગમાત્સર્વતોઽપ્યાસ્રવાણાં
નિત્યોદ્યોતં કિમપિ પરમં વસ્તુ સમ્પશ્યતોઽન્તઃ ।
સ્ફારસ્ફારૈઃ સ્વરસવિસૈઃ પ્લાવયત્સર્વભાવા-
નાલોકાન્તાદચલમતુલં જ્ઞાનમુન્મગ્નમેતત્ ॥ ૧૨-૧૨૪ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“એતત્ જ્ઞાનમ્ ઉન્મગ્નમ્” (એતત્) જેવો કહ્યો છે તેવો શુદ્ધ (જ્ઞાનમ્) શુદ્ધચૈતન્યપ્રકાશ (ઉન્મગ્નમ્) પ્રગટ થયો. જેને જ્ઞાન અર્થાત્ શુદ્ધચૈતન્યપ્રકાશ પ્રગટ થયો તે જીવ કેવો છે? “કિમપિ વસ્તુ અન્તઃ સમ્પશ્યતઃ” (કિમ્ અપિ વસ્તુ) નિર્વિકલ્પસત્તામાત્ર કોઈ વસ્તુ, તેને (અન્તઃ સમ્પશ્યતઃ) ભાવશ્રુતજ્ઞાન વડે પ્રત્યક્ષપણે અવલંબે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—શુદ્ધસ્વરૂપના અનુભવના કાળે જીવ કાષ્ટની માફક જડ છે એમ પણ નથી, સામાન્યપણે સવિકલ્પી જીવની માફક વિકલ્પી પણ નથી, ભાવશ્રુત-જ્ઞાન વડે કોઈ નિર્વિકલ્પવસ્તુમાત્રને અવલંબે છે; અવશ્ય અવલંબે છે. “પરમં” આવા અવલંબનને વચનદ્વારથી કહેવાને સમર્થપણું નથી, તેથી કહી શકાય નહિ. કેવો છે શુદ્ધ જ્ઞાનપ્રકાશ? “નિત્યોદ્યોતં” અવિનાશી છે પ્રકાશ જેનો. શા કારણથી? “રાગાદીનાં જ્ઞાનિ વિગમાત્” (રાગાદીનાં) રાગ-દ્વેષ-મોહની જાતિના છે જેટલા અસંખ્યાત લોકમાત્ર અશુદ્ધપરિણામ તેમનો (જ્ઞાનિ વિગમાત્) તત્કાળ વિનાશ થવાથી. કેવા છે અશુદ્ધપરિણામ? “સર્વતઃ અપિ આસ્રવાણાં” (સર્વતઃ અપિ) સર્વથા પ્રકારે (આસ્રવાણાં) આસ્રવ એવું નામ-સંજ્ઞા છે જેમની, એવા છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જીવના અશુદ્ધ રાગાદિ પરિણામોને સાચું આસ્રવપણું ઘટે છે. તેમનું નિમિત્ત પામીને કર્મરૂપ આસ્રવે છે જે પુદ્ગલની વર્ગણાઓ તે તો અશુદ્ધપરિણામના સહારાની છે, તેથી તેમની શી વાત? પરિણામો શુદ્ધ થતાં તે સહજ જ

૧૧૪

સમયસાર-કલશ

મટે છે. વળી કેવું છે શુદ્ધ જ્ઞાન? “સર્વભાવાન્ પ્લાવયન્” (સર્વભાવાન્) જેટલી જ્ઞેય વસ્તુ અતીત-અનાગત-વર્તમાનપર્યાય સહિત છે તેમને (પ્લાવયન્) પોતામાં પ્રતિબિંબિત કરતું થકું. કેના વડે? “સ્વસ્સવિસરૈઃ” (સ્વસ્સ) ચિદ્રૂપ ગુણુ, તેની (વિસરૈઃ) અનંત શક્તિ, તેના વડે. કેવી છે તે? “સ્ફારસ્ફારૈઃ” (સ્ફાર) અનંત શક્તિ, તેનાથી પણ (સ્ફારૈઃ) અનંતાનંત-ગણી છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—દ્રવ્યો અનંત છે, તેમનાથી પર્યાયભેદ અનંતગણા છે. તે સમસ્ત જ્ઞેયોથી જ્ઞાનની અનંતગણી શક્તિ છે. એવો દ્રવ્યનો સ્વભાવ છે. વળી કેવું છે શુદ્ધ જ્ઞાન? “આલોકાન્તાત્ અચલમ્” સકળ કર્મોનો ક્ષય થતાં જેવું નીપલ્યું તેવું જ અનંત કાળ પર્યંત રહેશે, ક્યારેય અન્યથા થશે નહિ. વળી કેવું છે શુદ્ધ જ્ઞાન? “અતુલં” ત્રણ લોકમાં જેના સુખરૂપ પરિણમનનું દષ્ટાંત નથી.—આવો શુદ્ધ જ્ઞાનપ્રકાશ પ્રગટ થયો. ૧૨-૧૨૪.

—૧—

સંવર અધિકાર

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

આસંસારવિરોધિસંવરજયૈકાન્તાવલિપ્તાસ્રવ-
ન્યકારાત્પ્રતિલબ્ધનિત્યવિજયં સમ્પાદયત્સંવરમ્ ।
વ્યાવૃત્તં પરરૂપતો નિયમિતં સમ્યક્ સ્વરૂપે સ્ફુર-
જ્જ્યોતિશ્ચિન્મયમુજ્જ્વલં નિજરસપ્રાગ્ભારમુજ્જૃમ્ભતે ॥ ૧-૧૨૫ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ ચિન્મયમ્ જ્યોતિઃ ઉજ્જૃમ્ભતે ” (ચિત્)
ચેતના, તે જ છે (મયમ્) સ્વરૂપ જેનું એવી (જ્યોતિઃ) જ્યોતિ અર્થાત્
પ્રકાશસ્વરૂપ વસ્તુ (ઉજ્જૃમ્ભતે) પ્રગટ થાય છે. કેવી છે જ્યોતિ ? “ સ્ફુરત્ ”
સર્વ કાળે પ્રગટ છે. વળી કેવી છે ? “ ઉજ્જ્વલં ” કર્મકલકથી રહિત છે.
વળી કેવી છે ? “ નિજરસપ્રાગ્ભારમ્ ” (નિજરસ) ચેતનગુણનો (પ્રાગ્ભારમ્) સમૂહ
છે. વળી કેવી છે ? “ પરરૂપતઃ વ્યાવૃત્તં ” (પરરૂપતઃ) જ્ઞેયાકારપરિણુમનથી
(વ્યાવૃત્તં) પરાહ્મુખ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—સકળ જ્ઞેયવસ્તુને જાણે છે,
તદ્રૂપ થતી નથી, પોતાના સ્વરૂપે રહે છે. વળી કેવી છે ? “ સ્વરૂપે સમ્યક્
નિયમિતં ” (સ્વરૂપે) જીવના શુદ્ધસ્વરૂપમાં (સમ્યક્) જેવી છે તેવી (નિયમિતં)
ગાઢપણે સ્થાપિત છે. વળી કેવી છે ? “ સંવરમ્ સમ્પાદયત્ ” (સંવરમ્) સંવર
અર્થાત્ ધારાપ્રવાહરૂપ આસ્રવે છે જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મ તેનો નિરોધ (સમ્પાદયત્)
તેની કરણશીલ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—અહીંથી માંડીને સંવરનું સ્વરૂપ
કહે છે. કેવો છે સંવર ? “ પ્રતિલબ્ધનિત્યવિજયં ” (પ્રતિલબ્ધ) પ્રાપ્ત કરી છે
(નિત્ય) શાશ્વત (વિજયં) જીત જેણે, એવો છે. શા કરણથી એવો છે ?
“ આસંસારવિરોધિસંવરજયૈકાન્તાવલિપ્તાસ્રવન્યકારાત્ ” (આસંસાર) અનંત કાળથી
માંડીને (વિરોધિ) વેરી છે એવો જે (સંવર) બધ્યમાન કર્મનો નિરોધ, તેના

ઉપરની (જય) જીતને લીધે (એકાન્તાવલિપ્ત) ‘મારાથી મોટો ત્રણ લોકમાં કોઈ નથી’ એવો થયો છે ગર્વ જેને એવું (માત્રવ) ધારાપ્રવાહરૂપ કર્મનું આગમન, તેને (ન્યક્કારાત્) દૂર કરવારૂપ માનભંગના કારણથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—આસ્રવ તથા સંવર પરસ્પર ઘણા જ વેરી છે, તેથી અનંત કાળથી સર્વ જીવરાશિ વિભાવમિથ્યાત્વપરિણતિરૂપ પરિણમે છે, તેથી શુદ્ધ જ્ઞાનનો પ્રકાશ નથી; તેથી આસ્રવના સહારે સર્વ જીવ છે. કાળલઘિ પામીને કોઈ આસન્નભવ્ય જીવ સમ્યક્ત્વરૂપ સ્વભાવપરિણતિએ પરિણમે છે, તેથી શુદ્ધ પ્રકાશ પ્રગટ થાય છે, તેથી કર્મનો આસ્રવ મટે છે; તેથી શુદ્ધ જ્ઞાનની જીત ઘટે છે. ૧-૧૨૫.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**चैद्रूप्यं जडरूपतां च दधतोः कृत्वा विभागं द्वयो-
स्तर्दारुणदारणेन परितो ज्ञानस्य रागस्य च ।
भेदज्ञानमुदेति निर्मलमिदं मोदध्वमध्यासिताः
शुद्धज्ञानघनौघमेकमधुना सन्तो द्वितीयच्युताः ॥ २-१२६ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“इदं भेदज्ञानम् उदेति” (इदं) પ્રત્યક્ષ એવું (ભેદજ્ઞાનમ્) ભેદજ્ઞાન અર્થાત્ જીવના શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ (ઉદેતિ) પ્રગટ થાય છે. કેવું છે? “નિર્મલમ્” રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધપરિણતિથી રહિત છે. વળી કેવું છે? “શુદ્ધજ્ઞાનઘનૌઘમ્” (શુદ્ધજ્ઞાન) શુદ્ધસ્વરૂપનું આહક જ્ઞાન, તેના (ઘન) સમૂહનો (ઝોઘમ્) પુંજ છે. વળી કેવું છે? “એકમ્” સમસ્ત ભેદવિકલપથી રહિત છે. ભેદજ્ઞાન કઈ રીતે થાય છે તે કહે છે— “જ્ઞાનસ્ય રાગસ્ય ચ દ્વયોઃ વિભાગં પરતઃ કૃત્વા” (જ્ઞાનસ્ય) જ્ઞાનગુણુમાત્ર (રાગસ્ય ચ) અને અશુદ્ધ પરિણતિ—તે (દ્વયોઃ) ખંનેનું (વિભાગં) ભિન્ન-ભિન્નપાણું (પરતઃ) એકથીબીજી (કૃત્વા) કરીને ભેદજ્ઞાન પ્રગટ થાય છે. કેવાં છે તે ખંને? “ચૈદ્રૂપ્યં જડરૂપતાં ચ દધતોઃ” ચૈતન્યમાત્ર જીવનું સ્વરૂપ, જડત્વમાત્ર અશુદ્ધપણાનું સ્વરૂપ. શેના વડે ભિન્નપાણું કયું? “અન્તર્દારુણ-દારણેન” (અન્તર્દારુણ) અંતરંગ સૂક્ષ્મ અનુભવદષ્ટિ, એવું છે (દારણેન) કરવત, તેના વડે. ભાવાર્થ આમ છે કે—શુદ્ધજ્ઞાનમાત્ર તથા રાગાદિ

અશુદ્ધપણું—એ જાનેનો ભિન્નભિન્નપણે અનુભવ કરવાનું અતિ સૂક્ષ્મ છે, કેમ કે રાગાદિ અશુદ્ધપણું ચેતન જેવું દેખાય છે; તેથી અતિસૂક્ષ્મ દષ્ટિથી, જેમ પાણી કાદવ સાથે મળવાથી મેલું થયું છે તેપણુ સ્વરૂપનો અનુભવ કરતાં સ્વચ્છતામાત્ર પાણી છે, મેલું છે તે કાદવની ઉપાધિ છે, તેમ રાગાદિ પરિણામના કારણે જ્ઞાન અશુદ્ધ એમ દેખાય છે તેપણુ જાણુપણુમાત્ર જ્ઞાન છે, રાગાદિ અશુદ્ધપણું ઉપાધિ છે. “સન્તઃ અધુના ઇદં મોદધ્વમ્” (સન્તઃ) સંતો અર્થાત્ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવો (અધુના) વર્તમાન સમયમાં (ઇદં મોદધ્વમ્) શુદ્ધજ્ઞાનાનુભવને આસ્વાદો. કેવા છે સંતપુરુષો? “અધ્યાસિતાઃ” શુદ્ધ-સ્વરૂપનો અનુભવ છે જીવન જેમનું, એવા છે. વળી કેવા છે? “દ્વિતીયચ્યુતાઃ” હેય વસ્તુને અવલંબતા નથી. ૨-૧૨૬.

(માલિની)

**यदि कथमपि धारावाहिना बोधनेन
ध्रुवमुपलभमानः शुद्धमात्मानमास्ते ।
तदयमुदयदात्माराममात्मानमात्मा
परपरिणतिरोधाच्छुद्धमेवाभ्युपैति ॥ ३-१२७ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“તત્ અયમ્ આત્મા આત્માનમ્ શુદ્ધમ્ અભ્યુપૈતિ” (તત્) તે કારણથી (અયમ્ આત્મા) આ પ્રત્યક્ષ આત્મા અર્થાત્ જીવ (આત્માનમ્) પોતાના સ્વરૂપને (શુદ્ધમ્) શુદ્ધ અર્થાત્ જેટલાં છે દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ તેનાથી રહિત (અભ્યુપૈતિ) પામે છે. કેવો છે આત્મા? “ઉદયદાત્મા-રામમ્” (ઉદયત્) પ્રગટ થયેલ છે (આત્મા) પોતાનું દ્રવ્ય, એવો છે (આરામમ્) નિવાસ જેનો, એવો છે. શા કારણથી શુદ્ધની પ્રાપ્તિ થાય છે? “પરપરિણતિ-રોધાત્” (પરપરિણતિ) અશુદ્ધપણાના (રોધાત્) વિનાશથી. અશુદ્ધપણાનો વિનાશ કઈ રીતે થાય છે તે કહે છે—“યદિ આત્મા કથમપિ શુદ્ધમ્ આત્માનમ્ ઉપલભમાનઃ આસ્તે” (યદિ) જો (આત્મા) ચેતનદ્રવ્ય (કથમપિ) કાળાલિઠ્ઠ પામીને સમ્યક્ત્વપર્યાયરૂપ પરિણમતું થકું, (શુદ્ધમ્) દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મથી રહિત એવા (આત્માનમ્) પોતાના સ્વરૂપને (ઉપલભમાનઃ આસ્તે) આસ્વાદતું થકું પ્રવર્તે છે તે. શા વડે? બોધનેન” ભાવશ્રુતજ્ઞાન વડે. કેવું છે

૧૧૮

શ્રમયસાર-કલેશ

[ભગવાનશ્રીકૃષ્ણ-

(ભાવશ્રુતજ્ઞાન) ? “ધારાવાહિના” અખંડિતધારાપ્રવાહરૂપ નિરંતર પ્રવર્તે છે. “ધ્રુવમ્” આ વાત નિશ્ચિત છે. ૩-૧૨૭.

(માલિની)

**નિજમહિમરતાનાં મેદવિજ્ઞાનશક્ત્યા
ભવતિ નિયતમેષાં શુદ્ધતત્ત્વોપલમ્ભઃ ।
અચલિતમસ્વિલાન્યદ્રવ્યદૂરેસ્થિતાનાં
ભવતિ સતિ ચ તસ્મિન્નક્ષયઃ કર્મમોક્ષઃ ॥ ૪-૧૨૮ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“એણાં નિજમહિમરતાનાં શુદ્ધતત્ત્વોપલમ્ભઃ ભવતિ” (એણાં) આવા જે છે,—કેવા? (નિજમહિમ) જીવના શુદ્ધસ્વરૂપ-પરિણુમનમાં (રતાનાં) મગ્ન છે જે કોઈ,—તેમને (શુદ્ધતત્ત્વોપલમ્ભઃ ભવતિ) સકળ કર્મથી રહિત અનંત ચતુષ્ઠયે વિરાજમાન એવી જે આત્મવસ્તુ તેની પ્રાપ્તિ થાય છે; “નિયતમ્” અવશ્ય થાય છે. શા વડે થાય છે? “મેદવિજ્ઞાન-શક્ત્યા” (મેદવિજ્ઞાન) સમસ્ત પરદ્રવ્યોથી આત્મસ્વરૂપ ભિન્ન છે એવા અનુભવરૂપ (શક્ત્યા) સામર્થ્ય વડે. “તસ્મિન્ સતિ કર્મમોક્ષઃ ભવતિ” (તસ્મિન્ સતિ) શુદ્ધસ્વરૂપની પ્રાપ્તિ થતાં (કર્મમોક્ષઃ ભવતિ) કર્મક્ષય અર્થાત્ દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મનો મૂળથી વિનાશ થાય છે. “અચલિતમ્” આપું દ્રવ્યનું સ્વરૂપ અટળ છે. કેવો છે કર્મક્ષય? “અક્ષયઃ” આગામી અનંત કાળ પર્યંત ધીજ્ઞ કર્મનો ખંધ થશે નહિ. કેવા જીવોને કર્મક્ષય થાય છે? “અસ્વિલાન્ય-દ્રવ્યદૂરેસ્થિતાનાં” (અસ્વિલ) સમસ્ત એવાં જે (અન્યદ્રવ્ય) યોતાના જીવદ્રવ્યથી ભિન્ન બધાં દ્રવ્યો, તેમનાથી (દૂરેસ્થિતાનાં) સર્વ પ્રકારે ભિન્ન છે એવા જે જીવ, તેમને. ૪-૧૨૮.

(ઉપગતિ)

**સમ્પદ્યતે સંવર ઇષ સાક્ષા-
ચ્છુદ્ધાત્મતત્ત્વસ્ય કિલોપલમ્ભાત્ ।
સ મેદવિજ્ઞાનત એવ તસ્માત્
તદ્મેદવિજ્ઞાનમતીવ માવ્યમ્ ॥ ૫-૧૨૯ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ તદ્ ભેદવિજ્ઞાનમ્ અતીવ ભાવ્યમ્ ” (તત્) તે કારણથી (ભેદવિજ્ઞાનમ્) સમસ્ત પરદ્રવ્યોથી ભિન્ન ચૈતન્યસ્વરૂપનો અનુભવ (અતીવ ભાવ્યમ્) સર્વથા ઉપાદેય છે એમ માનીને અખંડિતધારાપ્રવાહરૂપ અનુભવ કરવાયોગ્ય છે. શાથી? “ કિલ શુદ્ધાત્મતત્ત્વસ્ય ઉપલમ્ભાત્ એષઃ સંવરઃ સાક્ષાત્ સમ્પદ્યતે ” (કિલ) નિશ્ચયથી (શુદ્ધાત્મતત્ત્વસ્ય) જીવના શુદ્ધસ્વરૂપની (ઉપલમ્ભાત્) પ્રાપ્તિ થવાથી (એષઃ સંવરઃ) નૂતન કર્મના આગમનરૂપ આસ્રવના નિરોધલક્ષણુ સંવર (સાક્ષાત્ સમ્પદ્યતે) સર્વથા પ્રકારે થાય છે; “ સઃ ભેદવિજ્ઞાનતઃ એવ ” (સઃ) શુદ્ધસ્વરૂપનું પ્રગટપણું (-પ્રાપ્તિ) (ભેદવિજ્ઞાનતઃ) શુદ્ધસ્વરૂપના અનુભવથી (એવ) નિશ્ચયથી થાય છે; “ તસ્માત્ ” તેથી ભેદ-વિજ્ઞાન પણુ વિનાશિક છે તથાપિ ઉપાદેય છે. ૫-૧૨૯.

(અનુષ્ટુપ)

ભાવયેદ્ભેદવિજ્ઞાનમિદમચ્છિન્નધારયા ।

તાવદ્યાવત્પરાચ્ચ્યુત્વા જ્ઞાનં જ્ઞાને પ્રતિષ્ઠતે ॥ ૬-૧૩૦ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ ઇદમ્ ભેદવિજ્ઞાનમ્ તાવત્ અચ્છિન્નધારયા ભાવયેત્ ” (ઇદમ્ ભેદવિજ્ઞાનમ્) પૂર્વોક્તલક્ષણુ છે જે શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ, તેનો (તાવત્) તેટલા કાળ સુધી (અચ્છિન્નધારયા) અખંડિતધારાપ્રવાહરૂપે (ભાવયેત્) આસ્વાદ કરવો “ યાવત્ પરાત્ ચ્યુત્વા જ્ઞાનં જ્ઞાને પ્રતિષ્ઠતે ” (યાવત્) કે જેટલા કાળમાં (પરાત્ ચ્યુત્વા) પરથી છૂટીને (જ્ઞાનં) આત્મા (જ્ઞાને) શુદ્ધ-સ્વરૂપમાં (પ્રતિષ્ઠતે) એકરૂપ પરિણમે. ભાવાર્થ આમ છે કે—નિરંતર શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ કરવાયોગ્ય છે. જે કાળે સકળકર્મલક્ષણુ મોક્ષ થશે તે કાળે સમસ્ત વિકલ્પો સહજ જ છૂટી જશે. ત્યાં ભેદવિજ્ઞાન પણુ એક વિકલ્પરૂપ છે, કેવળજ્ઞાનની માફક જીવનું શુદ્ધસ્વરૂપ નથી, તેથી સહજ જ વિનાશિક છે. ૬-૧૩૦.

(અનુષ્ટુપ)

ભેદવિજ્ઞાનતઃ સિદ્ધાઃ સિદ્ધા યે કિલ કેચન ।

અસ્યૈવાભાવતો વદ્ધા વદ્ધા યે કિલ કેચન ॥ ૭-૧૩૧ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“યે કિલ કેચન સિદ્ધાઃ તે મેદવિજ્ઞાનતઃ સિદ્ધાઃ” (યે) આસન્નભવ્ય ભુવ છે જે કોઈ (કિલ) નિશ્ચયથી, (કેચન) સંસારી ભુવરાશિમાંથી જે કોઈ ગણતરીના, (સિદ્ધાઃ) સકળ કર્મોનો ક્ષય કરી નિર્વાણપદને પ્રાપ્ત થયા, (તે) તે સમસ્ત ભુવ (મેદવિજ્ઞાનતઃ) સકળ પરદ્રવ્યોથી ભિન્ન શુદ્ધસ્વરૂપના અનુભવથી (સિદ્ધાઃ) મોક્ષપદને પ્રાપ્ત થયા. ભાવાર્થ આમ છે કે—મોક્ષનો માર્ગ શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ; અનાદિસંસિદ્ધ એ જ એક મોક્ષમાર્ગ છે. “યે કેચન બદ્ધાઃ તે કિલ અસ્ય એવ અભાવતઃ બદ્ધાઃ” (યે કેચન) જે કોઈ (બદ્ધાઃ) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મોથી બંધાય છે (તે) તે સમસ્ત ભુવ (કિલ) નિશ્ચયથી (અસ્ય એવ) આવું જે ભેદવિજ્ઞાન, તેના (અભાવતઃ) નહિ હોવાથી (બદ્ધાઃ) બદ્ધ થઈને સંસારમાં ભટકી રહ્યા છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—ભેદજ્ઞાન સર્વથા ઉપાદેય છે. ૭-૧૩૧.

(મંદાકંતા)

**મેદજ્ઞાનોચ્છલનકલનાચ્છુદ્ધતત્ત્વોપલમ્બા-
દ્રાગ્રામપ્રલયકરણાત્કર્મણાં સંવરેણ ।
વિભ્રત્તોષં પરમમમલાલોકમમ્લાનમેકં
જ્ઞાનં જ્ઞાને નિયતમુદિતં શાશ્વતોઘોતમેતત્ ॥ ૮-૧૩૨ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“એતત્ જ્ઞાનં ઉદિતં” ((એતત્) પ્રત્યક્ષ વિદ્યમાન (જ્ઞાનં) જ્ઞાન અર્થાત્ શુદ્ધ ચૈતન્યપ્રકાશ (ઉદિતં) આસ્રવનો નિરોધ કરીને પ્રગટ થયો. કેવું છે જ્ઞાન? “જ્ઞાને નિયતમ્” અનંત કાળથી પરિણમતું હતું અશુદ્ધ રાગાદિ વિભાવરૂપ, તે કાળલબ્ધિ પામીને પોતાના શુદ્ધસ્વરૂપે પરિણમ્યું છે. વળી કેવું છે? “શાશ્વતોઘોતમ્” અવિનશ્વર પ્રકાશ છે જેનો, એવું છે. વળી કેવું છે? “તોષં વિભ્રત્” અતીન્દ્રિય સુખરૂપ પરિણમ્યું છે. વળી કેવું છે? “પરમમ્” ઉત્કૃષ્ટ છે. વળી કેવું છે? “અમલાલોકમ્” સર્વથા પ્રકારે, સર્વ કાળે, સર્વ ત્રૈલોક્યમાં નિર્ભળ છે—સાક્ષાત્ શુદ્ધ છે. વળી કેવું છે? “અમ્લાનમ્” સદા પ્રકાશરૂપ છે. વળી કેવું છે? “એકં” નિર્વિકલ્પ છે. શુદ્ધ જ્ઞાન આવું જે રીતે થયું છે તે કહે છે—

“કર્મણાં સંવરેણ” જ્ઞાનાવરણાદિરૂપ આસ્રવતાં હતાં જે કર્મપુહ્નગલ તેના નિરોધથી. કર્મનો નિરોધ જે રીતે થયો છે તે કહે છે—“રાગગ્રામપ્રલય-કરણાત્” (રાગ) રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ વિભાવપરિણામોનો (ગ્રામ) સમૂહ—અસંખ્યાત લોકમાત્ર ભેદ, તેમનો (પ્રલય) મૂળથી સત્તાનાશ (કરણાત્) કરવાથી. આવું પણ શા કારણથી? “શુદ્ધતત્ત્વોપલમ્ભાત્” (શુદ્ધ-તત્ત્વ) શુદ્ધ ચૈતન્યવસ્તુની (ઉપલમ્ભાત્) સાક્ષાત્ પ્રાપ્તિથી. આવું પણ શા કારણથી? “ભેદજ્ઞાનોચ્છલનકલનાત્” (ભેદજ્ઞાન) શુદ્ધસ્વરૂપજ્ઞાનનું (ઉચ્છલન) પ્રગટપાણું, તેના (કલનાત્) નિરંતર અભ્યાસથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ ઉપાદેય છે. ૮-૧૩૨.

—૭—

નિર્જરા અધિકાર

(શાર્દૂલવિકીરિત)

રાગાદ્યાસ્રવરોધતો નિજધુરાં ઘૃત્વા પરઃ સંવરઃ
કર્માગામિ સમસ્તમેવ ભરતો દૂરાન્નિરુન્ધન્ સ્થિતઃ ।
પ્રાગ્બદ્ધં તુ તદેવ દગ્ધુમધુના વ્યાજૃમ્ભતે નિર્જરા
જ્ઞાનજ્યોતિરપાવૃત્તં ન હિ યતો રાગાદિભિર્મૂર્ચ્છતિ ॥ ૧-૧૩૩ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“અધુના નિર્જરા વ્યાજૃમ્ભતે” (અધુના) અહીંથી શરૂ કરીને (નિર્જરા) નિર્જરા અર્થાત્ પૂર્વબદ્ધ કર્મના અકર્મરૂપ પરિણામ (વ્યાજૃમ્ભતે) પ્રગટ થાય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—નિર્જરાનું સ્વરૂપ જેવું છે તેવું કહે છે. નિર્જરા શા નિમિત્તે (શાને માટે) છે? “તુ તત્ એવ પ્રાગ્બદ્ધં દગ્ધુમ્” (તુ) સંવરપૂર્વક (તત) જે જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મ (એવ) નિશ્ચયથી (પ્રાગ્બદ્ધં) સમ્યક્ત્વ નહિ હોતાં મિથ્યાત્વ-રાગ-દ્વેષપરિણામ વડે બંધાયું હતું તેને (દગ્ધુમ્) બાળવા માટે. કાંઈક વિશેષ—“સંવરઃ સ્થિતઃ” સંવર અગ્રેસર થયો છે જેનો એવી છે નિર્જરા. ભાવાર્થ આમ છે કે—સંવરપૂર્વક નિર્જરા તે નિર્જરા; કેમ કે જે સંવર વિના હોય છે સર્વ જીવોને, ઉદય દર્શને કર્મની નિર્જરા, તે નિર્જરા નથી. કેવો છે સંવર? “રાગાદ્યાસ્રવરોધતઃ નિજધુરાં ઘૃત્વા આગામિ સમસ્તમ્ એવ કર્મ ભરતઃ દૂરાત્ નિરુન્ધન્” (રાગાદ્યાસ્રવરોધતઃ) રાગાદિ આસ્રવભાવોના નિરોધથી (નિજધુરાં) પોતાના એક સંવરરૂપ પક્ષને (ઘૃત્વા) ધરતો થકો (આગામિ) અખંડ-ધારાપ્રવાહરૂપ આસ્રવિત થનારાં (સમસ્તમ્ એવ કર્મ) નાના પ્રકારનાં જ્ઞાનાવરણીય, દર્શનાવરણીય ઇત્યાદિ અનેક પ્રકારનાં પુદ્ગલકર્મને (ભરતઃ) પોતાની મોટપથી (દૂરાત્ નિરુન્ધન્) પાસે આવવા દેતો નથી. સંવરપૂર્વક નિર્જરા કરતાં જે કાંઈ કાર્ય થયું તે કહે છે—“યતઃ જ્ઞાનજ્યોતિઃ અપાવૃત્તં

રાગાદિભિઃ ન મૂર્છતિ” (યતઃ) જે નિર્જરાથી (જ્ઞાનજ્યોતિઃ) જીવનું શુદ્ધ સ્વરૂપ (અપાવૃત્ત) નિરાવરણ થયું થકું (રાગાદિભિઃ) અશુદ્ધ પરિણામો વડે (ન મૂર્છતિ) પોતાના સ્વરૂપને છોડી રાગાદિરૂપ થતું નથી. ૧-૧૩૩.

(અનુષ્ટુપ)

તજ્ઞાનસ્યૈવ સામર્થ્યં વિરાગસ્યૈવ વા કિલ ।

યત્કોઽપિ કર્મભિઃ કર્મ મુજ્જાનોઽપિ ન વ્યયતે ॥ ૨-૧૩૪ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“તત્ સામર્થ્યં કિલ જ્ઞાનસ્ય એવ વા વિરાગસ્ય એવ” (તત્ સામર્થ્યં) એવું સામર્થ્ય (કિલ) નિશ્ચયથી (જ્ઞાનસ્ય એવ) શુદ્ધ સ્વરૂપના અનુભવનું છે, (વા વિરાગસ્ય એવ) અથવા રાગાદિ અશુદ્ધપણું છૂટ્યું છે તેનું છે. તે સામર્થ્ય શું? “યત્ કઃ અપિ કર્મ મુજ્જાનઃ અપિ કર્મભિઃ ન વ્યયતે” (યત્) જે સામર્થ્ય એવું છે કે (કઃ અપિ) કોઈ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (કર્મ મુજ્જાનઃ અપિ) પૂર્વે જ ખંધ્યાં છે જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મ, તેના ઉદયથી થઈ છે શરીર-મન-વચન-ઇન્દ્રિય-સુખ-દુઃખરૂપ નાના પ્રકારની સામગ્રી, તેને ભેડે લોગવે છે તોપણ (કર્મભિઃ) જ્ઞાનાવરણાદિથી (ન વ્યયતે) ખંધાતો નથી. જેવી રીતે કોઈ વૈદ્ય પ્રત્યક્ષપણે વિષ ખાય છે તોપણ મરતો નથી અને ગુણ જાણે છે તેથી અનેક યત્ન જાણે છે, તેના વડે વિષની પ્રાણઘાતક શક્તિ દૂર કરી દીધી છે; તે જ વિષ અન્ય જીવ ખાય તો તત્કાળ મરે, તેનાથી વૈદ્ય ન મરે;—આવું જાણપણાનું સામર્થ્ય છે; અથવા કોઈ શૂદ્ર મદિરા પીએ છે, પરંતુ પરિણામોમાં કંઈકે દુઃસ્થિતતા છે, મદિરા પીવામાં રુચિ નથી; એવો શૂદ્રજીવ મતવાલો થતો નથી, જેવો હતો તેવો જ રહે છે; મદ્ય તો એવું છે કે જે અન્ય કોઈ પીએ તો તત્કાળ મતવાલો થાય, પણ જે કોઈ મતવાલો નથી થતો તે અરુચિપરિણામનો ગુણ જાણે; તેવી રીતે કોઈ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ નાના પ્રકારની સામગ્રીને લોગવે છે, સુખ-દુઃખને જાણે છે, પરંતુ જ્ઞાનમાં શુદ્ધસ્વરૂપ આત્માને અનુભવે છે; તેના વડે એવું અનુભવે છે કે આવી સામગ્રી કર્મનું સ્વરૂપ છે, જીવને દુઃખમય છે, જીવનું સ્વરૂપ નથી, ઉપાધિ છે; આવું જાણે છે તે જીવને જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મનો ખંધ થતો નથી; સામગ્રી તો એવી છે કે મિથ્યાદષ્ટિને લોગવતાંમાત્ર કર્મખંધ થાય છે; જે, જીવને કર્મખંધ થતો નથી તે જાણપણાનું સામર્થ્ય છે એમ જાણવું; અથવા

સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ નાના પ્રકારનાં કર્મનાં ઉદયફળ ભોગવે છે, પરંતુ અલ્પાન્તર શુદ્ધસ્વરૂપને અનુભવે છે, તેથી કર્મનાં ઉદયફળમાં રતિ ઊપજતી નથી, ઉપાધિ જાણે છે, દુઃખ જાણે છે, તેથી અત્યન્ત લૂખો છે; આવા જીવને કર્મનો બંધ થતો નથી તે લૂખા પરિણામોનું સામર્થ્ય છે એમ જાણો. તેથી આવો અર્થ નક્કી કર્યો કે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને શરીર-ઇન્દ્રિય આદિ વિષયોનો ભોગ નિર્જરાને લેખે છે, નિર્જરા થાય છે; કેમ કે આગામી કર્મ તો બંધાતું નથી, પાછલું ઉદયફળ દર્શને મૂળથી નિર્જરી જાય છે; તેથી સમ્યગ્દષ્ટિનો ભોગ નિર્જરા છે. ૨-૧૩૪.

(સ્થોક્તા)

નાશ્નુતે વિષયસેવનેઽપિ યત્

સ્વં ફલં વિષયસેવનસ્ય ના ।

જ્ઞાનવૈભવવિરાગતાબલાત્

સેવકોઽપિ તદસાવસેવકઃ ॥ ૩-૧૩૫ ॥

બંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ તત્ અસૌ સેવકઃ અપિ અસેવકઃ ” (તત્) તે કારણથી (અસૌ) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (સેવકઃ અપિ) કર્મના ઉદયથી થયેલ છે જે શરીર-પંચેન્દ્રિયવિષયસામગ્રી, તેને ભોગવે છે તોપણ (અસેવકઃ) ભોગવતો નથી. શા કારણથી? “ યત્ ના વિષયસેવને અપિ વિષયસેવનસ્ય સ્વં ફલં ન અશ્નુતે ” (યત્) જે કારણથી (ના) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (વિષયસેવને અપિ) પંચેન્દ્રિયસંબંધી વિષયોને સેવે છે તોપણ (વિષયસેવનસ્ય સ્વં ફલં) પંચેન્દ્રિય-ભોગનું ફળ છે જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મનો બંધ, તેને (ન અશ્નુતે) પામતો નથી. એવું પણ શા કારણથી? “ જ્ઞાનવૈભવવિરાગતાબલાત્ ” (જ્ઞાનવૈભવ) શુદ્ધ-સ્વરૂપનો અનુભવ, તેનો મહિમા, તે કારણથી અથવા (વિરાગતાબલાત્) કર્મના ઉદયથી છે વિષયનું સુખ, જીવનું સ્વરૂપ નથી, તેથી વિષયસુખમાં રતિ ઊપજતી નથી, ઉદાસભાવ છે, એ કારણથી કર્મબંધ થતો નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—સમ્યગ્દષ્ટિ જે ભોગ ભોગવે છે તે નિર્જરાનિમિત્તે છે. ૩-૧૩૫.

(મંદાકાન્તા)

સમ્યગ્દષ્ટેર્ભવતિ નિયતં જ્ઞાનવૈરાગ્યશક્તિઃ
સ્વં વસ્તુત્વં કલયિતુમયં સ્વાન્યરૂપાક્ષિમુક્ત્યા ।
યસ્માજ્ઞાત્વા વ્યતિકરમિદં તત્ત્વતઃ સ્વં પરં ચ
સ્વસ્મિન્નાસ્તે વિસ્મતિ પરાત્સર્વતો રાગયોગાત્ ॥ ૪-૧૩૬ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ સમ્યગ્દષ્ટેઃ નિયતં જ્ઞાનવૈરાગ્યશક્તિઃ ભવતિ ”
(સમ્યગ્દષ્ટેઃ) દ્રવ્યરૂપે મિથ્યાત્વકર્મ ઉપશમ્યું છે જેને, ભાવરૂપે શુદ્ધ
સમ્યક્ત્વભાવરૂપ પરિણમ્યો છે જે જીવ, તેને (જ્ઞાન) શુદ્ધસ્વરૂપના અનુભવ-
રૂપ જાણપણું અને (વૈરાગ્ય) જેટલાં પરદ્રવ્ય—દ્રવ્યકર્મરૂપ, ભાવકર્મરૂપ,
નોકર્મરૂપ—જેયરૂપ છે તે સમસ્ત પરદ્રવ્યોનો સર્વ પ્રકારે ત્યાગ—(શક્તિઃ)
એવી જે શક્તિઓ (નિયતં ભવતિ) અવશ્ય હોય છે—સર્વથા હોય છે; [ખંડે
શક્તિઓ જે રીતે હોય છે તે કહે છે—] “ યસ્માત્ અયં સ્વસ્મિન્ આસ્તે પરાત્
સર્વતઃ રાગયોગાત્ વિસ્મતિ ” (યસ્માત્) કારણ કે (અયં) સમ્યગ્દષ્ટિ (સ્વસ્મિન્
નાસ્તે) સહજ જ શુદ્ધસ્વરૂપમાં અનુભવરૂપ હોય છે તથા (પરાત્ રાગયોગાત્)
પુદ્ગલદ્રવ્યની ઉપાધિથી છે જેટલી રાગાદિ અશુદ્ધપરિણતિ, તેનાથી (સર્વતઃ
વિસ્મતિ) સર્વ પ્રકારે રહિત હોય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—આવું લક્ષણ
સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને અવશ્ય હોય છે. આવું લક્ષણ હોતાં અવશ્ય વૈરાગ્ય ગુણ
છે. શું કરીને એવો હોય છે ? “ સ્વં પરં ચ इदं વ્યતિકરમ્ તત્ત્વતઃ જ્ઞાત્વા ”
(સ્વં) શુદ્ધ ચૈતન્યમાત્ર મારું સ્વરૂપ છે, (પરં) દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મનો
વિસ્તાર પરાયો—પુદ્ગલદ્રવ્યનો છે, (इदं વ્યતિકરમ્) એવું વિવરણ (તત્ત્વતઃ
જ્ઞાત્વા) કહેવા માટે નથી, વસ્તુસ્વરૂપ એવું જ છે એમ અનુભવરૂપ જાણે
છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ, તેથી જ્ઞાનશક્તિ છે. હવે આટલું કરે છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ
તે શાને માટે ? ઉત્તર આમ છે—“ સ્વં વસ્તુત્વં કલયિતુમ્ ” (સ્વં વસ્તુત્વં)
પોતાનું શુદ્ધપણું, તેના (કલયિતુમ્) નિરંતર અભ્યાસ માટે અર્થાત્
વસ્તુની પ્રાપ્તિને માટે. તે વસ્તુની પ્રાપ્તિ શાનાથી થાય છે ? “ સ્વાન્ય-
રૂપાક્ષિમુક્ત્યા ” પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપનો લાભ, પરદ્રવ્યનો સર્વથા ત્યાગ,
—એવા કારણથી. ૪-૧૩૬.

(મંદાકાંતી)

**સમ્યગ્દષ્ટિઃ સ્વયમયમહં જાતુ બન્ધો ન મે સ્યા-
દિત્યુત્તાનોત્પુલકવદના રાગિણોઽપ્યાચરન્તુ ।
આલમ્બન્તાં સમિતિપરતાં તે યતોઽદ્યાપિ પાપા
આત્માનાત્માવગમવિરહાત્સન્તિ સમ્યક્ત્વરિક્તાઃ ॥ ૫-૧૩૭ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—આ પ્રસંગે એમ કહે છે કે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને વિષય ભોગવતાં કર્મનો બંધ નથી; ત્યાં કારણ એમ છે કે સમ્યગ્દષ્ટિના પરિણામ ઘણા જ લૂખા છે, તેથી ભોગ એવો લાગે છે જાણે કોઈ રોગનો ઉપસર્ગ થતો હોય; તેથી કર્મનો બંધ નથી, એમ જ છે. જે કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ જીવ પાંચ ઇન્દ્રિયોના વિષયના સુખને ભોગવે છે તેઓ પરિણામોથી ચીકણા છે, મિથ્યાત્વભાવના એવા જ પરિણામ છે, સહારો કોનો છે? ત્યાં તે જીવો એવું માને છે કે ‘અમે પણ સમ્યગ્દષ્ટિ છીએ, અમારે પણ વિષયસુખ ભોગવતાં કર્મનો બંધ નથી;’ પરંતુ તે જીવો જ્ઞાન્તિમાં પડ્યા છે, તેમને કર્મનો બંધ અવશ્ય છે, તેથી તે જીવો મિથ્યાદષ્ટિ અવશ્ય છે. મિથ્યાત્વભાવ (વના કર્મની સામગ્રીમાં પ્રીતિ ઊપજતી નથી એમ કહે છે—“ તે રાગિણઃ અદ્યાપિ પાપાઃ ” (તે) મિથ્યાદષ્ટિ જીવરાશિ (રાગિણઃ) શરીર-પંચેન્દ્રિયના ભોગ-સુખમાં અવશ્ય રંજિત છે, (અદ્યાપિ) કરોડ ઉપાય જે કરે અનંત કાળ પર્યંત તોપણ (પાપાઃ) પાપમય છે. જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મબંધને કરે છે, મહાનિન્ધ છે. શા કારણથી એવો છે? “ યતઃ સમ્યક્ત્વરિક્તાઃ સન્તિ ” (યતઃ) કારણ કે વિષયસુખરંજિત છે જેટલો જીવરાશિ તે, (સમ્યક્ત્વરિક્તાઃ સન્તિ) શુદ્ધાત્મ-સ્વરૂપના અનુભવથી શૂન્ય છે. શા કારણથી? “ આત્માનાત્માવગમવિરહાત્ ” (આત્મ) શુદ્ધ ચૈતન્ય વસ્તુ, (અનાત્મ) દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મ, તેમનું (અવગમ) હેય-ઉપાદેયરૂપે ભિન્નપણારૂપ જાણુપણું, તેનું (વિરહાત્) શૂન્યપણું હોવાથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—મિથ્યાદષ્ટિ જીવને શુદ્ધ વસ્તુના અનુભવની શક્તિ હોતી નથી એવો નિયમ છે, તેથી મિથ્યાદષ્ટિ જીવ કર્મનો ઉદય પોતારૂપ જાણીને અનુભવે છે, પર્યાયમાત્રમાં અત્યંત રત છે; તે કારણે મિથ્યાદષ્ટિ સર્વથા રાગી હોય છે, રાગી હોવાથી કર્મબંધના કર્તા છે.

કેવા છે મિથ્યાદષ્ટિ જીવ? “અયમ્ અહં સ્વયમ્ સમ્યગ્દષ્ટિઃ જાતુ મે બન્ધઃ ન સ્યાત્” “(અયમ્ અહં) આ જે છું હું, તે (સ્વયમ્ સમ્યગ્દષ્ટિઃ) સ્વયં સમ્યગ્દષ્ટિ છું, તેથી (જાતુ) ત્રણે કાળ (મે બન્ધઃ ન સ્યાત્) અનેક પ્રકારનું વિષયસુખ ભોગવતાં પણ મને તો કર્મનો બંધ નથી;”—“ઈતિ આચરન્તુ” એવા જીવ એવું માને છે તો માનો, તથાપિ તેમને કર્મબંધ છે. વળી કેવા છે? “ઉત્તાનોત્પુલકવદનાઃ” (ઉત્તાન) ઊંચા કરી (ઉત્પુલક) ફુલાવ્યાં છે (વદનાઃ) ગાલ-સુખ જેમણે, એવા છે. “અપિ” અથવા કેવા છે? “સમિતિપરતાં આલમ્બન્તાં” (સમિતિ) મૌનપણું અથવા થોડું બોલવું અથવા પોતાને હીણો કરી બોલવું, તેનું (પરતાં) સમાનરૂપ સાવધાનપણું, તેને (આલમ્બન્તાં) અવલમ્બે છે અર્થાત્ સર્વથા પ્રકારે આ રૂપે પ્રકૃતિનો સ્વભાવ છે જેમનો, એવા છે; તથાપિ રાગી હોવાથી મિથ્યાદષ્ટિ છે, કર્મબંધને કરે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જે કોઈ જીવ પર્યાયમાત્રમાં રત હોતાં પ્રગટ મિથ્યાદષ્ટિ છે તેમની પ્રકૃતિનો સ્વભાવ છે કે ‘અમે સમ્યગ્દષ્ટિ, અમને કર્મબંધ નથી’ એવું મુખથી ગરજે છે, કેટલાક પ્રકૃતિના સ્વભાવને લીધે મૌન જેવા રહે છે, કેટલાક થોડું બોલે છે; ત્યાં આ પ્રમાણે રહે છે તે સમસ્ત પ્રકૃતિનો સ્વભાવ-ભેદ છે, એમાં પરમાર્થ તો કાંઈ નથી. જેટલા કાળ સુધી જીવ પર્યાયમાં પોતાપણું અનુભવે છે તેટલા કાળ સુધી મિથ્યાદષ્ટિ છે, રાગી છે, કર્મબંધને કરે છે. ૫-૧૩૭.

(મંદાક્રાંતા)

આસંસારાત્પ્રતિપદમમી રાગિણો નિત્યમત્તાઃ

સુપ્તા યસ્મિન્નપદમપદં તદ્વિબુદ્ધ્યધ્વમન્ધાઃ ।

एतैतेतः पदमिदमिदं यत्र चैतन्यधातुः

शुद्धः शुद्धः स्वरसभरतः स्थायिभावत्वमेति ॥ ૬-૧૩૮ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“મો અન્ધાઃ” (મો) સમ્બોધન વચન; (અન્ધાઃ) શુદ્ધસ્વરૂપના અનુભવથી શૂન્ય છે જેટલો જીવરાશિ તે, “તત્ અપદમ્ અપદં વિબુદ્ધ્યધ્વમ્” (તત્) કર્મના ઉદયથી છે જે ચાર ગતિરૂપ પર્યાય તથા રાગાદિ અશુદ્ધપરિણામ તથા ઇન્દ્રિયવિષયજનિત સુખ-દુઃખ ઇત્યાદિ અનેક

૧૨૮

સમયસાર-કલશ

[ભગવાનશ્રીકૃષ્ણકૃષ્ણ-

છે તે—જેટલું કંઈ છે તે—(અપદમ્ અપદં) કર્મસંયોગની ઉપાધિ છે, જે વાર કહેતાં સર્વથા જીવનું સ્વરૂપ નથી, (વિબુધ્યધ્વમ્) એમ અવશ્ય જાણો. કેવી છે માયાજાળ? “યસ્મિન્ અમી રાગિણઃ આસંસારાત્ સુપ્તાઃ” (યસ્મિન્) જેમાં—કર્મના ઉદયજનિત અશુદ્ધ પર્યાયમાં, (અમી રાગિણઃ) પ્રત્યક્ષપણે વિદ્યમાન છે જે પર્યાયમાત્રમાં રાગ કરનારા જીવ તેઓ (આસંસારાત્ સુપ્તાઃ) અનાદિ કાળથી સૂતા છે અર્થાત્ અનાદિ કાળથી તે-રૂપ પોતાને અનુભવે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—અનાદિ કાળથી આવા સ્વાદને સર્વ મિથ્યાદષ્ટિ જીવો આસ્વાદે છે કે ‘હું દેવ છું, મનુષ્ય છું, સુખી છું, દુઃખી છું;’ આમ પર્યાયમાત્રને પોતારૂપ અનુભવે છે, તેથી સર્વ જીવરાશિ જેવું અનુભવે છે તે બધું જૂઠું છે, જીવનું તો સ્વરૂપ નથી. કેવો છે સર્વ જીવરાશિ? “પ્રતિપદમ્ નિત્યમત્તાઃ” (પ્રતિપદમ્) જેવો પર્યાય ધારણ કર્યો તે જ રૂપે (નિત્યમત્તાઃ) એવો મતવાલો થયો કે કોઈ કાળે કોઈ ઉપાય કરતાં મતવાલાપણું ઊતરતું નથી. શુદ્ધ ચૈતન્યસ્વરૂપ જેવું છે તેવું દેખાડે છે—“ઇતઃ એત એત” પર્યાયમાત્ર અવધાર્યો છે પોતાને—એવા માર્ગે ન જાઓ, ન જાઓ, કેમ કે (તે) તારો માર્ગ નથી, નથી; આ માર્ગે પર આવો, અરે! આવો, કેમ કે “ઇદમ્ પદમ્ ઇદં પદં” તારો માર્ગ અહીં છે, અહીં છે, “યત્ર ચૈતન્યઘાતુઃ” (યત્ર) જ્યાં (ચૈતન્યઘાતુઃ) ચેતનામાત્ર વસ્તુનું સ્વરૂપ છે. કેવું છે? “શુદ્ધઃ શુદ્ધઃ” સર્વથા પ્રકારે સર્વ ઉપાધિથી રહિત છે. ‘શુદ્ધ શુદ્ધ’ જે વાર કહીને અત્યંત ગાઠ કર્યું છે. વળી કેવું છે? “સ્થાયિમાવત્ત્વમ્ એતિ” અવિનશ્ચરભાવને પામે છે. શા કારણથી? “સ્વરસમરતઃ” (સ્વરસ) ચેતનાસ્વરૂપના (મરતઃ) ભારથી, અર્થાત્ કહેવામાત્ર નથી, સત્યસ્વરૂપ વસ્તુ છે, તેથી નિત્ય-શાશ્વત છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જેને-પર્યાયને-મિથ્યાદષ્ટિ જીવ પોતારૂપ જાણે છે તે તો સર્વ વિનાશિક છે, તેથી જીવનું સ્વરૂપ નથી; ચેતનામાત્ર અવિનાશી છે, તેથી જીવનું સ્વરૂપ છે. ૬-૧૩૮.

(અનુષ્ટુપ)

एकमेव हि तत्स्वाद्यं विपदामपदं पदम् ।

अपदान्येव भासन्ते पदान्यन्यानि यत्पुरः ॥ ७-१३९ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“તત્ પદમ્ સ્વાદ્યં” (તત્) શુદ્ધ ચૈતન્ય-

માત્ર વસ્તુરૂપ (પદમ્) મોક્ષના કારણનો (સ્વાદં) નિરંતર અનુભવ કરવો. કેવું છે? “હિ એકમ્ એવ” (હિ) નિશ્ચયથી (એકમ્ એવ) સમસ્ત ભેદ-વિકલ્પથી રહિત નિર્વિકલ્પ વસ્તુમાત્ર છે. વળી કેવું છે? “વિપદામ્ અપદં” (વિપદામ્) ચતુર્ગતિસંસારસંખંધી નાના પ્રકારનાં દુઃખોના (અપદં) અભાવ-સ્વરૂપ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—આત્મા સુખસ્વરૂપ છે, સાતા-અસાતાકર્મના ઉદયના સંયોગે થાય છે જે સુખ-દુઃખ તે જીવનું સ્વરૂપ નથી, કર્મની ઉપાધિ છે. વળી કેવું છે? “યત્પુરઃ અન્યાનિ પદાનિ અપદાનિ એવ માસન્તે” (યત્પુરઃ) જે શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવરૂપ આસ્વાદ આવતાં (અન્યાનિ પદાનિ) ચાર ગતિના પર્યાય, રાગ-દ્વેષ-મોહ, સુખ-દુઃખરૂપ ઇત્યાદિ જેટલા અવસ્થા-ભેદ છે તે (અપદાનિ એવ માસન્તે) જીવનું સ્વરૂપ નથી, ઉપાધિરૂપ છે, વિનશ્ચર છે, દુઃખરૂપ છે—એવો સ્વાદ સ્વાનુભવપ્રત્યક્ષપણે આવે છે. ભાવાર્થ આમ છે—શુદ્ધ ચિદ્રૂપ ઉપાદેય, અન્ય સમસ્ત હેય. ૭-૧૩૯.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

એકજ્ઞાયકભાવનિર્મરમહાસ્વાદં   સમાસાદયન્
સ્વાદં દ્વન્દ્વમયં વિધાતુમસહઃ સ્વાં વસ્તુવૃત્તિ વિદન્ ।
આત્માત્માનુભવાનુભાવવિવશો   ભ્રશ્યદ્વિશેષોદયં
સામાન્યં કલ્લયન્ કિલૈષ સકલં જ્ઞાનં નયત્યેકતામ્ ॥ ૮-૧૪૦ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“એષઃ આત્મા સકલં જ્ઞાનં એકતામ્ નયતિ” (એષઃ આત્મા) વસ્તુરૂપ વિદ્યમાન આત્મા અર્થાત્ ચેતનદ્રવ્ય, (સકલં જ્ઞાનં) જેટલા પર્યાયોરૂપ પરિણમ્યું છે જ્ઞાન—મતિજ્ઞાન, શ્રુતજ્ઞાન, અવધિજ્ઞાન, મનઃપર્યાયજ્ઞાન, કેવળજ્ઞાન ઇત્યાદિ અનેક વિકલ્પરૂપ પરિણમ્યું છે જ્ઞાન—તેને (એકતામ્) નિર્વિકલ્પરૂપ (નયતિ) અનુભવે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેવી રીતે ઉણુતામાત્ર અગ્નિ છે, તેથી દાહ્યવસ્તુને ખાળતો થકો દાહ્યના આકારે પરિણમે છે; તેથી લોકોને એવી ખુદ્ધિ ઉપજે છે કે કાષનો અગ્નિ, છાણાનો અગ્નિ, તૃણનો અગ્નિ; પરંતુ આ સમસ્ત વિકલ્પ જૂઠા છે, અગ્નિનું સ્વરૂપ વિચારતાં ઉણુતામાત્ર અગ્નિ છે, એકરૂપ છે, કાષ, છાણાં, તૃણ અગ્નિનું સ્વરૂપ નથી; તેવી રીતે જ્ઞાન ચેતનાપ્રકાશમાત્ર છે, સમસ્ત જ્ઞેય-વસ્તુને જાણવાનો સ્વભાવ છે તેથી સમસ્ત જ્ઞેયવસ્તુને જાણે છે, જાણતું થકું

જ્ઞેયાકાર પરિણુમે છે; તેથી જ્ઞાની જીવને એવી બુદ્ધિ ઊપજે છે કે મતિજ્ઞાન, શ્રુતજ્ઞાન, અવધિજ્ઞાન, મનઃપર્યાયજ્ઞાન, કેવળજ્ઞાન—એવા ભેદવિકલ્પ બધા બૂઠા છે; જ્ઞેયની ઉપાધિથી મતિ, શ્રુત, અવધિ, મનઃપર્યાય, કેવળ—એવા વિકલ્પ ઊપજ્યા છે, કારણ કે જ્ઞેયવસ્તુ નાના પ્રકારે છે; જેવા જ્ઞેયનો જ્ઞાયક થાય છે તેવું જ નામ પામે છે, વસ્તુસ્વરૂપનો વિચાર કરતાં જ્ઞાનમાત્ર છે, નામ ધરતું બધું જૂઠું છે;—આવો અનુભવ શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ છે; “ કિલ ” નિશ્ચયથી એમ જ છે. કેવો છે અનુભવશીલ આત્મા ? “ એકજ્ઞાયક-ભાવનિર્ભરમહાસ્વાદં સમાસાદયન્ ” (એક) નિર્વિકલ્પ એવું જે (જ્ઞાયકભાવ) ચેતન-દ્રવ્ય, તેમાં (નિર્ભર) અત્યન્ત મગ્નપણું, તેનાથી થયું છે (મહાસ્વાદં) અનાકુળલક્ષણુ સૌખ્ય, તેને (સમાસાદયન્) આસ્વાદતો થકો. વળી કેવો છે ? “ દ્વન્દ્વમયં સ્વાદં વિધાતુમ્ અસહઃ ” (દ્વન્દ્વમયં) કર્મના સંયોગથી થયેલ છે વિકલ્પરૂપ, આકુળતારૂપ (સ્વાદં) સ્વાદ અર્થાત્ અજ્ઞાની જન સુખ કરીને માને છે પરંતુ દુઃખરૂપ છે એવું જે ઇન્દ્રિયવિષયજનિત સુખ, તેને (વિધાતુમ્) અંગીકાર કરવાને (અસહઃ) અસમર્થ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—વિષય-કપાયને દુઃખરૂપ જાણે છે. વળી કેવો છે ? “ સ્વાં વસ્તુવૃત્તિં વિદન્ ” (સ્વાં) પોતાના દ્રવ્યસંબંધી (વસ્તુવૃત્તિ) આત્માનું શુદ્ધ સ્વરૂપ, તેની સાથે (વિદન્) તદ્રૂપ પરિણુમતો થકો. વળી કેવો છે ? “ આત્માત્માનુભવાનુભાવવિવશઃ ” (આત્મા) ચેતનદ્રવ્ય, તેના (આત્માનુભવ) આસ્વાદના (અનુભવ) મહિમા વડે (વિવશઃ) ગોચર છે. વળી કેવો છે ? “ વિશેષોદયં ભ્રષ્યત્ ” (વિશેષ) જ્ઞાન-પર્યાય દ્વારા (ઉદયં) નાના પ્રકારો, તેમને (ભ્રષ્યત્) મટાડતો થકો. વળી કેવો છે ? “ સામાન્યં કલયન્ ” (સામાન્યં) નિર્ભેદ સત્તામાત્ર વસ્તુનો (કલયન્) અનુભવ કરતો થકો. ૮-૧૪૦.

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

**અચ્છાચ્છાઃ સ્વયમુચ્છલન્તિ યદિમાઃ સંવેદનવ્યક્તયો
નિષ્પીતાશ્ચિલભાવમણ્ડલસપ્રાગ્ભારમત્તા ઇવ ।
યસ્યામિન્નરસઃ સ ઇષ ભગવાનેકોઽપ્યનેકીભવન્
વલ્ગત્યુત્કલિકામિરદ્ભુતનિધિશ્ચૈતન્યરત્નાકરઃ ॥ ૧-૧૪૧ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“સઃ ઇષઃ ચૈતન્યરત્નાકરઃ” (સઃ ઇષઃ) જેનું સ્વરૂપ કહ્યું છે તથા કહેશે એવો (ચૈતન્યરત્નાકરઃ) જીવદ્રવ્યરૂપી મહાસમુદ્ર, [ભાવાર્થ આમ છે કે—જીવદ્રવ્ય સમુદ્રની ઉપમા દર્શને કહેવામાં આવ્યું છે, ત્યાં એટલું કહેતાં દ્રવ્યાર્થિકનયથી એક છે, પર્યાયાર્થિકનયથી અનેક છે; જેમ સમુદ્ર એક છે, તરંગાવલિથી અનેક છે;] “ઉત્કલિકામિઃ” સમુદ્રના પક્ષે તરંગાવલિ, જીવના પક્ષે એક જ્ઞાનગુણના મતિજ્ઞાન, શ્રુતજ્ઞાન ઇત્યાદિ અનેક ભેદ, તેમના દ્વારા “વલગતિ” પોતાના બળથી અનાદિ કાળથી પરિણમી રહ્યો છે. કેવો છે? “અમિન્નરસઃ” જેટલા પર્યાયો છે તેમનાથી ભિન્ન સત્તા નથી, એક જ સત્ત્વ છે. વળી કેવો છે? “મગવાન્” જ્ઞાન, દર્શન, સુખ, વીર્ય ઇત્યાદિ અનેક ગુણોએ ઘિરાજમાન છે. વળી કેવો છે? “એકઃ અપિ અનેકીભવન્” (એકઃ અપિ) સત્તાસ્વરૂપે એક છે તથાપિ (અનેકીભવન્) અંશભેદ કરતાં અનેક છે. વળી કેવો છે? “અદ્ભુતનિધિઃ” (અદ્ભુત) અનંત કાળ સુધી ચારે ગતિઓમાં ભમતાં જેવું સુખ કયાંય પામ્યો નહિ એવા સુખનું (નિધિઃ) નિધાન છે. વળી કેવો છે? “યસ્ય ઇમાઃ સંવેદનવ્યક્તયઃ સ્વયં ઉચ્છલન્તિ” (યસ્ય) જે દ્રવ્યને (ઇમાઃ) પ્રત્યક્ષપણે વિદ્યમાન (સંવેદન) સંવેદન અર્થાત્ જ્ઞાન, તેની (વ્યક્તયઃ) વ્યક્તિઓ અર્થાત્ મતિજ્ઞાન, શ્રુતજ્ઞાન, અવધિજ્ઞાન, મનઃપર્યાયજ્ઞાન, કેવળજ્ઞાન ઇત્યાદિ અનેક પર્યાયરૂપ અંશભેદ, (સ્વયં) દ્રવ્યનું સહજ એવું જ છે તે કારણથી (ઉચ્છલન્તિ) અવશ્ય પ્રગટ થાય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—કોઈ આશંકા કરશે કે જ્ઞાન તો જ્ઞાનમાત્ર છે, આવા જે મતિજ્ઞાન આદિ પાંચ ભેદ તે શા કારણે છે? સમાધાન આ પ્રમાણે છે કે—જ્ઞાનના પર્યાય છે, વિરુદ્ધ તો કોઈ નથી, વસ્તુનું એવું જ સહજ છે; પર્યાયમાત્ર વિચારતાં મતિ આદિ પાંચ ભેદ વિદ્યમાન છે, વસ્તુમાત્ર અનુભવતાં જ્ઞાનમાત્ર છે; વિકલ્પો જેટલા છે તેટલા બધા જૂઠા છે, કેમ કે વિકલ્પ કોઈ વસ્તુ નથી, વસ્તુ તો જ્ઞાનમાત્ર છે. કેવી છે સંવેદનવ્યક્તિઓ? (અચ્છાચ્છાઃ) નિર્મળથી પણ નિર્મળ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—કોઈ એમ માનશે કે જેટલા જ્ઞાનના પર્યાય છે તે સમસ્ત અશુદ્ધરૂપ છે, પરંતુ એમ તો નથી, કારણ કે જેમ જ્ઞાન શુદ્ધ છે તેમ જ્ઞાનના પર્યાય વસ્તુનું સ્વરૂપ છે તેથી શુદ્ધસ્વરૂપ છે. પરંતુ એક વિશેષ—પર્યાયમાત્રને અવધારતાં વિકલ્પ ઊપજે છે, અનુભવ નિર્વિકલ્પ છે, તેથી વસ્તુમાત્ર અનુભવતાં સમસ્ત પર્યાયો પણ

જ્ઞાનમાત્ર છે, તેથી જ્ઞાનમાત્ર અનુભવયોગ્ય છે. વળી કેવી છે સંવેદનવ્યક્તિઓ? “ નિઃપીતાશિલભાવમણ્ડલરસપ્રાગ્ભારમત્તાઃ ઇવ ” (નિઃપીત) ગળી ગઈ છે (અશિલ) સમસ્ત (માત્ર)—જીવ, પુદ્ગલ, ધર્મ, અધર્મ, કાળ, આકાશ એવાં સમસ્ત—દ્રવ્યના (મણ્ડલ) અતીત-અનાગત-વર્તમાન અનંત પર્યાયરૂપી (રસ) રસાયણભૂત દિવ્ય ઔષધિ તેના (પ્રાગ્ભાર) સમૂહ વડે (મત્તાઃ ઇવ) મગ્ન થઈ છે, એવી છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—કોઈ પરમ રસાયણભૂત દિવ્ય ઔષધિ પીએ છે તો સર્વાંગ તરંગાવલિ જેવું ઊપજે છે, તેવી રીતે સમસ્ત દ્રવ્યોને જાણવામાં સમર્થ છે જ્ઞાન, તેથી સર્વાંગ આનંદતરંગાવલિથી ગર્ભિત છે. ૯-૧૪૧.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**ક્લિશ્યન્તાં સ્વયમેવ દુષ્કરતરૈર્મોક્ષોન્મુસૈઃ કર્મભિઃ
ક્લિશ્યન્તાં ચ પરે મહાવ્રતતપોભારેણ ભગ્નાશ્ચિરમ્ ।
સાક્ષાન્મોક્ષ ઇદં નિરામયપદં સંવેદ્યમાનં સ્વયં
જ્ઞાનં જ્ઞાનગુણં વિના કથમપિ પ્રાપ્તું ક્ષમન્તે ન હિ ॥ ૧૦-૧૪૨ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ પરે ઇદં જ્ઞાનં જ્ઞાનગુણં વિના પ્રાપ્તં કથમ્ અપિ ન હિ ક્ષમન્તે ” (પરે) શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવથી ભ્રષ્ટ છે જે જીવ તે, (ઇદં જ્ઞાનં) પૂર્વે જ કહેલ છે સમસ્ત ભેદવિકલપથી રહિત જ્ઞાનમાત્ર વસ્તુ તેને (જ્ઞાનગુણં વિના) શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવશક્તિ વિના (પ્રાપ્તું) પ્રાપ્ત કરવાને, (કથમ્ અપિ) હજાર ઉપાય કરવામાં આવે તોપણ, (ન હિ ક્ષમન્તે) નિશ્ચયથી સમર્થ થતા નથી. કેવું છે જ્ઞાનપદ? “ સાક્ષાત્ મોક્ષઃ ” પ્રત્યક્ષપણે સર્વથા પ્રકારે મોક્ષસ્વરૂપ છે. વળી કેવું છે? “ નિરામયપદં ” જેટલા ઉપદ્રવ-કલેશ છે તે સર્વથી રહિત છે. વળી કેવું છે? “ સ્વયં સંવેદ્યમાનં ” (સ્વયં) પોતાથી (સંવેદ્યમાનં) આસ્વાદ કરવાયોગ્ય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જ્ઞાનગુણુ જ્ઞાનગુણથી અનુભવયોગ્ય છે, કારણાન્તર દ્વારા જ્ઞાનગુણુ ગ્રાહ્ય નથી. કેવો છે મિથ્યાદષ્ટિ જીવરાશિ? “ કર્મભિઃ ક્લિશ્યન્તાં ” (કર્મભિઃ) વિશુદ્ધ શુભોપયોગરૂપ પરિણામ, જૈનોક્ત સૂત્રોનું અધ્યયન, જીવાદિ દ્રવ્યોના સ્વરૂપનું વારંવાર સ્મરણ, પંચપરમેષ્ટીની ભક્તિ ઇત્યાદિ છે જે અનેક ક્રિયાભેદ

તે વડે (વિલચ્ચન્તાં) બહુ આક્ષેપ (આડંબર) કરે છે તો કરો, તથાપિ શુદ્ધ સ્વરૂપની પ્રાપ્તિ થશે તે તો શુદ્ધ જ્ઞાન વડે થશે. કેવાં છે કરતૂત અર્થાત્ ક્રિયાભેદ ? “સ્વયમ્ એવ દુષ્કરતરૈઃ” (સ્વયમ્ એવ) સહજપણે (દુષ્કરતરૈઃ) કષ્ટસાધ્ય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેટલી ક્રિયા છે તે બધી દુઃખાત્મક છે, શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવની માફક સુખસ્વરૂપ નથી. વળી કેવાં છે ? “મોક્ષોન્મુક્તૈઃ” (મોક્ષ) સકળકર્મક્ષયથી (અન્મુક્તૈઃ) ઉન્મુખ છે અર્થાત્ તેઓ પરંપરાએ આગળ મોક્ષનું કારણ થશે એવો ભ્રમ ઊપજે છે તે જૂઠો છે. “ચ” વળી કેવા છે મિથ્યાદષ્ટિ જીવ ? “મહાવ્રતતપોમારેણ ચિરં મગ્નાઃ વિલચ્ચન્તાં” (મહાવ્રત) હિંસા, અનૃત, સ્તેય, અબ્રહ્મ, પરિગ્રહથી રહિતપણું, (તપઃ) મહા પરીપહેનું સહજું, તેના (માર) ઘણા બોળ વડે (ચિરં) ઘણા કાળ પર્યન્ત (મગ્નાઃ) મરીને ચૂરો થતા થકા (વિલચ્ચન્તાં) ઘાહું કષ્ટ કરે છે તો કરો, તથાપિ એવું કરતાં કર્મક્ષય તો થતો નથી. ૧૦-૧૪૨.

(કૃતવિલંબિત)

**પદમિદં નનુ કર્મદુરાસદં
સહજબોધકલાસુલમં કિલ ।
તત્ત્વં નિજબોધકલાબલાત્
કલયિતું યતતાં સતતં જગત્ ॥ ૧૧-૧૪૩ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“તત્ત્વં નનુ કર્મદુરાસદં જગત્ કર્મદુરાસદં પદમ્ કલયિતું સતતં યતતાં” (તત્ત્વં) તે કારણથી (નનુ) આહો (કર્મદુરાસદં) વિદ્યમાન છે જે ત્રૈલોક્યવર્તી જીવરાશિ તે (કર્મદુરાસદં) આ પદનો અર્થાત્ નિર્વિકલ્પ શુદ્ધ જ્ઞાનમાત્રવસ્તુનો (કલયિતું) નિરંતર અભ્યાસ કરવાને માટે (સતતં) અખંડ-ધારાપ્રવાહરૂપ (યતતાં) યત્ન કરો. શા કારણ વડે ? “નિજબોધકલાબલાત્” (નિજબોધ) શુદ્ધ જ્ઞાન, તેનો (કલા) પ્રત્યક્ષ અનુભવ, તેના (બલાત્) સામર્થ્ય વડે; કેમ કે “કિલ” નિશ્ચયથી જ્ઞાનપદ “કર્મદુરાસદં” (કર્મ) જેટલી ક્રિયા છે તેના વડે (દુરાસદં) અપ્રાપ્ય છે, અને “સહજબોધકલાસુલમં” (સહજબોધ) શુદ્ધ જ્ઞાનના (કલા) નિરંતર અનુભવ વડે (સુલમં) સહજ જ પ્રાપ્ત થાય છે.

ભાવાર્થ આમ છે કે—શુભ-અશુભરૂપ છે જેટલી ક્રિયા, તેનું મમત્વ છોડીને એકે શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવ કારણ છે. ૧૧-૧૪૩.

(ઉપગતિ)

**અચિન્ત્યશક્તિઃ સ્વયમેવ દેવ-
ચિન્માત્રચિન્તામણિરેષ યસ્માત્ ।
સર્વાર્થસિદ્ધાત્મતયા વિધત્તે
જ્ઞાની કિમન્યસ્ય પરિગ્રહેણ ॥ ૧૨-૧૪૪ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ જ્ઞાની (જ્ઞાન) વિધત્તે ” (જ્ઞાની) સમ્ય-
ગ્દષ્ટિ જીવ (જ્ઞાન) જ્ઞાનને અર્થાત્ નિર્વિકલ્પ ચિદ્રૂપવસ્તુને (વિધત્તે) નિરંતર
અનુભવે છે. શું જાણીને? “ સર્વાર્થસિદ્ધાત્મતયા ” (સર્વાર્થસિદ્ધ) ચતુર્ગતિ-
સંસારસંખંધી દુઃખનો વિનાશ અને અતીન્દ્રિય સુખની પ્રાપ્તિ (આત્મતયા)
એવું કાર્ય સિદ્ધ થાય છે જેનાથી, એવું છે શુદ્ધ જ્ઞાનપદ. “ અન્યસ્ય
પરિગ્રહેણ કિમ્ ” (અન્યસ્ય) શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવથી બાહ્ય છે જેટલા વિકલ્પો,
[વિવરણ—શુભ-અશુભ ક્રિયારૂપ અથવા રાગાદિ વિકલ્પરૂપ અથવા દ્રવ્યોના
લેદવિચારરૂપ એવા છે જે અનેક વિકલ્પો,] તેમનાં (પરિગ્રહેણ) સાવધાનપણે
પ્રતિપાલન અથવા આચરણ અથવા સ્મરણથી (કિમ્) શી કાર્યસિદ્ધિ ?
અર્થાત્ કોઈ કાર્યસિદ્ધિ નથી. આમ શા કારણથી? “ યસ્માત્ એષઃ સ્વયં
ચિન્માત્રચિન્તામણિઃ એવ ” (યસ્માત્) કારણ કે (એષઃ) શુદ્ધ જીવવસ્તુ (સ્વયમ્)
પોતામાં (ચિન્માત્રચિન્તામણિઃ) શુદ્ધ જ્ઞાનમાત્ર એવું અનુભવ-ચિન્તામણિરત્ન
છે; (એવ) આ વાતને નક્કી જાણવી, સંશય કાંઈ નથી. ભાવાર્થ આમ છે
કે—જેવી રીતે કોઈ પુષ્પવાન જીવના હાથમાં ચિન્તામણિરત્ન હોય છે,
તેનાથી સર્વ મનોરથ પૂરા થાય છે, તે જીવ લોહું, તાંબું, રૂપું એવી ધાતુનો
સંગ્રહ કરતો નથી; તેવી રીતે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવની પાસે શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવ
એવું ચિન્તામણિરત્ન છે, તેનાથી સકળકર્મક્ષય થાય છે, પરમાત્મપદની
પ્રાપ્તિ થાય છે, અતીન્દ્રિય સુખની પ્રાપ્તિ થાય છે; તે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ
શુભ-અશુભરૂપ અનેક ક્રિયા-વિકલ્પનો સંગ્રહ કરતો નથી, કારણ કે
એનાથી કાર્યસિદ્ધિ થતી નથી. વળી કેવો છે? “ અચિન્ત્યશક્તિઃ ” વચન-

ગોચર નથી મહિમા જેનો, એવો છે. વળી કેવો છે? “દેવ:” પરમ પૂજ્ય છે. ૧૨-૧૪૪.

(વસન્તતિલકા)

**इत्थं परिग्रहमपास्य समस्तमेव
सामान्यतः स्वपरयोरविवेकहेतुम् ।
अज्ञानमुज्झितुमना अधुना विशेषाद्
भूयस्तमेव परिहर्तुमयं प्रवृत्तः ॥ १३-१४५ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“અધુના અયં ભૂયઃ પ્રવૃત્તઃ” (અધુના) અહીંથી આરંભ કરીને (અયં) અંતના કર્તા (ભૂયઃ પ્રવૃત્તઃ) કાંઈક વિશેષ કહેવાનો ઉદ્દેશ કરે છે. કેવા છે અંતના કર્તા? “અજ્ઞાનમ્ ઉજ્જિતુમના” (અજ્ઞાનમ્) જીવની અને કર્મની એકત્વબુદ્ધિરૂપ મિથ્યાત્વભાવ (ઉજ્જિતુમના) કઈ રીતે છૂટે એવો છે અભિપ્રાય જેમનો, એવો છે. શું કહેવા ચાહે છે? “તમ્ એવ વિશેષાત્ પરિહર્તુમ્” (તમ્ એવ) જેટલો પરદ્રવ્યરૂપ પરિગ્રહ છે તેને (વિશેષાત્ પરિહર્તુમ્) ભિન્ન ભિન્ન નામોનાં વિવરણ સહિત છોડવાને માટે અથવા છોડાવવાને માટે. અહીં સુધી કહ્યું તે શું કહ્યું? “इत्थं समस्तम् एव परिग्रहम् सामान्यतः अपास्य” (इत्थं) અહીં સુધી જે કાંઈ કહ્યું તે એમ કહ્યું કે (સમસ્તમ્ એવ પરિગ્રહમ્) જેટલી પુહ્ગલકર્મની ઉપાધિરૂપ સામગ્રી, તેનો (સામાન્યતઃ અપાસ્ય) સામાન્યપણે ત્યાગ કહ્યો અર્થાત્ જે કાંઈ પરદ્રવ્યસામગ્રી છે તે ત્યાજ્ય છે એમ કહીને પરદ્રવ્યનો ત્યાગ કહ્યો. હવે વિશેષરૂપ કહે છે. વિશેષાર્થ આમ છે કે—જેટલું પરદ્રવ્ય તેટલું ત્યાજ્ય છે એમ કહ્યું. હવે (કહે છે કે) કેાધ પરદ્રવ્ય છે તેથી ત્યાજ્ય છે, માન પરદ્રવ્ય છે તેથી ત્યાજ્ય છે, ઇત્યાદિ; ભોજન પરદ્રવ્ય છે તેથી ત્યાજ્ય છે, પાણી પીવું પરદ્રવ્ય છે તેથી ત્યાજ્ય છે. કેવો છે પરદ્રવ્યપરિગ્રહ? “स्वपरयोः अविवेकहेतुम्” (स्व) શુદ્ધ ચિદ્રૂપમાત્ર વસ્તુ અને (परयोः) દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મ, તેમના (અવિવેક) એકત્વરૂપ સંસ્કારનું (हेतुम्) કારણ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—મિથ્યાદષ્ટિ જીવને જીવ-કર્મમાં એકત્વબુદ્ધિ છે તેથી મિથ્યા-

૧૩૬

સમયસાર-કલશ

[ભગવાનશ્રીકુંઠકુંઠ-

દષ્ટિને પરદ્રવ્યનો પરિગ્રહ ઘટે છે; સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને ભેદબુદ્ધિ છે તેથી પરદ્રવ્યનો પરિગ્રહ ઘટતો નથી. આવો અર્થ અહીંથી શરૂ કરીને કહેવામાં આવશે. ૧૩-૧૪૫.

(સ્વાગતા)

**पूर्वबद्धनिजकर्मविपाकात्
ज्ञानिनो यदि भवत्युपभोगः ।
तद्भवत्वथ च रागवियोगात्
नूनमेति न परिग्रहभावम् ॥ १४-१४६ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“યદિ જ્ઞાનિનઃ ઉપભોગઃ ભવતિ તત્ ભવતુ” (યદિ) જે કદાચિત્ (જ્ઞાનિનઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને (ઉપભોગઃ) શરીર આદિ સંપૂર્ણ ભોગસામગ્રી (ભવતિ) હોય છે, સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ ભોગવે છે, (તત્) તે (ભવતુ) સામગ્રી હો, સામગ્રીનો ભોગ પણ હો, “નૂનમ્ પરિગ્રહભાવમ્ ન ણતિ” (નૂનમ્) નિશ્ચયથી (પરિગ્રહભાવમ્) વિષયસામગ્રીના સ્વીકારરૂપ અભિપ્રાયને પામતો નથી. શા કારણથી? “અથ ચ રાગવિયોગાત્” (અથ ચ) બ્યારથી સમ્યગ્દષ્ટિ થયો (રાગવિયોગાત્) ત્યારથી માંડીને વિષયસામગ્રીમાં રાગ-દ્વેષ-મોહથી રહિત થયો, તે કારણથી. કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે આવા વિરાગીને—સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને વિષયસામગ્રી કેમ હોય છે? ઉત્તર આમ છે કે—“પૂર્વબદ્ધનિજકર્મવિપાકાત્” (પૂર્વબદ્ધ) સમ્યક્ત્વ ઊપજતાં પહેલાં મિથ્યાદષ્ટિ જીવ હતો, રાગી હતો; ત્યાં રાગભાવ દ્વારા બાંધી હતી જે (નિજકર્મ) પોતાના પ્રદેશોમાં જ્ઞાનાવરણાદિરૂપ કાર્મણુવર્ગણા, તેના (વિપાકાત્) ઉદયને લીધે. ભાવાર્થ આમ છે કે—રાગ-દ્વેષ-મોહપરિણામ મટતાં દ્રવ્યરૂપ બાહ્ય સામગ્રીનો ભોગ બંધનું કારણ નથી, નિર્જરાનું કારણ છે; તેથી સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ અનેક પ્રકારની વિષયસામગ્રી ભોગવે છે, પરંતુ રંજિતપરિણામ નથી તેથી બંધ નથી, પૂર્વે બાંધ્યું હતું જે કર્મ તેની નિર્જરા છે. ૧૪-૧૪૬.

(સ્વાગતા)

વેદ્યવેદકવિભાવચલત્વાદ્
 વેદ્યતે ન સ્વલુ કાંક્ષિતમેવ ।
 તેન કાંક્ષતિ ન કિચ્ચન વિદ્વાન્
 સર્વતોઽપ્યતિવિરક્તિમુપૈતિ ॥ ૧૫-૧૪૭ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ તેન વિદ્વાન્ કિચ્ચન ન કાંક્ષતિ ” (તેન) તે કારણથી (વિદ્વાન્) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ, (કિચ્ચન) કર્મના ઉદયથી છે નાના પ્રકારની સામગ્રી તેમાં કોઈ સામગ્રી (ન કાંક્ષતિ)—કર્મની સામગ્રીમાં કોઈ સામગ્રી—જીવને સુખનું કારણ એમ માનતો નથી, સર્વ સામગ્રી દુઃખનું કારણ એમ માને છે. વળી કેવો છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ? “ સર્વતઃ અતિવિરક્તિમ્ ઉપૈતિ ” (સર્વતઃ) જેટલી કર્મજનિત સામગ્રી છે તેના પ્રત્યે મન, વચન, કાય—ત્રિશુદ્ધિ વડે (અતિવિરક્તિમ્) અતિ વિરક્તપણે અર્થાત્ સર્વથા ત્યાગરૂપ (ઉપૈતિ) પરિણમે છે. શા કારણથી એવો છે? “ યતઃ સ્વલુ કાંક્ષિતમ્ ન વેદ્યતે એવ ” (યતઃ) કારણ કે (સ્વલુ) નિશ્ચયથી (કાંક્ષિતમ) જે કાંઈ ચિંતવ્યું છે તે (ન વેદ્યતે) પ્રાપ્ત થતું નથી, (એવ) એમ જ છે. શા કારણથી? “ વેદ્યવેદકવિભાવચલત્વાત્ ” (વેદ્ય) વાંછવામાં આવે છે જે વસ્તુસામગ્રી અને (વેદક) વાંછારૂપ જીવનો અશુદ્ધ પરિણામ, તેઓ છે (વિભાવ) ખંને અશુદ્ધ, વિનશ્ચર, કર્મજનિત, તે કારણથી (ચલત્વાત્) ક્ષણે ક્ષણે અન્ય અન્ય થાય છે. કોઈ અન્ય ચિંતવાય છે, કોઈ અન્ય થાય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—અશુદ્ધ રાગાદિ પરિણામ તથા વિષયસામગ્રી ખંને સમયે સમયે વિનશ્ચર છે, માટે જીવનું સ્વરૂપ નથી. આ કારણથી સમ્યગ્દષ્ટિને એવા ભાવોનો સર્વથા ત્યાગ છે. તેથી સમ્યગ્દષ્ટિને ખંધ નથી, નિર્જરા છે. ૧૫-૧૪૭.

(સ્વાગતા)

જ્ઞાનિનો ન હિ પરિગ્રહમાવં
 કર્મ રાગસરિક્તયૈતિ ।
 રજ્જ્યુક્તિરકષાયિતવસ્ત્રે
 સ્વીકૃતૈવ હિ બહિર્લુઠતોહ ॥ ૧૬-૧૪૮ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ કર્મ જ્ઞાનિનઃ પરિગ્રહભાવં ન હિ એતિ ” (કર્મ) જેટલી વિષયસામગ્રી ભોગરૂપ ક્રિયા છે તે (જ્ઞાનિનઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને (પરિગ્રહ-ભાવં) મમતારૂપ સ્વીકારપણાને (ન હિ એતિ) નિશ્ચયથી પ્રાપ્ત થતી નથી. શા કારણે ? “ રાગરસરિક્તતયા ” (રાગ) કર્મની સામગ્રીને પોતારૂપ જાણીને રંજિત-પરિણામરૂપ જે (રસ) વેગ, તેનાથી (રિક્તતયા) ખાલી છે, એવો ભાવ હોવાથી. દષ્ટાંત કહે છે—“ હિ ઇહ અકષાયિતવસ્ત્રે રજ્જયુક્તિઃ બહિઃ લુઠતિ એવ ” (હિ) જેમ (ઇહ) સર્વ લોકમાં પ્રગટ છે કે (અકષાયિત) હરડાં, ફટકડી, લોધર જેને લાગ્યાં નથી એવા (વસ્ત્રે) કપડામાં (રજ્જયુક્તિઃ) રંગચુક્રિત અર્થાત્ મજીઠના રંગનો સંયોગ કરવામાં આવે છે તોપણ (બહિઃ લુઠતિ) કપડાને લાગતો નથી, ખહાર ને ખહાર ફરે છે, તેવી રીતે. ભાવાર્થ આમ છે કે—સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને પંચેન્દ્રિયવિષયસામગ્રી છે, ભોગવે પણ છે; પરંતુ અંતરંગ રાગ-દ્વેષ-મોહભાવ નથી, તેથી કર્મનો ખંધ નથી, નિર્જરા છે; કેવી છે રંગચુક્રિત ? “ સ્વીકૃતા ” કપડું અને રંગ એકઠાં કરવામાં આવ્યાં છે એવી. ૧૬-૧૪૮.

(સ્વાગતા)

જ્ઞાનવાન્ સ્વરસતોઽપિ યતઃ સ્યાત્

સર્વરાગરસવર્જનશીલઃ ।

લિપ્યતે સકલકર્મભિરેષઃ

કર્મમધ્યપતિતોઽપિ તતો ન ॥ ૧૭-૧૪૯ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ યતઃ જ્ઞાનવાન્ સ્વરસતઃ અપિ સર્વરાગરસવર્જન-શીલઃ સ્યાત્ ” (યતઃ) જે કારણથી (જ્ઞાનવાન્) શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવશીલ છે જે જીવ તે, (સ્વરસતઃ) વિભાવપરિણમન મટયું હોવાથી શુદ્ધતારૂપે દ્રવ્ય પરિણમ્યું છે તેથી (સર્વરાગ) જેટલા રાગ-દ્વેષ-મોહપરિણામરૂપ (રસ) અનાદિના સંસ્કાર તેનાથી (વર્જનશીલઃ સ્યાત્) રહિત છે સ્વભાવ જેનો, એવો છે; “ તતઃ એષઃ કર્મમધ્યપતિતઃ અપિ સકલકર્મભિઃ ન લિપ્યતે ” (તતઃ) તે કારણથી (એષઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (કર્મ) કર્મના ઉદયજનિત અનેક પ્રકારની ભોગસામગ્રીમાં (મધ્યપતિતઃ અપિઃ) પડ્યો છે અર્થાત્ પંચેન્દ્રિયભોગસામગ્રી ભોગવે છે, સુખ-દુઃખને પામે છે, તથાપિ (સકલકર્મભિઃ) આઠે પ્રકારનાં છે જે જ્ઞાનાવરણાદિ

કર્મ, તેમના વડે (ન લિપ્યતે) બંધાતો નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—અંતરંગ ચીકણાપણું નથી તેથી બંધ થતો નથી, નિર્જરા થાય છે. ૧૭-૧૪૯.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**યાદૃક્ તાદૃગિહાસ્તિ તસ્ય વશતો યસ્ય સ્વમાવો હિ યઃ
કર્તુ નૈષ કથચ્ચનાપિ હિ પરૈન્યાદૃશઃ શક્યતે ।
અજ્ઞાનં ન કદાચનાપિ હિ ભવેજ્ઞાનં ભવત્સન્તતં
જ્ઞાનિન્ મુંક્વ પરાપરાધજનિતો નાસ્તીહ બન્ધસ્તવ ॥ ૧૮-૧૫૦ ॥**

બંધાન્વય સહિત અર્થઃ—આહીં કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ પરિણામથી શુદ્ધ છે તથાપિ પંચેન્દ્રિયવિષય ભોગવે છે, ત્યાં વિષયને ભોગવતાં કર્મનો બંધ છે કે નથી? સમાધાન આમ છે કે કર્મનો બંધ નથી. “ જ્ઞાનિન્ મુંક્વ ” (જ્ઞાનિન્) હે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ! (મુંક્વ) કર્મના ઉદયથી મળી છે જે ભોગસામગ્રી તેને ભોગવે છે તો ભોગવ, “ તથાપિ તવ બન્ધઃ નાસ્તિ ” (તથાપિ) તોપણ (તવ) તને (બન્ધઃ) બંધ અર્થાત્ જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મનું આગમન (નાસ્તિ) નથી. કેવો બંધ નથી? “ પરાપરાધજનિતઃ ” (પર) ભોગસામગ્રી, તેનું (અપરાધ) ભોગવવામાં આવવું, તેનાથી (જનિતઃ) ઉત્પન્ન થતો. ભાવાર્થ આમ છે કે—સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને વિષયસામગ્રી ભોગવતાં બંધ નથી, નિર્જરા છે, કારણ કે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ સર્વથા અવશ્ય પરિણામોથી શુદ્ધ છે; એવું જ વસ્તુનું સ્વરૂપ છે. પરિણામોની શુદ્ધતા હોતાં બાહ્ય ભોગસામગ્રી દ્વારા બંધ કરાતો નથી; એવું વસ્તુનું સ્વરૂપ છે. આહીં કોઈ આશંકા કરે છે કે—સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ ભોગ ભોગવે છે, તો ભોગ ભોગવતાં રાગરૂપ અશુદ્ધ પરિણામ થતા હશે, ત્યાં તે રાગપરિણામ દ્વારા બંધ થતો હશે; પરંતુ એમ તો નથી, કારણ કે વસ્તુનું સ્વરૂપ એમ છે કે શુદ્ધ જ્ઞાન થતાં, ભોગસામગ્રીને ભોગવતાં, સામગ્રી દ્વારા અશુદ્ધરૂપ કરાતું નથી. કેટલીયે ભોગસામગ્રી ભોગવો તથાપિ શુદ્ધ જ્ઞાન પોતાના સ્વરૂપે—શુદ્ધ જ્ઞાનસ્વરૂપે રહે છે; વસ્તુનું એવું સહજ છે. તે કહે છે—“ જ્ઞાનં કદાચનાપિ અજ્ઞાનં ન ભવેત્ ” (જ્ઞાનં) જ્ઞાન અર્થાત્ શુદ્ધ સ્વભાવરૂપ પરિણમ્યું છે આત્મદ્રવ્ય તે, (કદાચન અપિ) અનેક પ્રકારની ભોગસામગ્રીને ભોગવતાં અતીત-અનાગત-વર્તમાન કાળમાં (અજ્ઞાનં) વિભાવ-

અશુદ્ધ-રાગાદિરૂપ (ન ભવેત) થતું નથી. કેવું છે જ્ઞાન ? “ સન્તતં ભવત્ ” શાશ્વત શુદ્ધત્વરૂપ જીવદ્રવ્ય પરિણમ્યું છે, માયાબળની માફક ક્ષણવિનશ્ચર નથી. હવે દષ્ટાન્ત દ્વારા વસ્તુનું સ્વરૂપ સાધે છે— “ હિ યસ્ય વશતઃ યઃ યાદક્ સ્વભાવઃ તસ્ય તાદક્ ઇહ અસ્તિ ” (હિ) કારણુ કે (યસ્ય) જે કોઈ વસ્તુનો (યઃ યાદક્ સ્વભાવઃ) જે સ્વભાવ, જેવો સ્વભાવ છે તે (વશતઃ) અનાદિનિધન છે, (તસ્ય) તે વસ્તુનો (તાદક્ ઇહ અસ્તિ) તેવો જ છે. જેવી રીતે શાંખનો શ્વેત સ્વભાવ છે, શ્વેત પ્રગટ છે, તેવી રીતે સમ્યગ્દષ્ટિનો શુદ્ધ પરિણામ હોતો થકો શુદ્ધ છે. “ ણ્ણઃ પરૈઃ કથઞ્ચન અપિ અન્યાદશઃ કર્તુ ન શક્યતે ” (ણ્ણઃ) વસ્તુનો સ્વભાવ (પરૈઃ) અન્ય વસ્તુનો કર્યો (કથઞ્ચન અપિ) કોઈ પણ પ્રકારે (અન્યાદશઃ) બીજા રૂપ (કર્તુ) કરાવાને (ન શક્યતે) સમર્થ નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—સ્વભાવથી શ્વેત શાંખ છે, તે શાંખ કાળી માટી ખાય છે, પીળી માટી ખાય છે, નાના વર્ણની માટી ખાય છે; એવી માટી ખાતો થકો શાંખ તે માટીના રંગનો થતો નથી, પોતાના શ્વેત રૂપે રહે છે; વસ્તુનું એવું જ સહજ છે; તેવી રીતે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ સ્વભાવથી રાગ-દ્વેષ-મોહરહિત શુદ્ધ-પરિણામરૂપ છે, તે જીવ નાના પ્રકારની ભોગસામગ્રી ભોગવે છે તથાપિ પોતાના પરિણામરૂપ પરિણમે છે, સામગ્રી હોતાં અશુદ્ધરૂપ પરિણમાવાતો નથી; એવો વસ્તુનો સ્વભાવ છે. તેથી સમ્યગ્દષ્ટિને કર્મનો બંધ નથી, નિર્જરા છે. ૧૮-૧૫૦

(શાર્દૂલવિક્રીઢિત)

**જ્ઞાનિન્ કર્મ ન જાતુ કર્તુમુચિતં કિઞ્ચિત્થાપ્યુચ્યતે
મુંક્ષે હન્ત ન જાતુ મે યદિ પરં દુર્મુક્ત ઇવાસિ મોઃ ।
બન્ધઃ સ્યાદુપભોગતો યદિ ન તર્ત્કિ કામચારોઽસ્તિ તે
જ્ઞાનં સન્વસ બન્ધમેષ્યપરથા સ્વસ્યાપરાધાદ્ધ્રુવમ્ ॥ ૧૧-૧૫૧ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ જ્ઞાનિન્ જાતુ કર્મ કર્તુમ્ ન ઉચિતં ” (જ્ઞાનિન્) હે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ ! (જાતુ) કોઈ પણ પ્રકારે ક્યારેય (કર્મ) જ્ઞાના-વરણાદિ કર્મરૂપ પુદ્ગલપિંડ (કર્તુમ્) બંધવાને (ન ઉચિતં) યોગ્ય નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને કર્મનો બંધ નથી. “ તથાપિ કિઞ્ચિત્ ઉચ્યતે ” (તથાપિ) તોપણ (કિઞ્ચિત્ ઉચ્યતે) કાંઈક વિશેષ છે તે કહે છે—“ હન્ત

યદિ મે પરં ન જાતુ મુંક્ષે મોઃ દુર્મુક્તઃ એવ અસિ ” (હન્ત) આકરાં વચ્ચને કહે છેઃ (યદિ) બે એવું બાણીને ભોગસામગ્રી ભોગવે છે કે (મે) મને (પરં ન જાતુ) કર્મનો બંધ નથી, એમ બાણીને (મુંક્ષે) પંચેન્દ્રિયવિષય ભોગવે છે તો (મોઃ) આહો ભવ ! (દુર્મુક્તઃ એવ અસિ) એવું બાણીને ભોગોને ભોગવવું લલું નથી. કારણ કે વસ્તુસ્વરૂપ આ પ્રમાણે છે—“ યદિ ઉપભોગતઃ બન્ધઃ ન સ્યાત્ તત્ તે કિં કામચારઃ અસ્તિ ” (યદિ) બે એમ છે કે (ઉપભોગતઃ) ભોગસામગ્રી ભોગવતાં (બન્ધઃ ન સ્યાત્) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મનો બંધ નથી (તત્) તો (તે) આહો સમ્યગ્દષ્ટિ ભવ ! તારે (કામચારઃ) સ્વેચ્છા-આચરણુ (કિં અસ્તિ) શું છે ? અર્થાત્ એમ તો નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—સમ્યગ્દષ્ટિ ભવને કર્મનો બંધ નથી, કારણ કે સમ્યગ્દષ્ટિ ભવ રાગ-દ્વેષ-મોહથી રહિત છે. તે જ સમ્યગ્દષ્ટિ ભવ, બે સમ્યક્ત્વ છૂટે, મિથ્યાત્વરૂપ પરિણમે તો, જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મબંધને અવશ્ય કરે; કેમ કે મિથ્યાદષ્ટિ થતો થકો રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ પરિણમે છે; એમ કહે છે—“ જ્ઞાનં સન્ વસ ” સમ્યગ્દષ્ટિ હોતો થકો જેટલો કાળ પ્રવર્તે તેટલો કાળ બંધ નથી; “ અપરથા સ્વસ્ય અપરાધાત્ બન્ધમ્ ધ્રુવમ્ એપિ ” (અપરથા) મિથ્યાદષ્ટિ થતો થકો (સ્વસ્ય અપરાધાત્) પોતાના જ દોષથી રાગાદિ અશુદ્ધ-રૂપ પરિણમનને લીધે (બન્ધમ્ ધ્રુવમ્ એપિ) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મબંધને તું જ અવશ્ય કરે છે. ૧૯-૧૫૧.

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

**કર્તારં સ્વફલેન યત્કિલ બલાત્કર્મૈવ નો યોજયેત્
કુર્વાણઃ ફલલિપ્સુરેવ હિ ફલં પ્રાપ્નોતિ યત્કર્મણઃ ।
જ્ઞાનં સંસ્તદપાસ્તરાગરચનો નો બધ્યતે કર્મણા
કુર્વાણોઽપિ હિ કર્મ તત્ફલપરિત્યાગૈકશીલો મુનિઃ ॥ ૨૦-૧૫૨ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ તત્ મુનિઃ કર્મણા નો બધ્યતે ” (તત્) તે કારણથી (મુનિઃ) શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવે બિરાજમાન સમ્યગ્દષ્ટિ ભવ (કર્મણા) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મથી (નો બધ્યતે) બંધાતો નથી. કેવો છે સમ્યગ્દષ્ટિ ભવ ? “ હિ કર્મ કુર્વાણઃ અપિ ” (હિ) નિશ્ચયથી (કર્મ) કર્મજનિત વિષયસામગ્રી ભોગરૂપ ક્રિયાને (કુર્વાણઃ અપિ) બેકે કરે છે—ભોગવે છે તોપણ “ તત્ફલ-

પરિત્યાગૈકશીલઃ” (તત્કલ) કર્મજનિત સામગ્રીમાં આત્મબુદ્ધિ જાણીને રંજિત-પરિણામનો (પરિત્યાગ) સર્વથા પ્રકારે સ્વીકાર છૂટી ગયો છે એવો છે (એક) સુખરૂપ (જીલઃ) સ્વભાવ જેનો, એવો છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને વિભાવરૂપ મિથ્યાત્વપરિણામ મટી ગયા છે, તે મટવાથી અનાકુલત્વ-લક્ષણ અતીન્દ્રિય સુખ અનુભવગોચર થયું છે. વળી કેવો છે? “જ્ઞાનં સન્ તદપાસ્તરાગરચનઃ” જ્ઞાનમય હોતાં દૂર કર્યો છે રાગભાવ જેમાંથી, એવો છે. તેથી કર્મજનિત છે જે ચાર ગતિના પર્યાય તથા પંચેન્દ્રિયના ભોગ તે બધા આકુલતાલક્ષણ દુઃખરૂપ છે—એવો જ, સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ અનુભવ કરે છે; એ કારણથી જેટલો કાંઈ સાતા-અસાતારૂપ કર્મનો ઉદય, તેનાથી જે કાંઈ ઇષ્ટ વિષયરૂપ અથવા અનિષ્ટ વિષયરૂપ સામગ્રી તે, સમ્યગ્દષ્ટિને સર્વ અનિષ્ટરૂપ છે. જેથી જેમ કોઈ જીવને અશુભ કર્મના ઉદયે રોગ, શોક, દારિદ્ર આદિ હોય છે, તેને જીવ છોડવાને ઘણુંય કરે છે, પરંતુ અશુભ કર્મના ઉદયે છૂટતાં નથી, તેથી ભોગવવાં જ પડે; તેમ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને, પૂર્વે અજ્ઞાન પરિણામથી બાંધ્યું છે જે સાતારૂપ-અસાતારૂપ કર્મ, તેના ઉદયે અનેક પ્રકારની વિષયસામગ્રી હોય છે, તેને સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ દુઃખરૂપ અનુભવે છે, છોડવાને ઘણુંય કરે છે, પરંતુ જ્યાં સુધીમાં ક્ષપકચ્રેણિ ચડે ત્યાં સુધી છૂટવું અશક્ય છે, તેથી પરવશ થયો ભોગવે છે, હૃદયમાં અત્યંત વિરક્ત છે, તેથી અરંજિત છે. માટે ભોગસામગ્રી ભોગવતાં કર્મનો બંધ નથી, નિર્જરા છે. અહીં દૃષ્ટાન્ત કહે છે—“યત્ કિલ કર્મ કર્તારં સ્વફલેન બલાત્ યોજયેત્” (યત્) કારણ કે આમ છે, (કિલ) આમ જ છે, સંદેહ નથી કે (કર્મ) રાજાની સેવા આદિથી માંડીને જેટલી કર્મભૂમિસંબંધી ક્રિયા, (કર્તારં) ક્રિયામાં રંજિત થઈને-તન્મય થઈને કરે છે જે કોઈ પુરુષ તેને, (સ્વફલેન)—જેમ રાજાની સેવા કરતાં દ્રવ્યની પ્રાપ્તિ, ભૂમિની પ્રાપ્તિ, જેમ ખેતી કરતાં અન્નની પ્રાપ્તિ થાય છે તેમ—પોતાના ફળ સાથે (બલાત્ યોજયેત્) અવશ્ય જોડે છે અર્થાત્ અવશ્ય કર્તાપુરુષનો ક્રિયાના ફળ સાથે સંયોગ થાય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જે ક્રિયાને કરતો નથી તેને ક્રિયાના ફળની પ્રાપ્તિ થતી નથી. તેવી રીતે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને બંધ થતો નથી, નિર્જરા થાય છે; કારણ કે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ ભોગસામગ્રી-ક્રિયાનો કર્તા નથી, તેથી ક્રિયાનું ફળ કર્મબંધ, તે તો સમ્યગ્દષ્ટિને નથી. દૃષ્ટાન્તથી દઢ કરે છે—“યત્ કુર્વાણઃ ફલલિપ્સુઃ ના એવ હિ કર્મણઃ ફલં પ્રાપ્નોતિ” (યત્) કારણ કે પૂર્વેક્રા નાના પ્રકારની ક્રિયા

(કુર્વાણઃ) કરતો થકો (ફલલિપ્સુઃ) ફળની અભિલાષા કરીને ક્રિયાને કરે છે એવો (ના) કોઈ પુરુષ (કર્મણઃ ફલં) ક્રિયાના ફળને (પ્રાપ્નોતિ) પામે છે. ભાવાર્થ આમ છે—જે કોઈ પુરુષ ક્રિયા કરે છે, નિરભિલાષ થઈને કરે છે, તેને તો ક્રિયાનું ફળ નથી. ૨૦-૧૫૨.

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

ત્યક્તં યેન ફલં સ કર્મ કુરુતે નેતિ પ્રતીમો વયં
કિન્ત્વસ્યાપિ કુતોઽપિ કિચ્ચિદપિ તત્કર્માવશેનાપતેત્ ।
તસ્મિન્નાપતિતે ત્વકમ્પપરમજ્ઞાનસ્વભાવે સ્થિતો
જ્ઞાની કિં કુરુતેઽથ કિં ન કુરુતે કર્મેતિ જાનાતિ કઃ ॥ ૨૧-૧૫૩ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“યેન ફલં ત્યક્તં સ કર્મ કુરુતે ઇતિ વયં ન પ્રતીમઃ” (યેન) જે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવે (ફલં ત્યક્તં) કર્મના ઉદયથી છે જે ભોગસામગ્રી તેનો (ફલં) અભિલાષ (ત્યક્તં) સર્વથા મમત્વ છોડેલ છે (સઃ) તે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (કર્મ કુરુતે) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મને કરે છે (ઇતિ વયં ન પ્રતીમઃ) એવી તો અમે પ્રતીતિ કરતા નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—જે કર્મના ઉદય પ્રત્યે ઉદાસીન છે તેને કર્મનો બંધ નથી, નિર્જરા છે. “કિન્તુ” કાંઈકે વિશેષ—“અસ્ય અપિ” આ સમ્યગ્દષ્ટિને પણ “અવશેન કુતઃ અપિ કિચ્ચિત્ અપિ કર્મ આપતેત્” (અવશેન) અભિલાષ કર્યા વિના જ, બલાત્કારે જ (કુતઃ અપિ કિચ્ચિત્ અપિ કર્મ) પૂર્વે બાંધ્યું હતું જે જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મ, તેના ઉદયથી થઈ છે જે પંચેન્દ્રિયવિષય ભોગક્રિયા, તે (આપતેત્) પ્રાપ્ત થાય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેમ કોઈને રોગ, શોક, દારિદ્ર વાંછા વિના જ હોય છે, તેમ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને જે કોઈ ક્રિયા હોય છે તે વાંછા વિના જ હોય છે. “તસ્મિન્ આપતિતે” અનિચ્છક છે સમ્યગ્દષ્ટિ પુરુષ, તેને બલાત્કારે હોય છે ભોગક્રિયા, તે હોતાં “જ્ઞાની કિં કુરુતે” (જ્ઞાનો) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (કિં કુરુતે) અનિચ્છક થઈ કર્મના ઉદયે ક્રિયા કરે છે તો શું ક્રિયાનો કર્તા થયો? “અથ ન કુરુતે” સર્વથા ક્રિયાનો કર્તા સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ નથી. કોનો કર્તા નથી? “કર્મ ઇતિ” ભોગક્રિયાનો. કેવો છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ? “જાનાતિ કઃ” જ્ઞાયકસ્વરૂપમાત્ર છે. તથા કેવો છે

સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ? “અકમ્પપરમજ્ઞાનસ્વભાવે સ્થિતઃ” નિશ્ચળ પરમ જ્ઞાન-સ્વભાવમાં સ્થિત છે. ૨૧-૧૫૩.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**સમ્યગ્દષ્ટય એવ સાહસમિદં કર્તુ ક્ષમન્તે પરં
યદ્વજ્રેઽપિ પતત્યમી ભયચલત્રૈલોક્યમુક્તાધ્વનિ ।
સર્વામેવ નિસર્ગનિર્ભયતયા શઙ્કાં વિહાય સ્વયં
જાનન્તઃ સ્વમવધ્યબોધવપુષં બોધાચ્ચ્યવન્તે ન હિ ॥ ૨૨-૧૫૪ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ સમ્યગ્દષ્ટયઃ એવ ઇદં સાહસમ્ કર્તુ ક્ષમન્તે ” (સમ્યગ્દષ્ટયઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ અર્થાત્ સ્વભાવગુણરૂપ પરિણુમ્યો છે જે જીવરાશિ તે (એવ) નિશ્ચયથી (ઇદં સાહસમ્) આવું સાહસ અર્થાત્ ધીરપણું (કર્તુ) કરવાને (ક્ષમન્તે) સમર્થ હોય છે. કેવું છે સાહસ ? “ પરં ” સર્વથી ઉત્કૃષ્ટ છે. કયું સાહસ ? “ યત્ વજ્રે પતતિ અપિ અમી બોધાત્ ન હિ ચ્યવન્તે ” (યત્) જે સાહસ એવું છે કે (વજ્રે પતતિ અપિ) મહાન વજ્ર પડવા છતાં પણ (અમી) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવરાશિ (બોધાત્) શુદ્ધસ્વરૂપના અનુભવથી (નહિ ચ્યવન્તે) સહજ ગુણથી સ્ખલિત થતો નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—કોઈ અજ્ઞાની એમ માનશે કે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને સાતાકર્મના ઉદયે અનેક પ્રકારની ઇષ્ટ ભોગસામગ્રી હોય છે, અસાતાકર્મના ઉદયે અનેક પ્રકારની રોગ, શોક, દારિદ્ર, પરીપહ, ઉપસર્ગ ઇત્યાદિ અનિષ્ટ સામગ્રી હોય છે, તેને ભોગવતાં શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવથી ચૂકતો હશે. તેનું સમાધાન આમ છે કે અનુભવથી ચૂકતો નથી, જેવો અનુભવ છે તેવો જ રહે છે; વસ્તુનું એવું જ સ્વરૂપ છે. કેવું છે વજ્ર ? “ ભયચલત્રૈલોક્યમુક્તાધ્વનિ ” (ભય) વજ્ર પડતાં તેના ત્રાસથી (ચલત્) ચલાય-માન એવો જે (ત્રૈલોક્ય) સર્વ સંસારી જીવરાશિ, તેણે (મુક્ત) છોટી દીધી છે (અધ્વનિ) પોતપોતાની ક્રિયા જેના પડવાથી, એવું છે વજ્ર. ભાવાર્થ આમ છે કે—એવા છે ઉપસર્ગ, પરીપહ કે જે હોતાં મિથ્યાદષ્ટિને જ્ઞાનની સૂઝ રહેતી નથી. કેવા છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ ? “ સ્વં જાનન્તઃ ” (સ્વં) સ્વને અર્થાત્ શુદ્ધ ચિદ્રૂપને (જાનન્તઃ) પ્રત્યક્ષપણે અનુભવે છે. કેવો છે સ્વ ? “ અવધ્ય-બોધવપુષં ” (અવધ્ય) શાશ્વત જે (બોધ) જ્ઞાનગુણ, તે છે (વપુષં) શરીર જેનું,

એવો છે. શું કરીને (અનુભવે છે)? “સર્વામ્ એવ શક્તિં વિહાય” (સર્વામ્ એવ) સાત પ્રકારના (શક્તિં) ભયને (વિહાય) છોડીને. જે રીતે ભય છૂટે છે તે કહે છે—“નિર્ગર્ભનિર્મયતયા” (નિર્ગર્ભ) સ્વભાવથી (નિર્મયતયા) ભયરહિત-પણું હોવાને લીધે. ભાવાર્થ આમ છે કે—સમ્યગ્દષ્ટિ જીવોનો નિર્ભય સ્વભાવ છે, તેથી સહજ જ અનેક પ્રકારના પરિષદ-ઉપસર્ગનો ભય નથી. તેથી સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને કર્મનો બંધ નથી, નિર્જરા છે. કઈ રીતે છે નિર્ભય-પણું? “સ્વયં” એવું સહજ છે. ૨૨-૧૫૪.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**લોકઃ શાશ્વત એક એષ સકલવ્યક્તો વિવિક્તાત્મન-
શ્ચિલ્લોકં સ્વયમેવ કેવલમયં યલ્લોકયત્યેકકઃ ।
લોકોઽયં ન તવાપરસ્તદપરસ્તસ્યાસ્તિ તદ્ગ્નીઃ કુતો
નિશ્શંકઃ સતતં સ્વયં સ સહજં જ્ઞાનં સદા વિન્દતિ ॥ ૨૩-૧૫૫ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“સઃ સહજં જ્ઞાનં સ્વયં સતત સદા વિન્દતિ” (સઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (સહજં) સ્વભાવથી જ (જ્ઞાનં) શુદ્ધ ચૈતન્યવસ્તુને (વિન્દતિ) અનુભવે છે—આસ્વાદે છે. કઈ રીતે અનુભવે છે? (સ્વયં) પોતાથી પોતાને અનુભવે છે. કયા કાળે? (સતતં) નિરંતરપણે (સદા) અતીત-અનાગત-વર્તમાનમાં અનુભવે છે. કેવો છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ? “નિઃશંકઃ” સાત ભયથી રહિત છે. શાથી? કારણ કે “તસ્ય તદ્ગ્નીઃ કુતઃ અસ્તિ” (તસ્ય) તે સમ્યગ્દષ્ટિને (તદ્ગ્નીઃ) ઇંદ્રલોકભય, પરલોકભય (કુતઃ અસ્તિ) કયાંથી હોય? અર્થાત્ નથી હોતો. જેવો વિચાર કરતાં ભય હોતો નથી તે કહે છે—“તવ અયં લોકઃ તદપરઃ અપરઃ ન” (તવ) હે જીવ! તારો (અયં લોકઃ) વિદ્યમાન છે જે ચિદ્રૂપમાત્ર તે લોક છે, (તદ્-અપરઃ) તેનાથી અન્ય જે કાંઈ છે ઇંદ્રલોક, પરલોક,—વિવરણુઃ ઇંદ્રલોક અર્થાત્ વર્તમાન પર્યાય, તે વિષે એવી ચિન્તા કે પર્યાય પર્યાન્ત સામગ્રી રહેશે કે નહિ રહે; પરલોક અર્થાત્ અહીંથી મરીને સારી ગતિમાં જઈશ કે નહિ જાઉં એવી ચિન્તા;—એવો જે (અપરઃ) ઇંદ્રલોક પરલોક પર્યાયરૂપ તે (ન) જીવનું સ્વરૂપ નથી; “યત્ એષઃ અયં લોકઃ કેવલં ચિલ્લોકં સ્વયં એવ લોકયતિ” (યત્) કારણ કે (એષઃ અયં લોકઃ) અસ્તિરૂપ છે

જે ચૈતન્યલોક તે (કેવલ) નિર્વિકલ્પ છે, (ચિત્લોકં સ્વયં એવ લોકયતિ) જ્ઞાન-સ્વરૂપ આત્માને સ્વયમેવ દેખે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જે જીવનું સ્વરૂપ જ્ઞાનમાત્ર તે તો જ્ઞાનમાત્ર જ છે. કેવો છે ચૈતન્યલોક? “શાશ્વતઃ” અવિનાશી છે. વળી કેવો છે? “એકકઃ” એક વસ્તુ છે. વળી કેવો છે? “સકલવ્યક્તઃ” (સકલ) ત્રણે કાળે (વ્યક્તઃ) પ્રગટ છે. કેને પ્રગટ છે? “વિવિક્તાત્મનઃ” (વિવિક્ત) ભિન્ન છે (આત્મનઃ) આત્મસ્વરૂપ જેને એવો છે જે ભેદજ્ઞાની પુરુષ, તેને. ૨૩-૧૫૫.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**एषैकैव हि वेदना यदचलं ज्ञानं स्वयं वेद्यते
निर्भेदोदितवेद्यवेदकबलादेकं सदानाकुलैः ।
नैवान्यागतवेदनैव हि भवेत्तद्भीः कुतो ज्ञानिनो
निश्चिंकः सततं स्वयं स सहजं ज्ञानं सदा विन्दति ॥ २४-१५६ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“સઃ સ્વયં સતતં સદા જ્ઞાનં વિન્દતિ” (સઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (સ્વયં) પોતાની મેળે (સતતં) નિરંતરપણે (સદા) ત્રણે કાળે (જ્ઞાનં) જ્ઞાનને અર્થાત્ જીવના શુદ્ધ સ્વરૂપને (વિન્દતિ) અનુભવે છે—આસ્વાદે છે. કેવું છે જ્ઞાન? “સહજં” સ્વભાવથી જ ઉત્પન્ન છે. કેવો છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ? “નિઃશંકઃ” સાત ભયથી મુક્ત છે. “જ્ઞાનિનઃ તદ્ભીઃ કુતઃ” (જ્ઞાનિનઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને (તદ્ભીઃ) વેદનાનો ભય (કુતઃ) ક્યાંથી હોય? અર્થાત્ નથી હોતો; કારણ કે “સદા અનાકુલૈઃ” સર્વદા ભેદજ્ઞાને ધિરાજમાન છે જે પુરુષો, તે પુરુષો “સ્વયં વેદ્યતે” સ્વયં એવો અનુભવ કરે છે કે “યત્ અચલં જ્ઞાનં એષા એકા એવ વેદના” (યત્) જે કારણથી (અચલં જ્ઞાનં) શાશ્વત છે જે જ્ઞાન (એષા) એ જ (એકા વેદના) જીવને એક વેદના છે (એવ) નિશ્ચયથી; “અન્યાગતવેદના એવ ન ભવેત્” (અન્યા) આને છોડીને જે અન્ય (આગતવેદના એવ) કર્મના ઉદયથી થઈ છે સુખરૂપ અથવા દુઃખરૂપ વેદના તે, (ન ભવેત્) જીવને છે જ નહિ. જ્ઞાન કેવું છે? “એકં” શાશ્વત છે—એકરૂપ છે. શા કારણે એકરૂપ છે? “નિર્ભેદોદિતવેદ્યવેદકબલાત્” (નિર્ભેદોદિત) અભેદપણથી

(વેદવેદક) જે વેદે છે તે જ વેદાય છે એવું જે (બલાત્) સામર્થ્ય, તેના કારણે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જીવનું સ્વરૂપ જ્ઞાન છે, તે એકરૂપ છે. જે સાતા-અસાતા કર્મના ઉદયે સુખ-દુઃખરૂપ વેદના થાય છે તે જીવનું સ્વરૂપ નથી; તેથી સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને રોગ ઊપજવાનો ભય હોતો નથી. ૨૪-૧૫૬.

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

**યત્સન્નાશમુપૈતિ તન્ન નિયતં વ્યક્તેતિ વસ્તુસ્થિતિ-
જ્ઞાનં સત્સ્વયમેવ તત્કિલ તત્સ્રાતં કિમસ્યાપરૈઃ ।
અસ્યાત્રાણમતો ન કિઞ્ચન ભવેત્તદ્ગ્રીઃ કુતો જ્ઞાનિનો
નિશ્શંકઃ સતતં સ્વયં સ સહજં જ્ઞાનં સદા વિન્દતિ ॥ ૨૫-૧૫૭ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ સઃ જ્ઞાનં સદા વિન્દતિ ” (સઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (જ્ઞાનં) જ્ઞાનને અર્થાત્ શુદ્ધ સ્વરૂપને (સદા) ત્રણે કાળ (વિન્દતિ) અનુભવે છે—આસ્વાદે છે. કેવું છે જ્ઞાન ? “ સતતં ” નિરંતર વર્તમાન છે. વળી કેવું છે જ્ઞાન ? “ સ્વયં ” અનાદિનિધન છે. વળી કેવું છે ? “ સહજં ” કારણ વિના દ્રવ્યરૂપ છે. કેવો છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ ? “ નિશ્શંકઃ ” ‘ કોઈ મારો રક્ષક છે કે નહીં ’ એવા ભયથી રહિત છે. શા કારણથી ? “ જ્ઞાનિનઃ તદ્ગ્રીઃ કુતઃ ” (જ્ઞાનિનઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને (તદ્ગ્રીઃ) ‘ મરો રક્ષક કોઈ છે કે નહીં ’ એવો ભય (કુતઃ) ક્યાંથી હોય ? અર્થાત્ નથી હોતો. “ અતઃ અસ્ય કિઞ્ચન અત્રાણં ન ભવેત્ ” (અતઃ) આ કારણથી (અસ્ય) જીવવસ્તુને (અત્રાણં) અરક્ષકપણું (કિઞ્ચન) પરમાણુમાત્ર પણુ (ન ભવેત્) નથી. શા કારણથી નથી ? “ યત્ સત્ તત્ નાશં ન ઉપૈતિ ” (યત્ સત્) જે કોઈ સત્તાસ્વરૂપ વસ્તુ છે (તત્ નાશં ન ઉપૈતિ) તે તો વિનાશને પ્રાપ્ત થતી નથી. “ ઇતિ નિયતં વસ્તુ-સ્થિતિઃ વ્યક્તા ” (ઇતિ) આ કારણથી (નિયતં) અવશ્યમેવ (વસ્તુસ્થિતિઃ) વસ્તુનું અવિનશ્ચરપણું (વ્યક્તા) પ્રગટ છે. “ કિલ તત્ જ્ઞાનં સ્વયં એવ સત્, તતઃ અસ્ય અપરૈઃ કિં ત્રાતં ” (કિલ) નિશ્ચયથી (તત્ જ્ઞાનં) આવું છે જીવનું શુદ્ધ સ્વરૂપ તે (સ્વયં એવ સત્) સહજ જ સત્તાસ્વરૂપ છે; (તતઃ) તે કારણથી (અસ્ય) જીવના સ્વરૂપની (અપરૈઃ) કોઈ દ્રવ્યાન્તર દ્વારા (કિં ત્રાતં) શી રક્ષા કરવામાં

આવે? ભાવાર્થ આમ છે કે—બધા જીવોને એવો ભય ઉત્પન્ન થાય છે કે ‘મારો રક્ષક કોઈ છે કે નહીં,’ પરંતુ એવો ભય સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને હોતો નથી; કારણ કે તે એવો અનુભવ કરે છે કે શુદ્ધ જીવસ્વરૂપ સહજ જ શાશ્વત છે; એની કોઈ શી રક્ષા કરે? ૨૫-૧૫૭.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**સ્વં રૂપં કિલ વસ્તુનોઽસ્તિ પરમા ગુપ્તિઃ સ્વરૂપે ન યત્
શક્તઃ કોઽપિ પરઃ પ્રવેષ્ટુમકૃતં જ્ઞાનં સ્વરૂપં ચ નુઃ ।
અસ્યાગુપ્તિરતો ન કાચન ભવેત્તદ્ગ્રીઃ કુતો જ્ઞાનિનો
નિશ્ચાક્રઃ સતતં સ્વયં સ સહજં જ્ઞાનં સદા વિન્દતિ ॥ ૨૬-૧૫૮ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ સઃ જ્ઞાનં સદા વિન્દતિ ” (સઃ) સમ્ય-
ગ્દષ્ટિ જીવ (જ્ઞાનં) જ્ઞાનને અર્થાત્ શુદ્ધ ચૈતન્યવસ્તુને (સદા વિન્દતિ) નિરન્તર
અનુભવે છે—આસ્વાદે છે. કેવું છે જ્ઞાન? “ સ્વયં ” અનાદિસિદ્ધ છે. વળી
કેવું છે? “ સહજં ” શુદ્ધ વસ્તુસ્વરૂપ છે. વળી કેવું છે? “ સતતં ” અખંડ-
ધારાપ્રવાહરૂપ છે. કેવો છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ? “ નિઃશંકઃ ” ‘વસ્તુને જતનથી
રાખવી, નહીં તો કોઈ ચોરી જશે’ એવો જે અગુપ્તિભય તેનાથી રહિત છે.
“ અતઃ અસ્ય કાચન અગુપ્તિઃ ઇવ ન ભવેત્ જ્ઞાનિનઃ તદ્ગ્રીઃ કુતઃ ” (અતઃ) આ
કારણથી (અસ્ય) શુદ્ધ જીવને (કાચન અગુપ્તિઃ) કોઈ પ્રકારનું અગુપ્તિપાણું
(ન ભવેત્) નથી; (જ્ઞાનિનઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને (તદ્ગ્રીઃ) ‘મારું કાંઈ કોઈ
છીનવી ન લે’ એવો અગુપ્તિભય (કુતઃ) ક્યાંથી હોય? અર્થાત્ હોતો નથી.
શા કારણથી? “ કિલ વસ્તુનઃ સ્વં રૂપં પરમા ગુપ્તિઃ અસ્તિ ” (કિલ) નિશ્ચયથી
(વસ્તુનઃ) જે કોઈ દ્રવ્ય છે તેનું (સ્વં રૂપં) જે કાંઈ નિજ લક્ષણ છે તે (પરમા
ગુપ્તિઃ અસ્તિ) સર્વથા પ્રકારે ગુપ્ત છે. શા કારણથી? “ યત્ સ્વરૂપે કઃ અપિ
પરઃ પ્રવેષ્ટુમ્ ન શક્તઃ ” (યત્) કારણ કે (સ્વરૂપે) વસ્તુના સત્ત્વમાં (કઃ અપિ
પરઃ) કોઈ અન્ય દ્રવ્ય અન્ય દ્રવ્યમાં (પ્રવેષ્ટુમ્) સંક્રમણ કરવાને (-સંચર-
વાને) (ન શક્તઃ) સમર્થ નથી. “ નુઃ જ્ઞાનં સ્વરૂપં ચ ” (નુઃ) આત્મદ્રવ્યનું
(જ્ઞાનં સ્વરૂપં) જ્ઞાન સ્વરૂપ છે અર્થાત્ ચૈતન્ય સ્વરૂપ છે. (ચ) તે જ જ્ઞાનસ્વ-
રૂપ કેવું છે? “ અકૃતં ” કોઈએ કર્યું નથી, કોઈ હરી શકતું નથી. ભાવાર્થ

આમ છે કે—બધા જીવોને એવો ભય હોય છે કે ‘મારું કાંઈ કોઈ ચોરી જશે, છીનવી લેશે?’ પરંતુ આવો ભય સમ્યગ્દષ્ટિને હોતો નથી, કારણ કે સમ્યગ્દષ્ટિ એવું અનુભવે છે કે ‘મારું તો શુદ્ધ ચૈતન્ય સ્વરૂપ છે, તેને તો કોઈ ચોરી શકે નહીં, છીનવી શકે નહીં; વસ્તુનું સ્વરૂપ અનાદિનિધન છે.’ ૨૬-૧૫૮.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**પ્રાણોચ્છેદમુદાહરન્તિ મરણં પ્રાણાઃ કિલાસ્યાત્મનો
જ્ઞાનં તત્સ્વયમેવ શાશ્વતતયા નોચ્છિદ્યતે જાતુચિત્ ।
તસ્યાતો મરણં ન કિચ્ચન ભવેત્તદ્ગ્રીઃ કુતો જ્ઞાનિનો
નિશ્ચાઙ્કઃ સતતં સ્વયં સ સહજં જ્ઞાનં સદા વિન્દતિ ॥ ૨૭-૧૫૯ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ સઃ જ્ઞાનં સદા વિન્દતિ ” (સઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (જ્ઞાનં) જ્ઞાનને અર્થાત્ શુદ્ધ ચૈતન્યવસ્તુને (સદા) નિરંતર (વિન્દતિ) આસ્વાદે છે. કેવું છે જ્ઞાન? “ સ્વયં ” અનાદિસિદ્ધ છે. વળી કેવું છે? “ સતતં ” અખંડધારાપ્રવાહરૂપ છે. વળી કેવું છે? “ સહજં ” કારણ વિના સહજ જ નિબ્પન્ન છે. કેવો છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ? “ નિઃશંકઃ ” મરણશંકાના દોષથી રહિત છે. શું વિચારતો થકો નિઃશંક છે? “ અતઃ તસ્ય મરણં કિચ્ચન ન ભવેત્ જ્ઞાનિનઃ તદ્ગ્રીઃ કુતઃ ” (અતઃ) આ કારણથી (તસ્ય) આત્મદ્રવ્યને (મરણં) પ્રાણવિયોગ (કિચ્ચન) સૂક્ષ્મમાત્ર (ન ભવેત્) થતો નથી, તેથી (જ્ઞાનિનઃ) સમ્યગ્દષ્ટિને (તદ્ગ્રીઃ) મરણનો ભય (કુતઃ) ક્યાંથી હોય? અર્થાત્ નથી હોતો; કારણ કે “ પ્રાણોચ્છેદમ્ મરણં ઉદાહરન્તિ ” (પ્રાણોચ્છેદમ્) ઇન્દ્રિય, બળ, ઉચ્છ્વાસ, આયુ—એવા છે જે પ્રાણ, તેમના વિનાશને (મરણં) મરણ કહેવામાં આવે છે, (ઉદાહરન્તિ) અરિહંતદેવ એમ કહે છે; “ કિલ આત્મનઃ જ્ઞાનં પ્રાણાઃ ” (કિલ) નિશ્ચયથી (આત્મનઃ) જીવદ્રવ્યના (જ્ઞાનં પ્રાણાઃ) શુદ્ધજ્ઞાનમાત્ર અર્થાત્ શુદ્ધચૈતન્યમાત્ર પ્રાણ છે; “ તત્ જાતુચિત્ ન ઉચ્છિદ્યતે ” (તત્) શુદ્ધજ્ઞાન (જાતુચિત્) કોઈ કાળે (ન ઉચ્છિદ્યતે) વિનાશ પામતું નથી. શા કારણથી? “ સ્વયમ્ એવ શાશ્વતતયા ” (સ્વયમ્ એવ) જતન વિના જ (શાશ્વતતયા) અવિનશ્ચર છે તે કારણથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—બધાય મિથ્યાદષ્ટિ જીવોને મરણનો

ભય હોય છે. સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ એમ અનુભવે છે કે ‘મારું’ શુદ્ધચૈતન્યમાત્ર સ્વરૂપ છે તે તો વિનાશ પામતું નથી, પ્રાણુ નષ્ટ થાય છે તે તો મારું સ્વરૂપ છે જ નહીં, પુદ્ગલનું સ્વરૂપ છે; તેથી મારું મરણ થતું હોય તો ડરું, હું શા માટે ડરું? મારું સ્વરૂપ શાશ્વત છે.’ ૨૭-૧૫૬.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**एकं ज्ञानमनाद्यनन्तमचलं सिद्धं किलैतस्त्वतो
यावत्तावदिदं सदैव हि भवेन्नात्र द्वितीयोदयः ।
तन्नाकस्मिकमत्र किञ्चन भवेत्तद्भीः कुतो ज्ञानिनो
निश्चङ्कः सततं स्वयं स सहजं ज्ञानं सदा विन्दति ॥ २८-१६० ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ સઃ જ્ઞાનં સદા વિન્દતિ ” (સઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (જ્ઞાનં) જ્ઞાનને અર્થાત્ શુદ્ધ ચૈતન્યવસ્તુને (સદા) ત્રિકાળ (વિન્દતિ) આસ્વાદે છે. કેવું છે જ્ઞાન? “ સ્વયં ” સહજથી જ ઊપજ્યું છે. વળી કેવું છે? “ સતતં ” અખંડધારાપ્રવાહરૂપ છે. વળી કેવું છે? “ સહજં ” ઉપાય વિના એવી જ વસ્તુ છે. કેવો છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ? “ નિઃશંકઃ ” આકસ્મિક ભયથી રહિત છે. આકસ્મિક એટલે અણુચિત્વ્યું તત્કાળ જ અનિષ્ટનું ઊપજવું તે. શું વિચારે છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ? “ અત્ર તત્ આકસ્મિકમ્ કિઞ્ચન ન ભવેત્, જ્ઞાનિનઃ તદ્ભીઃ કુતઃ ” (અત્ર) શુદ્ધ ચૈતન્યવસ્તુમાં (તત્) કહ્યું છે લક્ષણ જેનું એવું (આકસ્મિકમ્) આકસ્મિક અર્થાત્ ક્ષણમાત્રમાં અન્ય વસ્તુથી અન્ય વસ્તુપણું, એવું (કિઞ્ચન ન ભવેત્) કાંઈ છે જ નહીં; તેથી (જ્ઞાનિનઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને (તદ્ભીઃ) આકસ્મિકપણાનો ભય (કુતઃ) કયાંથી હોય? અર્થાત્ નથી હોતો. શા કારણથી? “ એતત્ જ્ઞાનં સ્વતઃ યાવત્ ” (એતત્ જ્ઞાનં) શુદ્ધ જીવવસ્તુ (સ્વતઃ યાવત્) પોતે સહજ જેવી છે, જેવડી છે “ ઇદં તાવત્ સદા એવ ભવેત્ ” (ઇદં) શુદ્ધ વસ્તુમાત્ર (તાવત્) તેવી છે, તેવડી છે, (સદા) અતીત-અનાગત-વર્તમાન કાળમાં (એવ ભવેત્) નિશ્ચયથી એવી જ છે, “ અત્ર દ્વિતીયોદયઃ ન ” (અત્ર) શુદ્ધ વસ્તુમાં (દ્વિતીયોદયઃ) અનેરું કોઈ સ્વરૂપ (ન) થતું નથી. કેવું છે જ્ઞાન? “ એકં ” સમસ્ત વિકલ્પોથી રહિત છે. વળી કેવું છે? “ અનાદ્યનન્તમ્ ” નથી આદિ, નથી અંત જેનો એવું છે. વળી કેવું છે? “ અચલં ” પોતાના

સ્વરૂપથી વિચલિત થતું નથી. વળી કેવું છે? “સિદ્ધ” નિબ્ધ છે. ૨૮-૧૬૦,

(મંદાકાન્તા)

ટઙ્કોત્કીર્ણસ્વરસનિચિતજ્ઞાનસર્વસ્વમાજઃ

સમ્યગ્દષ્ટેર્યદિહ સકલં ઘ્નન્તિ લક્ષ્માણિ કર્મ ।

તત્તસ્યાસ્મિન્પુનરપિ મનાકર્મણો નાસ્તિ બન્ધઃ

પૂર્વોપાત્તં તદનુભવતો નિશ્ચિતં નિર્જરાૈઃ ॥ ૨૯-૧૬૧ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“યત્ત્ ઇહ સમ્યગ્દષ્ટેઃ લક્ષ્માણિ સકલં કર્મ ઘ્નન્તિ” (યત્ત) જે કારણથી (ઇહ) વિદ્યમાન (સમ્યગ્દષ્ટેઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ અર્થાત્ શુદ્ધસ્વરૂપે પરિણુમ્યો છે જે જીવ, તેના (લક્ષ્માણિ) નિઃશંકિત, નિઃકાંક્ષિત, નિર્વિચિકિત્સા, અમૂઢદષ્ટિ, ઉપગૂહન, સ્થિતિકરણ, વાત્સલ્ય, પ્રભાવના અંગરૂપ ગુણો (સકલં કર્મ) જ્ઞાનાવરણાદિ આઠ પ્રકારનાં પુદ્ગલદ્રવ્યનાં પરિણુમનને (ઘ્નન્તિ) હણે છે;—ભાવાર્થ આમ છે કે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવના જેટલા જે કોઈ ગુણો છે તે શુદ્ધપરિણુમનરૂપ છે, તેનાથી કર્મની નિર્જરા છે;—“તત્ત્ તસ્ય અસ્મિન્ કર્મણઃ મનાક્ બન્ધઃ પુનઃ અપિ નાસ્તિ” (તત્ત) તે કારણથી (તસ્ય) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને (અસ્મિન્) શુદ્ધ પરિણુમ હોતાં (કર્મણઃ) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મોનો (મનાક્ બન્ધઃ) સૂક્ષ્મમાત્ર પણ ખંધ (પુનઃ અપિ નાસ્તિ) કદી પણ નથી. “તત્ત્ પૂર્વોપાત્તં અનુભવતઃ નિશ્ચિતં નિર્જરા એવ” (તત્ત) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મ—(પૂર્વોપાત્તં) સમ્યક્ત્વ ઊપજ્યા પહેલાં અજ્ઞાન-રાગ-પરિણુમથી ખાંધ્યું હતું જે કર્મ—તેના ઉદયને (અનુભવતઃ) જે ભોગવે છે એવા સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને (નિશ્ચિતં) નિશ્ચયથી (નિર્જરા એવ) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મનું ગણવું છે. કેવો છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ? “ટઙ્કોત્કીર્ણસ્વરસનિચિતજ્ઞાન-સર્વસ્વમાજઃ” (ટઙ્કોત્કીર્ણ) શાશ્વત જે (સ્વરસ) સ્વપરઆહકશક્તિ, તેનાથી (નિચિત) પરિપૂર્ણ એવો (જ્ઞાન) પ્રકાશગુણ, તે જ છે (સર્વસ્વ) આદિ મૂળ જેનું એવું જે જીવદ્રવ્ય, તેનો (માજઃ) અનુભવ કરવામાં સમર્થ છે. આવો છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ, તેથી તેને નૂતન કર્મનો ખંધ નથી, પૂર્વજન્મ કર્મની નિર્જરા છે. ૨૯-૧૬૧.

૧૫૨

સમ્યક્સાર-કલશ

(મંદાકાંતા)

રુન્ધન્ બન્ધં નવમિતિ નિજૈઃ સજ્જતોઽષ્ટાભિરઙ્ગૈઃ
પ્રાગ્બદ્ધં તુ ક્ષયમુપનયન્નિર્જરોઽજ્જૃમ્ભણેન ।
સમ્યગ્દષ્ટિઃ સ્વયમતિરસાદાદિમધ્યાન્તમુક્તં
જ્ઞાનં ભૂત્વા નટતિ ગગનાભોગરજ્જં વિગાહ્ય ॥ ૩૦-૧૬૨ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ સમ્યગ્દષ્ટિઃ જ્ઞાનં ભૂત્વા નટતિ ” (સમ્યગ્દષ્ટિઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ અર્થાત્ શુદ્ધ સ્વભાવરૂપ થઈને પરિણુમેલો જીવ (જ્ઞાનં ભૂત્વા) શુદ્ધ જ્ઞાનસ્વરૂપ થઈને (નટતિ) પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપે પરિણુમે છે. કેવું છે શુદ્ધ જ્ઞાન ? “ આદિમધ્યાન્તમુક્તં ” અતીત-અનાગત-વર્તમાનકાળગોચર શાશ્વત છે. શું કરીને ? “ ગગનાભોગરજ્જં વિગાહ્ય ” (ગગન) જીવનું શુદ્ધ સ્વરૂપ છે (આભોગરજ્જં) અખાડાની નાચવાની ભૂમિ, તેને (વિગાહ્ય) અનુભવગોચર કરીને, એવી છે જ્ઞાનમાત્ર વસ્તુ. શા કારણથી ? “ સ્વયમ્ અતિરસાત્ ” અનાકુલત્વલક્ષણ અતીન્દ્રિય જે સુખ તેને પામવાથી. કેવો છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ ? “ નવમ્ બન્ધં રુન્ધન્ ” (નવમ્) ધારાપ્રવાહરૂપ પરિણુમે છે જે જ્ઞાનાવરણાદિરૂપે પુદ્ગલપિંડ એવો જે (બન્ધં) બંધ અર્થાત્ જીવના પ્રદેશો સાથે એકક્ષેત્રાવગાહ, તેને (રુન્ધન્) મટાડતો થકો; કેમ કે “ નિજૈઃ અષ્ટાભિઃ અઙ્ગૈઃ સજ્જતઃ ” (નિજૈઃ અષ્ટાભિઃ) પોતાના જ નિઃશંકિત, નિઃકાંક્ષિત ઇત્યાદિ કહ્યા જે આઠ (અઙ્ગૈઃ) સમ્યક્ત્વના સહારાના ગુણ, તે-પણે (સજ્જતઃ) ભાવરૂપ પરિણુમ્યો છે, એવો છે. વળી કેવો છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ ? “ તુ પ્રાગ્બદ્ધં કર્મ ક્ષયં ઉપનયન્ ” (તુ) બીજું કાર્ય એવું પણ થાય છે કે (પ્રાગ્બદ્ધં) પૂર્વે બાંધેલ છે જે જ્ઞાનાવરણાદિ (કર્મ) પુદ્ગલપિંડ, તેનો (ક્ષયં) મૂળથી સત્તાનાશ (ઉપનયન્) કરતો થકો. શા વડે ? “ નિર્જરોઽજ્જૃમ્ભણેન ” (નિર્જરા) શુદ્ધ પરિણુમના (ડજ્જૃમ્ભણેન) પ્રગટપણા વડે. ૩૦-૧૬૨.

—<—

અંધ અધિકાર

(શાર્દૂલવિકીરિત)

રાગોદ્દારમહારસેન સકલં કૃત્વા પ્રમત્તં જગત્
ક્રીડન્તં રસભાવનિર્ભરમહાનાટ્યેન બન્ધં ધુનત્ ।
આનન્દામૃતનિત્યભોજિ સહજાવસ્થાં સ્ફુટન્નાટ્યદ્-
ધીરોદારમનાકુલં નિરુપધિ જ્ઞાનં સમુન્મજ્જતિ ॥ ૧-૧૬૩ ॥

અંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ જ્ઞાનં સમુન્મજ્જતિ ” (જ્ઞાનં) જ્ઞાન અર્થાત્ શુદ્ધ જીવ (સમુન્મજ્જતિ) પ્રગટ થાય છે. ભાવાર્થ—અહીંથી શરૂ કરીને જીવનું શુદ્ધ સ્વરૂપ કહે છે. કેવું છે શુદ્ધ જ્ઞાન? “ આનન્દામૃતનિત્યભોજિ ” (આનન્દ) અતીન્દ્રિય સુખ, એવી છે (અમૃત) અપૂર્વ લાભિ, તેનું (નિત્યભોજિ) નિરંતર આસ્વાદનશીલ છે. વળી કેવું છે? “ સ્ફુટં સહજાવસ્થાં નાટ્યત્ ” (સ્ફુટં) પ્રગટપણે (સહજાવસ્થાં) પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપને (નાટ્યત્) પ્રગટ કરે છે. વળી કેવું છે? “ ધીરોદારમ્ ” (ધીર) અવિનશ્ચર સત્તારૂપ છે; (ઉદારમ્) ધારાપ્રવાહરૂપ પરિણુમનસ્વભાવ છે. વળી કેવું છે? “ અનાકુલં ” સર્વ દુઃખથી રહિત છે. વળી કેવું છે? “ નિરુપધિ ” સમસ્ત કર્મની ઉપાધિથી રહિત છે. શું કરતું થકું જ્ઞાન પ્રગટ થાય છે? “ બન્ધં ધુનત્ ” (બન્ધં) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મરૂપ પુદ્ગલપિંડનું પરિણુમન, તેને (ધુનત્) મટાડતું થકું. કેવો છે અંધ? “ ક્રીડન્તં ” ક્રીડા કરે છે અર્થાત્ પ્રગટપણે ગળે છે. શા વડે ક્રીડા કરે છે? “ રસભાવનિર્ભરમહાનાટ્યેન ” (રસભાવ) સમસ્ત જીવરાશિને પોતાને વશ કરી ઊપલયો છે જે અહંકારલક્ષણુ ગર્વ, તેનાથી (નિર્ભર) ભરેલો જે (મહાનાટ્યેન) અનંત કાળથી માંડીને અખાડાનો સંપ્રદાય, તેના વડે. શું કરીને આવો છે

૧૫૪

સમયસાર-કલેશ

[ભગવાનશ્રીકૃંદકૃંદ-

બંધ? “ સકલં જગત્ પ્રમત્તં કૃત્વા ” (સકલં જગત્) સર્વં સંસારી જીવરાશિને (પ્રમત્તં કૃત્વા) જીવના શુદ્ધ સ્વરૂપથી ભ્રષ્ટ કરીને. શા વડે? “ રાગોદ્ધાર-મહારસેન ” (રાગ) રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ પરિણતિનું (ઉદ્ધાર) ધણું જ અધિકપણું, એવી જે (મહારસેન) મોહરૂપ મહિરા, તે વડે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેવી રીતે કોઈ જીવને મહિરા પિવડાવીને વિકળ કરવામાં આવે છે, સર્વસ્વ છીનવી લેવામાં આવે છે, પદથી ભ્રષ્ટ કરવામાં આવે છે; તેવી રીતે અનાદિ કાળથી સર્વ જીવરાશિ રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ પરિણામથી મતવાલો થયો છે, તેથી જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મનો બંધ થાય છે. આવા બંધને શુદ્ધ જ્ઞાનનો અનુભવ મેટનશીલ છે, તેથી શુદ્ધ જ્ઞાન ઉપાદેય છે. ૧-૧૬૩.

(પૃથ્વી)

**ન કર્મબહુલં જગન્ન ચલનાત્મકં કર્મ વા
ન નૈકકરણાનિ વા ન ચિદચિદ્વધો બન્ધકૃત્ ।
યદૈક્યમુપયોગમૂઃ સમુપયાતિ રાગાદિભિઃ
સ એવ કિલ કેવલં ભવતિ બન્ધહેતુર્નૃણામ્ ॥ ૨-૧૬૪॥**

બંડાન્વય સહિત અર્થ:—પ્રથમ જ બંધનું સ્વરૂપ કહે છે: “ યત્ ઉપયોગમૂઃ રાગાદિભિઃ એક્યમ્ સમુપયાતિ સઃ એવ કેવલં કિલ નૃણામ્ બન્ધહેતુઃ ભવતિ ” (યત્) જે (ઉપયોગ) એતનાગુણરૂપ (મૂઃ) મૂળ વસ્તુ (રાગાદિભિઃ) રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ પરિણામો સાથે (એક્યમ્) મિશ્રિતપણારૂપે (સમુપયાતિ) પરિણમે છે, (સઃ એવ) એટલું માત્ર (કેવલં) અન્ય સહાય વિના (કિલ) નિશ્ચયથી (નૃણામ્) જેટલો સંસારી જીવરાશિ છે તેને (બન્ધહેતુઃ ભવતિ) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મબંધનું કારણ થાય છે. અહીં કોઈ પ્રશ્ન કર છે કે બંધનું કારણ આટલું જ છે કે બીજું પણ કોઈ બંધનું કારણ છે? સમાધાન આમ છે કે બંધનું કારણ આટલું જ છે, બીજું તો કોઈ નથી; એમ કહે છે—“ કર્મબહુલં જગત્ ન બન્ધકૃત્ વા ચલનાત્મકં કર્મ ન બન્ધકૃત્ વા અનેકકરણાનિ ન બન્ધકૃત્ વા ચિદચિદ્વધઃ ન બન્ધકૃત્ ” (કર્મ) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મરૂપે બંધાવાને યોગ્ય છે જે કાર્મણુવર્ગણા, તેમનાથી (બહુલં)

ઘૃતઘટની માફક ભરેલો છે એવો જે (જગત્) ત્રણસો તેંતાલીસ રાત્રુપ્રમાણુ લોકાકાશપ્રદેશ (ન બન્ધકૃત્) તે પણ બંધનો કર્તા નથી. સમાધાન આમ છે કે જે રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામો વિના કાર્મણુવર્ગણામાત્રથી બંધ થતો હોત તો જે સુક્ત જીવો છે તેમને પણ બંધ થાત. ભાવાર્થ આમ છે કે—જે રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામો છે તો જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મનો બંધ છે, તો પછી કાર્મણુવર્ગણાનો સહારો કાંઈ નથી; જે રાગાદિ અશુદ્ધ ભાવ નથી તો કર્મનો બંધ નથી, તો પછી કાર્મણુવર્ગણાનો સહારો કાંઈ નથી. (ચલનાત્મકં કર્મ) મન-વચન-કાયયોગ (ન બન્ધકૃત્) તે પણ બંધનો કર્તા નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—જે મન-વચન-કાયયોગ બંધનો કર્તા થતો હોત તો તેરમા ગુણુસ્થાને મન-વચન-કાયયોગ છે, તેનાથી પણ કર્મનો બંધ થાત; તેથી જે રાગાદિ અશુદ્ધ ભાવ છે તો કર્મનો બંધ છે, તો પછી મન-વચન-કાયયોગનો સહારો કાંઈ નથી; રાગાદિ અશુદ્ધ ભાવ નથી તો કર્મનો બંધ નથી, તો પછી મન-વચન-કાયયોગનો સહારો કાંઈ નથી. (અનેકકરણાનિ) પાંચ ઇન્દ્રિયો—સ્પર્શન, રસના, દ્રાણુ, ચક્ષુ, શ્રોત્ર, છટું મન (ન બન્ધકૃત્) આ પણ બંધનાં કર્તા નથી. સમાધાન આમ છે કે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને પાંચ ઇન્દ્રિયો છે, મન પણ છે, તેમના દ્વારા પુદ્ગલ-દ્રવ્યના ગુણોનો જ્ઞાયક પણ છે. જે પાંચ ઇન્દ્રિયો અને મનમાત્રથી કર્મનો બંધ થતો હોત તો સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને પણ બંધ સિદ્ધ થાત. ભાવાર્થ આમ છે કે—જે રાગાદિ અશુદ્ધ ભાવ છે તો કર્મનો બંધ છે, તો પછી પાંચ ઇન્દ્રિયો અને છટું મનનો સહારો કાંઈ નથી; જે રાગાદિ અશુદ્ધ ભાવ નથી તો કર્મનો બંધ નથી, તો પછી પાંચ ઇન્દ્રિયો અને છટું મનનો સહારો કાંઈ નથી. (ચિત્) જીવના સંબંધ સહિત એકેન્દ્રિયાદિ શરીર, (અચિત્) જીવના સંબંધ સહિત પાપાણુ, લોહું, માટી તેમનો (વધઃ) મૂળથી વિનાશ અથવા બાધા-પીડા (ન બન્ધકૃત્) તે પણ બંધનાં કર્તા નથી. સમાધાન આમ છે કે કોઈ મહાસુનીશ્વર ભાવલિંગી માર્ગમાં ચાલે છે, દૈવસંયોગે સૂક્ષ્મ જીવોને બાધા થાય છે, ત્યાં જે જીવઘાતમાત્રથી બંધ થતો હોત તો સુનીશ્વરને કર્મબંધ થાત. ભાવાર્થ આમ છે કે—જે રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામ છે તો કર્મનો બંધ છે, તો પછી જીવઘાતનો સહારો કાંઈ નથી; જે રાગાદિ અશુદ્ધ ભાવ નથી તો કર્મનો બંધ નથી, તો પછી જીવઘાતનો સહારો કાંઈ નથી. ૨-૧૬૪.

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

લોકઃ કર્મ તતોઽસ્તુ સોઽસ્તુ ચ પરિસ્પન્દાત્મકં કર્મ તત્
 તાન્યસ્મિન્કરણાનિ સન્તુ ચિદચિદ્વ્યાપાદનં ચાસ્તુ તત્ ।
 રાગાદીનુપયોગભૂમિમનયન્ જ્ઞાનં ભવેત્ કેવલં
 બન્ધં નૈવ કુતોઽપ્યુપૈત્યયમહો સમ્યગ્દગાત્મા ધ્રુવમ્ ॥ ૩-૧૬૫ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ અહો અયમ્ સમ્યગ્દગાત્મા કુતઃ અપિ ધ્રુવમ્
 એવ બન્ધં ન ઉપૈતિ ” (અહો) હે ભવ્યજીવ ! (અયમ્ સમ્યગ્દગાત્મા) આ શુદ્ધ
 સ્વરૂપનો અનુભવનશીલ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (કુતઃ અપિ) ભોગસામગ્રીને
 ભોગવતાં અથવા નહિ ભોગવતાં (ધ્રુવમ્) અવશ્ય (એવ) નિશ્ચયથી (બન્ધં
 ન ઉપૈતિ) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મખંધને કરતો નથી. કેવો છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ ?
 “ રાગાદીન્ ઉપયોગભૂમિમ્ અનયન્ ” (રાગાદીન્) અશુદ્ધરૂપ વિભાવપરિણામોને
 (ઉપયોગભૂમિમ્) ચેતનામાત્ર ગુણ પ્રત્યે (અનયન્) નહિ પરિણુભાવતો થકો,
 “ કેવલં જ્ઞાનં ભવેત્ ” માત્ર જ્ઞાનસ્વરૂપ રહે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—
 સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને બાહ્ય-આભ્યંતર સામગ્રી જેવી હતી તેવી જ છે, પરંતુ
 રાગાદિ અશુદ્ધરૂપ વિભાવપરિણુતિ નથી, તેથી જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મનો ખંધ
 નથી. “ તતઃ લોકઃ કર્મ અસ્તુ ચ તત્ પરિસ્પન્દાત્મકં કર્મ અસ્તુ અસ્મિન્ તાનિ
 કરણાનિ સન્તુ ચ તત્ ચિદચિદ્વ્યાપાદનં અસ્તુ ” (તતઃ) તે કારણથી (લોકઃ કર્મ
 અસ્તુ) કાર્મણુવર્ગણુથી ભરેલું છે જે સમસ્ત લોકાકાશ તે તો જેવું છે
 તેવું જ રહે, (ચ) અને (તત્ પરિસ્પન્દાત્મકં કર્મ અસ્તુ) એવા છે જે આત્મ-
 પ્રદેશકંપરૂપ મન-વચન-કાયરૂપ ત્રણુ યોગ તે પણુ જેવા છે તેવા જ રહે,
 તથાપિ કર્મનો ખંધ નથી. શું થતાં ? (અસ્મિન્) રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ
 પરિણામો આલ્યા જતાં. (તાનિ કરણાનિ સન્તુ) તે પાંચ ધન્દ્રિયો તથા મન
 પણુ જેવાં છે તેવાં જ રહે (ચ) અને (તત્ ચિદ-અચિદ્વ્યાપાદનં અસ્તુ) પૂર્વોક્ત
 ચેતન-અચેતનનો યાત જેવો થતો હતો તેવો જ રહે, તથાપિ શુદ્ધ પરિણામ
 થતાં કર્મનો ખંધ નથી. ૩-૧૬૫.

(પૃથ્વી)

તથાપિ ન નિર્ગલં ચરિત્મિષ્યતે જ્ઞાનિનાં
તદાયતનમેવ સા કિલ નિર્ગલા વ્યાપૃતિઃ ।
અકામકૃતકર્મ તન્મતમકારણં જ્ઞાનિનાં
દ્વયં ન હિ વિરુદ્ધયતે કિમુ કરોતિ જાનાતિ ચ ॥ ૪-૧૬૬ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ તથાપિ જ્ઞાનિનાં નિર્ગલં ચરિત્મુ ન ઇષ્યતે ”
(તથાપિ) બેકે કાર્મણુવર્ગણુ, મન-વચન-કાયયોગ, પાંચ ઇન્દ્રિયો તથા
મન, જીવોનો ઘાત ઇત્યાદિ બાહ્ય સામગ્રી કર્મબંધનું કારણ નથી, કર્મ-
બંધનું કારણ રાગાદિ અશુદ્ધપણું છે, વસ્તુનું સ્વરૂપ એવું જ છે, તોપણ
(જ્ઞાનિનાં) શુદ્ધસ્વરૂપના અનુભવશીલ છે જે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ તેમને
(નિર્ગલં ચરિત્મુ) ‘ પ્રમાદી થઈને વિષયભોગ સેવ્યા તો સેવ્યા જ, જીવોનો
ઘાત થયો તો થયો જ, મન-વચન-કાય જેમ પ્રવર્તે તેમ પ્રવર્તો જ ’
—એવી નિરંકુશ વૃત્તિ (ન ઇષ્યતે) બાણી કરીને કરતાં કર્મનો બંધ નથી
એવું તો ગણુધરદેવ માનતા નથી. શા કારણથી નથી માનતા ? કારણ કે
“ સા નિર્ગલા વ્યાપૃતિઃ કિલ તદાયતનમ્ એવ ” (સા) પૂર્વોક્ત (નિર્ગલા
વ્યાપૃતિઃ) બુદ્ધિપૂર્વક-બાણી કરીને અંતરંગ સ્થિતિ વિષય-કષાયોમાં
નિરંકુશપણે આચરણુ (કિલ) નિશ્ચયથી (તદ્-આયતનમ્ એવ) અવશ્ય,
મિથ્યાત્વ-રાગ-દ્વેષરૂપ અશુદ્ધ ભાવો સહિત છે, તેથી કર્મબંધનું કારણ
છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—આવી યુક્તિનો ભાવ મિથ્યાદષ્ટિ જીવને હોય
છે, તેથી મિથ્યાદષ્ટિ કર્મબંધનો કર્તા પ્રગટ જ છે; કારણ કે “ જ્ઞાનિનાં
તત્ અકામકૃત્ કર્મ અકારણં મતમ્ ” (જ્ઞાનિનાં) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવોને (તત્) જે
કાંઈ પૂર્વબદ્ધ કર્મના ઉદયે છે તે બધું (અકામકૃત્ કર્મ) અવાંછિત ક્રિયારૂપ
છે તેથી (અકારણં મતમ્) કર્મબંધનું કારણ નથી—એમ ગણુધરદેવ માન્યું
છે, અને એમ જ છે. કોઈ કહેશે કે—“ કરોતિ જાનાતિ ચ ” (કરોતિ)
કર્મના ઉદયે હોય છે જે ભોગસામગ્રી તે હોતી થકી અન્તરંગ સ્થિતિપૂર્વક ગમે
છે એમ પણ છે (જાનાતિ ચ) તથા શુદ્ધ સ્વરૂપને અનુભવે છે, સમસ્ત
કર્મબંધનિત સામગ્રીને હેયરૂપ બાણુ છે એમ પણ છે. આમ કોઈ કહે છે
તે બૂઠો છે; કારણ કે “ દ્વયં કિમુ ન હિ વિરુદ્ધયતે ” (દ્વયં) જ્ઞાતા પણ અને

૧૫૮

સમયસાર-કલશ

[ભગવાનશ્રીકુંદકુંદ-

વાંછક પણુ-એવી બે ક્રિયા (કિમુ ન હિ વિરુદ્ધયતે) વિરુદ્ધ નથી શુ? અર્થાત્ સર્વથા વિરુદ્ધ છે. ૪-૧૬૬.

(વસન્તતિલકા)

જાનાતિ યઃ સ ન કરોતિ કરોતિ યસ્તુ

જાનાત્યયં ન સ્વલુ તત્કિલ કર્મરાગઃ ।

રાગં ત્વબોધમયમધ્યવસાયમાહુ-

મિથ્યાદ્દશઃ સ નિયતં સ ચ બન્ધહેતુઃ ॥ ૫-૧૬૭ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ યઃ જાનાતિ સઃ ન કરોતિ ” (યઃ) જે કોઈ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (જાનાતિ) શુદ્ધ સ્વરૂપને અનુભવે છે (સઃ) તે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (ન કરોતિ) કર્મની ઉદયસામગ્રીમાં અભિલાષા કરતો નથી; “ તુ યઃ કરોતિ અયં ન જાનાતિ ” (તુ) અને (યઃ) જે કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ જીવ (કરોતિ) કર્મની વિચિત્ર સામગ્રીને પોતારૂપ જાણીને અભિલાષા કરે છે (અયં) તે મિથ્યાદષ્ટિ જીવ (ન જાનાતિ) શુદ્ધસ્વરૂપ જીવને જાણતો નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—મિથ્યાદષ્ટિ જીવને જીવના સ્વરૂપનું જાણપણું ઘટતું નથી. “ સ્વલુ ” આમ વસ્તુનો નિશ્ચય છે. એમ કહ્યું કે મિથ્યાદષ્ટિ કર્તા છે, ત્યાં ‘ કરવું ’ તે શું? “ તત્ કર્મ કિલ રાગઃ ” (તત્ કર્મ) કર્મની ઉદયસામગ્રીનું ‘ કરવું ’ તે (કિલ) વાસ્તવમાં (રાગઃ) કર્મસામગ્રીમાં અભિલાષારૂપ ચીકણા પરિણામ છે. કોઈ માનશે કે કર્મસામગ્રીમાં અભિલાષા થઈ તો શું, ન થઈ તો શું? પરંતુ એમ તો નથી, અભિલાષામાત્ર પૂરેા મિથ્યાત્વપરિણામ છે એમ કહે છે—“ તુ રાગં અબોધમયમ્ અધ્યવસાયમ્-આહુઃ ” (તુ) તે વસ્તુ એવી છે કે (રાગં અબોધમયમ્ અધ્યવસાયમ્) પરદ્રવ્યસામગ્રીમાં છે જે અભિલાષા તે કેવળ મિથ્યાત્વરૂપ પરિણામ છે એમ (આહુઃ) ગણુધરદેવે કહ્યું છે. “ સઃ નિયતં મિથ્યાદ્દશઃ ભવેત્ ” (સઃ) કર્મની સામગ્રીમાં રાગ (નિયતં) અવશ્ય (મિથ્યાદ્દશઃ ભવેત્) મિથ્યાદષ્ટિ જીવને હોય છે, સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને નિશ્ચયથી હોતો નથી. “ સઃ ચ બન્ધહેતુઃ ” તે રાગપરિણામ કર્મબંધનું કારણ છે. તેથી ભાવાર્થ આમ છે કે મિથ્યાદષ્ટિ જીવ કર્મબંધ કરે છે, સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ કરતો નથી. ૫-૧૬૭.

(વસંતતિલકા)

**सर्वे सदैव नियतं भवति स्वकीय-
कर्मोदयान्मरणजीवितदुःखसौख्यम् ।
अज्ञानमेतदिह यत्तु परः परस्य
कुर्यात्पुमान् मरणजीवितदुःखसौख्यम् ॥ ६-१६८ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ इह एतत् अज्ञानम् ” (इह) मिथ्यात्व-परिणामनुं એક અંગ દેખાડે છે: (एतत् अज्ञानम्) આવો ભાવ મિથ્યાત્વમય છે—“ तु यत् परः पुमान् परस्य मरणजीवितदुःखसौख्यम् कुर्यात् ” (तु) તે કેવો ભાવ? (यत्) તે ભાવ એવો કે (परः पुमान्) કોઈ પુરુષ (परस्य) અન્ય પુરુષનાં (मरणजीवितदुःखसौख्यम्) મરણ-પ્રાણુઘાત, જીવિત-પ્રાણુરક્ષા, દુઃખ-અનિષ્ટસંયોગ, સૌખ્ય-ઘટપ્રાપ્તિ એવાં કાર્યને (कुर्यात्) કરે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે અજ્ઞાની મનુષ્યોમાં એવી કહેણી છે કે ‘આ જીવે આ જીવને માર્યો, આ જીવે આ જીવને જિવાડ્યો, આ જીવે આ જીવને સુખી કર્યો, આ જીવે આ જીવને દુઃખી કર્યો;’—આવી કહેણી છે. ત્યાં એવી જ પ્રતીતિ જે જીવને હોય તે જીવ મિથ્યાદષ્ટિ છે એમ નિઃસંદેહ જાણીને, સંશય કાંઈ નથી. શા માટે જાણવું કે મિથ્યાદષ્ટિ છે? કારણ કે “ मरणजीवितदुःखसौख्यम् सर्वे सदा एव नियतं स्वकीयकर्मोदयात् भवति ” (मरण) પ્રાણુઘાત, (जीवित) પ્રાણુરક્ષા, (दुःखसौख्यम्) ઘટ-અનિષ્ટસંયોગ—આ જે (सर्वे) સર્વ જીવરાશિને હોય છે તે ખંધું (सदा एव) સર્વ કાળ (नियतं) નિશ્ચયથી, (स्वकीयकर्मोदयात् भवति) જે જીવે પોતાના વિશુદ્ધ અથવા સંકલેશરૂપ પરિણામ વડે પૂર્વે જ ખાંધ્યું છે જે આયુકર્મ અથવા શાતાકર્મ અથવા અશાતાકર્મ, તે કર્મના ઉદયથી તે જીવને મરણ અથવા જીવન અથવા દુઃખ અથવા સુખ થાય છે એવો નિશ્ચય છે; આ વાતમાં સંદેહ કાંઈ નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે કોઈ જીવ કોઈ જીવને મારવા સમર્થ નથી, જિવાડવા સમર્થ નથી, સુખી-દુઃખી કરવા સમર્થ નથી. ૬-૧૬૮.

(વસંતતિલકા)

**અજ્ઞાનમેતદધિગમ્ય પરાત્પરસ્ય
પશ્યન્તિ યે મરણજીવિતદુઃખસૌખ્યમ્ ।
કર્માણ્યહંકૃતિરસેન ચિકીર્ષવસ્તે
મિથ્યાદૃશો નિયતમાત્મહનો ભવન્તિ ॥ ૭-૧૬૯ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ યે પરાત્ પરસ્ય મરણજીવિતદુઃખસૌખ્યમ્ પશ્યન્તિ ” (યે) જે કોઈ અજ્ઞાની જીવરાશિ (પરાત્) અન્ય જીવથી (પરસ્ય) અન્ય જીવનું (મરણજીવિતદુઃખસૌખ્યમ્) મરવું, જીવવું, દુઃખ, સુખ (પશ્યન્તિ) માને છે; શું કરીને? “ એતત્ અજ્ઞાનમ્ અધિગમ્ય ” (એતત્ અજ્ઞાનમ્) મિથ્યાત્વરૂપ અશુદ્ધ પરિણામને—આવા અશુદ્ધપણાને (અધિગમ્ય) પામીને; “ તે નિયતમ્ મિથ્યાદૃશઃ ભવન્તિ ” (તે) જે જીવરાશિ એવું માને છે તે (નિયતમ્) નિશ્ચયથી (મિથ્યાદૃશઃ ભવન્તિ) સર્વ પ્રકારે મિથ્યાદૃષ્ટિરાશિ છે. કેવા છે તે મિથ્યાદૃષ્ટિ? “ અહંકૃતિરસેન કર્માણિ ચિકીર્ષવઃ ” (અહંકૃતિ) ‘ હું દેવ, હું મનુષ્ય, હું તિર્થંચ, હું નારક, હું દુઃખી, હું સુખી ’ એવી કર્મજનિતપર્યાયમાં છે આત્મબુદ્ધિ, તે-રૂપ જે (રસેન) મગ્નપણું, તે વડે (કર્માણિ) કર્મના ઉદ્દેશે જેટલી ક્રિયા થાય છે તેને (ચિકીર્ષવઃ) ‘ હું કરું છું, મેં કર્યું છે, આમ કરીશ ’ એમ અજ્ઞાનને લીધે માને છે. વળી કેવા છે? “ આત્મહનઃ ” પોતાના ઘાતનશીલ છે. ૭-૧૬૯.

(અનુષ્ટુપ)

**મિથ્યાદૃષ્ટેઃ સ એવાસ્ય બન્ધહેતુર્વિપર્યયાત્ ।
ય એવાચ્યવસાયોઽયમજ્ઞાનાત્માઽસ્ય દૃશ્યતે ॥ ૮-૧૭૦ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ અસ્ય મિથ્યાદૃષ્ટેઃ સઃ એવ બન્ધહેતુઃ ભવતિ ” (અસ્ય મિથ્યાદૃષ્ટેઃ) આ મિથ્યાદૃષ્ટિ જીવને, (સઃ એવ) મિથ્યાત્વરૂપ છે જે એવો પરિણામ કે ‘ આ જીવે આ જીવને માર્યો, આ જીવે આ જીવને જીવાડ્યો ’—એવો ભાવ (બન્ધહેતુઃ ભવતિ) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મબંધનું કારણ થાય છે. શા કારણથી? “ વિપર્યયાત્ ” કારણ કે એવો પરિણામ

મિથ્યાત્વરૂપ છે. “યઃ એવ અયમ્ અધ્યવસાયઃ” ‘આને મારું, આને જિવડું’ એવો જે મિથ્યાત્વરૂપ પરિણામ તે જેને હોય છે “અસ્ય અજ્ઞાનાત્મા દૃશ્યતે” (અસ્ય) એવા જીવનું (અજ્ઞાનાત્મા) મિથ્યાત્વમય સ્વરૂપ (દૃશ્યતે) જેવામાં આવે છે. ૮-૧૭૦.

(અનુષ્ટુપ)

**અનેનાધ્યવસાયેન નિષ્ફલેન વિમોહિતઃ ।
તત્કિચ્ચનાપિ નૈવાસ્તિ નાત્માત્માનં કરોતિ યત્ ॥ ૧-૧૭૧ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“આત્મા આત્માનં યત્ ન કરોતિ તત્ કિચ્ચન અપિ ન એવ અસ્તિ” (આત્મા) મિથ્યાદૃષ્ટિ જીવ (આત્માનં) પોતાને (યત્ ન કરોતિ) જે-રૂપે આસ્વાદતો ન હોય (તત્ કિચ્ચન) એવો પર્યાય, એવો વિકલ્પ (ન એવ અસ્તિ) ત્રૈલોક્યમાં છે જ નહીં. ભાવાર્થ આમ છે કે મિથ્યાદૃષ્ટિ જીવ જેવો પર્યાય ધારણ કરે છે, જેવા ભાવે પરિણમે છે, તે બધાને પોતાસ્વરૂપ જાણી અનુભવે છે; તેથી કર્મના સ્વરૂપને જીવના સ્વરૂપથી ભિન્ન કરીને જાણતો નથી, એકરૂપ અનુભવ કરે છે. “અનેન અધ્યવસાયેન” ‘આને મારું, આને જિવડું, આને મેં માર્યો, આને મેં જિવાડ્યો, આને મેં સુખી કર્યો, આને મેં દુઃખી કર્યો’—એવા પરિણામથી “વિમોહિતઃ” ઘેલો થયો છે. કેવો છે પરિણામ? “નિષ્ફલેન” જૂઠો છે. ભાવાર્થ આમ છે કે યદ્યપિ મારવાનું કહે છે, જિવાડવાનું કહે છે, તથાપિ જીવોનું મરવું જીવવું પોતાનાં કર્મના ઉદ્દયને હાથ છે, આના પરિણામોને આધીન નથી. આ પોતાના અજ્ઞાનપણાને લીધે અનેક જૂઠા વિકલ્પો કરે છે. ૯-૧૭૧.

(ખન્દવજી)

**વિશ્વાદ્વિમક્તોઽપિ હિ યત્પ્રભાવા-
દાત્માનમાત્મા વિદધાતિ વિશ્વમ્ ।
મોહૈકકન્દોઽધ્યવસાય એષ
નાસ્તીહ યેષાં યતયસ્ત એવ ॥ ૧૦-૧૭૨ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ તે એવ યતયઃ ” તેઓ જ યતીશ્વર છે “ યેષાં ઇહ એષ અધ્યવસાયઃ નાસ્તિ ” (યેષાં) જેમને (ઇહ) સૂક્ષ્મરૂપ કે સ્થૂલરૂપ (એષઃ અધ્યવસાયઃ) ‘આને મારું, આને જિવાડું’ એવો મિથ્યાત્વરૂપ પરિણામ (નાસ્તિ) નથી. કેવો છે પરિણામ? “ મોહૈકકન્દઃ ” (મોહ) મિથ્યાત્વનું (એકકન્દઃ) મૂળ કારણ છે. “ યત્પ્રમાવાત્ ” જે મિથ્યાત્વપરિણામના કારણે “ આત્મા આત્માનમ્ વિશ્વમ્ વિદધાતિ ” (આત્મા) જીવદ્રવ્ય (આત્માનમ્) પોતાને (વિશ્વમ્) ‘હું દેવ, હું મનુષ્ય, હું કોથી, હું માની, હું સુખી, હું દુઃખી’ ઇત્યાદિ નાનારૂપ (વિદધાતિ) અનુભવે છે. કેવો છે આત્મા? “ વિશ્વાત્ વિમક્તઃ અપિ ” જેકે કર્મના ઉદયથી થયેલા સમસ્ત પર્યાયોથી ભિન્ન છે. ભાવાર્થ આમ છે કે મિથ્યાદર્શિ જીવ પર્યાયમાં રત છે, તેથી પર્યાયને પોતારૂપ અનુભવે છે. આવો મિથ્યાત્વભાવ છૂટતાં જ્ઞાની પણ સાચો, આચરણ પણ સાચું. ૧૦-૧૭૨.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**સર્વત્રાધ્યવસાનમેવમસ્થિલં ત્યાજ્યં યદુક્તં જિનૈ-
સ્તન્મન્યે વ્યવહાર એવ નિસ્થિલોઽપ્યન્યાશ્રયસ્ત્યાજિતઃ ।
સમ્યક્નિશ્ચયમેકમેવ તદમી નિષ્કંપમાક્રમ્ય કિં
શુદ્ધજ્ઞાનઘને મહિમ્નિ ન નિજે વધ્નન્તિ સન્તો ધૃતિમ્ ॥ ૧૧-૧૭૩ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ અમી સન્તઃ નિજે મહિમ્નિ ધૃતિમ્ કિં ન વધ્નન્તિ ” (અમી સન્તઃ) સમ્યક્દર્શિ જીવરાશિ (નિજે મહિમ્નિ) નિજ મહિમામાં અર્થાત્ પોતાના શુદ્ધ ચિદ્રૂપ સ્વરૂપમાં (ધૃતિમ્) સ્થિરતારૂપ સુખને (કિં ન વધ્નન્તિ) કેમ ન કરે? અર્થાત્ સર્વથા કરે. કેવો છે નિજ મહિમા? “ શુદ્ધજ્ઞાનઘને ” (શુદ્ધ) રાગાદિ રહિત એવા (જ્ઞાન) ચેતનાગુણનો (ઘને) સમૂહ છે. શું કરીને? “ તત્ સમ્યક્ નિશ્ચયં આક્રમ્ય ” (તત્) તે કારણથી (સમ્યક્ નિશ્ચયમ્) સમ્યક્ નિશ્ચયને અર્થાત્ નિર્વિકલ્પ વસ્તુમાત્રને (આક્રમ્ય) જેવી છે તેવી અનુભવગોચર કરીને. કેવો છે નિશ્ચય? “ એકમ્ એવ ” (એકમ્)

નિર્વિકલ્પ વસ્તુમાત્ર છે, (એવ) નિશ્ચયથી. વળી કેવો છે? “નિષ્કમ્પમ્” સર્વ ઉપાધિથી રહિત છે. “યત્ સર્વત્ર અધ્યવસાનમ્ અલિલં એવ ત્યાજ્યં” (યત્) જે કારણથી (સર્વત્ર અધ્યવસાનમ્) ‘હું મારું, હું જિવાહું, હું દુઃખી કરું, હું સુખી કરું, હું દેવ, હું મનુષ્ય’ ઇત્યાદિ છે જે મિથ્યાત્વરૂપ અસંખ્યાત લોકમાત્ર પરિણામ (અલિલં એવ ત્યાજ્યં) તે સમસ્ત પરિણામ હેય છે. કેવો છે પરિણામ? “જિનૈઃ ઉક્તં” પરમેશ્વર કેવળજ્ઞાને ઊરાજમાન, તેમણે એવા કહ્યા છે. “તત્” મિથ્યાત્વભાવનો થયો છે ત્યાગ, તેને “મન્યે” હું એમ માનું છું કે “નિલિલ: અપિ વ્યવહાર: ત્યાજિત: એવ” (નિલિલ: અપિ) જેટલો છે સત્યરૂપ અથવા અસત્યરૂપ (વ્યવહાર:) વ્યવહાર અર્થાત્ શુદ્ધસ્વરૂપમાત્રથી વિપરીત જેટલા મન-વચન-કાયના વિકલ્પો તે બધા (ત્યાજિત:) સર્વ પ્રકારે છૂટયા છે. ભાવાર્થ ગામ છે કે પૂર્વોક્ત મિથ્યાભાવ જેને છૂટી ગયો તેને સમસ્ત વ્યવહાર છૂટી ગયો, કારણ કે મિથ્યાત્વના ભાવ તથા વ્યવહારના ભાવ એક વસ્તુ છે. કેવો છે વ્યવહાર? “અન્યાશ્રય:” (અન્ય) વિપરીતપાણું તે જ છે (આશ્રય:) અવલંબન જેનું, એવો છે. ૧૧-૧૭૩.

(ઉપભતિ)

**રાગાદયો બન્ધનિદાનમુક્તા-
સ્તે શુદ્ધચિન્માત્રમહોઽતિરિક્તાઃ ।
આત્મા પરો વા કિમુ તન્નિમિત્ત-
મિતિ પ્રણુન્નાઃ પુનરેવમાહુઃ ॥ ૧૨-૧૭૪ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“પુનઃ એવમ્ આહુઃ” (પુનઃ) શુદ્ધ વસ્તુ-સ્વરૂપનું નિરૂપણ કર્યું તોપણ ફરીને (એવમ્ આહુઃ) એમ કહે છે અંતરના કર્તા શ્રી કુંદકુંદાચાર્ય. કેવો છે? “ઈતિ પ્રણુન્નાઃ” જેમને આવો પ્રશ્ન નહીં થઈને પૂછવામાં આવ્યો છે. કેવો પ્રશ્ન? “તે રાગાદયઃ બન્ધનિદાનમ્ ઉક્તાઃ” આહો સ્વામિન્! (તે રાગાદયઃ) અશુદ્ધ ચેતનારૂપ છે રાગ-દ્વેષ-મોહ ઇત્યાદિ

અસંખ્યાત લોકમાત્ર વિભાવપરિણામ તે, (બંધનિવાનમ્ ઉક્તાઃ) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મબંધનાં કારણ છે એવું કહ્યું, સાંભળ્યું, જાણ્યું, માન્યું. કેવા છે તે ભાવ? “શુદ્ધચિન્માત્રમહોડતિરિક્તાઃ” (શુદ્ધચિન્માત્ર) શુદ્ધ જ્ઞાનચેતનામાત્ર છે જે (મહઃ) જ્યોતિસ્વરૂપ જીવવસ્તુ, તેનાથી (અતિરિક્તાઃ) બહાર છે. હવે એક પ્રશ્ન હું કરું છું કે “તન્નિમિત્તમ્ આત્મા વા પરઃ” (તન્નિમિત્તમ્) તે રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ પરિણામોનું કારણ કોણ છે? (આત્મા) જીવદ્રવ્ય કારણ છે (વા) કે (પરઃ) મોહકર્મરૂપ પરિણમ્યો છે જે પુહ્ગલદ્રવ્યનો પિંડ તે કારણ છે? એવું પૂછવામાં આવતાં આચાર્ય ઉત્તર કહે છે. ૧૨-૧૭૪.

(ઉપજાતિ)

**ન જાતુ રાગાદિનિમિત્તભાવ-
માત્માત્મનો યાતિ યથાર્કકાન્તઃ ।
તસ્મિન્નિમિત્તં પરસદ્ગ્ એવ
વસ્તુસ્વભાવોજ્યમુદેતિ તાવત્ ॥ ૧૩-૧૭૫ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“તાવત્ અયમ્ વસ્તુસ્વભાવઃ ઉદેતિ” (તાવત્) પ્રશ્ન કર્યો હતો તેનો ઉત્તર આમ છે—(અયમ્ વસ્તુસ્વભાવઃ) આ વસ્તુનું સ્વરૂપ (ઉદેતિ) સર્વ કાળે પ્રગટ છે. કેવો છે વસ્તુનો સ્વભાવ? “જાતુ આત્મા આત્મનઃ રાગાદિનિમિત્તભાવમ્ ન યાતિ” (જાતુ) કોઈ પણ કાળે (આત્મા) જીવદ્રવ્ય (આત્મનઃ રાગાદિનિમિત્તભાવમ્) પોતાસંબંધી છે જે રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ પરિણામ તેમના કારણપણારૂપ (ન યાતિ) પરિણમતું નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે દ્રવ્યના પરિણામનું કારણ બે પ્રકારનું છે: એક ઉપાદાનકારણ છે, એક નિમિત્તકારણ છે. ઉપાદાનકારણ એટલે દ્રવ્યમાં અન્તર્ગભિત છે પોતાના પરિણામ-પર્યાયરૂપ પરિણમનશક્તિ; તે તો જે દ્રવ્યની, તે જ દ્રવ્યમાં હોય છે એવો નિશ્ચય છે. નિમિત્તકારણ—જે દ્રવ્યનો સંયોગ પ્રાપ્ત થવાથી અન્ય દ્રવ્ય પોતાના પર્યાયરૂપ પરિણમે છે; તે તો જે દ્રવ્યનો, તે દ્રવ્યમાં હોય છે, અન્ય દ્રવ્યગોચર હોતો નથી એવો નિશ્ચય છે. જેવી રીતે મૃત્તિકા ઘટ પર્યાયરૂપે પરિણમે છે, તેનું ઉપાદાનકારણ છે મૃત્તિકામાં ઘટરૂપ

પરિણમનશક્તિ; નિમિત્તકારણ છે બાહ્યરૂપ કુંભાર, ચક્ર, દંડ ઇત્યાદિ; તેવી જ રીતે જીવદ્રવ્ય અશુદ્ધ પરિણામે—મોહ-રાગ-દ્વેષરૂપે પરિણમે છે, તેનું ઉપાદાનકારણ છે જીવદ્રવ્યમાં અન્તર્ગલિત વિભાવરૂપ અશુદ્ધ પરિણમન-શક્તિ; “તસ્મિન્ નિમિત્ત” નિમિત્તકારણ છે “પરસજ્ઞઃ એવ” દર્શનમોહ-ચારિત્રમોહકર્મરૂપ અંધાયેલો જે જીવના પ્રદેશોમાં એકક્ષેત્રાવગાહરૂપ પુહ્નગલદ્રવ્યનો પિંડ, તેનો ઉદય. જોકે મોહકર્મરૂપ પુહ્નગલપિંડનો ઉદય પોતાના દ્રવ્ય સાથે વ્યાપ્ય-વ્યાપકરૂપ છે, જીવદ્રવ્ય સાથે વ્યાપ્ય-વ્યાપકરૂપ નથી, તોપણ મોહકર્મનો ઉદય હોતાં જીવદ્રવ્ય પોતાના વિભાવપરિણામરૂપે પરિણમે છે—એવો જ વસ્તુનો સ્વભાવ છે, સહારો કેનો? અહીં દર્શાંત છે—“યથા અર્કકાન્તઃ” જેમ સ્ફટિકમણિ રાતી, પીળી, કાળી ઇત્યાદિ અનેક પ્રભારૂપે પરિણમે છે, તેનું ઉપાદાનકારણ છે સ્ફટિકમણિમાં અન્તર્ગલિત નાના વર્ણરૂપ પરિણમનશક્તિ; નિમિત્તકારણ છે બાહ્ય નાના વર્ણરૂપ પૂરીનો (આશ્રયરૂપ વસ્તુનો) સંયોગ. ૧૩-૧૭૫.

(અનુષ્ટુપ)

इति वस्तुस्वभावं स्वं ज्ञानी जानाति तेन सः ।

रागादीन्नात्मनः कुर्यान्नातो भवति कारकः ॥ १४-१७६ ॥

અંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“જ્ઞાની ઇતિ વસ્તુસ્વભાવં સ્વં જાનાતિ” (જ્ઞાની) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (ઇતિ) પૂર્વોક્ત પ્રકારે (વસ્તુસ્વભાવં) દ્રવ્યનું સ્વરૂપ એવું જે (સ્વં) પોતાનું શુદ્ધ ચૈતન્ય, તેને (જાનાતિ) આસ્વાદરૂપ અનુભવે છે, “તેન સઃ રાગાદીન્ આત્મનઃ ન કુર્યાત્” (તેન) તે કારણથી (સઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (રાગાદીન્) રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ પરિણામો (આત્મનઃ) જીવ-દ્રવ્યનું સ્વરૂપ છે એમ (ન કુર્યાત્) અનુભવતો નથી, કર્મના ઉદયની ઉપાધિ છે એમ અનુભવે છે. “અતઃ કારકઃ ન ભવતિ” (અતઃ) આ કારણથી (કારકઃ) રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામોનો કર્તા (ન ભવતિ) થતો નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામોનું સ્વામિત્વપણું નથી, તેથી સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ કર્તા નથી. ૧૪-૧૭૬.

(અનુષ્ટુપ)

इति वस्तुस्वभावं स्वं नाज्ञानी वेत्ति तेन सः ।

रागादीनात्मनः कुर्यादतो भवति कारकः ॥ ૧૫-૧૭૭ ॥*

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ અજ્ઞાની ઇતિ વસ્તુસ્વભાવં સ્વં ન વેત્તિ ” (અજ્ઞાનો) મિથ્યાદષ્ટિ જીવ (ઇતિ) પૂર્વોક્તા પ્રકારે (વસ્તુસ્વભાવં) દ્રવ્યનું સ્વરૂપ એવું જે (સ્વં) પોતાનું શુદ્ધ ચૈતન્ય, તેને (ન વેત્તિ) આસ્વાદરૂપ અનુભવતો નથી, “ તેન સઃ રાગાદીન્ આત્મનઃ કુર્યાત્ ” (તેન) તે કારણથી (સઃ) મિથ્યાદષ્ટિ જીવ (રાગાદીન્) રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ પરિણામો (આત્મનઃ) જીવદ્રવ્યનું સ્વરૂપ છે એમ (કુર્યાત્) અનુભવે છે, કર્મના ઉદયની ઉપાધિ છે એમ અનુભવતો નથી. “ અતઃ કારકઃ ભવતિ ” (અતઃ) આ કારણથી (કારકઃ) રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામોનો કર્તા (ભવતિ) થાય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે— મિથ્યાદષ્ટિ જીવને રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામોનું સ્વામિત્વપાણું છે, તેથી મિથ્યાદષ્ટિ જીવ કર્તા છે. ૧૫-૧૭૭.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

इत्यालोच्य विवेच्य तत्किल परद्रव्यं समग्रं बलात्

तन्मूलां बहुभावसन्ततिमिमामुद्धर्तुकामः समम् ।

आत्मानं समुपैति निर्भस्वहत्पूर्णैकसंविद्युतं

येनोन्मूलितबन्ध एष भगवानात्मात्मनि स्फूर्जति ॥ ૧૬-૧૭૮ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ एषः आत्मा आत्मानं समुपैति येन आत्मनि स्फूर्जति ” (एषः आत्मा) આ આત્મા અર્થાત્ પ્રત્યક્ષ છે જે જીવદ્રવ્ય તે (આત્માનં સમુપૈતિ) અનાદિ કાળથી સ્વરૂપથી ભ્રષ્ટ થયો હતો તોપણ આ અનુક્રમથી પોતાના સ્વરૂપને પ્રાપ્ત થયો, (येन) જે સ્વરૂપની પ્રાપ્તિના કારણે (આત્મનિ સ્ફૂર્જતિ) પરદ્રવ્ય સાથે સંબંધ છૂટયો, પોતા સાથે સંબંધ રહ્યો.

* પંડિત શ્રી રાજમલ્લજીની ટીકામાં આ શ્લોક તથા તેનો અર્થ નથી. શ્લોક નં. ૧૭૬ ના આધારે આ શ્લોકનો ‘ખંડાન્વય સહિત અર્થ’ કરવામાં આવ્યો છે.

કેવો છે? “ઉન્મૂલિતબન્ધઃ” (ઉન્મૂલિત) મૂળ સત્તાથી દૂર કર્યો છે (બન્ધઃ) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મરૂપ પુહ્નગલદ્રવ્યનો પિંડ જેણે, એવો છે. વળી કેવો છે? “મગવાન્” જ્ઞાનસ્વરૂપ છે. કેવી રીતે અનુભવે છે? “નિર્મરવહત્પૂર્ણેકસંવિદ્યુતં” (નિર્મર) અનંત શક્તિના પુંજરૂપે (વહત) નિરંતર પરિણમે છે એવું જે (પૂર્ણ) સ્વરસથી ભરેલું (એકસંવિત્) વિશુદ્ધ જ્ઞાન, તેની સાથે (યુતં) મળેલું છે એવા શુદ્ધ સ્વરૂપને અનુભવે છે. વળી કેવો છે આત્મા? “ઇમામ્ બહુભાવ-સન્તતિમ્ સમમ્ ઉદ્ધર્તુકામઃ” (ઇમામ્) કહ્યું છે સ્વરૂપ જેમનું એવા છે (બહુભાવ) બહુભાવ અર્થાત્ રાગ-દ્વેષ-મોહ આદિ અનેક પ્રકારના અશુદ્ધ પરિણામ, તેમની (સન્તતિમ્) સંતતિને અર્થાત્ પરંપરાને (સમમ્) એક જ કાળે (ઉદ્ધર્તુકામઃ) ઉઝાડીને દૂર કરવાનો છે અભિપ્રાય જેનો, એવો છે. કેવી છે ભાવસંતતિ? “તન્મૂલાં” પરદ્રવ્યનું સ્વામિત્વપાણું છે મૂળ કારણ જેનું એવી છે. શું કરીને? “કિલ્ બલાત્ તત્ સમગ્રં પરદ્રવ્યં ઇતિ આલોચ્ય વિવેચ્ય” (કિલ) નિશ્ચયથી (બલાત્) જ્ઞાનના બળથી (તત્) દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મરૂપ (સમગ્રં પરદ્રવ્યં) એવી છે જેટલી પુહ્નગલદ્રવ્યની વિચિત્ર પરિણતિ તેને, (ઇતિ આલોચ્ય) પૂર્વોક્ત પ્રકારે વિચાર કરી, (વિવેચ્ય) શુદ્ધ જ્ઞાનસ્વરૂપથી ભિન્ન કરી છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—શુદ્ધ સ્વરૂપ ઉપાદેય છે, અન્ય સમસ્ત પરદ્રવ્ય હેય છે. ૧૬-૧૭૮.

(મંદાકાન્તા)

**રાગાદીનામુદયમદયં દારયત્કારણાનાં
કાર્યં બન્ધં વિવિધમધુના સઘ એવ પ્રણુઘ ।
જ્ઞાનજ્યોતિઃ ક્ષપિતતિમિરં સાધુ સન્નદ્ધમેતત્
તદ્વદ્યદ્વત્પ્રસરમપરઃ કોઽપિ નાસ્યાવૃણોતિ ॥ ૧૭-૧૭૯ ॥**

અંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“એતત્ જ્ઞાનજ્યોતિઃ તદ્વત્ સન્નદ્ધમ્” (એતત્ જ્ઞાનજ્યોતિઃ) આ જ્ઞાનજ્યોતિ અર્થાત્ સ્વાનુભવગોચર શુદ્ધ ચૈતન્યવસ્તુ (તદ્વત્ સન્નદ્ધમ્) પોતાના બળ-પરાક્રમ સાથે એવી પ્રગટ થઈ કે “યદ્વત્ અસ્ય પ્રસરમ્ અપરઃ કઃ અપિ ન આવૃણોતિ” (યદ્વત્) જેથી (અસ્ય પ્રસરમ્) શુદ્ધ જ્ઞાનના લોક-અલોકસંબંધી સકળ જ્ઞેયને જાણવાના પ્રસારને (અપરઃ કઃ અપિ) અન્ય કોઈ

બીજું દ્રવ્ય (ન આવૃણોતિ) રોકી શકતું નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—જીવનો સ્વભાવ કેવળજ્ઞાન-કેવળદર્શન છે, તે જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મબંધ દ્વારા આચ્છાદિત છે; એવું આવરણ શુદ્ધ પરિણામથી મટે છે, વસ્તુસ્વરૂપ પ્રગટ થાય છે. આવું શુદ્ધ સ્વરૂપ જીવને ઉપાદેય છે. કેવી છે જ્ઞાનજ્યોતિ? “ક્ષપિતતિમિરં” (ક્ષપિત) વિનાશ કર્યાં છે (તિમિરં) જ્ઞાનાવરણ-દર્શનાવરણકર્મ જેણે, એવી છે. વળી કેવી છે? “સાધુ” સર્વ ઉપદ્રવોથી રહિત છે. વળી કેવી છે? “કારણાનાં રાગાદીનામ્ ઉદયં દારયત્” (કારણાનાં) કર્મબંધનાં કારણ એવા જે (રાગાદીનામ્) રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ પરિણામ, તેમના (ઉદયં) પ્રગટ-પણાને (દારયત્) મૂળથી જ ઉખાડતી થકી. કેવી રીતે ઉખાડે છે? “અદયં” નિર્દયપણાની માફક. વળી શું કરીને એવી થાય છે? “કાર્યં બન્ધં અધુના સદ્યઃ એવ પ્રણુચ” (કાર્યં) રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામો હોતાં થાય છે એવા, (બન્ધં) ધારાપ્રવાહરૂપ થનારા પુદ્ગલકર્મના બંધને (સદ્યઃ એવ) જે કાળે રાગાદિ મટયા તે જ કાળે (પ્રણુચ) મટાડીને. કેવો છે બંધ? “વિવિધમ્” જ્ઞાનાવરણ, દર્શનાવરણ ઇત્યાદિ અસંખ્યાત લોકમાત્ર છે. કોઈ વિતર્ક કરશે કે આવું તો દ્રવ્યરૂપ વિદ્યમાન જ હતું. સમાધાન આમ છે કે (અધુના) દ્રવ્યરૂપ જોડે વિદ્યમાન જ હતું તોપણ પ્રગટરૂપ, બંધને દૂર કરતાં થયું. ૧૭-૧૭૯.

મોક્ષ અધિકાર

(શિખરિણી)

દ્વિધાકૃત્ય પ્રજ્ઞાક્રકચદલનાદ્વન્ધપુરુષૌ
નયન્મોક્ષં સાક્ષાત્પુરુષમુપલમ્બૈકનિયતમ્ ।
ઇદાનીમુન્મજ્જત્સહજપરમાનન્દસરસં
પરં પૂર્ણ જ્ઞાનં કૃતસકલકૃત્યં વિજયતે ॥ ૧-૧૮૦ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ ઇદાનીં પૂર્ણ જ્ઞાનં વિજયતે ” (ઇદાનીમ્)
અહીંથી શરૂ કરીને (પૂર્ણ જ્ઞાન) શુદ્ધ જ્ઞાન અર્થાત્ સમસ્ત આવરણનો
વિનાશ થતાં થાય છે જે શુદ્ધ વસ્તુનો પ્રકાશ તે (વિજયતે) આગામી અનંત
કાળ પર્યાંત તે જ રૂપે રહે છે, અન્યથા થતો નથી. કેવું છે શુદ્ધ જ્ઞાન ?
“ કૃતસકલકૃત્યં ” (કૃત) કર્યો છે (સકલકૃત્યં) કરવાયોગ્ય સમસ્ત કર્મનો
વિનાશ જેણે, એવું છે. વળી કેવું છે? “ ઉન્મજ્જત્સહજપરમાનન્દસરસં ”
(ઉન્મજ્જત) અનાદિ કાળથી ગયું હતું તે પ્રગટ થયું છે એવું જે (સહજ-
પરમાનન્દ) દ્રવ્યના સ્વભાવરૂપે પરિણમતું અનાકુલત્વલક્ષણુ અતીન્દ્રિય સુખ,
તેનાથી (સરસં) સંયુક્ત છે. ભાવાર્થ આમ છે કે મોક્ષનું ફળ અતીન્દ્રિય
સુખ છે. શું કરતું થકું જ્ઞાન પ્રગટ થાય છે? “ પુરુષમ્ સાક્ષાત્ મોક્ષં નયત્ ”
(પુરુષમ્) જીવદ્રવ્યને (સાક્ષાત્ મોક્ષં) સકળ કર્મનો વિનાશ થતાં શુદ્ધત્વ-
અવસ્થાના પ્રગટપણારૂપ (નયત્) પરિણમાવતું થકું. ભાવાર્થ આમ છે કે
અહીંથી આરંભ કરીને સકળકર્મક્ષયલક્ષણુ મોક્ષના સ્વરૂપનું નિરૂપણ
કરવામાં આવે છે. વળી કેવું છે? “ પરં ” ઉત્કૃષ્ટ છે. વળી કેવું છે?
“ ઉપલમ્બૈકનિયતમ્ ” એક નિશ્ચયસ્વભાવને પ્રાપ્ત છે. શું કરતો થકો આત્મા
મુક્ત થાય છે? “ બન્ધપુરુષૌ દ્વિધાકૃત્ય ” (બન્ધ) દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મરૂપ

ઉપાધિ અને (પુષ્પો) શુદ્ધ જીવદ્રવ્ય તેમની, (દ્વિધાકૃત્ય) ‘સર્વ અંધ હેય, શુદ્ધ જીવ ઉપાદેય’ એવા ભેદજ્ઞાનરૂપ પ્રતીતિ ઉપભવીને. આવી પ્રતીતિ જે રીતે ઊપજે છે તે કહે છે—“ પ્રજ્ઞાક્રકચદલનાત્ ” (પ્રજ્ઞા) શુદ્ધ-જ્ઞાનમાત્ર જીવદ્રવ્ય, અશુદ્ધ રાગાદિ ઉપાધિ અંધ-એવી ભેદજ્ઞાનરૂપી બુદ્ધિ, એવું જે (ક્રકચ) કરવત, તેના દ્વારા (દલનાત્) નિરંતર અનુભવનો અભ્યાસ કરવાથી. ભાવાર્થ આમ છે કે જેમ કરવતને વારંવાર ચલાવતાં પુદ્ગલવસ્તુ કાષ્ઠ ઇત્યાદિના બે અંડ થઈ જાય છે, તેમ ભેદજ્ઞાન વડે જીવ-પુદ્ગલને વારંવાર ભિન્ન ભિન્ન અનુભવતાં ભિન્ન ભિન્ન થઈ જાય છે; તેથી ભેદજ્ઞાન ઉપાદેય છે. ૧-૧૮૦.

(સગ્ધરા)

**પ્રજ્ઞાછેત્રી શિતેયં કથમપિ નિપુણૈઃ પાતિતા સાવધાનૈઃ
સૂક્ષ્મેઽન્તઃસન્ધિબન્ધે નિપતતિ રમસાદાત્મકર્મોભયસ્ય ।
આત્માનં મગ્નમંતઃસ્થિરવિશદલસદ્ધામ્નિ ચૈતન્યપૂરે
બન્ધં ચાજ્ઞાનભાવે નિયમિતમભિતઃ કુર્વતી ભિન્નભિન્નૌ ॥ ૨-૧૮૧ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—ભાવાર્થ આમ છે કે—જીવદ્રવ્ય તથા કર્મપર્યાયરૂપ પરિણુત પુદ્ગલદ્રવ્યનો પિંડ, તે ખંનેનો એકઅંધપર્યાયરૂપ સંખંધ અનાદિ કાળથી ચાલ્યો આવ્યો છે; ત્યાં એવો સંખંધ જ્યારે છૂટી જાય, જીવદ્રવ્ય પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપે પરિણુમે—અનંત ચતુષ્ટયરૂપ પરિણુમે, તથા પુદ્ગલદ્રવ્ય જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મપર્યાયને છોડે—જીવના પ્રદેશોથી સર્વથા અઅંધરૂપ થઈ સંખંધ છૂટી જાય, જીવ-પુદ્ગલ ખંને ભિન્ન ભિન્ન થઈ જાય, તેનું નામ મોક્ષ કહેવાય છે. તે ભિન્ન ભિન્ન થવાનું કારણ આવું કે મોહ-રાગ-દ્વેષ ઇત્યાદિ વિભાવરૂપ અશુદ્ધ પરિણુતિના મટવાથી જીવને શુદ્ધત્વરૂપ પરિણુમન. તેનું વિવરણ આમ છે કે શુદ્ધત્વપરિણુમન સર્વથા સકળ કર્મોનો ક્ષય કરવાનું કારણ છે. એવું શુદ્ધત્વપરિણુમન સર્વથા દ્રવ્યના પરિણુમનરૂપ છે, નિર્વિકલ્પરૂપ છે, તેથી વચન દ્વારા કહેવાનું સમર્થપણું નથી. તેથી એવા રૂપે કહેવાય છે કે જીવને શુદ્ધ સ્વરૂપના અનુભવરૂપ પરિણુમાવે છે જ્ઞાનગુણ, તે મોક્ષનું કારણ છે. તેનું સમાધાન આમ છે કે શુદ્ધ સ્વરૂપના અનુભવરૂપ છે જે જ્ઞાન તે, જીવના શુદ્ધત્વપરિણુમનથી સર્વથા

સહિત છે. જેને શુદ્ધત્વપરિણુમન હોય છે તેજીવને શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ અવશ્ય હોય છે, સંદેહ નથી, અન્યથા સર્વથા પ્રકારે અનુભવ હોતો નથી; તેથી શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ મોક્ષનું કારણ છે. અહીં અનેક પ્રકારના મિથ્યાદૃષ્ટિ જીવો નાના પ્રકારના વિકલ્પો કરે છે, તેથી તેમનું સમાધાન કરે છે. કોઈ કહે છે કે જીવનું સ્વરૂપ અને બંધનું સ્વરૂપ જાણી લેવું તે મોક્ષમાર્ગ છે. કોઈ કહે છે કે બંધનું સ્વરૂપ જાણીને એવું ચિન્તન કરવું કે ‘બંધ ક્યારે છૂટશે, કઈ રીતે છૂટશે’ એવી ચિન્તા મોક્ષનું કારણ છે. આવું કહે છે જે જીવો તે જૂઠા છે—મિથ્યાદૃષ્ટિ છે. મોક્ષનું કારણ જેવું છે તેવું કહે છે— ‘इयं प्रज्ञाच्छेत्री आत्मकर्मोभयस्य अन्तःसन्धिबन्धे निपतति’ (इयं) [વસ્તુ-સ્વરૂપે પ્રગટ છે જે (પ્રજ્ઞા) પ્રજ્ઞા અર્થાત્ આત્માના શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવ-સમર્થપણે પરિણુમેલો જીવનો જ્ઞાનગુણ, તે જ છે (છેત્રી) છીણી. ભાવાર્થ આમ છે કે સામાન્યપણે જે કોઈ વસ્તુને છેદીને બે કરવામાં આવે છે તે છીણી વડે છેદવામાં આવે છે. અહીં પણ જીવ-કર્મને છેદીને બે કરવામાં છે, તેમને બે-રૂપે છેદવાને માટે સ્વરૂપ-અનુભવસમર્થ જ્ઞાનરૂપ છીણી છે; અન્ય તો બીજું કારણ થયું નથી, થશે નહીં. આવી પ્રજ્ઞાછીણી જે રીતે છેદીને બે કરે છે તે રીત કહે છે—(આત્મકર્મોભયસ્ય) આત્મા-ચેતનામાત્ર દ્રવ્ય, કર્મ-પુદ્ગલનો પિંડ અથવા મોહ-રાગ-દ્વેષરૂપ અશુદ્ધ પરિણુતિ,—એવી છે બે વસ્તુઓ, તેમનો (અન્તઃસન્ધિ) અન્તઃસંધિવાળો—જેકે એકક્ષેત્રાવગાહરૂપ છે, બંધપર્યાયરૂપ છે, અશુદ્ધત્વ-વિકારરૂપ પરિણુમેલ છે તોપણ પરસ્પર સંધિ છે, નિઃસંધિ થયેલ નથી, બે દ્રવ્યોનું એક દ્રવ્યરૂપ થયું નથી, એવો છે જે—(બન્ધે) બંધ અર્થાત્ જ્ઞાનછીણી પેસવાનું સ્થાન, તેમાં (નિપતતિ) જ્ઞાનછીણી પેસે છે, પેઠી થકી છેદીને લિન્ન લિન્ન કરે છે. કેવી છે પ્રજ્ઞાછીણી? “શિતા” જ્ઞાનાવરણીય કર્મનો ક્ષયોપશમ થતાં, મિથ્યાત્વકર્મનો નાશ થતાં, શુદ્ધ ચૈતન્યસ્વરૂપમાં પેસવાને અત્યંત સમર્થ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેવી રીતે, જેકે ઊંચા લોઢાની છીણી અતિ તીક્ષ્ણ હોય છે તોપણ સંધિ વિચારીને દેવાથી (મારવાથી) છેદીને બે કરે છે; તેવી રીતે, જેકે સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવનું જ્ઞાન અત્યંત તીક્ષ્ણ છે તોપણ જીવ-કર્મની છે જે અંદરમાં સંધિ, તેમાં પ્રવેશ કરતાં પ્રથમ તો બુદ્ધિગોચર છેદીને બે કરે છે, પછી સકળ કર્મનો ક્ષય થવાથી સાક્ષાત્ છેદીને લિન્ન લિન્ન કરે છે. કેવો છે જીવ-કર્મનો અન્તઃસન્ધિબંધ? “સૂક્ષ્મે” ઘણી જ દુર્લભ્ય સંધિરૂપ છે. તેનું વિવરણ

આમ છે—જે દ્રવ્યકર્મ છે જ્ઞાનાવરણાદિ પુદ્ગલનો પિંડ, તે જેકે એકક્ષેત્રાવગાહરૂપ છે તેપણુ તેની તે જીવથી ભિન્નપણુની પ્રતીતિ, વિચાર કરતાં ઊપજે છે; કારણ કે દ્રવ્યકર્મ પુદ્ગલપિંડરૂપ છે; જેકે એકક્ષેત્રાવગાહરૂપ છે તેપણુ ભિન્ન ભિન્ન પ્રદેશ છે, અચેતન છે, અંધાય છે, છૂટે છે—આમ વિચારતાં ભિન્નપણુની પ્રતીતિ ઊપજે છે. નોકર્મ છે જે શરીર-મન-વચન તેનાથી પણ તે પ્રકારે, વિચાર કરતાં ભેદ-પ્રતીતિ ઊપજે છે. ભાવકર્મ જે મોહ-રાગ-દ્વેષરૂપ—અશુદ્ધ ચેતનારૂપ—પરિણામ, તે અશુદ્ધ પરિણામ વર્તમાનમાં જીવની સાથે એકપરિણમનરૂપ છે, તથા અશુદ્ધ પરિણામની સાથે વર્તમાનમાં જીવ વ્યાપ્ય-વ્યાપકરૂપ પરિણમે છે, તેથી તે પરિણામોના જીવથી ભિન્નપણુનો અનુભવ કઠણ છે, તેપણુ સૂક્ષ્મ સંધિનો ભેદ પાડતાં ભિન્ન પ્રતીતિ થાય છે. તેનો વિચાર આમ છે કે જેવી રીતે સ્ફટિકમણિ સ્વરૂપથી સ્વચ્છતામાત્ર વસ્તુ છે, રાતી-પીળી-કાળી પુરીનો (આશ્રયરૂપ વસ્તુનો) સંયોગ પામવાથી રાતો-પીળો-કાળો એ-રૂપે સ્ફટિકમણિ ઝળકે છે; વર્તમાનમાં સ્વરૂપનો વિચાર કરતાં સ્વચ્છતામાત્ર ભૂમિકા સ્ફટિકમણિ વસ્તુ છે; તેમાં રાતો-પીળો-કાળોપણુ પરસંયોગની ઉપાધિ છે, સ્ફટિકમણિનો સ્વભાવગુણુ નથી; તેવી જ રીતે જીવદ્રવ્યનો સ્વચ્છ ચેતનામાત્ર સ્વભાવ છે; અનાદિ સન્તાનરૂપ મોહકર્મના ઉદયથી મોહ-રાગ-દ્વેષરૂપ—રંજિત અશુદ્ધ ચેતનારૂપે—પરિણમે છે, તેપણુ વર્તમાનમાં સ્વરૂપનો વિચાર કરતાં ચેતનાભૂમિમાત્ર તે જીવવસ્તુ છે; તેમાં મોહ-રાગ-દ્વેષરૂપ રંજિતપણુ કર્મના ઉદયની ઉપાધિ છે, વસ્તુનો સ્વભાવગુણુ નથી.—આ રીતે વિચારતાં ભેદભિન્ન પ્રતીતિ ઊપજે છે, જે અનુભવગોચર છે. કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે કેટલા કાળમાં પ્રજ્ઞાછીણી પડે છે—ભિન્ન ભિન્ન કરે છે? ઉત્તર આમ છે—“રમસાત્” અતિ સૂક્ષ્મ કાળમાં—એક સમયમાં પડે છે, તે જ કાળે ભિન્ન ભિન્ન કરે છે. કેવી છે પ્રજ્ઞાછીણી? “નિષ્ણૈઃ કથમપિ પાતિતા” (નિષ્ણૈઃ) આત્માનુભવમાં પ્રવીણ છે જે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવો તેમના વડે (કથમ્ અપિ) સંસારના નિકટપણુરૂપ કાળલઙ્ઘિ પ્રાપ્ત થવાથી (પાતિતા) સ્વરૂપમાં પેસાડવાથી પેસે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે ભેદવિજ્ઞાન ભુદ્ધિપૂર્વક વિકલ્પરૂપ છે, ગ્રાહ્ય-ગ્રાહકરૂપ છે, શુદ્ધસ્વરૂપની જેમ નિર્વિકલ્પ નથી; તેથી ઉપાયરૂપ છે. કેવા છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવો? “સાવધાનૈઃ” જીવનું સ્વરૂપ અને કર્મનું સ્વરૂપ, તેમના ભિન્ન ભિન્ન વિચારમાં જાગરૂક છે, પ્રમાદી નથી. કેવી છે પ્રજ્ઞાછીણી? “અમિતઃ

મિન્નમિન્નો કુર્વતી ” (અમિતઃ) સર્વથા પ્રકારે (મિન્નમિન્નો કુર્વતી) જીવને અને કર્મને જુદાં જુદાં કરે છે. જે રીતે ભિન્ન ભિન્ન કરે છે તે રીત કહે છે—“ ચૈતન્યપૂરે આત્માનં મગ્નં કુર્વતી અજ્ઞાનભાવે બન્ધં નિયમિતં કુર્વતી ” (ચૈતન્ય) સ્વપરસ્વરૂપ-ગ્રાહક એવો જે પ્રકાશગુણ તેના (પૂરે) ત્રિકાળગોચર પ્રવાહમાં (આત્માનં) જીવદ્રવ્યને (મગ્નં કુર્વતી) એકવસ્તુરૂપ-એમ સાધે છે; ભાવાર્થ આમ છે કે શુદ્ધચેતનામાત્ર જીવનું સ્વરૂપ છે એમ અનુભવગોચર થાય છે; (અજ્ઞાનભાવે) રાગાદિપાણુમાં (નિયમિતં બન્ધં કુર્વતી) નિયમથી બંધનો સ્વભાવ છે—એમ સાધે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે રાગાદિ અશુદ્ધપાણુ કર્મબંધની ઉપાધિ છે, જીવનું સ્વરૂપ નથી એવું અનુભવગોચર થાય છે. કેવું છે ચૈતન્યપૂર ? “ અન્તઃસ્થિરવિશદલસદ્ધામ્નિ ” (અન્તઃ) સર્વ અસંખ્યાત પ્રદેશોમાં એકસ્વરૂપ, (સ્થિર) સર્વ કાળે શાશ્વત, (વિશદ) સર્વ કાળે શુદ્ધસ્વરૂપ અને (લસત્) સર્વ કાળે પ્રત્યક્ષ એવો છે (ધામ્નિ) કેવળજ્ઞાન-કેવળદર્શન-તેજઃપુંજ જેનો, એવું છે. ૨-૧૮૧.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**મિત્વા સર્વમપિ સ્વલક્ષણબલાદ્વેત્તું હિ ચચ્ચક્ષ્યતે
ચિન્મુદ્રાદ્વિતનિર્વિભાગમહિમા શુદ્ધશ્રિદેવાસ્મ્યહમ્ ।
મિદ્યન્તે યદિ કારકાણિ યદિ વા ધર્મા ગુણા વા યદિ
મિદ્યન્તાં ન મિદાસ્તિ કાચન વિમૌ ભાવે વિશુદ્ધે ચિત્તિ ॥ ૩-૧૮૨ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—ભાવાર્થ આમ છે કે જેને શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ હોય છે તે જીવ આવા પરિણામસંસ્કારવાળો હોય છે. “ અહમ્ શુદ્ધઃ ચિત્ અસ્મિ એવ ” (અહમ્) હું (શુદ્ધઃ ચિત્ અસ્મિ) શુદ્ધ ચૈતન્યમાત્ર છું, (એવ) નિશ્ચયથી એવો જ છું. “ ચિન્મુદ્રાદ્વિતનિર્વિભાગમહિમા ” (ચિન્મુદ્રા) ચેતનાગુણ વડે (અદ્વિત) ચિહ્નિત કરી દીધેલી એવી છે (નિર્વિભાગ) ભેદથી રહિત (મહિમા) મોટપ જેની, એવો છું. આવો અનુભવ જે રીતે થાય છે તે રીતે કહે છે—“ સર્વમ્ અપિ મિત્વા ” (સર્વમ્) જેટલી કર્મના ઉદયની ઉપાધિ છે તે બધાનું—(મિત્વા) અનાદિ કાળથી પોતારૂપ જાણીને અનુભવતો હતો તેને પરદ્રવ્ય જાણીને—સ્વામિત્વ છોડી દીધું. કેવું છે પરદ્રવ્ય ? “ યત્ તુ

મેત્તુમ્ શક્યતે ” (યત્ તુ) જે કર્મરૂપ પરદ્રવ્ય-વસ્તુ (મેત્તું શક્યતે) જીવથી ભિન્ન કરાવાને શક્ય છે એટલે કે દૂર કરી શકાય છે. શાથી? “સ્વલક્ષણ-બલાત્” (સ્વલક્ષણ) જીવનું લક્ષણ ચેતન, કર્મનું લક્ષણ અચેતન-એવો જે ભેદ તેની (બલાત્) સહાયથી. કેવો છું હું? “યદિ કારકાણિ વા ધર્માઃ વા ગુણાઃ મિદ્યન્તે મિદ્યન્તાં ચિતિ ભાવે કાચન મિદા ન” (યદિ) જે (કારકાણિ) આત્મા, આત્માને આત્મા વડે, આત્મામાં-એવા ભેદ (વા) અથવા (ધર્માઃ) ઉત્પાદ-વ્યય-ધ્રોવ્યરૂપ, દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયરૂપ ભેદબુદ્ધિ અથવા (ગુણાઃ) જ્ઞાનગુણ, દર્શનગુણ, સુખગુણ ઇત્યાદિ અનંત ગુણરૂપ ભેદબુદ્ધિ (મિદ્યન્તે)—આવા ભેદ વચન દ્વારા ઉપજાવ્યા થકા ઊપજે છે (તદા મિદ્યન્તાં) તો વચનમાત્ર ભેદ હો; પરંતુ (ચિતિ ભાવે) ચૈતન્યસત્તામાં તો (કાચન મિદા ન) કોઈ ભેદ નથી, નિવિકલ્પમાત્ર ચૈતન્યવસ્તુનું સત્ત્વ છે. કેવો છે ચૈતન્યભાવ? “વિમ્બૌ” પોતાના સ્વરૂપમાં વ્યાપનશીલ છે. વળી કેવો છે? “વિશુદ્ધે” સર્વ કર્મની ઉપાધિથી રહિત છે. ૩-૧૮૨.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**અદ્વૈતાપિ હિ ચેતના જગતિ ચેદ્ દૃગ્જ્ઞપ્તિરૂપં ત્યજેત્
તત્સામાન્યવિશેષરૂપવિરહાત્સાઽસ્તિત્વમેવ ત્યજેત્ ।
તત્યાગે જડતા ચિતોઽપિ ભવતિ વ્યાપ્યો વિના વ્યાપકા-
દાત્મા ચાન્તમુપૈતિ તેન નિયતં દૃગ્જ્ઞપ્તિરૂપાસ્તુ ચિત્ ॥ ૪-૧૮૩ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“તેન ચિત્ નિયતં દૃગ્જ્ઞપ્તિરૂપા અસ્તુ” (તેન) તે કારણથી (ચિત્) ચેતનામાત્ર સત્તા (નિયતં) અવશ્ય (દૃગ્જ્ઞપ્તિરૂપા અસ્તુ) દર્શન એવું નામ, જ્ઞાન એવું નામ, એવાં બે નામ-સંજ્ઞા દ્વારા ઉપદિષ્ટ હો. ભાવાર્થ આમ છે કે એક સત્ત્વરૂપ ચેતના, તેનાં નામ બેઃ એક તો દર્શન એવું નામ, બીજું જ્ઞાન એવું નામ. એવા ભેદ હોય છે તો હો, વિરુદ્ધ તો કાંઈ નથી. એવા અર્થને દઢ કરે છે—“ચેત્ જગતિ ચેતના અદ્વૈતા અપિ તત્ દૃગ્જ્ઞપ્તિરૂપં ત્યજેત્ સા અસ્તિત્વમ્ एव ત્યજેત્” (ચેત) જે એમ છે કે (જગતિ) ત્રૈલોક્યવર્તી જીવોમાં પ્રગટ છે એવી (ચેતના) સ્વ-

પરબ્રાહ્મક શક્તિ, [કેવી છે?] (અદ્વૈતા અપિ) એક-પ્રકારરૂપ છે તથાપિ (દૃગ્જ્ઞપ્તિરૂપં ત્યજેત્) દર્શનરૂપ ચેતના, જ્ઞાનરૂપ ચેતના—એવાં બે નામોને છોડે, તો તેમાં ત્રણ દોષ ઊપજે. પ્રથમ દોષ આવો—“મા અસ્તિત્વમ્ એવ ત્યજેત્” (મા) તે ચેતના (અસ્તિત્વમ્ એવ ત્યજેત્) પોતાના સત્ત્વને અવશ્ય છોડે. ભાવાર્થ આમ છે કે ચેતના સત્ત્વ નથી એવો ભાવ પ્રાપ્ત થાય. શા કારણથી? “સામાન્યવિશેષરૂપવિરહાત્” (સામાન્ય) સત્તામાત્ર અને (વિશેષ) પર્યાયરૂપ, તેમના (વિરહાત્) રહિતપણાના કારણે. ભાવાર્થ આમ છે કે જેમ સમસ્ત જીવાદિ વસ્તુ સત્ત્વરૂપ છે, તે જ સત્ત્વ પર્યાયરૂપ છે, તેમ ચેતના અનાદિ-નિધન સત્તાસ્વરૂપ વસ્તુમાત્ર નિર્વિકલ્પ છે તેથી ચેતનાનું દર્શન એવું નામ કહેવાય છે; જેથી સમસ્ત જ્ઞેય વસ્તુને ગ્રહણ કરે છે, જે તે જ્ઞેયાકારરૂપે પરિણમે છે—જ્ઞેયાકારરૂપ પરિણમન ચેતનાનો પર્યાય છે તે-રૂપે પરિણમે છે—તેથી ચેતનાનું જ્ઞાન એવું નામ છે. આવી બે અવસ્થાઓને છોડે તો ચેતના વસ્તુ નથી એવી પ્રતીતિ ઊપજે. અહીં કોઈ આશંકા કરશે કે ચેતના ન રહે તો નહીં રહે, જીવદ્રવ્ય તો વિદ્યમાન છે? ઉત્તર આમ છે કે ચેતના-માત્ર દ્વારા જીવદ્રવ્ય સાધ્યું છે, તેથી તે ચેતના સિદ્ધ થયા વિના જીવદ્રવ્ય પણ સિદ્ધ થશે નહિ; અથવા જે સિદ્ધ થશે તો તે પુદ્ગલદ્રવ્યની માફક અચેતન સિદ્ધ થશે, ચેતન સિદ્ધ નહિ થાય. એ જ અર્થ કહે છે: બીજો દોષ આવો—“તત્ત્યાગે ચિત્તઃ અપિ જડતા ભવતિ” (તત્ત્યાગે) ચેતનાનો અભાવ થતાં (ચિત્તઃ અપિ) જીવદ્રવ્યને પણ (જડતા ભવતિ) પુદ્ગલદ્રવ્યની માફક જડ-પણું આવે અર્થાત્ જીવદ્રવ્ય પણ અચેતન છે એવી પ્રતીતિ ઊપજે. “ચ” ત્રીજો દોષ આવો કે—“વ્યાપકાત્ વિના વ્યાપ્યઃ આત્મા અન્તમ્ ઉપૈતિ” (વ્યાપકાત્ વિના) ચેતનાગુણનો અભાવ થતાં (વ્યાપ્યઃ આત્મા) ચેતનાગુણમાત્ર છે જે જીવદ્રવ્ય તે (અન્તમ્ ઉપૈતિ) નાશને પામે અર્થાત્ મૂળથી જીવદ્રવ્ય નથી એવી પ્રતીતિ પણ ઊપજે.—આવા ત્રણ દોષ મોટા દોષ છે. આવા દોષોથી જે કોઈ ભય પામે છે તેણે એમ માનવું જોઈએ કે ચેતના દર્શન-જ્ઞાન એવાં બે નામે-સંજ્ઞાએ ઊરાજમાન છે. આવો અનુભવ સમ્યક્ત્વ છે. ૪-૧૮૩.

(૪-૬૧૪)

एकश्चितश्चिन्मय एव भावो
 भावाः परे ये किल ते परेषाम् ।
 ग्राह्यस्ततश्चिन्मय एव भावो
 भावाः परे सर्वत एव हेयाः ॥ ५-१८४ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ ચિત્તઃ ચિન્મયઃ ભાવઃ એવ ” (ચિત્તઃ)
 જીવદ્રવ્યનો (ચિન્મયઃ) ચેતનામાત્ર એવો (ભાવઃ) સ્વભાવ છે, (એવ) નિશ્ચયથી
 એમ જ છે, અન્યથા નથી. કેવો છે ચેતનામાત્ર ભાવ? “ એકઃ ” નિર્વિકલ્પ
 છે, નિર્લોહ છે, સર્વથા શુદ્ધ છે. “ કિલ યે પરે ભાવાઃ તે પરેષામ્ ” (કિલ)
 નિશ્ચયથી (યે પરે ભાવાઃ) શુદ્ધ ચેતન્યસ્વરૂપ સાથે આણુમળતા છે જે દ્રવ્ય-
 કર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મસંબંધી પરિણામો (તે પરેષામ્) તે સમસ્ત પુદ્ગલ-
 કર્મના છે, જીવના નથી. “ તતઃ ચિન્મયઃ ભાવઃ ગ્રાહ્યઃ એવ, પરે ભાવાઃ સર્વતઃ
 હેયાઃ એવ ” (તતઃ) તે કારણથી (ચિન્મયઃ ભાવઃ) શુદ્ધ ચેતનામાત્ર છે જે
 સ્વભાવ તે (ગ્રાહ્યઃ એવ) જીવનું સ્વરૂપ છે એવો અનુભવ કરવા યોગ્ય છે;
 (પરે ભાવાઃ) આની સાથે આણુમળતા છે જે દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મસ્વભાવ
 તે (સર્વતઃ હેયાઃ એવ) સર્વથા પ્રકારે જીવનું સ્વરૂપ નથી એવો અનુભવ કરવા
 યોગ્ય છે. આવો અનુભવ સમ્યક્ત્વ છે; સમ્યક્ત્વગુણ મોક્ષનું કારણ
 છે. ૫-૧૮૪.

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

सिद्धान्तोऽयमुदात्तचित्तचरितैर्मोक्षार्थिभिः सेव्यतां
 शुद्धं चिन्मयमेकमेव परमं ज्योतिः सदैवास्म्यहम् ।
 एते ये तु समुल्लसन्ति विविधा भावाः पृथग्लक्षणा-
 स्तेऽहं नास्मि यतोऽत्र ते मम परद्रव्यं समग्रा अपि ॥ ६-१८५ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ મોક્ષાર્થિભિઃ અયં સિદ્ધાન્તઃ સેવ્યતાં ”
 (મોક્ષાર્થિભિઃ) મોક્ષાર્થીઓ અર્થાત્ સકળ કર્મનો ક્ષય થતાં થાય છે
 અતીન્દ્રિય સુખ, તેને ઉપાદેયરૂપ અનુભવે છે એવા છે જે કોઈ જીવ તેઓ,

(અર્થ સિદ્ધાન્તઃ) આ પરમાર્થનો અર્થાત્ જોણું કહીશું વસ્તુનું સ્વરૂપ તેનો (સેવ્યતાં) નિરંતર અનુભવ કરો. કેવા છે મોક્ષાર્થી જીવ ? “ઉદાત્તચિત્તચરિતૈઃ” (ઉદાત્ત) સંસાર-શરીર-લોગથી રહિત છે (ચિત્તચરિતૈઃ) મનનો અભિપ્રાય જેમનો, એવા છે. કેવા છે તે પરમાર્થ ? “અહમ્ શુદ્ધં ચિન્મયમ્ જ્યોતિઃ સદા એવ અસ્મિ” (અહમ્) સ્વસંવેદનપ્રત્યક્ષ છું જે હું જીવદ્રવ્ય તે (શુદ્ધં ચિન્મયમ્ જ્યોતિઃ) શુદ્ધ જ્ઞાનસ્વરૂપ પ્રકાશ (સદા) સર્વ કાળ (એવ) નિશ્ચયથી (અસ્મિ) છું. “તુ યે એતે વિવિધાઃ ભાવાઃ તે અહં ન અસ્મિ” (તુ) એક વિશેષ છે— (યે એતે વિવિધાઃ ભાવાઃ) શુદ્ધ ચૈતન્યસ્વરૂપ સાથે અણુમળતા છે જે રાગાદિ અશુદ્ધ ભાવ, શરીર આદિ, સુખદુઃખ આદિ નાના પ્રકારના અશુદ્ધ પર્યાયો, (તે અહં ન અસ્મિ) તે બધાં જીવદ્રવ્યસ્વરૂપ નથી. કેવા છે અશુદ્ધ ભાવ ? “પૃથગ્લક્ષણાઃ” મારા શુદ્ધ ચૈતન્યસ્વરૂપ સાથે મળતા નથી. શા કારણથી ? “યતઃ અત્ર તે સમગ્રાઃ અપિ મમ પરદ્રવ્યં” (યતઃ) કારણ કે (અત્ર) નિજસ્વરૂપને અનુભવતાં. (તે સમગ્રાઃ અપિ) જેટલા છે રાગાદિ અશુદ્ધ વિભાવપર્યાયો તે (મમ પરદ્રવ્યં) મને પરદ્રવ્યરૂપ છે, કેમ કે શુદ્ધ ચૈતન્યલક્ષણ સાથે મળતા નથી; તેથી સમસ્ત વિભાવપરિણામ હેય છે. ૬-૧૮૫.

(અનુષ્ટુપ)

પરદ્રવ્યગ્રહં કુર્વન્ બધ્યેતૈવાપરાધવાન્ ।

બધ્યેતાનપરાધો ન સ્વદ્રવ્યે સંવૃતો યતિઃ ॥ ૭-૧૮૬ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“અપરાધવાન્ બધ્યેત એવ” (અપરાધવાન્) શુદ્ધ ચિદ્રૂપ-અનુભવસ્વરૂપથી ભ્રષ્ટ છે જે જીવ તે (બધ્યેત) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મો વડે બંધાય છે. કેવા છે ? “પરદ્રવ્યગ્રહં કુર્વન્” (પરદ્રવ્ય) શરીર, મન, વચન, રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામ, તેમના (ગ્રહં) આત્મયુક્ષિરૂપ સ્વામિત્વને (કુર્વન્) કરતો થકો. “અનપરાધઃ મુનિઃ ન બધ્યેત” (અનપરાધઃ) કર્મના ઉદયના ભાવને આત્માનો જાણીને અનુભવતો નથી એવો છે જે (મુનિઃ) પરદ્રવ્યથી વિરક્ત સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ તે (ન બધ્યેત) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મપિંડ વડે બંધાતો નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે જેમ કોઈ ચોર પરદ્રવ્ય ચોરે છે, ગુનેગાર થાય છે, ગુનેગાર થવાથી બંધાય છે; તેમ મિથ્યાદષ્ટિ જીવ પરદ્રવ્ય-રૂપ છે જે દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મ, તેમને પોતારૂપ જાણી અનુભવે છે,

૧૭૮

સમયસાર-કલશ

[ભગવાનશ્રીકુંઠકુંઠ-

શુદ્ધસ્વરૂપથી ભ્રષ્ટ છે, પરમાર્થબુદ્ધિએ વિચારતાં ગુનેગાર છે, જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મનો બંધ કરે છે. સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ એવા ભાવથી રહિત છે. કેવો છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ? “સ્વદ્રવ્યે સંવૃતઃ” પોતાના આત્મદ્રવ્યમાં સંવરરૂપ છે અર્થાત્ આત્મામાં મગ્ન છે. ૭-૧૮૬.

(માલિની)

**અનવરતમનન્તૈર્બદ્ધયતે સાપરાધઃ
સ્પૃશતિ નિરપરાધો બન્ધનં નૈવ જાતુ ।
નિયતમયમશુદ્ધં સ્વં મજન્સાપરાધો
ભવતિ નિરપરાધઃ સાધુ શુદ્ધાત્મસેવી ॥ ૮-૧૮૭ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“સાપરાધઃ અનવરતમ્ અનન્તૈઃ બદ્ધયતે” (સાપરાધઃ) પરદ્રવ્યરૂપ છે પુદ્ગલકર્મ, તેને પોતારૂપ બાણે છે એવો મિથ્યાદષ્ટિ જીવ (અનવરતમ્) અખંડધારાપ્રવાહરૂપે (અનન્તૈઃ) ગણનાથી અતીત જ્ઞાનાવરણાદિરૂપ બંધાય છે પુદ્ગલવર્ગીણા, તેમના વડે (બદ્ધયતે) બંધાય છે. “નિરપરાધઃ જાતુ બન્ધનં ન ઇવ સ્પૃશતિ” (નિરપરાધઃ) શુદ્ધસ્વરૂપને અનુભવે છે એવો સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (જાતુ) કોઈ પણ કાળે (બન્ધનં) પૂર્વોક્ત કર્મબંધને (ન સ્પૃશતિ) સ્પર્શતો નથી, (ઇવ) નિશ્ચયથી. હવે સાપરાધ-નિરપરાધનું લક્ષણ કહે છે—“અયમ્ અશુદ્ધં સ્વં નિયતમ્ મજન્ સાપરાધઃ ભવતિ” (અયમ્) મિથ્યાદષ્ટિ જીવ, (અશુદ્ધં) રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામરૂપ પરિણમ્યું છે એવા (સ્વં) પોતાના જીવદ્રવ્યને (નિયતમ્ મજન્) એવું જ નિરંતર અનુભવતો થકો (સાપરાધઃ ભવતિ) અપરાધ સહિત હોય છે. “સાધુ શુદ્ધાત્મસેવી નિરપરાધઃ ભવતિ” (સાધુ) જેમ છે તેમ (શુદ્ધાત્મ) સકળ રાગાદિ અશુદ્ધપણાથી ભિન્ન શુદ્ધ ચિદ્રૂપમાત્ર એવા જીવદ્રવ્યને (સેવી) સેવે છે અર્થાત્ તેના અનુભવથી બિરાજમાન છે જે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ તે (નિરપરાધઃ ભવતિ) સમસ્ત અપરાધથી રહિત છે; તેથી કર્મનો બંધક થતો નથી. ૮-૧૮૭.

**અતો હતાઃ પ્રમાદિનો ગતાઃ સુખાસીનતાં
પ્રલીનં વાપલમુન્મૂલિતમાલંબનમ્ ।
આત્મન્યેવાલાનિતં ચ ચિત્ત-
માસંપૂર્ણવિજ્ઞાનઘનોપલબ્ધેઃ ॥ ૯-૧૮૮ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ અતઃ પ્રમાદિનઃ હતાઃ ” (અતઃ પ્રમાદિનઃ) શુદ્ધસ્વરૂપની પ્રાપ્તિથી ભ્રષ્ટ છે જે જીવ, તેઓ (હતાઃ) મોક્ષમાર્ગના અધિકારી નથી; એવા મિથ્યાદષ્ટિ જીવોનો ધિક્કાર કર્યો છે. કેવા છે? “ સુસ્વાસીનતાં ગતાઃ ” કર્મના ઉદયે પ્રાપ્ત જે ભોગસામગ્રી, તેમાં સુખની વાંછા કરે છે. “ ચાપલમ્ પ્રલીનં ” (ચાપલમ્) રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામોથી થાય છે સર્વ પ્રદેશોમાં આકુળતા (પ્રલીનં) તે પણ હેય કરી. “ આલમ્બનમ્ ઉન્મૂલિતમ્ ” (આલમ્બનમ્) બુદ્ધિપૂર્વક જ્ઞાન કરતાં થકાં જેટલું ભણવું, વિચારવું, ચિંતવવું, સ્મરણ કરવું ઇત્યાદિ છે તે (ઉન્મૂલિતમ્) મોક્ષનું કારણ નથી એમ જાણીને હેય ઠરાવ્યું છે. “ આત્મનિ એવ ચિત્તમ્ આલાનિતં ” (આત્મનિ એવ) શુદ્ધસ્વરૂપમાં એકાગ્ર થઈને (ચિત્તમ્ આલાનિતં) મનને બાંધ્યું છે. આવું કાર્ય જે રીતે થયું તે રીત કહે છે—“ આસમ્પૂર્ણવિજ્ઞાનઘનોપલબ્ધેઃ ” (આસમ્પૂર્ણવિજ્ઞાન) નિરાવરણ કેવળજ્ઞાનનો (ઘન) સમૂહ જે આત્મદ્રવ્ય, તેની (ઉપલબ્ધેઃ) પ્રત્યક્ષપણે પ્રાપ્તિ થવાથી. ૯-૧૮૮.

(વસંતતિલકા)

યત્ર પ્રતિક્રમણમેવ વિષં પ્રણીતં

તત્રાપ્રતિક્રમણમેવ સુધા કુતઃ સ્યાત્ ।

તત્કિ પ્રમાદ્યતિ જનઃ પ્રપતન્નધોઽધઃ

કિં નોર્ધ્વમૂર્ધ્વમધિરોહતિ નિષ્પ્રમાદઃ ॥ ૧૦-૧૮૯ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ તત્ જનઃ કિં પ્રમાદ્યતિ ” (તત્) તે કારણથી (જનઃ) જન અર્થાત્ સમસ્ત સંસારી જીવરાશિ (કિં પ્રમાદ્યતિ) કેમ પ્રમાદ કરે છે? ભાવાર્થ આમ છે કે—કૃપાસાગર છે સૂત્રના કર્તા આચાર્ય, તે એમ કહે છે કે નાના પ્રકારના વિકલ્પો કરવાથી સાધ્યસિદ્ધિ તો નથી. કેવો છે નાના પ્રકારના વિકલ્પો કરનારો જન? “ અધઃ અધઃ પ્રપતન્ ” જેમ જેમ અધિક ક્રિયા કરે છે, અધિક અધિક વિકલ્પ કરે છે, તેમ તેમ અનુભવથી ભ્રષ્ટથી ભ્રષ્ટ થાય છે. તે કારણથી “ જનઃ ઝર્ધ્વમ્ ઝર્ધ્વમ્ કિં ન અધિરોહતિ ” (જનઃ) જન અર્થાત્ સમસ્ત સંસારી જીવરાશિ (ઝર્ધ્વમ્ ઝર્ધ્વમ્) નિવિકલ્પથી નિવિકલ્પ અનુભવરૂપ (કિં ન અધિરોહતિ) કેમ પરિણમતો નથી? કેવો છે

જન? “ નિઃપ્રમાદઃ ” નિર્વિકલ્પ છે. કેવો છે નિર્વિકલ્પ અનુભવ? “ યત્ર પ્રતિક્રમણમ્ વિષં એવ પ્રણીતં ” (યત્ર) જેમાં (પ્રતિક્રમણમ્) પઠન-પાઠન, સ્મરણ, ચિંતન, સ્તુતિ, વંદના ઇત્યાદિ અનેક ક્રિયારૂપ વિકલ્પો (વિષં એવ પ્રણીતં) વિષ સમાન કહ્યા છે, “ તત્ર અપ્રતિક્રમણમ્ સુધાકુટઃ એવ સ્યાત્ ” (તત્ર) તે નિર્વિકલ્પ અનુભવમાં (અપ્રતિક્રમણમ્) ન ભણવું, ન ભણાવવું, ન વંદવું, ન નિંદવું એવો ભાવ (સુધાકુટઃ એવ સ્યાત્) અમૃતના નિધાન સમાન છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—નિર્વિકલ્પ અનુભવ સુખરૂપ છે, તેથી ઉપાદેય છે; નાના પ્રકારના વિકલ્પો આકુળતારૂપ છે, તેથી હેય છે. ૧૦-૧૮૯.

(પૃથ્વી)

**પ્રમાદકલિતઃ કથં ભવતિ શુદ્ધમાવોલ્લસઃ
કષાયભરગૌરવાદલસતા પ્રમાદો યતઃ ।
અતઃ સ્વરસનિર્ભરે નિયમિતઃ સ્વભાવે ભવન્
મુનિઃ પરમશુદ્ધતાં વ્રજતિ મુચ્યતે વાઙ્ચિરાત્ ॥ ૧૧-૧૯૦ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ અલસઃ પ્રમાદકલિતઃ શુદ્ધમાવઃ કથં ભવતિ ” (અલસઃ) અનુભવમાં શિથિલ છે એવો જીવ, [વળી કેવો છે?] (પ્રમાદકલિતઃ) નાના પ્રકારના વિકલ્પોથી સંયુક્ત છે એવો જીવ, (શુદ્ધમાવઃ કથં ભવતિ) શુદ્ધોપયોગી ક્યાંથી હોય? અર્થાત્ નથી હોતો. “ યતઃ અલસતા પ્રમાદઃ કષાય-ભરગૌરવાત્ ” (યતઃ) કારણ કે (અલસતા) અનુભવમાં શિથિલતા (પ્રમાદઃ) નાના પ્રકારના વિકલ્પ છે. શા કારણથી થાય છે? (કષાય) રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણુતિના (ભર) ઉદયના (ગૌરવાત્) તીવ્રપણુથી થાય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જે જીવ શિથિલ છે, વિકલ્પ કરે છે, તે જીવ શુદ્ધ નથી; કારણ કે શિથિલપણુ, વિકલ્પપણુ અશુદ્ધપણુનું મૂળ છે. “ અતઃ મુનિઃ પરમશુદ્ધતાં વ્રજતિ ચ અચિરાત્ મુચ્યતે ” (અતઃ) આ કારણથી (મુનિઃ) મુનિ અર્થાત્ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (પરમશુદ્ધતાં વ્રજતિ) શુદ્ધોપયોગપરિણુતિરૂપ પરિણુમે છે (ચ) એવો થતો થકો (અચિરાત્ મુચ્યતે) તે જ કાળે કર્મબંધથી મુક્ત થાય છે. કેવો છે મુનિ? “ સ્વભાવે નિયમિતઃ ભવન્ ” (સ્વભાવે) સ્વભાવમાં અર્થાત્ શુદ્ધ સ્વરૂપમાં (નિયમિતઃ ભવન્) એકાગ્રપણે મગ્ન થતો થકો. કેવો છે સ્વભાવ?

“ સ્વરસનિર્મરે ” (સ્વરસ) ચેતનાગુણથી (નિર્મરે) પરિપૂર્ણ છે. ૧૧-૧૯૦.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

ત્યક્ત્વાશ્ચુદ્ધિવિધાયિ તત્કિલ પરદ્રવ્યં સમગ્રં સ્વયં
સ્વદ્રવ્યે રતિમેતિ યઃ સ નિયતં સર્વાપરાધચ્યુતઃ ।
બન્ધધ્વંસમુપેત્ય નિત્યમુદિતઃ સ્વજ્યોતિરચ્છોચ્છલ-
ચ્ચૈતન્યામૃતપૂરપૂર્ણમહિમા શુદ્ધો ભવન્મુચ્યતે ॥ ૧૨-૧૯૧ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ સઃ મુચ્યતે ” (સઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (મુચ્યતે) સકળ કર્મોનો ક્ષય કરી અતીન્દ્રિયસુખલક્ષણ મોક્ષને પ્રાપ્ત થાય છે. કેવો છે ? “ શુદ્ધઃ ભવન્ ” રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ પરિણતિથી ભિન્ન થતો થકો. વળી કેવો છે ? “ સ્વજ્યોતિરચ્છોચ્છલચ્ચૈતન્યામૃતપૂરપૂર્ણમહિમા ” (સ્વજ્યોતિઃ) દ્રવ્યના સ્વભાવગુણરૂપ, (અચ્છ) નિર્મળ, (અચ્છલત્) ધારાપ્રવાહરૂપ પરિણુ-મનશીલ એવો જે (ચૈતન્ય) ચેતનાગુણ, તે-રૂપ જે (અમૃત) અતીન્દ્રિય સુખ, તેના (પૂર) પ્રવાહથી (પૂર્ણ) તન્મય છે (મહિમા) માહાત્મ્ય જેનું, એવો છે. વળી કેવો છે ? “ નિત્યમ્ ઉદિતઃ ” સર્વ કાળ અતીન્દ્રિય સુખસ્વરૂપ છે. વળી કેવો છે ? “ નિયતં સર્વાપરાધચ્યુતઃ ” (નિયતં) અવશ્ય (સર્વાપરાધ) જેટલા સૂક્ષ્મ-સ્થૂલરૂપ રાગ-દ્વેષ-મોહપરિણામો, તેમનાથી (ચ્યુતઃ) સર્વ પ્રકારે રહિત છે. શું કરતો થકો આવો થાય છે ? “ બન્ધધ્વંસમ્ ઉપેત્ય ” (બન્ધ) જ્ઞાના-વરણાદિ પુહ્નગલકર્મના બંધરૂપ પર્યાયની (ધ્વંસમ્) સત્તાના નાશરૂપ (ઉપેત્ય) અવસ્થાને પામીને. વળી શું કરતો થકો આવો થાય છે ? “ તત્ સમગ્રં પરદ્રવ્યં સ્વયં ત્યક્ત્વા ” દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મસામગ્રીનું મૂળથી મમત્વ સ્વયં છોડીને. કેવું છે પરદ્રવ્ય ? “ અશુદ્ધિવિધાયિ ” અશુદ્ધ પરિણુતિને બાહ્યરૂપ નિમિત્તમાત્ર છે. “ કિલ ” નિશ્ચયથી. “ યઃ સ્વદ્રવ્યે રતિમ્ એતિ ” (યઃ) જે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (સ્વદ્રવ્યે) શુદ્ધ ચૈતન્યમાં (રતિમ્ એતિ) રત થયો છે અર્થાત્ નિવિકલ્પ અનુભવથી ઊપજેલા સુખમાં મગ્નપણાને પ્રાપ્ત થયો છે. ભાવાર્થ આમ છે કે સર્વ અશુદ્ધપણું મટતાં થાય છે શુદ્ધપણું, તેના સહારાનો છે શુદ્ધ ચિદ્રૂપનો અનુભવ, એવો મોક્ષમાર્ગ છે. ૧૨-૧૯૧.

**બન્ધચ્છેદાત્કલયદતુલં મોક્ષમક્ષયમેત-
નિત્યોદ્યોતસ્ફુટિતસહજાવસ્થમેકાન્તશુદ્ધમ્ ।
एकाकारस्वरसभरतोऽत्यन्तगम्भीरधीरं
पूर्णं ज्ञानं ज्वलितमचले स्वस्य लीनं महिम्नि ॥ १३-१९२ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ एतत् पूर्णं ज्ञानं ज्वलितम् ” (एतत्) એ પ્રમાણે જે કહ્યું છે તે, (पूर्णं ज्ञानं) સમસ્ત કર્મભણકલંકનો વિનાશ થતાં, જીવદ્રવ્ય જેવું હતું અનંત ગુણે ધિરાજમાન, તેવું (જ્વલિતમ્) પ્રગટ થયું. કેવું પ્રગટ થયું ? “ मोक्षम् कलयत् ” (मोक्षम्) જીવની જે નિઃકર્મરૂપ અવસ્થા, (कलयत्) તે અવસ્થારૂપ પરિણમતું થકું. કેવો છે મોક્ષ ? “ अक्षयम् ” આગામી અનંત કાળ પર્યન્ત અવિનશ્ચર છે, (अतुलं) ઉપમા રહિત છે. શા કારણથી ? “ बन्धच्छेदात् ” (बन्ध) જ્ઞાનાવરણાદિ આઠ કર્મના (छेदात्) મૂળ સત્તાથી નાશ દ્વારા. કેવું છે શુદ્ધ જ્ઞાન (અર્થાત્ જીવદ્રવ્ય) ? “ नित्योद्योत-स्फुटितसहजावस्थम् ” (नित्योद्योत) શાશ્વત પ્રકાશથી (स्फुटित) પ્રગટ થયું છે (सहजावस्थम्) અનંત ગુણે ધિરાજમાન શુદ્ધ જીવદ્રવ્ય જેને, એવું છે. વળી કેવું છે ? “ एकान्तशुद्धम् ” સર્વથા પ્રકારે શુદ્ધ છે. વળી કેવું છે ? “ अत्यन्त-गम्भीरधीरं ” (अत्यन्तगम्भीर) અનંત ગુણે ધિરાજમાન એવું છે, (धीरं) સર્વ કાળ શાશ્વત છે. શા કારણથી ? “ एकाकारस्वरसभरतः ” (एकाकार) એકરૂપ થયેલાં (स्वरस) અનંત જ્ઞાન, અનંત દર્શન, અનંત સુખ અને અનંત વીર્યના (भरतः) અતિશયના કારણે. વળી કેવું છે ? “ स्वस्य अचले महिम्नि लीनं ” (स्वस्य अचले महिम्नि) પોતાના નિષ્કરમ્ય પ્રતાપમાં (लीनं) મગ્નરૂપ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—સકળકર્મક્ષયલક્ષણ મોક્ષમાં આત્મદ્રવ્ય સ્વાધીન છે, અન્યત્ર ચતુર્ગતિમાં જીવ પરાધીન છે. મોક્ષનું સ્વરૂપ કહ્યું. ૧૩-૧૯૨.

—૧૦—

સર્વવિશુદ્ધજ્ઞાન અધિકાર

(મંદાકાંતા)

નીત્વા સમ્યક્ પ્રલયમશ્વિલાન્ કર્તૃભોક્ત્રાદિભાવાન્
દૂરીભૂતઃ પ્રતિપદમયં બન્ધમોક્ષપ્રક્લૃપ્તેઃ ।
શુદ્ધઃ શુદ્ધઃ સ્વરસવિસરાપૂર્ણપુણ્યાચલાર્ચિ-
ટ્કોત્કીર્ણપ્રકટમહિમા સ્ફૂર્જતિ જ્ઞાનપુન્નઃ ॥ ૧-૧૯૩ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“અયં જ્ઞાનપુન્નઃ સ્ફૂર્જતિ” (અયં) આ વિદ્યમાન (જ્ઞાનપુન્નઃ) જ્ઞાનપુન્ન અર્થાત્ શુદ્ધ જીવદ્રવ્ય (સ્ફૂર્જતિ) પ્રગટ થાય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે અહીંથી શરૂ કરીને જીવનું જેવું શુદ્ધ સ્વરૂપ છે તેવું કહે છે. કેવો છે જ્ઞાનપુન્ન? “ટ્કોત્કીર્ણપ્રકટમહિમા” (ટ્કોત્કીર્ણ) સર્વ કાળ એકરૂપ એવો છે (પ્રકટ) સ્વાનુભવગોચર (મહિમા) સ્વભાવ જેનો, એવો છે. વળી કેવો છે? “સ્વરસવિસરાપૂર્ણપુણ્યાચલાર્ચિઃ” (સ્વરસ) શુદ્ધ જ્ઞાન-ચેતનાના (વિસર) અનંત અંશભેદથી (આપૂર્ણ) સંપૂર્ણ એવું છે (પુણ્ય) નિરાવરણ જ્યોતિરૂપ (અચલ) નિશ્ચળ (અર્ચિઃ) પ્રકાશસ્વરૂપ જેનું, એવો છે. વળી કેવો છે? “શુદ્ધઃ શુદ્ધઃ” શુદ્ધ-શુદ્ધ છે, અર્થાત્ બે વાર શુદ્ધ કહેવાથી ઘણો જ વિશુદ્ધ છે. વળી કેવો છે? “બન્ધમોક્ષપ્રક્લૃપ્તેઃ પ્રતિપદમ્ દૂરીભૂતઃ” (બન્ધ) બંધ અર્થાત્ જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મપિંડ સાથે સંબંધરૂપ એકક્ષેત્રાવગાહ અને (મોક્ષ) મોક્ષ અર્થાત્ સકળ કર્મનો નાશ થતાં જીવના સ્વરૂપનું પ્રગટપણું,—એવા (પ્રક્લૃપ્તેઃ) જે બે વિકલ્પો, તેમનાથી (પ્રતિપદમ્) એકેન્દ્રિયથી માંડીને પંચેન્દ્રિયપર્યાયરૂપે જ્યાં છે ત્યાં (દૂરીભૂતઃ) ઘણો જ ભિન્ન છે. ભાવાર્થ આમ છે કે એકેન્દ્રિયથી માંડીને પંચેન્દ્રિય સુધી જીવદ્રવ્ય જ્યાં ત્યાં, દ્રવ્યસ્વરૂપના વિચારની અપેક્ષાએ, બંધ એવા અને મુક્ત એવા

વિકલ્પથી રહિત છે; દ્રવ્યનું સ્વરૂપ જેવું છે તેવું જ છે. શું કરતું થકું જીવદ્રવ્ય (અર્થાત્ જ્ઞાનપુંજ) એવું છે? “અખિલાન્ કર્તૃભોક્ત્રાદિભાવાન્ સમ્યક્ પ્રલયસ્મ નીત્વા” (અખિલાન્) ગણના કરતાં અનંત છે એવા જે (કર્તૃ) ‘જીવ કર્તા છે’ એવો વિકલ્પ, (ભોક્તૃ) ‘જીવ ભોક્તા છે’ એવો વિકલ્પ, (આદિભાવાન્) ઇત્યાદિ અનંત ભેદ તેમનો (સમ્યક્) મૂળથી (પ્રલયસ્મ નીત્વા) વિનાશ કરીને, આમ કહે છે. ૧-૧૯૩.

(અનુષ્ટુપ)

કર્તૃત્વં ન સ્વભાવોઽસ્ય ચિતો વેદયિતૃત્વવત્ ।

અજ્ઞાનાદેવ કર્તાયં તદભાવાદકારકઃ ॥ ૨-૧૯૪ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“અસ્ય ચિતઃ કર્તૃત્વં ન સ્વભાવઃ” (અસ્ય ચિતઃ) ચૈતન્યમાત્રસ્વરૂપ જીવનો, (કર્તૃત્વં) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મને કરે અથવા રાગાદિ પરિણામને કરે એવો (ન સ્વભાવઃ) સહજનો ગુણ નથી; [દષ્ટાન્ત કહે છે—] “વેદયિતૃત્વવત્” જેમ જીવ કર્મનો ભોક્તા પણ નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—જે જીવદ્રવ્ય કર્મનું ભોક્તા હોય તે કર્તા હોય; તે તે ભોક્તા પણ નથી, તેથી કર્તા પણ નથી. “અયં કર્તા અજ્ઞાનાત્ એવ” (અયં) આ જ જીવ (કર્તા) રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામને કરે છે એવું પણ છે તે શા કારણથી? (અજ્ઞાનાત્ એવ) કર્મજનિત ભાવમાં આત્મબુદ્ધિ એવો છે જે મિથ્યાત્વરૂપ વિભાવપરિણામ, તેના કારણે જીવ કર્તા છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જીવવસ્તુ રાગાદિ વિભાવપરિણામની કર્તા છે એવો જીવનો સ્વભાવગુણ નથી, પરંતુ અશુદ્ધરૂપ વિભાવપરિણામ છે. “તદભાવાત્ અકારકઃ” (તદભાવાત્) મિથ્યાત્વ-રાગ-દ્વેષરૂપ વિભાવપરિણામ મટે છે, તે મટતાં (અકારકઃ) જીવ સર્વથા અકર્તા થાય છે. ૨-૧૯૪.

(શિખરિણી)

અકર્તા જીવોઽયં સ્થિત ઇતિ વિશુદ્ધઃ સ્વસ્મતઃ

સ્ફુરન્નિજ્જ્યોતિર્મિશ્છુરિત્તિભુવનાભોગભવનઃ ।

તથાપ્યસ્યાસૌ સ્યાદ્વદિહ કિલ બન્ધઃ પ્રકૃતિભિઃ

સ સ્વલ્પજ્ઞાનસ્ય સ્ફુરતિ મહિમા કોઽપિ મહનઃ ॥ ૩-૧૯૫ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“અયં જીવઃ અકર્તા ઇતિ સ્વરસતઃ સ્થિતઃ” (અયં જીવઃ) વિદ્યમાન છે જે ચૈતન્યદ્રવ્ય તે (અકર્તા) જ્ઞાનાવરણાદિનું અથવા રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામનું કર્તા નથી (ઈતિ) એવું સહજ (સ્વરસતઃ સ્થિતઃ) સ્વભાવથી અનાદિનિધન એમ જ છે. કેવું છે? “વિશુદ્ધઃ” દ્રવ્યની અપેક્ષાએ દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મથી ભિન્ન છે. “સ્ફુરન્નિજ્જ્યોતિર્મિશ્છુરિત-ભુવનાભોગભવનઃ” (સ્ફુરત્) પ્રકાશરૂપ એવા (નિજ્જ્યોતિર્મિઃ) ચેતનાગુણ દ્વારા (છુરિત) પ્રતિબિંબિત છે (ભુવનાભોગભવનઃ) અનંત દ્રવ્ય પોતાના અતીત-અનાગત-વર્તમાન સમસ્ત પર્યાયો સહિત જેમાં, એવું છે. “તથાપિ કિલ ઇહ અસ્ય પ્રકૃતિમિઃ યત્ અસૌ બન્ધઃ સ્યામ્” (તથાપિ) શુદ્ધ છે જીવદ્રવ્ય તોપણ (કિલ) નિશ્ચયથી (ઇહ) સંસાર-અવસ્થામાં (અસ્ય) જીવને (પ્રકૃતિમિઃ) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મરૂપ (યત્ અસૌ બન્ધઃ સ્યાત્) જે કાંઈ બંધ થાય છે “સઃ સ્વલુ અજ્ઞાનસ્ય કઃ અપિ મહિમા સ્ફુરતિ” (સઃ) તે (સ્વલુ) નિશ્ચયથી (અજ્ઞાનસ્ય કઃ અપિ મહિમા સ્ફુરતિ) મિથ્યાત્વરૂપ વિભાવપરિણમનશક્તિનો કોઈ એવો જ સ્વભાવ છે. કેવો છે? “ગહનઃ” અસાદ્ય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે— જીવદ્રવ્ય સંસાર-અવસ્થામાં વિભાવરૂપ મિથ્યાત્વ-રાગ-દ્વેષ-મોહપરિણામરૂપ પરિણમ્યું છે, તેથી જેવું પરિણમ્યું છે તેવા ભાવોનું કર્તા થાય છે— અશુદ્ધ ભાવોનું કર્તા થાય છે. અશુદ્ધ ભાવો મટતાં જીવનો સ્વભાવ અકર્તા છે. ૩-૧૯૫.

(અનુષ્ટુપ)

મોક્તૃત્વં ન સ્વભાવોઽસ્ય સ્મૃતઃ કર્તૃત્વવચ્ચિતઃ ।

અજ્ઞાનાદેવ મોક્તાઝ્યં તદભાવાદવેદકઃ ॥ ૪-૧૯૬ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“અસ્ય ચિતઃ મોક્તૃત્વં સ્વભાવઃ ન સ્મૃતઃ” (અસ્ય ચિતઃ) ચેતનદ્રવ્યનો (મોક્તૃત્વં) ભોક્તાપણું—જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મના ફળનો અથવા સુખદુઃખરૂપ કર્મફળચેતનાનો અથવા રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામરૂપ કર્મચેતનાનો ભોક્તા જીવ છે—એવો (સ્વભાવઃ) સ્વભાવ અર્થાત્ જીવદ્રવ્યનો સહજ ગુણ એવું તો (ન સ્મૃતઃ) ગણધરદેવે કહ્યું નથી; જીવનો ભોક્તા સ્વભાવ નથી એમ કહ્યું છે; [દૃષ્ટાન્ત કહે છે—] “કર્તૃત્વવત્” જેમ જીવદ્રવ્ય કર્મનું કર્તા પણ નથી તેમ. “અયં જીવઃ મોક્તા” આ જ જીવદ્રવ્ય પોતાના સુખદુઃખરૂપ પરિણામને ભોગવે છે એવું પણ છે. તે

શા કારણથી? “અજ્ઞાનાત્ એવ” અનાદિથી કર્મનો સંયોગ છે, તેથી મિથ્યાત્વ-રાગ-દ્વેષરૂપ અશુદ્ધ વિભાવે પરિણમ્યું છે, તે કારણે ભોક્તા છે. “તદભાવાત્ અવેદકઃ” મિથ્યાત્વરૂપ વિભાવપરિણામનો નાશ થતાં જીવદ્રવ્ય સાક્ષાત્ અભોક્તા છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેમ જીવદ્રવ્યનું અનંતચતુષ્ટય સ્વરૂપ છે તેમ કર્મનું કર્તાપણું-ભોક્તાપણું સ્વરૂપ નથી, કર્મની ઉપાધિથી વિભાવરૂપ—અશુદ્ધ પરિણતિરૂપ વિકાર છે, તેથી વિનાશિક છે. તે વિભાવ-પરિણતિનો વિનાશ થતાં જીવ અકર્તા છે, અભોક્તા છે. હવે મિથ્યાદૃષ્ટિ જીવ દ્રવ્યકર્મનો અથવા ભાવકર્મનો કર્તા છે, સમ્યગ્દૃષ્ટિ કર્તા નથી એમ કહે છે. ૪-૧૯૬.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**અજ્ઞાની પ્રકૃતિસ્વભાવનિસ્તો નિત્યં ભવેદ્દેદકો
જ્ઞાની તુ પ્રકૃતિસ્વભાવવિસ્તો નો જાતુચિદ્દેદકઃ ।
इत्येवं नियमं निरूप्य निपुणैरज्ञानिता त्यज्यतां
शुद्धैकात्ममये महस्यचलितैरासेव्यतां ज्ञानिता ॥ ૫-૧૯૭ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“નિપુણૈઃ અજ્ઞાનિતા ત્યજ્યતાં” (નિપુણૈઃ) સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવોએ (અજ્ઞાનિતા) પરદ્રવ્યમાં આત્મઅશુદ્ધિરૂપ મિથ્યાત્વપરિણતિ (ત્યજ્યતાં) જે રીતે મટે તે રીતે સર્વથા મટાડવાયોગ્ય છે. કેવા છે સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવો? “મહસિ અચલિતૈઃ” શુદ્ધ ચિદ્રૂપના અનુભવમાં અખંડ ધારારૂપ મગ્ન છે. કેવા છે શુદ્ધ ચિદ્રૂપનો અનુભવ? “શુદ્ધૈકાત્મમયે” (શુદ્ધ) સમસ્ત ઉપાધિથી રહિત એવું જે (एकात्म) એટલું જીવદ્રવ્ય (મયે) તે-સ્વરૂપ છે. ખીલું શું કરવાનું છે? “જ્ઞાનિતા આસેવ્યતાં” શુદ્ધ વસ્તુના અનુભવ-રૂપ—સમ્યક્ત્વપરિણતિરૂપ સર્વ કાળ રહેવું તે ઉપાદેય છે. શું જાણીને એવો થાય? “इति एवं नियमं निरूप्य” (इति) જે પ્રકારે કહે છે (एवं नियमं) એવા વસ્તુસ્વરૂપ પરિણમનના નિશ્ચયને (निरूप्य) અવધારીને. તે વસ્તુનું સ્વરૂપ કેવું? “અજ્ઞાની નિત્યં વેદકઃ ભવેત્” (અજ્ઞાની) મિથ્યાદૃષ્ટિ જીવ (નિત્યં) સર્વ કાળે (વેદકઃ ભવેત્) દ્રવ્યકર્મનો, ભાવકર્મનો ભોક્તા થાય છે એવો નિશ્ચય છે; મિથ્યાત્વનું પરિણમન એવું જ છે. કેવા છે અજ્ઞાની? “પ્રકૃતિસ્વભાવનિસ્તઃ” (પ્રકૃતિ) જ્ઞાનાવરણાદિ આઠ કર્મનો (સ્વભાવ) ઉદય

થતાં નાના પ્રકારનાં ચતુર્ગતિશરીર, રાગાદિભાવ, સુખદુઃખપરિણતિ ઇત્યાદિમાં (નિરતઃ) પોતાપણું બાણી એકત્વબુદ્ધિરૂપ પરિણુમ્યો છે. “તુ જ્ઞાની જાતુ વેદકઃ નો ભવેત્” (તુ) મિથ્યાત્વ મટતાં એવું પણ છે કે (જ્ઞાની) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (જાતુ) કદાચિત્ (વેદકઃ નો ભવેત્) દ્રવ્યકર્મનો, ભાવકર્મનો ભોક્તા થતો નથી; આણું વસ્તુનું સ્વરૂપ છે. કેવો છે જ્ઞાની? “પ્રકૃતિસ્વભાવ-વિરતઃ” (પ્રકૃતિ) કર્મના (સ્વભાવ) ઉદયના કાર્યમાં (વિરતઃ) હેય બાણીને છૂટી ગયું છે સ્વામિત્વપણું જેને, એવો છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જીવને સમ્યક્ત્વ થતાં અશુદ્ધપણું મટ્યું છે, તેથી ભોક્તા નથી. ૫-૧૮૭.

(વસન્તતિલકા)

**જ્ઞાની કરોતિ ન ન વેદયતે ચ કર્મ
જાનાતિ કેવલમયં કિલ તત્સ્વભાવમ્ ।
જાનન્પરં કરણવેદનયોરભાવા-
ચ્છુદ્ધસ્વભાવનિયતઃ સ હિ મુક્ત એવ ॥ ૬-૧૯૮ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“જ્ઞાની કર્મ ન કરોતિ ચ ન વેદયતે” (જ્ઞાની) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (કર્મ ન કરોતિ) રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણુમ્યોનો કર્તા નથી (ચ) અને (ન વેદયતે) સુખદુઃખ ઇત્યાદિ અશુદ્ધ પરિણુમ્યોનો ભોક્તા નથી. કેવો છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ? “કિલ અયં તત્સ્વભાવમ્” ઇતિ કેવલમ્ જાનાતિ” (કિલ) નિશ્ચયથી (અયં) જે શરીર, ભોગ, રાગાદિ, સુખદુઃખ ઇત્યાદિ છે તે સમસ્ત (તત્સ્વભાવમ્) કર્મનો ઉદય છે, જીવનું સ્વરૂપ નથી—(ઇતિ કેવલમ્ જાનાતિ) એવું સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ બાણે છે, પરંતુ સ્વામિત્વરૂપ પરિણુમ્યો નથી. “હિ સઃ મુક્તઃ એવ” (હિ) તે કારણથી (સઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (મુક્તઃ એવ) જેવા નિવિકાર સિદ્ધ છે તેવો છે. કેવો છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ? “પરં જાનન્” જેટલી છે પરદ્રવ્યની સામગ્રી તેનો જ્ઞાયકમાત્ર છે, મિથ્યાદષ્ટિની જેમ સ્વામીરૂપ નથી. વળી કેવો છે? “શુદ્ધસ્વભાવનિયતઃ” (શુદ્ધસ્વભાવ) શુદ્ધ ચૈતન્ય-વસ્તુમાં (નિયતઃ) આસ્વાદરૂપ મગ્ન છે. શા કારણથી? “કરણવેદનયોઃ અભાવાત્” (કરણ) કર્મનું કરવું, (વેદન) કર્મનો ભોગ,—એવા ભાવ (અભાવાત્)

૧૮૮

સમયસાર-કલશી

[ભગવાનશ્રીકૃષ્ણકૃષ્ણ]

સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને મટયા છે તે કારણથી. ભાવાર્થ આમ છે કે મિથ્યાત્વ સંસાર છે; મિથ્યાત્વ મટતાં જીવ સિદ્ધસદશ છે. ૬-૧૯૮.

(અનુષ્ટુપ)

ये तु कर्तारमात्मानं पश्यन्ति तमसा तताः ।

सामान्यजनवत्तेषां न मोक्षोऽपि मुमुक्षताम् ॥ ૭-૧૯૯ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ તેષાં મોક્ષઃ ન ” (તેષાં) એવા મિથ્યાદષ્ટિ જીવોને (ન મોક્ષઃ) કર્મનો વિનાશ, શુદ્ધ સ્વરૂપની પ્રાપ્તિ નથી. કેવા છે તે જીવો? “ મુમુક્ષતામ્ અપિ ” જૈનમતાશ્રિત છે, ઘણું ભણ્યા છે, દ્રવ્યક્રિયારૂપ ચારિત્ર પાળે છે, મોક્ષના અભિલાષી છે તોપણુ તેમને મોક્ષ નથી. કેની જેમ? “ સામાન્યજનવત્ ” જેમ તાપસ, યોગી, ભરડા ઇત્યાદિ જીવોને મોક્ષ નથી તેમ. ભાવાર્થ આમ છે—કોઈ જાણુશે કે જૈનમતાશ્રિત છે, કાંઈક વિશેષ હશે; પરંતુ વિશેષ તો કાંઈ નથી. કેવા છે તે જીવો? “ તુ યે આત્માનં કર્તારમ્ પશ્યન્તિ ” (તુ) જેથી એમ છે કે (યે) જે કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ જીવો (આત્માનં) જીવદ્રવ્યને (કર્તારમ્ પશ્યન્તિ) કર્તા માને છે અર્થાત્ તે જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મને, રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામને કરે છે, એવો જીવદ્રવ્યનો સ્વભાવ છે—એવું માને છે, પ્રતીતિ કરે છે, આસ્વાદે છે. વળી કેવા છે? “ તમસા તતાઃ ” મિથ્યાત્વ-ભાવરૂપ અંધકારથી વ્યાપ્ત છે, અંધ થયા છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—તેઓ મહામિથ્યાદષ્ટિ છે કે જેઓ જીવનો સ્વભાવ કર્તારૂપ માને છે; કારણુ કે કર્તારૂપ જીવનો સ્વભાવ નથી, વિભાવરૂપ અશુદ્ધ પરિણતિ છે; તે પણુ પરના સંયોગથી છે, વિનાશિક છે. ૭-૧૯૯.

(અનુષ્ટુપ)

नास्ति सर्वोऽपि सम्बन्धः परद्रव्यात्मतत्त्वयोः ।

कर्तृकर्मत्वसम्बन्धाभावे तत्कर्तृता कुतः ॥ ૮-૨૦૦ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ તત્ પરદ્રવ્યાત્મતત્ત્વયોઃ કર્તૃતા કુતઃ ” (તત્) તે કારણથી (પરદ્રવ્ય) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મરૂપ પુદ્ગલનો પિંડ અને

(આત્મતત્ત્વયોઃ) શુદ્ધ જીવદ્રવ્ય, તેમને (કર્તા) ‘જીવદ્રવ્ય પુદ્ગલકર્મનું’ કર્તા, પુદ્ગલદ્રવ્ય જીવભાવનું કર્તા’ એવો સંબંધ (કૃતઃ) કેમ હોય? અર્થાત્ કાંઈ પણ નથી હોતો. શા કારણથી? “કર્તૃકર્મસમ્બન્ધાભાવે” (કર્તૃ) જીવ કર્તા, (કર્મ) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મ—એવો છે જે (સમ્બન્ધ) જે દ્રવ્યનો એકસંબંધ, એવો (અભાવે) દ્રવ્યનો સ્વભાવ નથી તે કારણથી. તે પણ શા કારણથી? “સર્વઃ અપિ સમ્બન્ધઃ નાસ્તિ” (સર્વઃ) જે કોઈ વસ્તુ છે તે (અપિ) જેકે એકદેશાવગાહરૂપ છે તેપણ (સમ્બન્ધઃ નાસ્તિ) પોતપોતાના સ્વરૂપે છે, કોઈ દ્રવ્ય કોઈ દ્રવ્ય સાથે તન્મયરૂપ મળતું નથી, એવું વસ્તુનું સ્વરૂપ છે. તેથી જીવ પુદ્ગલકર્મનો કર્તા નથી. ૮-૨૦૦.

(વસંતતિલકા)

**एकस्य वस्तुन इहान्यतरेण सार्धं
सम्बन्ध एव सकलोऽपि यतो निषिद्धः ।
तत्कर्तृकर्मघटनास्ति न वस्तुभेदे
पश्यन्त्वकर्तृ मुनयश्च जनाश्च तत्त्वम् ॥ ९-२०१ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“તત્ વસ્તુભેદે કર્તૃકર્મઘટના ન અસ્તિ” (તત્) તે કારણથી (વસ્તુભેદે) ‘જીવદ્રવ્ય ચેતનસ્વરૂપ, પુદ્ગલદ્રવ્ય અચેતનસ્વરૂપ’ એવો ભેદ અનુભવતાં, (કર્તૃકર્મઘટના) ‘જીવદ્રવ્ય કર્તા, પુદ્ગલપિંડ કર્મ’ એવો વ્યવહાર (ન અસ્તિ) સર્વથા નથી. તો કેવો છે? “મુનયઃ જનાઃ તત્ત્વમ્ અકર્તૃ પશ્યન્તુ” (મુનયઃ જનાઃ) સમ્યગ્દષ્ટિ છે જે જીવો તે (તત્ત્વમ્) જીવસ્વરૂપને (અકર્તૃ પશ્યન્તુ) ‘કર્તા નથી’ એવું અનુભવો—આસ્વાદો. શા કારણથી? “યતઃ એકસ્ય વસ્તુનઃ અન્યતરેણ સાર્ધં સકલોઽપિ સમ્બન્ધઃ નિષિદ્ધઃ એવ” (યતઃ) કારણ કે (એકસ્ય વસ્તુનઃ) શુદ્ધ જીવદ્રવ્યનું (અન્યતરેણ સાર્ધં) પુદ્ગલદ્રવ્ય સાથે (સકલઃ અપિ) દ્રવ્યરૂપ, ગુણરૂપ અથવા પર્યાયરૂપ (સમ્બન્ધઃ) એકત્વપણું (નિષિદ્ધઃ એવ) અતીત-અનાગત-વર્તમાન કાળમાં વળતું છે. ભાવાર્થ આમ છે કે અનાદિનિધન જે દ્રવ્ય જેવું છે તે તેવું જ છે, અન્ય દ્રવ્ય સાથે મળતું નથી; તેથી જીવદ્રવ્ય પુદ્ગલકર્મનું અકર્તા છે. ૯-૨૦૧.

(વસંતતિલકા)

ये तु स्वभावनियमं कलयन्ति नेम-
मज्ञानमग्नमहसो बत ते वराकाः ।
कुर्वन्ति कर्म तत एव हि भावकर्म-
कर्ता स्वयं भवति चेतन एव नान्यः ॥ १०-२०२ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ :—“બત તે વરાકાઃ કર્મ કુર્વન્તિ” (બત) દુઃખની સાથે કહે છે કે, (તે વરાકાઃ) એવો જે મિથ્યાદૃષ્ટિ જીવરાશિ તે (કર્મ કુર્વન્તિ) મોહ-રાગ-દ્વેષરૂપ અશુદ્ધ પરિણુતિ કરે છે;—કેવો છે? “અજ્ઞાનમગ્નમહસઃ” (અજ્ઞાન) મિથ્યાત્વરૂપ ભાવના કારણે (મગ્ન) આચ્છાદવામાં આવ્યો છે (મહસઃ) શુદ્ધ ચૈતન્યપ્રકાશ જેનો, એવો છે;—“તુ ये इमम् स्वभावनियमं न कलयन्ति” (તુ) કારણ કે (ये) જે, (इमम् स्वभावनियमं) ‘જીવ-દ્રવ્ય જ્ઞાનાવરણાદિ પુદ્ગલપિંડનું’ કર્તા નથી’ એવા વસ્તુસ્વભાવને (ન કલયન્તિ) સ્વાનુભવપ્રત્યક્ષપણે અનુભવતો નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—મિથ્યાદૃષ્ટિ જીવરાશિ શુદ્ધ સ્વરૂપના અનુભવથી ભ્રષ્ટ છે, તેથી પર્યાયરત છે, તેથી મિથ્યાત્વ-રાગ-દ્વેષ—અશુદ્ધ પરિણામરૂપ પરિણુમે છે. “તતઃ भावकर्मकर्ता चेतनः एव स्वयं भवति, न अन्यः” (તતઃ) તે કારણથી (ભાવકર્મ) મિથ્યાત્વ-રાગ-દ્વેષ—અશુદ્ધ ચૈતનારૂપ પરિણામનું, (કર્તા ચેતનઃ એવ સ્વયં ભવતિ) વ્યાપ્ય-વ્યાપકરૂપ પરિણુમે છે એવું જીવદ્રવ્ય પોતે કર્તા થાય છે, (ન અન્યઃ) પુદ્ગલકર્મ કર્તા થતું નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—જીવ મિથ્યા-દૃષ્ટિ હોતો થકો જેવા અશુદ્ધ ભાવોરૂપે પરિણુમે છે તેવા ભાવોનો કર્તા થાય છે—એવો સિદ્ધાન્ત છે. ૧૦-૨૦૨.

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

कार्यत्वादकृतं न कर्म न च तज्जीवप्रकृत्योर्द्वयो-
रज्ञायाः प्रकृतेः स्वकार्यफलभुग्भावानुषंगાત્કૃતિઃ ।
नैकस्याः प्रकृतेरचित्त्वलसनाज्जीवोऽस्य कर्ता ततो
जीवस्यैव च कर्म तच्चिदनुगं ज्ञाता न यत्पुद्गलः ॥ ११-२०३ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“તતઃ અસ્ય જીવઃ કર્તા ચ તત્ ચિદનુગં જીવસ્ય એવ કર્મ” (તતઃ) તે કારણથી (અસ્ય) રાગાદિ અશુદ્ધ ચેતના-પરિણામનું, (જીવઃ કર્તા) જીવદ્રવ્ય તે કાળે વ્યાપ્ય-વ્યાપકરૂપ પરિણામનું હોવાથી કર્તા છે (ચ) અને (તત્) રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામન, (ચિદ-અનુગં) અશુદ્ધરૂપ છે, ચેતનારૂપ છે તેથી, (જીવસ્ય એવ કર્મ) તે કાળે વ્યાપ્ય-વ્યાપક-રૂપ જીવદ્રવ્ય પોતે પરિણામનું હોવાથી જીવનું કરેલું છે. શા કારણથી? “યત્ પુદ્ગલઃ જ્ઞાતા ન” (યત્) કારણ કે (પુદ્ગલઃ જ્ઞાતા ન) પુદ્ગલદ્રવ્ય ચેતના-રૂપ નથી, રાગાદિ પરિણામ ચેતનારૂપ છે તેથી જીવનો કરેલો છે. કહ્યો છે જે ભાવ તેને ગાઢો-પાકો કરે છે—“કર્મ અકૃતં ન” (કર્મ) રાગાદિ અશુદ્ધ ચેતનારૂપ પરિણામ (અકૃતં ન) અનાદિનિધન આકાશદ્રવ્યની જેમ સ્વયંસિદ્ધ છે એમ પણ નથી, કોઈથી કરાયેલો હોય છે. એવો છે શા કારણથી? “કાર્યત્વાત્” કારણ કે ઘડાની જેમ ઊપજે છે, વિનશે છે તેથી પ્રતીતિ એવી કે કરતૂતરૂપ (-કાર્યરૂપ) છે. (ચ) તથા “તત્ જીવપ્રકૃત્યોઃ દ્વયોઃ કૃતિઃ ન” (તત્) રાગાદિ અશુદ્ધ ચેતન પરિણામન (જીવ) ચેતનદ્રવ્ય અને (પ્રકૃત્યોઃ) પુદ્ગલદ્રવ્ય એવાં (દ્વયોઃ) બે દ્રવ્યોનું (કૃતિઃ ન) કરતૂત નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—કોઈ એમ માનશે કે જીવ તથા કર્મ મળતાં રાગાદિ અશુદ્ધ ચેતન પરિણામ થાય છે, તેથી બંને દ્રવ્ય કર્તા છે. સમાધાન આમ છે કે બંને દ્રવ્ય કર્તા નથી, કારણ કે રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામોનું બાહ્ય કારણ—નિમિત્તમાત્ર પુદ્ગલકર્મનો ઉદય છે, અંતરંગ કારણ વ્યાપ્ય-વ્યાપકરૂપ જીવદ્રવ્ય વિભાવ-રૂપ પરિણામે છે; તેથી જીવને કર્તાપણું ઘટે છે, પુદ્ગલકર્મને કર્તાપણું ઘટતું નથી; કારણ કે “અજ્ઞાયાઃ પ્રકૃતેઃ સ્વકાર્યફલભુગ્ભાવાનુષઙ્ગાત્” (અજ્ઞાયાઃ) અચેતન-દ્રવ્યરૂપ છે જે (પ્રકૃતેઃ) જ્ઞાનાવરણાદિ દ્રવ્યકર્મ, તેને (સ્વકાર્ય) પોતાના કરતૂતના (ફલ) ફળના અર્થાત્ સુખ-દુઃખના (ભુગ્ભાવ) ભોક્તાપણાનો (અનુષઙ્ગાત્) પ્રસંગ આવી પડે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જે દ્રવ્ય જે ભાવનું કર્તા હોય છે તે, તે દ્રવ્યનું ભોક્તા પણ હોય છે. આમ હોતાં રાગાદિ અશુદ્ધ ચેતન પરિણામ જે જીવ-કર્મ બંનેએ મળીને કર્યા હોય તો બંને ભોક્તા થશે; પરંતુ બંને ભોક્તા તો નથી, કારણ કે જીવદ્રવ્ય ચેતન છે તે કારણે સુખ-દુઃખનું ભોક્તા હોય એમ ઘટે છે, પુદ્ગલદ્રવ્ય અચેતન હોવાથી સુખ-દુઃખનું ભોક્તા ઘટતું નથી, તેથી રાગાદિ અશુદ્ધ ચેતનપરિણામનો એકલો

૧૯૨.

સમયસાર-કલશ

[ભગવાનશ્રીકુંદકુંદ-

સંસારી જીવ કર્તા છે, ભોક્તા પણ છે. વળી આ અર્થને ગાઢો-પાકો કરે છે—“ एकस्याः प्रकृतेः कृतिः न ” (एकस्याः प्रकृतेः) એકલા પુદ્ગલકર્મનું (કૃતિઃ ન) કરતૂત નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—કોઈ એમ માનશે કે રાગાદિ અશુદ્ધ ચેતનપરિણામ એકલા પુદ્ગલકર્મના કરેલા છે. ઉત્તર આમ છે કે એમ પણ નથી; કારણ કે, “ अचिच्चलसनात् ” અનુભવ એવો આવે છે કે પુદ્ગલકર્મ અચેતનદ્રવ્ય છે, રાગાદિ પરિણામ અશુદ્ધ ચેતનારૂપ છે; તેથી અચેતનદ્રવ્યના પરિણામ અચેતનરૂપ હોય છે, ચેતનરૂપ હોતા નથી. તે કારણથી રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામનો કર્તા સંસારી જીવ છે, ભોક્તા પણ છે. ૧૧-૨૦૩.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**कर्मैव प्रवितर्क्य कर्तृ हतकैः क्षिप्त्वात्मनः कर्तृतां
कर्तात्मैष कथञ्चिदित्यचलिता कैश्चिच्छ्रुतिः कोपिता ।**

**तेषामुद्धतमोहमुद्रितधियां बोधस्य संशुद्धये
स्याद्वादप्रतिबंधलब्धविजया वस्तुस्थितिः स्तूयते ॥ १२-२०४ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ वस्तुस्थितिः स्तूयते ” (वस्तु) જીવદ્રવ્યની (સ્થિતિઃ) સ્થિતિ અર્થાત્ સ્વભાવની મર્યાદા (સ્તૂયતે) જેવી છે તેવી કહે છે. કેવી છે? “ स्याद्वादप्रतिबंधलब्धविजया ” (स्याद्वाद) ‘ જીવ કર્તા છે, અકર્તા પણ છે ’ એવું અનેકાન્તપણું, તેની (પ્રતિબંધ) સાવધાનપણે કરવામાં આવેલી સ્થાપના વડે (લબ્ધ) પ્રાપ્ત કરી છે (વિજયા) જીવ જેણે, એવી છે. શા માટે કહે છે? “ तेषां बोधस्य संशुद्धये ” (तेषाम्) જેઓ જીવને સર્વથા અકર્તા કહે છે એવા મિથ્યાદષ્ટિ જીવોની (बोधस्य संशुद्धये) વિપરીત બુદ્ધિને છોડાવવા માટે જીવનું સ્વરૂપ સાધે છે. કેવો છે તે મિથ્યાદષ્ટિ જીવરાશિ? “ उद्धतमोहमुद्रितधियां ” (उद्धत) તીવ્ર ઉદ્દયરૂપ (मोह) મિથ્યાત્વભાવથી (मुद्रित) અચ્છાદિત છે (धियां) શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવરૂપ સમ્યક્ત્વશક્તિ જેની, એવો છે. વળી કેવો છે? “ एषः आत्मा कथञ्चित् कर्ता इति कैश्चित् श्रुतिः कोपिता ” (एषः आत्मा) ચેતનાસ્વરૂપમાત્ર જીવદ્રવ્ય (कथञ्चित् कर्ता) કોઈ યુક્તિથી અશુદ્ધ ભાવનું કર્તા પણ છે—(इति) એ રીતે (कैश्चित् श्रुतिः) કેટલાક મિથ્યાદષ્ટિ જીવોને આવું

સાંભળવામાત્રથી (કોવિતા) અત્યંત ક્રોધ ઊપજે છે. કેવો ક્રોધ થાય છે? “અચલિતા” જે અતિ ગાઢો છે, અમિટ (-અટળ) છે. જેથી આવું માને છે—“આત્મનઃ કર્તૃતાં ક્ષિપ્ત્વા” (આત્મનઃ) જીવને (કર્તૃતાં) પોતાના રાગાદિ અશુદ્ધ ભાવોનું કર્તાપણું (ક્ષિપ્ત્વા) સર્વથા મટાડીને (-નહીં માનીને) ક્રોધ કરે છે. વળી કેવું માને છે? “કર્મ ઇવ કર્તૃં ઇતિ પ્રવિતર્ક્ય” (કર્મ ઇવ) એકલો જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મપિંડ (કર્તૃ) રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામોનો પોતામાં વ્યાપ્ય-વ્યાપકરૂપ થઈને કર્તા છે (ઈતિ પ્રવિતર્ક્ય) એવું ગાઢપણું કરે છે—પ્રતીતિ કરે છે. તે એવી પ્રતીતિ કરતા થકા કેવા છે? “હતકૈઃ” પોતાના ધાતકે છે, કેમ કે મિથ્યાદષ્ટિ છે. ૧૨-૨૦૪.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**માઽકર્તારમમી સ્પૃશન્તુ પુરુષં સાંખ્યા ઇવાપ્યાર્હતાઃ
કર્તારં કલયન્તુ તં કિલ સદા મેદાવબોધાદધઃ ।
ઋર્ધ્વં તૂદ્ધતબોધધામનિયતં પ્રત્યક્ષમેનં સ્વયં
પશ્યન્તુ ચ્યુતકર્તૃભાવમચલં જ્ઞાતારમેકં પરમ્ ॥ ૧૩-૨૦૫ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—એમ કહ્યું હતું કે સ્યાદ્વાદસ્વરૂપ દ્વારા જીવનું સ્વરૂપ કહીશું. તેનો ઉત્તર છે—“અમી આર્હતાઃ અપિ પુરુષં અકર્તારમ્ મા સ્પૃશન્તુ” (અમી) વિદ્યમાન જે (આર્હતાઃ અપિ) જૈનોકૃતા સ્યાદ્વાદસ્વરૂપને અંગીકાર કરે છે એવા સમ્યક્દષ્ટિ જીવો તે પણ (પુરુષં) જીવદ્રવ્યને (અકર્તારમ્) અકર્તા અર્થાત્ રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામોનો તે સર્વથા કર્તા નથી એવું (મા સ્પૃશન્તુ) ન અંગીકાર કરે. કોની જેમ? “સાંખ્યાઃ ઇવ” જેમ સાંખ્યમતવાળા જીવને સર્વથા અકર્તા માને છે તેમ જૈનો પણ સર્વથા અકર્તા ન માનો. કેવું માનવાયોગ્ય છે તે કહે છે—“સદા તં મેદાવબોધાત્ અધઃ કર્તારં કિલ કલયન્તુ તુ ઋર્ધ્વં એનં ચ્યુતકર્તૃભાવમ્ પશ્યન્તુ” (સદા) સર્વ કાળ દ્રવ્યનું સ્વરૂપ એવું છે કે (તં) જીવદ્રવ્યને, (મેદાવબોધાત્ અધઃ) શુદ્ધસ્વરૂપપરિણમન-રૂપ સમ્યક્ત્વથી ભ્રષ્ટ મિથ્યાદષ્ટિ હોતું થકું મોહ-રાગ-દ્વેષરૂપ પરિણમે છે તેટલો કાળ, (કર્તારં કિલ કલયન્તુ) કર્તા અવશ્ય માનો અર્થાત્ મોહ-રાગ-દ્વેષરૂપ અશુદ્ધ ચેતનપરિણામનો કર્તા જીવ છે એમ અવશ્ય માનો—પ્રતીતિ કરે. (તુ) તે જ જીવ (ઋર્ધ્વં) જ્યારે મિથ્યાત્વપરિણામ છૂટીને પોતાના

શુદ્ધસ્વરૂપ સમ્યક્ત્વભાવરૂપે પરિણમે છે ત્યારે (એનં ચ્યુતકર્તૃભાવમ્) તેને કર્તાપણા વિનાનો અર્થાત્ છોડ્યું છે રાગાદિ અશુદ્ધ ભાવોનું કર્તાપણું જેણે એવો (પશ્યન્તુ) શ્રદ્ધો-પ્રતીતિ કરો-એવો અનુભવો. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેમ જીવનો જ્ઞાનગુણુ સ્વભાવ છે, તે જ્ઞાનગુણુ સંસાર-અવસ્થામાં અથવા મોક્ષ-અવસ્થામાં છૂટતો નથી; તેમ રાગાદિપણું જીવનો સ્વભાવ નથી, તોપણુ સંસાર-અવસ્થામાં જ્યાં સુધી કર્મનો સંયોગ છે ત્યાં સુધી મોહ-રાગ-દ્વેષરૂપ અશુદ્ધપણાને લીધે વિભાવરૂપે જીવ પરિણમે છે અને ત્યાં સુધી કર્તા છે. જીવને સમ્યક્ત્વગુણુ પરિણમ્યા પછી આવો જાણવો—“ઉદ્ધતવોધધામનિયતં” (ઉદ્ધત) સકળ જ્ઞેય પદાર્થ જાણવા માટે ઉતાવળા એવા (વોધધામ) જ્ઞાનનો પ્રતાપ છે (નિયતં) સર્વસ્વ જેનું, એવો છે. વળી કેવો છે? “સ્વયં પ્રત્યક્ષમ્” પોતાને પોતાની મેળે પ્રગટ થયો છે. વળી કેવો છે? “અચ્છલં” ચાર ગતિના ભ્રમણથી રહિત થયો છે. વળી કેવો છે? “જ્ઞાતારમ્” જ્ઞાનમાત્ર-સ્વરૂપ છે. વળી કેવો છે? “પરમ્ એકં” રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણુતિથી રહિત શુદ્ધ વસ્તુમાત્ર છે. ૧૩-૨૦૫.

(માલિની)

**ક્ષણિકમિદમિહૈકઃ કલ્પયિત્વાત્મતત્ત્વં
નિજમનસિ વિધત્તે કર્તૃભોક્ત્રોર્વિભેદમ્ ।
અપહરતિ વિમોહં તસ્ય નિત્યામૃતૌઘૈઃ
સ્વયમયમભિષિચ્ચિચ્ચમત્કાર એવ ॥ ૧૪-૨૦૬ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—બૌદ્ધમતીને પ્રતિબોધવામાં આવે છે—
“ઇહ એકઃ નિજમનસિ કર્તૃભોક્ત્રોઃ વિભેદમ્ વિધત્તે” (ઇહ) સાંપ્રત વિદ્યમાન છે એવો (એકઃ) બૌદ્ધમતને માનવાવાળો કોઈ જીવ (નિજમનસિ) પોતાના જ્ઞાનમાં (કર્તૃભોક્ત્રોઃ) કર્તાપણા-ભોક્તાપણાનો (વિભેદમ્ વિધત્તે) ભેદ કરે છે. ભાવાર્થ આમ છે—તે એમ કહે છે કે કિયાનો કર્તા કોઈ અન્ય છે, ભોક્તા કોઈ અન્ય છે. એવું કેમ માને છે? “ઇદમ્ આત્મતત્ત્વં ક્ષણિકમ્ કલ્પયિત્વા” (ઇદમ્ આત્મતત્ત્વં) અનાદિનિધન છે જે ચૈતન્યસ્વરૂપ જીવદ્રવ્ય, તેને (ક્ષણિકમ્ કલ્પયિત્વા) ક્ષણિક માને છે અર્થાત્ જેમ પોતાના

નેત્રરોગના કારણે કોઈ શ્વેત શાંખને પીળો જુએ છે, તેમ અનાદિનિધન જીવદ્રવ્યને મિથ્યા બ્રાન્તિના કારણે એમ માને છે કે એક સમયમાત્રમાં પૂર્વનો જીવ મૂળથી વિનશી જાય છે, અન્ય નવો જીવ મૂળથી ઊપજી આવે છે; આવું માનતો થકો માને છે કે કિયાનો કર્તા અન્ય કોઈ જીવ છે, ભોક્તા અન્ય કોઈ જીવ છે. આવો અભિપ્રાય મિથ્યાત્વનું મૂળ છે. તેથી એવા જીવને સમજાવે છે—“અયમ્ ચિચ્ચમત્કારઃ તસ્ય વિમોહં અપહરતિ” (અયમ્ ચિચ્ચમત્કારઃ) કોઈ જીવે બાહ્યાવસ્થામાં કોઈ નગર જોયું હતું, કેટલોક કાળ જતાં અને તરુણ-અવસ્થા આવતાં તે જ નગરને જુએ છે, જોતાં એવું જ્ઞાન ઊપજે છે કે તે જ આ નગર છે કે જે નગર મેં બાળકપણમાં જોયું હતું;—આવી છે જે અતીત-અનાગત-વર્તમાન શાશ્વત જ્ઞાનમાત્ર વસ્તુ તે (તસ્ય વિમોહં અપહરતિ) ક્ષણિકવાદીના મિથ્યાત્વને દૂર કરે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જો જીવતત્ત્વ ક્ષણવિનશ્ચર હોય તો પહેલાંના જ્ઞાન સહિત જે વર્તમાન જ્ઞાન થાય છે તે કોને થાય? માટે ‘જીવદ્રવ્ય સદા શાશ્વત છે’ એવું કહેવાથી ક્ષણિકવાદી પ્રતિબુદ્ધ થાય છે. કેવી છે જીવવસ્તુ? “નિત્યામૃતૌઘૈઃ સ્વયમ્ અભિષિચ્ચત્” (નિત્ય) સદાકાળ અવિનશ્ચરપણારૂપ જે (અમૃત) જીવદ્રવ્યનું જીવનમૂળ, તેના (ઓઘૈઃ) સમૂહ વડે (સ્વયમ્ અભિષિચ્ચત્) પોતાની શક્તિથી પોતે પુષ્ટ થતી થકી. “એવ” નિશ્ચયથી આમ જ જાણજો, અન્યથા નહીં. ૧૪-૨૦૬.

(અનુષ્ટુપ)

વૃત્યંશમેદતોડ્યનંતં વૃત્તિમન્નાશકલ્પનાત્ ।

અન્યઃ કરોતિ મુહુક્તેડન્ય ઇત્યેકાન્તશ્ચકાસ્તુ મા ॥ ૧૫-૨૦૭॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—ક્ષણિકવાદી પ્રતિબોધવામાં આવે છે—“ઇતિ એકાન્તઃ મા ચકાસ્તુ” (ઇતિ) એ રીતે (એકાન્તઃ) દ્રવ્યાર્થિક-પર્યાયાર્થિકના ભેદ કર્યા વિના ‘સર્વથા આમ જ છે’ એમ કહેવું તે (મા ચકાસ્તુ) ન પ્રકાશો અર્થાત્ કોઈ પણ જીવને સ્વપ્નમાત્રમાં પણ એવું શ્રદ્ધાન ન હો. એવું કેવું? “અન્યઃ કરોતિ અન્યઃ મુહુક્તે” (અન્યઃ કરોતિ) અન્ય પ્રથમ સમયનો ઊપજેલો કોઈ જીવ કર્મને ઉપાજે છે, (અન્યઃ મુહુક્તે) અન્ય બીજા સમયનો ઊપજેલો જીવ કર્મને ભોગવે છે,—એવું એકાન્તપણું મિથ્યાત્વ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જીવવસ્તુ દ્રવ્યરૂપ છે, પર્યાયરૂપ છે. તેથી દ્રવ્યરૂપે વિચારતાં જે જીવ કર્મને

ઉપાળે છે તે જ જીવ ઉદય આવતાં ભોગવે છે; પર્યાયરૂપે વિચારતાં જે પરિણામ-અવસ્થામાં જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મ ઉપાળે છે, ઉદય આવતાં તે પરિણામનું અવસ્થાન્તર થાય છે; તેથી અન્ય પર્યાય કરે છે, અન્ય પર્યાય ભોગવે છે—આવો ભાવ સ્યાદ્રાહ સાધી શકે છે. જેવું ઔદ્ધમતનો જીવ કહે છે તે તે મહાવિપરીત છે. તે ક્યું વિપરીતપણું? “અત્યન્તં વૃત્ત્યંશમેદતઃ વૃત્તિમન્નાશકલ્પનાત્” (અત્યન્તં) દ્રવ્યનું આવું જ સ્વરૂપ છે, સહારો કોનો? (વૃત્તિ) અવસ્થા, તેના (અંશ) અંશ અર્થાત્ એક દ્રવ્યની અનંત અવસ્થા, એવો (મેદતઃ) ભેદ છે અર્થાત્ કોઈ અવસ્થા વિનશે છે, અન્ય કોઈ અવસ્થા ઊપજે છે—એવો અવસ્થાભેદ વિદ્યમાન છે; આવા અવસ્થાભેદનો છળ પકડીને કોઈ ઔદ્ધમતનો મિથ્યાદષ્ટિ જીવ (વૃત્તિમન્નાશકલ્પનાત્) વૃત્તિમાનનો અર્થાત્ જેનો અવસ્થાભેદ થાય છે એવી સત્તારૂપ શાશ્વત વસ્તુનો નાશ કહ્યે છે અર્થાત્ મૂળથી સત્તાનો નાશ માને છે; તેથી એવું કહેવું વિપરીતપણું છે. ભાવાર્થ આમ છે કે ઔદ્ધમતનો જીવ પર્યાયમાત્રને વસ્તુ માને છે, પર્યાય જેનો છે એવી સત્તામાત્ર વસ્તુને માનતો નથી. માટે આવું માને છે તે મહામિથ્યાત્વ છે. ૧.૫-૨૦૭.

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

આત્માનં પરિશુદ્ધમીપ્સુભિરતિવ્યાપ્તિં પ્રપદ્યાન્ધકૈઃ
કાલોપાધિબલાદશુદ્ધિમધિકાં તત્રાપિ મત્વા પૈઃ ।
ચૈતન્યં ક્ષણિકં પ્રકલ્પ્ય પૃથુકૈઃ શુદ્ધર્જુસૂત્રે રૈઃ
આત્મા વ્યુજ્જિત ઇષ હારવદહો નિઃસૂત્રમુક્તેક્ષિભિઃ ॥ ૧૬-૨૦૮ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—એકાન્તપણે જે માનવામાં આવે તે મિથ્યાત્વ છે. “અહો પૃથુકૈઃ ઇષઃ આત્મા વ્યુજ્જિતઃ” (અહો) હે જીવ! (પૃથુકૈઃ) નાના પ્રકારનો અભિપ્રાય છે જેમનો એવા જે મિથ્યાદષ્ટિ જીવો છે તેમનાથી (ઇષઃ આત્મા) વિદ્યમાન શુદ્ધ ચૈતન્યવસ્તુ (વ્યુજ્જિતઃ) સધાર્થ નહિ. કેવા છે એકાન્તવાદી? “શુદ્ધર્જુસૂત્રે રૈઃ” (શુદ્ધ) *દ્રવ્યાર્થિકનયથી

* અહીં ‘દ્રવ્યાર્થિકનયથી રહિત’ પાઠના સ્થાનમાં હસ્તલિખિત તથા પહેલી મુદ્રિત હિન્દી પ્રતમાં ‘પર્યાયાર્થિકનયથી રહિત’ એવો પાઠ છે જે ભૂલથી લખાઈ ગયો લાગે છે.

રહિત (ઋજુસૂત્રે) વર્તમાન પર્યાયમાત્રમાં વસ્તુરૂપ અંગીકાર કરવારૂપ એકાન્તપણામાં (રત્નઃ) મગ્ન છે. “ચૈતન્યં ક્ષણિકં પ્રકલ્પ્ય” એક સમયમાત્રમાં એક જીવ મૂળથી વિનશે છે, અન્ય જીવ મૂળથી ઊપજે છે—એવું માનીને બૌદ્ધમતના જીવોને જીવસ્વરૂપની પ્રાપ્તિ નથી. તથા મતાન્તર કહે છે— “અપરૈઃ તત્રાપિ કાલોપાધિવલાત્ અધિકાં અશુદ્ધ મત્વા” (અપરૈઃ) કોઈ મિથ્યાદૃષ્ટિ એકાન્તવાદી એવા છે કે જેઓ જીવનું શુદ્ધપણું માનતા નથી, સર્વથા અશુદ્ધપણું માને છે. તેમને પણ વસ્તુની પ્રાપ્તિ નથી એમ કહે છે— (કાલોપાધિવલાત્) અનંત કાળથી જીવદ્રવ્ય કર્મો સાથે મળેલું જ ચાલ્યું આવ્યું છે, ભિન્ન તેો થયું નથી—એમ માની (તત્ર અપિ) તે જીવમાં (અધિકાં અશુદ્ધિ મત્વા) અધિક અશુદ્ધિ માને છે અર્થાત્ જીવદ્રવ્ય અશુદ્ધ છે, શુદ્ધ છે જ નહિ—એવી પ્રતીતિ કરે છે જે જીવો, તેમને પણ વસ્તુની પ્રાપ્તિ નથી. મતાન્તર કહે છે— “અન્ધકૈઃ અતિવ્યાપ્તિં પ્રપદ્ય” (અન્ધકૈઃ) એકાન્ત મિથ્યાદૃષ્ટિ જીવ કોઈ એવા છે કે જેઓ (અતિવ્યાપ્તિં પ્રપદ્ય) કર્મની ઉપાધિને માનતા નથી, “આત્માનં પરિશુદ્ધમ્ ઈપ્સુમિઃ” જીવદ્રવ્યને સર્વ કાળ સર્વથા શુદ્ધ માને છે; તેમને પણ સ્વરૂપની પ્રાપ્તિ નથી. કેવા છે એકાન્તવાદી? “નિઃસૂત્રમુક્તેક્ષિમિઃ” (નિઃસૂત્ર) સ્યાદ્વાદસૂત્ર વિના (મુક્તેક્ષિમિઃ) સકળ કર્મના ક્ષયલક્ષણ મોક્ષને ચાહે છે; તેમને પ્રાપ્તિ નથી. તેનું દૃષ્ટાન્ત—“હારવત્” હારની જેમ. ભાવાર્થ આમ છે કે જેમ સૂત્ર (દોરા) વિના મોતી સધાતા નથી—હાર થતો નથી, તેમ સ્યાદ્વાદસૂત્રના જ્ઞાન વિના એકાન્તવાદો દ્વારા આત્માનું સ્વરૂપ સધાતું નથી—આત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિ થતી નથી; તેથી જે કોઈ પોતાને સુખ ચાહે છે, તેઓ સ્યાદ્વાદસૂત્ર વડે જેવું આત્માનું સ્વરૂપ સાધવામાં આવ્યું છે તેવું માનજો. ૧૬-૨૦૮.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

कर्तुर्वेदयितुश्च युक्तिवशतो मेदोऽस्त्वमेदोऽपि वा
कर्ता वेदयिता च मा भवतु वा वस्त्वेव सञ्चिन्त्यताम् ।
प्रोता सूत्र इवात्मनीह निपुणैर्भेत्तुं न शक्या क्वचि-
च्चिच्चिन्तामणिमालिकेयमभितोऽप्येका चकास्त्वेव नः ॥ १७-२०९॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ નિપુણૈઃ વસ્તુ એવ સચ્ચિન્ત્યતામ્ ”
 (નિપુણૈઃ) શુદ્ધસ્વરૂપ-અનુભવમાં પ્રવીણ છે એવા જે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવો,
 તેમણે (વસ્તુ એવ) સમસ્ત વિકલ્પથી રહિત નિર્વિકલ્પ સત્તામાત્ર ચૈતન્ય-
 સ્વરૂપ (સચ્ચિન્ત્યતામ્) સ્વસંવેદનપ્રત્યક્ષપણે અનુભવ કરવાયોગ્ય છે. “ કર્તુઃ
 ચ વેદયિતુઃ યુક્તિવશતઃ ભેદઃ અસ્તુ અથવા અભેદઃ અસ્તુ ” (કર્તુઃ) કર્તામાં
 (ચ) અને (વેદયિતુઃ) ભોક્તામાં (યુક્તિવશતઃ) દ્રવ્યાર્થિકનય અને પર્યાયાર્થિક-
 નયનો ભેદ કરતાં—(ભેદઃ અસ્તુ) અન્ય પર્યાય કરે છે, અન્ય પર્યાય ભોગવે
 છે. પર્યાયાર્થિકનયથી એવો ભેદ છે તો હો,—એવું સાધતાં સાધ્યસિદ્ધિ તો
 કાંઈ નથી; (અથવા) દ્રવ્યાર્થિકનયથી (અભેદઃ) જે જીવદ્રવ્ય જ્ઞાનાવરણાદિ
 કર્મને કરે છે તે જ જીવદ્રવ્ય ભોગવે છે એવું પણ છે (અસ્તુ) તો એવું પણ
 હો,—એમાં પણ સાધ્યસિદ્ધિ તો કાંઈ નથી. “ વા કર્તા ચ વેદયિતા વા મા ભવતુ ”
 (વા) કર્તૃત્વનયથી (કર્તા) જીવ પોતાના ભાવોનો કર્તા છે (ચ) તથા ભોક્તૃત્વ-
 નયથી (વેદયિતા) જે-રૂપે પરિણમે છે તે પરિણામનો ભોક્તા છે એવું છે તો
 એવું જ હો,—એવું વિચારતાં શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ તો નથી, કારણ કે આણું
 વિચારવું અશુદ્ધરૂપ વિકલ્પ છે; (વા) અથવા અકર્તૃત્વનયથી જીવ અકર્તા છે
 (ચ) તથા અભોક્તૃત્વનયથી જીવ (મા) ભોક્તા નથી, (ભવતુ) કર્તા-ભોક્તા
 નથી તો નહીં જ હો,—એવું વિચારતાં પણ શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ નથી,
 કારણ કે “ પ્રોતા ઇહ આત્મનિ ક્વચિત્ મર્તુ ન શક્યઃ ” (પ્રોતા) કોઈ નયવિકલ્પ,
 [તેનું વિવરણ—અન્ય કરે છે—અન્ય ભોગવે છે એવો વિકલ્પ, અથવા જીવ
 કર્તા છે—ભોક્તા છે એવો વિકલ્પ, અથવા જીવ કર્તા નથી—ભોક્તા નથી એવો
 વિકલ્પ, ઇત્યાદિ અનંત વિકલ્પો છે તોપણ તેમાંથી કોઈ વિકલ્પ,]
 (ઇહ આત્મનિ) શુદ્ધવસ્તુમાત્ર છે જીવદ્રવ્ય તેમાં (ક્વચિત્) કોઈ પણ કાળે
 (મર્તુ ન શક્યઃ) શુદ્ધસ્વરૂપના અનુભવરૂપ સ્થાપવાને સમર્થ નથી. ભાવાર્થ
 આમ છે કે—કોઈ અજ્ઞાની એમ જાણશે કે આ સ્થળે ગ્રંથકર્તા આચાર્યે
 કર્તાપણું-અકર્તાપણું, ભોક્તાપણું-અભોક્તાપણું ઘણા પ્રકારે કહ્યું છે
 તો એમાં શું અનુભવની પ્રાપ્તિ ઘણી છે? સમાધાન આમ છે કે સમસ્ત
 નયવિકલ્પોથી શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ સર્વથા નથી. તેને (સ્વરૂપને) માત્ર
 જણાવવા માટે જ શાસ્ત્રમાં બહુ નય-યુક્તિથી બતાવ્યું છે. તે કારણે “ નઃ
 ઇયમ્ એકા અપિ ચિચ્ચિન્તામણિમાલિકા અમિતઃ ચકાસ્તુ એવ ” (નઃ) અમને

(ઇયં) સ્વસંવેદનપ્રત્યક્ષ, (એકા અપિ) સમસ્ત વિકલ્પોથી રહિત, (ચિત્) શુદ્ધ ચેતનારૂપ (ચિન્તામણિ) અનંત શક્તિગભિત (માલિકા) ચેતનામાત્ર વસ્તુની (અભિતઃ ચકાસ્તુ એવ) સર્વથા પ્રકારે પ્રાપ્તિ હો. ભાવાર્થ આમ છે કે— નિવિકલ્પમાત્રનો અનુભવ ઉપાદેય છે, અન્ય વિકલ્પ સમસ્ત હેય છે. દષ્ટાન્ત આમ છે કે—“ સૂત્રે પ્રોતા ઈવ ” જેમ કોઈ પુરુષ મોતીની માળા પરોવી જાણે છે, માળા ગૂંથતાં અનેક વિકલ્પો કરે છે, પરંતુ તે સમસ્ત વિકલ્પો જૂઠા છે, વિકલ્પોમાં શોભા કરવાની શક્તિ નથી, શોભા તો મોતીમાત્ર વસ્તુ છે તેમાં છે; તેથી પહેરનારો પુરુષ મોતીની માળા જાણીને પહેરે છે, ગૂંથવાના ઘણા વિકલ્પો જાણી પહેરતો નથી; જેનારો પણ મોતીની માળા જાણીને શોભા જુએ છે, ગૂંથવાના વિકલ્પોને જોતો નથી; તેમ શુદ્ધ ચેતનામાત્ર સત્તા અનુભવ કરવાયોગ્ય છે, તેમાં ઘટે છે જે અનેક વિકલ્પો તે બધાની સત્તા અનુભવ કરવાયોગ્ય નથી. ૧૭-૨૦૬.

(રથોક્તતા)

**વ્યાવહારિકદૃશૈવ કેવલં
કર્તૃ કર્મ ચ વિભિન્નમિષ્યતે ।
નિશ્ચયેન યદિ વસ્તુ ચિન્ત્યતે
કર્તૃ કર્મ ચ સદૈકમિષ્યતે ॥ ૧૮-૨૧૦ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—અહીં કોઈ પ્રશ્ન કરે છે કે જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મરૂપ પુદ્ગલપિંડનો કર્તા જીવ છે કે નથી? ઉત્તર આમ છે કે—કહેવા માટે તો છે, વસ્તુસ્વરૂપ વિચારતાં કર્તા નથી. તે કહે છે—“ વ્યાવહારિકદૃશા એવ કેવલં ” જૂઠી વ્યવહારદૃષ્ટિથી જ “ કર્તૃ ” કર્તા “ ચ ” તથા “ કર્મ ” કરાયેલું કાર્ય “ વિભિન્નમ્ ઈષ્યતે ” ભિન્ન ભિન્ન છે. જીવ જ્ઞાનાવરણાદિ દ્રવ્યકર્મનો કર્તા—એવું કહેવા માટે સત્ય છે; કારણ કે યુક્તિ એમ છે કે રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામોને જીવ કરે છે, રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામો હોતાં જ્ઞાનાવરણાદિરૂપે પુદ્ગલદ્રવ્ય પરિણમે છે, તેથી કહેવા માટે એમ છે કે જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મ જીવે કર્યું. સ્વરૂપ વિચારતાં એવું કહેવું જૂઠું છે; કારણ કે “ યદિ નિશ્ચયેન ચિન્ત્યતે ” (યદિ) જે (નિશ્ચયેન) સાચી વ્યવહારદૃષ્ટિથી (ચિન્ત્યતે) જોવામાં

આવે, શું જોવામાં આવે? “વસ્તુ” સ્વદ્રવ્યપરિણામ-પરદ્રવ્યપરિણામરૂપ વસ્તુનું સ્વરૂપ, તે “સદા એવ કર્તુ કર્મ એકમ્ ઇષ્યતે” (સદા એવ) સર્વ કાર્યે (કર્તુ) કર્તા અર્થાત્ પરિણામે છે જે દ્રવ્ય અને (કર્મ) કર્મ અર્થાત્ દ્રવ્યનો પરિણામ એકમ્ ઇષ્યતે) એક છે અર્થાત્ કોઈ જીવ અથવા પુહ્ગલદ્રવ્ય પોતાના પરિણામો સાથે વ્યાપ્ય-વ્યાપકરૂપ પરિણામે છે તેથી કર્તા છે; અને તે જ કર્મ છે, કેમ કે પરિણામ તે દ્રવ્ય સાથે વ્યાપ્ય-વ્યાપકરૂપ છે;—એમ (ઇષ્યતે) વિચારતાં ઘટે છે—અનુભવમાં આવે છે. અન્ય દ્રવ્યનું અન્ય દ્રવ્ય કર્તા, અન્ય દ્રવ્યનો પરિણામ અન્ય દ્રવ્યનું કર્મ—એવું તે અનુભવમાં ઘટતું નથી; કારણ કે જે દ્રવ્યોને વ્યાપ્ય-વ્યાપકપણું નથી. ૧૮-૨૧૦.

(નર્દક)

**નનુ પરિણામ એવ કિલ કર્મ વિનિશ્ચયતઃ
સ ભવતિ નાપરસ્ય પરિણામિન એવ ભવેત્ ।
ન ભવતિ કર્તૃશૂન્યમિહ કર્મ ન ચૈકતયા
સ્થિતિરિહ વસ્તુનો ભવતુ કર્તુ તદેવ તતઃ ॥ ૧૯-૨૧૧ ॥***

શ્લોકાર્થઃ—“નનુ કિલ” અરેઅર “પરિણામઃ એવ” પરિણામ છે તે જ “વિનિશ્ચયતઃ” નિશ્ચયથી “કર્મ” કર્મ છે, અને “સઃ પરિણામિનઃ એવ ભવેત્, અપરસ્ય ન ભવતિ” પરિણામ પોતાના આશ્રયભૂત પરિણામીનો જ હોય છે, અન્યનો નહિ (કારણ કે પરિણામો પોતપોતાના દ્રવ્યના આશ્રયે છે, અન્યના પરિણામનો અન્ય આશ્રય નથી હોતો); વળી “કર્મ કર્તૃશૂન્યં ઇહ ન ભવતિ” કર્મ કર્તા વિના હોતું નથી, “ચ” તેમ જ “વસ્તુનઃ એકતયા સ્થિતિઃ ઇહ ન” વસ્તુની એકરૂપે સ્થિતિ (અર્થાત્ કૂટસ્થ સ્થિતિ) હોતી નથી (કારણ કે વસ્તુ દ્રવ્યપર્યાયસ્વરૂપ હોવાથી સર્વથા નિત્યપણું આધાસહિત છે); “તતઃ” માટે “તત્ એવ કર્તુ ભવતુ” વસ્તુ પોતે જ પોતાના પરિણામરૂપ કર્મની કર્તા છે (—એ નિશ્ચયસિદ્ધાંત છે.). ૧૯-૨૧૧.

* પંડિત શ્રી રાજમલ્લજીની ટીકામાં ‘આત્મખ્યાતિ’ના આ શ્લોકનો ‘ખંડાન્વય સહિત અર્થ’ નથી, તેથી ગુજરાતી સમયસારના આધારે અર્થસહિત તે શ્લોક અહીં આપવામાં આવ્યો છે.

(પૃથ્વી)

**बहिर्लुठति यद्यपि स्फुटदनन्तशक्तिः स्वयं
तथाऽप्यपरवस्तुनो विशति नान्यवस्त्वन्तरम् ।
स्वभावनियतं यतः सकलमेव वस्त्विष्यते
स्वभावचलनाकुलः किमिह मोहितः क्लिश्यते ॥ २०-२१२ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—જીવનો સ્વભાવ એવો છે કે સકળ જ્ઞેયને જાણે છે. કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ જીવ એવું જાણુશે કે જ્ઞેયવસ્તુને જાણતાં જીવને અશુદ્ધપણું ઘટે છે. તેનું સમાધાન એમ છે કે અશુદ્ધપણું ઘટતું નથી, જીવવસ્તુનો એવો જ સ્વભાવ છે કે સમસ્ત જ્ઞેયવસ્તુને જાણે છે. અહીંથી શરૂ કરીને એવો ભાવ કહે છે—“ હહ સ્વભાવચલનાકુલઃ મોહિતઃ કિં ક્લિશ્યતે ” (હહ) જીવ સમસ્ત જ્ઞેયને જાણે છે એમ દેખીને (સ્વભાવ) જીવના શુદ્ધ સ્વરૂપથી (ચલન) સ્ખલિતપણું જાણી (આકુલઃ) ખેદખિન્ન થતો મિથ્યાદષ્ટિ જીવ (મોહિતઃ) મિથ્યાત્વરૂપ અજ્ઞાનપણાને અધીન થઈ (કિં ક્લિશ્યતે) કેમ ખેદખિન્ન થાય છે ? “ યતઃ સ્વભાવનિયતં સકલમ્ એવ વસ્તુ ઇષ્યતે ” (યતઃ) કારણુ કે (સકલં એવ વસ્તુ) જે કોઈ જીવદ્રવ્ય અથવા પુદ્ગલદ્રવ્ય ઇત્યાદિ છે તે બધું (સ્વભાવનિયતં) નિયમથી પોતાના સ્વરૂપે છે એવું (ઇષ્યતે) અનુભવગોચર થાય છે. આ જ અર્થ પ્રગટ કરીને કહે છે—“ યદ્યપિ સ્ફુટદનન્તશક્તિઃ સ્વયં બહિર્લુઠતિ ” (યદ્યપિ) જોકે પ્રત્યક્ષપણે એવું છે કે (સ્ફુટત્) સદાકાળ પ્રગટ છે (અનન્તશક્તિઃ) અવિનશ્ચર એતનાશક્તિ જેની એવું જીવદ્રવ્ય (સ્વયં બહિઃ લુઠતિ) સ્વયં સમસ્ત જ્ઞેયને જાણીને જ્ઞેયાકારરૂપે પરિણમે છે—એવો જીવનો સ્વભાવ છે, “ તથાપિ અન્યવસ્ત્વન્તરમ્ ” (તથાપિ) તોપણુ (અન્યવસ્ત્વન્તરમ્) એક કોઈ જીવદ્રવ્ય અથવા પુદ્ગલદ્રવ્ય “ અપરવસ્તુનઃ ન વિશતિ ” કોઈ અન્ય દ્રવ્યમાં પ્રવેશ કરતું નથી; વસ્તુસ્વભાવ એવો છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જીવદ્રવ્ય સમસ્ત જ્ઞેયવસ્તુને જાણે છે એવો તો સ્વભાવ છે, પરંતુ જ્ઞાન જ્ઞેયરૂપ થતું નથી, જ્ઞેય પણ જ્ઞાનદ્રવ્યરૂપ પરિણમતું નથી—એવી વસ્તુની મર્યાદા છે. ૨૦-૨૧૨.

(રથોદ્ધતા)

**વસ્તુ વૈકમિહ નાન્યવસ્તુનો
યેન તેન લલુ વસ્તુ વસ્તુ તત્ ।
નિશ્ચયોઽયમપરો પરસ્ય કઃ
કિં કરોતિ હિ બહિલુઠન્નપિ ॥ ૨૧-૨૧૩ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—અર્થ કહ્યો હતો તેને ગાઠો કરે છે—
“યેન ઇહ એકમ્ વસ્તુ અન્યવસ્તુનઃ ન” (યેન) જે કારણથી (ઇહ) છ દ્રવ્યોમાં
કોઈ (એકમ્ વસ્તુ) જીવદ્રવ્ય અથવા પુહ્ગલદ્રવ્ય સત્તારૂપ વિદ્યમાન છે તે
(અન્યવસ્તુનઃ ન) અન્ય દ્રવ્ય સાથે સર્વાથા મળતું નથી એવી દ્રવ્યોના
સ્વભાવની મર્યાદા છે, “તેન લલુ વસ્તુ તત્ વસ્તુ” (તેન) તે કારણથી (લલુ)
નિશ્ચયથી (વસ્તુ) જે કોઈ દ્રવ્ય છે (તત્ વસ્તુ) તે પોતાના સ્વરૂપે છે—જેમ
છે તેમ જ છે; “અયમ્ નિશ્ચયઃ” આવો તો નિશ્ચય છે, પરમેશ્વરે કહ્યો છે,
અનુભવગોચર પણ થાય છે. “કઃ અપરઃ બહિઃ લુઠન્ અપિ અપરસ્ય કિં
કરોતિ” (કઃ અપરઃ) એવું કયું દ્રવ્ય છે કે જે (બહિઃ લુઠન્ અપિ) યદપિ
જ્ઞેયવસ્તુને જાણે છે તોપણ (અપરસ્ય કિં કરોતિ) જ્ઞેયવસ્તુ સાથે સંબંધ કરી
શકે? અર્થાત્ કોઈ દ્રવ્ય કરી શકે નહિ. ભાવાર્થ આમ છે કે—વસ્તુ-
સ્વરૂપની મર્યાદા તો એવી છે કે કોઈ દ્રવ્ય કોઈ દ્રવ્ય સાથે એકરૂપ થતું
નથી. આ ઉપરાંત જીવનો સ્વભાવ છે કે જ્ઞેયવસ્તુને જાણે; એવો છે તો હો,
તોપણ હાનિ તો કાંઈ નથી; જીવદ્રવ્ય જ્ઞેયને જાણતું થકું પોતાના સ્વરૂપે
છે. ૨૧-૨૧૩.

(રથોદ્ધતા)

**યત્તુ વસ્તુ કુરુતેઽન્યવસ્તુનઃ
કિન્ચનાપિ પરિણામિનઃ સ્વયમ્ ।
વ્યાવહારિકદૃશૈવ તન્મતં
નાન્યદસ્તિ કિમપીહ નિશ્ચયાત્ ॥ ૨૨-૨૧૪ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—કોઈ આશંકા કરે છે કે જૈનસિદ્ધાન્તમાં પણ એમ કહ્યું છે કે જીવ જ્ઞાનાવરણાદિ પુદ્ગલકર્મને કરે છે, ભોગવે છે. તેનું સમાધાન આમ છે કે—જૂઠા વ્યવહારથી કહેવા માટે છે, દ્રવ્યનું સ્વરૂપ વિચારતાં પરદ્રવ્યનો કર્તા જીવ નથી. “તુ યત્ વસ્તુ સ્વયમ્ પરિણામિનઃ અન્ય-વસ્તુનઃ કિઞ્ચન અપિ કુરુતે” (તુ) એવી પણ કહેણી છે કે (યત્ વસ્તુ) જે કોઈ ચેતનાલક્ષણુ જીવદ્રવ્ય, (સ્વયમ્ પરિણામિનઃ અન્યવસ્તુનઃ) પોતાની પરિણામ-શક્તિથી જ્ઞાનાવરણાદિરૂપ પરિણમે છે એવા પુદ્ગલદ્રવ્યનું (કિઞ્ચન અપિ કુરુતે) કાંઈ કરે છે એમ કહેવું, “તત્ વ્યાવહારિકદૃશા” (તત્) જે કાંઈ એવો અભિપ્રાય છે તે બધો (વ્યાવહારિકદૃશા) જૂઠી વ્યવહારદૃષ્ટિથી છે. “નિશ્ચયાત્ કિમ્ અપિ નાસ્તિ ઇહ મતં” (નિશ્ચયાત્) વસ્તુનું સ્વરૂપ વિચારતાં (કિમ્ અપિ નાસ્તિ) એવો વિચાર—એવો અભિપ્રાય કાંઈ નથી;—ભાવાર્થ આમ છે કે કાંઈ જ વાત નથી, સૂળથી જૂઠું છે;—(ઇહ મતં) એવો સિદ્ધાન્ત સિદ્ધ થયો. ૨૨-૨૧૪.

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

**શુદ્ધદ્રવ્યનિરૂપણાર્પિતમતેસ્તત્ત્વં સમુત્પશ્યતો
નૈકદ્રવ્યગતં ચકાસ્તિ કિમપિ દ્રવ્યાન્તરં જાતુચિત્ ।**

જ્ઞાનં જ્ઞેયમવૈતિ યત્તુ તદયં શુદ્ધસ્વભાવોદયઃ

કિં દ્રવ્યાન્તરચુમ્બનાકુલધિયસ્તત્ત્વાચ્ચવન્તે જનાઃ ॥ ૨૩-૨૧૫ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“જનાઃ તત્ત્વાત્ કિં ચવન્તે” (જનાઃ) જનો અર્થાત્ સમસ્ત સંસારી જીવો (તત્ત્વાત્) ‘જીવવસ્તુ સર્વ કાળ શુદ્ધસ્વરૂપ છે, સમસ્ત જ્ઞેયને જાણે છે’ એવા અનુભવથી (કિં ચવન્તે) કેમ ભ્રષ્ટ થાય છે? ભાવાર્થ આમ છે કે—વસ્તુનું સ્વરૂપ તો પ્રગટ છે, ભ્રમ કેમ કરે છે? કેવા છે જનો? “દ્રવ્યાન્તરચુમ્બનાકુલધિયઃ” (દ્રવ્યાન્તર) ‘સમસ્ત જ્ઞેયવસ્તુને જાણે છે જીવ તેથી (ચુમ્બન) અશુદ્ધ થયું છે જીવદ્રવ્ય’ એવું જાણીને (આકુલધિયઃ) ‘જ્ઞેયવસ્તુનું જાણુપણું કઈ રીતે છૂટે કે જેના છૂટવાથી જીવદ્રવ્ય શુદ્ધ થાય’ એવી થઈ છે બુદ્ધિ જેમની, એવા છે. “તુ” તેનું સમાધાન આમ છે કે—“યત્ જ્ઞાનં જ્ઞેયમ્ અવૈતિ તત્ત્ અયં શુદ્ધસ્વભાવોદયઃ” (યત્) જે એમ છે કે (જ્ઞાનં જ્ઞેયમ્ અવૈતિ) ‘જ્ઞાન જ્ઞેયને જાણે છે’ એવું પ્રગટ છે (તત્ત્ અયં) તે આ-

(શુદ્ધસ્વભાવોદયઃ) શુદ્ધ જીવવસ્તુનું સ્વરૂપ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેમ અગ્નિનો દાહકસ્વભાવ છે, સમસ્ત દાહ્યવસ્તુને બાળે છે, બાળતો થકો અગ્નિ પોતાના શુદ્ધસ્વરૂપે છે—અગ્નિનો એવો જ સ્વભાવ છે; તેમ જીવ જ્ઞાનસ્વરૂપ છે, સમસ્ત જ્ઞેયને બાળે છે, બાળતો થકો પોતાના સ્વરૂપે છે—એવો વસ્તુનો સ્વભાવ છે. જ્ઞેયના બાળપણાથી જીવને અશુદ્ધપણું માને છે તે ન માનો, જીવ શુદ્ધ છે; [વિશેષ સમાધાન કરે છે—] કારણ કે “કિમ્ અપિ દ્રવ્યાન્તરં એકદ્રવ્યગતં ન ચકાસ્તિ” (કિમ્ અપિ દ્રવ્યાન્તરં) કોઈ જ્ઞેયરૂપ પુદ્ગલદ્રવ્ય અથવા ધર્મ, અધર્મ, આકાશ, કાળદ્રવ્ય (એકદ્રવ્ય) શુદ્ધ જીવવસ્તુમાં (ગતં) એકદ્રવ્યરૂપે પરિણમે છે એમ (ન ચકાસ્તિ) શોભતું નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—જીવ સમસ્ત જ્ઞેયને બાળે છે, જ્ઞાન જ્ઞાનરૂપ છે, જ્ઞેયવસ્તુ જ્ઞેયરૂપ છે; કોઈ દ્રવ્ય પોતાનું દ્રવ્યત્વ છોડીને અન્ય દ્રવ્યરૂપ તો નથી થયું. એવો અનુભવ કોને છે તે કહે છે—“શુદ્ધદ્રવ્યનિરૂપણાર્પિતમતેઃ” (શુદ્ધદ્રવ્ય) સમસ્ત વિકલ્પથી સહિત શુદ્ધ ચેતનામાત્ર જીવવસ્તુના (નિરૂપણ) પ્રત્યક્ષ અનુભવમાં (અર્પિતમતેઃ) સ્થાપ્યું છે બુદ્ધિનું સર્વસ્વ જેણે એવા જીવને. વળી કેવા જીવને? “તત્ત્વં સમુત્પશ્યતઃ” સત્તામાત્ર શુદ્ધ જીવવસ્તુને પ્રત્યક્ષ આસ્વાદે છે એવા જીવને. ભાવાર્થ આમ છે—‘જીવ સમસ્ત જ્ઞેયને બાળે છે, સમસ્ત જ્ઞેયથી ભિન્ન છે,’ એવો સ્વભાવ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ બાળે છે. ૨૩-૨૧૫.

(મંદાકિંતા)

**શુદ્ધદ્રવ્યસ્વરસમભવનાર્તિક સ્વભાવસ્ય શેષ-
મન્યદ્રવ્યં ભવતિ યદિ વા તસ્ય કિં સ્યાત્સ્વભાવઃ ।
જ્યોત્સ્નારૂપં સ્નપયતિ ભુવં નૈવ તસ્યાસ્તિ ભૂમિ-
જ્ઞાનં જ્ઞેયં કલયતિ સદા જ્ઞેયમસ્યાસ્તિ નૈવ ॥ ૨૪-૨૧૬ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“સદા જ્ઞાનં જ્ઞેયં કલયતિ અસ્ય જ્ઞેયં ન અસ્તિ એવ” (સદા) સર્વ કાળ (જ્ઞાનં) જ્ઞાન અર્થાત્ અર્થગ્રહણશક્તિ (જ્ઞેયં) સ્વપરસંબંધી સમસ્ત જ્ઞેયવસ્તુને (કલયતિ) એક સમયમાં દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયભેદ સહિત જેવી છે તેવી બાળે છે. એક વિશેષ—(અસ્ય) જ્ઞાનના સંબંધથી (જ્ઞેયં ન અસ્તિ) જ્ઞેયવસ્તુ જ્ઞાન સાથે સંબંધરૂપ નથી, (એવ)

નિશ્ચયથી એમ જ છે. દૃષ્ટાંત કહે છે—“જ્યોત્સ્નારૂપં ભુવં સ્નપયતિ તસ્ય ભૂમિઃ ન અસ્તિ ઇવ” (જ્યોત્સ્નારૂપં) ચાંદનીનો પ્રસાર (ભુવં સ્નપયતિ) ભૂમિને શ્વેત કરે છે. એક વિશેષ—(તસ્ય) ચાંદનીના પ્રસારના સંબંધથી (ભૂમિઃ ન અસ્તિ) ભૂમિ ચાંદનીરૂપ થતી નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેમ ચાંદની પ્રસારે છે, સમસ્ત ભૂમિ શ્વેત થાય છે, તોપણ ચાંદનીનો અને ભૂમિનો સંબંધ નથી; તેમ જ્ઞાન સમસ્ત જ્ઞેયને જાણે છે તોપણ જ્ઞાનનો અને જ્ઞેયનો સંબંધ નથી; એવો વસ્તુનો સ્વભાવ છે. આવું કોઈ ન માને તેના પ્રતિ ચુકિત દ્વારા ઘટાવે છે—“શુદ્ધદ્રવ્યસ્વરસમ્ભવનાત્” શુદ્ધ દ્રવ્ય પોતપોતાના સ્વભાવમાં રહે છે તો “સ્વભાવસ્ય શેષં કિં” (સ્વભાવસ્ય) સત્તામાત્ર વસ્તુનું (શેષં કિં) શું બચ્યું? ભાવાર્થ આમ છે કે સત્તામાત્ર વસ્તુ નિર્વિભાગ એકરૂપ છે, જેના બે ભાગ થતા નથી. “યદિ વા” જે કદી “અન્યદ્રવ્યં ભવતિ” અનાદિનિધન સત્તારૂપ વસ્તુ અન્ય સત્તારૂપ થાય તો “તસ્ય સ્વભાવઃ કિં સ્યાત્” (તસ્ય) પહેલાં સાધેલી સત્તારૂપ વસ્તુનો (સ્વભાવઃ કિં સ્યાત્) સ્વભાવ શું રહ્યો અર્થાત્ જે પહેલાંનું સત્ત્વ અન્ય સત્ત્વરૂપ થાય તો પહેલાંની સત્તામાંનું શું બચ્યું? અર્થાત્ પહેલાંની સત્તાનો વિનાશ સિદ્ધ થાય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેમ જીવદ્રવ્ય ચેતનાસત્તારૂપ છે, નિર્વિભાગ છે, તે ચેતનાસત્તા જે કદી પુદ્ગલદ્રવ્ય-અચેતનારૂપ થઈ જાય તો ચેતનાસત્તાનો વિનાશ થતો કોણ મટાડી શકે? પરંતુ વસ્તુનું સ્વરૂપ એવું તો નથી, તેથી જે દ્રવ્ય જેવું છે, જે રીતે છે, તે તેવું જ છે, અન્યથા થતું નથી. માટે જીવનું જ્ઞાન સમસ્ત જ્ઞેયને જાણે છે તો જાણો, તથાપિ જીવ પોતાના સ્વરૂપે છે. ૨૪-૨૧૬.

(મંદાકાન્તા)

રાગદ્વેષદ્વયમુદયતે તાવદેતન્ન યાવત્
જ્ઞાનં જ્ઞાનં ભવતિ ન પુનર્બોધ્યતાં યાતિ બોધ્યમ્ ।
જ્ઞાનં જ્ઞાનં ભવતુ તદિદં ન્યકૃતાજ્ઞાનભાવં
ભાવાભાવૌ ભવતિ તિસ્યન્ યેન પૂર્ણસ્વભાવઃ ॥ ૨૫-૨૧૭ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ :—“એતત્ રાગદ્વેષદ્વયં તાવત્ ઉદયતે” (એતત્) વિદ્યમાન, (રાગ) ધૃષ્ટમાં અભિલાષ અને (દ્વેષ) અનિષ્ટમાં ઉદ્વેગ એવા

(દ્વયમ્) બે જાતિના અશુદ્ધ પરિણામ (તાવત્ ઉદયતે) ત્યાં સુધી થાય છે “યાવત્ જ્ઞાનં જ્ઞાનં ન ભવતિ” (યાવત્) જ્યાં સુધી (જ્ઞાનં) જ્ઞાન અર્થાત્ જીવ-દ્રવ્ય (જ્ઞાનં ન ભવતિ) પોતાના શુદ્ધસ્વરૂપના અનુભવરૂપ પરિણમતું નથી; [ભાવાર્થ આમ છે કે જેટલા કાળ સુધી જીવ મિથ્યાદષ્ટિ છે તેટલા કાળ સુધી રાગ-દ્વેષરૂપ અશુદ્ધ પરિણમન મટતું નથી.] “પુનઃ बोध्यं बोध्यतां यावत् न याति” (પુનઃ) તથા (बोध्यं) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મ અથવા રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામ (बोध्यतां यावत् न याति) જ્ઞેયમાત્ર બુદ્ધિને પ્રાપ્ત થતાં નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને જાણવા માટે છે, કોઈ પોતાના કર્મનો ઉદ્દેશ્ય કાર્ય જે તે પ્રકારે કરવાને સમર્થ નથી. “તત્ જ્ઞાનં જ્ઞાનં ભવતુ” (તત્) તે કારણથી (જ્ઞાનં) જ્ઞાન અર્થાત્ જીવવસ્તુ (જ્ઞાનં ભવતુ) શુદ્ધ પરિણતિ-રૂપ થઈને શુદ્ધસ્વરૂપના અનુભવસમર્થ હો. કેવું છે શુદ્ધ જ્ઞાન? “ન્યક્કૃતા-જ્ઞાનમાવં” (ન્યક્કૃત) દૂર કરી છે (અજ્ઞાનમાવં) મિથ્યાત્વભાવરૂપ પરિણતિ જેણે એવું છે. આવું થતાં કાર્યની પ્રાપ્તિ કહે છે—“येन पूर्णस्वभावः भवति” (येन) જે શુદ્ધ જ્ઞાન વડે (पूर्णस्वभावः भवति) પૂર્ણ સ્વભાવ અર્થાત્ જેવું દ્રવ્યનું અનંતચતુષ્ટયસ્વરૂપ છે તેવું પ્રગટ થાય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે સુક્રિયાપદની પ્રાપ્તિ થાય છે. કેવો છે પૂર્ણ સ્વભાવ અર્થાત્ સ્વરૂપ? “भावाभावौ तिरयन्” ચતુર્ગતિસંબંધી ઉત્પાદ-વ્યયને સર્વથા દૂર કરતું થકું જીવનું સ્વરૂપ પ્રગટ થાય છે. ૨૫-૨૧૭.

(મંદાક્રાંતી)

रागद्वेषाविह हि भवति ज्ञानमज्ञानभावात्
तौ वस्तुत्वप्रणिहितदृशा दृश्यमानौ न किञ्चित् ।
सम्यग्दृष्टिः क्षपयतु ततस्तत्त्वदृष्ट्या स्फुटन्तौ
ज्ञानज्योतिर्ज्वलति सहजं येन पूर्णाचलार्चिः ॥ २६-२१८ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“તતઃ સમ્યગ્દષ્ટિઃ સ્ફુટં તત્ત્વદૃષ્ટ્યા તૌ ક્ષપયતુ” (તતઃ) તે કારણથી (સમ્યગ્દષ્ટિઃ) શુદ્ધચૈતન્ય-અનુભવશીલ જીવ, (સ્ફુટં તત્ત્વદૃષ્ટ્યા) પ્રત્યક્ષરૂપ છે જે શુદ્ધ જીવસ્વરૂપનો અનુભવ તેના વડે (તૌ)

રાગ-દ્વેષ બંનેને (ક્ષયવતુ) મૂળથી મટાડીને દૂર કરો. “યેન જ્ઞાનજ્યોતિઃ સહજં જ્વલતિ” (યેન) જે રાગ-દ્વેષને મટાડવાથી (જ્ઞાનજ્યોતિઃ સહજં જ્વલતિ) જ્ઞાન-જ્યોતિ અર્થાત્ શુદ્ધ જીવનું સ્વરૂપ જેવું છે તેવું સહજ પ્રગટ થાય છે. કેવી છે જ્ઞાનજ્યોતિ? “પૂર્ણાચલાર્ચિઃ” (પૂર્ણ) જેવો સ્વભાવ છે એવો અને (અચલ) સર્વ કાળ પોતાના સ્વરૂપે છે એવો (અર્ચિઃ) પ્રકાશ છે જેનો, એવી છે. રાગ-દ્વેષનું સ્વરૂપ કહે છે—“હિ જ્ઞાનમ્ અજ્ઞાનભાવાત્ ઇહ રાગદ્વેષો ભવતિ” (હિ) જે કારણથી (જ્ઞાનમ્) જીવદ્રવ્ય (અજ્ઞાનભાવાત્) અનાદિ કર્મસંયોગથી પરિણમ્યું છે વિભાવપરિણતિ-મિથ્યાત્વરૂપ, તેને લીધે (ઇહ) વર્તમાન સંસાર-અવસ્થામાં (રાગદ્વેષો ભવતિ) રાગ-દ્વેષરૂપ અશુદ્ધ પરિણતિએ વ્યાપ્ય-વ્યાપકરૂપ પોતે પરિણમે છે. તેથી “તૌ વસ્તુત્વપ્રણિહિતદશા દૃશ્યમાનો ન કિંચિત્” (તૌ) રાગ-દ્વેષ બંને જાતના અશુદ્ધ પરિણામ (વસ્તુત્વપ્રણિહિતદશા દૃશ્યમાનો) સત્તાસ્વરૂપ દૃષ્ટિથી વિચારતાં (ન કિંચિત્) કાંઈ વસ્તુ નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે જેમ સત્તાસ્વરૂપ એક જીવદ્રવ્ય વિદ્યમાન છે તેમ રાગ-દ્વેષ કોઈ દ્રવ્ય નથી, જીવની વિભાવપરિણતિ છે. તે જ જીવ જે પોતાના સ્વભાવરૂપે પરિણમે તો રાગ-દ્વેષ સર્વથા મટે. આમ થવું સુગમ છે, કાંઈ મુશ્કેલ નથી; અશુદ્ધ પરિણતિ મટે છે, શુદ્ધ પરિણતિ થાય છે. ૨૬-૨૧૮.

(શાલિની)

**રાગદ્વેષોત્પાદકં તત્ત્વદૃષ્ટ્યા
નાન્યદ્દ્રવ્યં વીક્ષ્યતે કિંચનાપિ ।
સર્વદ્રવ્યોત્પત્તિરન્તશ્ચકાસ્તિ
વ્યક્તાત્યન્તં સ્વસ્વભાવેન યસ્માત્ ॥ ૨૭-૨૧૯ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—ભાવાર્થ આમ છે કે, કોઈ એમ માને છે કે જીવનો સ્વભાવ રાગ-દ્વેષરૂપે પરિણમવાનો નથી, પરદ્રવ્ય—જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મ તથા શરીર-સંસાર-લોગસામગ્રી—બલાત્કારે જીવને રાગ-દ્વેષરૂપ પરિણમાવે છે. પરંતુ એમ તો નથી, જીવની વિભાવપરિણામશક્તિ જીવમાં છે, તેથી મિથ્યાત્વના ભ્રમરૂપે પરિણમતું થકું રાગ-દ્વેષરૂપે જીવદ્રવ્ય પોતે પરિણમે છે, પરદ્રવ્યનો કાંઈ સહારો નથી. તે કહે છે—

“ કિઞ્ચન અપિ અન્યદ્દ્રવ્યં તત્ત્વદૃષ્ટ્યા રાગદ્વેષોત્પાદકં ન વીક્ષ્યતે ” (કિઞ્ચન અપિ અન્યદ્દ્રવ્યં) આઠ કર્મરૂપ અથવા શરીર, મન, વચન-નોકર્મરૂપ અથવા બાહ્ય ભોગસામગ્રી ઇત્યાદિરૂપ છે જેટલું પરદ્રવ્ય તે, (તત્ત્વદૃષ્ટ્યા) દ્રવ્યનું સ્વરૂપ જેતાં સાચી દૃષ્ટિથી (રાગદ્વેષોત્પાદકં) અશુદ્ધ ચેતનારૂપ છે જે રાગ-દ્વેષ-પરિણામ તેમને ઉપભવવા સમર્થ (ન વીક્ષ્યતે) જેવામાં આવતું નથી; [કહેલો અર્થ ગાઠો-દઢ કરે છે—] “ યસ્માત્ સર્વદ્રવ્યોત્પત્તિઃ સ્વસ્વભાવેન અન્તઃશ્ચકાસ્તિ ” (યસ્માત્) કારણ કે (સર્વદ્રવ્ય) જીવ, પુદ્ગલ, ધર્મ, અધર્મ, કાળ અને આકાશના (ઉત્પત્તિઃ) અખંડ ધારારૂપ પરિણામ (સ્વસ્વભાવેન) પોતપોતાના સ્વરૂપે છે, (અન્તઃ ચકાસ્તિ) એવું જ અનુભવમાં નિશ્ચિત થાય છે અને એમ જ વસ્તુ સધાય છે, અન્યથા વિપરીત છે. કેવી છે પરિણતિ ? “ અત્યન્તં વ્યક્તા ” આતિશય પ્રગટ છે. ૨૭-૨૧૯.

(માલિની)

**યદિહ ભવતિ રાગદ્વેષદોષપ્રસૂતિઃ
કતરદપિ પરેષાં દૂષણં નાસ્તિ તત્ર ।
સ્વયમયમપરાધી તત્ર સર્પત્યબોધો
ભવતુ વિદિતમસ્તં યાત્વબોધોઽસ્મિ બોધઃ ॥ ૨૮-૨૨૦ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—ભાવાર્થ આમ છે કે જીવદ્રવ્ય સંસાર-અવસ્થામાં રાગ-દ્વેષ-મોહ—અશુદ્ધ ચેતનારૂપ પરિણમે છે તે, વસ્તુનું સ્વરૂપ વિચારતાં, જીવનો દોષ છે, પુદ્ગલદ્રવ્યનો દોષ કાંઈ નથી; કારણ કે જીવદ્રવ્ય પોતાના વિભાવ-મિથ્યાત્વરૂપ પરિણમતું થકું પોતાના અજ્ઞાનપણાને લીધે રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ પોતે પરિણમે છે. જે કદી શુદ્ધ પરિણતિરૂપ થઈને શુદ્ધસ્વરૂપના અનુભવરૂપ પરિણમે, રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ ન પરિણમે, તે પુદ્ગલદ્રવ્યનો શો ઇલાજ ચાલે ? તે જ કહે છે— “ ઇહ યત્ રાગદ્વેષ-દોષપ્રસૂતિઃ ભવતિ તત્ર કતરત્ અપિ પરેષાં દૂષણં નાસ્તિ ” (ઇહ) અશુદ્ધ અવસ્થામાં (યત્) જે કાંઈ (રાગદ્વેષદોષપ્રસૂતિઃ ભવતિ) રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણતિ થાય છે (તત્ર) તે અશુદ્ધ પરિણતિ થવામાં (કતરત્ અપિ) અત્યંત થોડું પણ, (પરેષાં દૂષણં નાસ્તિ) જેટલી સામગ્રી છે—જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મનો ઉદય અથવા શરીર-મન-વચન અથવા પંચેન્દ્રિય ભોગસામગ્રી

ઇત્યાદિ ઘણી સામગ્રી છે—તેમાં કોઈનું દૂષણ તો નથી. તો શું છે? “અયમ્ સ્વયમ્ અપરાધી તત્ર અવાધઃ સર્પતિ” (અયમ્) સંસારી જીવ (સ્વયમ્ અપરાધી) પોતે મિથ્યાત્વરૂપે પરિણમતો થકો શુદ્ધ સ્વરૂપના અનુભવથી ભ્રષ્ટ છે; કર્મના ઉદયથી થયો છે અશુદ્ધ ભાવ, તેને પોતારૂપ બાણે છે; (તત્ર) એ રીતે અજ્ઞાનનો અધિકાર હોતાં (અવોધઃ સર્પતિ) રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ પરિણતિ થાય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જીવ પોતે મિથ્યાદષ્ટિ થતો થકો પરદ્રવ્યને પોતારૂપ બાણીને અનુભવે ત્યાં રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ પરિણતિનું થવું કોણ રોકે? તેથી પુદ્ગલકર્મનો શો દોષ? “વિદિતં ભવતુ” એમ જ વિદિત હો કે રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણતિરૂપે જીવ પરિણમે છે તે જીવનો દોષ છે, પુદ્ગલદ્રવ્યનો દોષ નથી. હવે આગળનો વિચાર કંઈ છે કે નથી? ઉત્તર આમ છે—આગળનો આ વિચાર છે કે “અવોધઃ અસ્તં યાતુ” (અવોધઃ) મોહ-રાગ-દ્વેષરૂપ છે જે અશુદ્ધ પરિણતિ તેનો (અસ્તં યાતુ) વિનાશ હો. તેનો વિનાશ થવાથી “બોધઃ અસ્મિ” હું શુદ્ધ, ચિદ્રૂપ, અવિનશ્ચર, અનાદિનિધન, જેવો છું તેવો વિદ્યમાન જ છું. ભાવાર્થ આમ છે કે—જીવદ્રવ્ય શુદ્ધસ્વરૂપ છે; તેમાં મોહ-રાગ-દ્વેષરૂપ અશુદ્ધ પરિણતિ થાય છે; તે અશુદ્ધ પરિણતિને મટાડવાનો ઉપાય આ છે કે સહજ જ દ્રવ્ય શુદ્ધત્વરૂપ પરિણમે તો અશુદ્ધ પરિણતિ મટે; બીજું તો કોઈ કરતૂત-ઉપાય નથી. તે અશુદ્ધ પરિણતિ મટતાં જીવદ્રવ્ય જેવું છે તેવું છે, કંઈ ઘટવધ તો નથી. ૨૮-૨૨૦.

(સ્થોક્તા)

રાગજન્મનિ નિમિત્તતાં પર-
દ્રવ્યમેવ કલયન્તિ યે તુ તે ।
ઉત્તરન્તિ ન હિ મોહવાહિનીં
શુદ્ધબોધવિધુરાન્ધવુદ્ધયઃ ॥ ૨૧-૨૨૧ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—કહેલા અર્થને ગાઠો-દઢ કરે છે—“તે મોહવાહિનીં ન હિ ઉત્તરન્તિ” (તે) એવો મિથ્યાદષ્ટિ જીવરાશિ (મોહવાહિનીં) મોહ-રાગ-દ્વેષરૂપ અશુદ્ધ પરિણતિ એવી જે શત્રુની સેના તેને (ન હિ ઉત્તરન્તિ) મટાડી શકતો નથી. કેવા છે તે મિથ્યાદષ્ટિ જીવો? “શુદ્ધબોધવિધુરાન્ધવુદ્ધયઃ”

(શુદ્ધ) સકળ ઉપાધિથી રહિત જીવવસ્તુના (બોધ) પ્રત્યક્ષ અનુભવથી (વિષુર) રહિત હોવાથી (અન્ધ) સમ્યક્ત્વથી શૂન્ય છે (બુદ્ધયઃ) જ્ઞાનસર્વસ્વ જેમનું, એવા છે. તેમનો અપરાધ શો ? ઉત્તર—અપરાધ આવો છે; તે જ કહે છે : “ જે રાગજન્મનિ પરદ્રવ્યં નિમિત્તતાં એવ કલયન્તિ ” (જે) જે કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ જીવ એવા છે— ‘ (રાગજન્મનિ) રાગ-દ્વેષ-મોહ અશુદ્ધ પરિણુતિરૂપ પરિણુમતા જીવદ્રવ્યના વિષયમાં (પરદ્રવ્યં) આઠ કર્મ, શરીર આદિ નોકર્મ તથા બાહ્ય ભોગસામગ્રી-રૂપ (નિમિત્તતાં કલયન્તિ) પુદ્ગલદ્રવ્યનું નિમિત્ત પામીને જીવ રાગાદિ અશુદ્ધરૂપ પરિણુમે છે ’ એવી શ્રદ્ધા કરે છે જે કોઈ જીવરાશિ તે મિથ્યાદષ્ટિ છે, અનંત સંસારી છે, જેથી એવો વિચાર છે કે સંસારી જીવને રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણુમનશક્તિ નથી, પુદ્ગલકર્મ બલાત્કારે જ પરિણુમાવે છે. જે એમ છે તો પુદ્ગલકર્મ તો સર્વ કાળ વિદ્યમાન જ છે, જીવને શુદ્ધ પરિણુમનો અવસર કયો ? અર્થાત્ કોઈ અવસર નહિ. ૨૬-૨૨૧.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**पूर्णेकाच्युतशुद्धबोधमहिमा बोधा न बोध्यादयं
यायात्कामपि विक्रियां तत इतो दीपः प्रकाश्यादिव ।
तदस्तुस्थितिबोधवन्ध्यधिषणा एते किमज्ञानिनो
रागद्वेषमयीभवन्ति सहजां मुञ्चन्त्युदासीनताम् ॥ ૩૦-૨૨૨ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—ભાવાર્થ આમ છે કે, કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ જીવ એવી આશંકા કરશે કે જીવદ્રવ્ય જ્ઞાયક છે, સમસ્ત જ્ઞેયને જાણે છે, તેથી પરદ્રવ્યને જાણતાં કાંઈક થોડો ઘણો રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણુતિનો વિકાર થતો હશે ? ઉત્તર આમ છે કે પરદ્રવ્યને જાણતાં તો એક નિરંશ-માત્ર પણ નથી, પોતાની વિભાવપરિણુતિ કરતાં વિકાર છે, પોતાની શુદ્ધ પરિણુતિ હોતાં નિવિકાર છે. એમ કહે છે—“ એતે અજ્ઞાનિનઃ કિં રાગદ્વેષમયીભવન્તિ, સહજાં ઉદાસીનતાં કિં મુચ્ચન્તિ ” (એતે અજ્ઞાનિનઃ) વિદ્યમાન છે જે મિથ્યાદષ્ટિ જીવો તે (કિં રાગદ્વેષમયીભવન્તિ) રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ પરિણુતિમાં મગ્ન કેમ થાય છે ? તથા (સહજાં ઉદાસીનતાં કિં મુચ્ચન્તિ) સહજ જ છે સકળ પરદ્રવ્યથી ભિન્નપણું—એવી પ્રતીતિને કેમ છોડે છે ?

ભાવાર્થ આમ છે કે—વસ્તુનું સ્વરૂપ તો પ્રગટ છે, તેઓ વિચલિતરૂપાય છે તે પૂરો અચંબો છે. કેવા છે અજ્ઞાની જીવો? “તદ્વસ્તુસ્થિતિબોધવન્ધ્યધિષ્ણાઃ” (તદ્વસ્તુ) શુદ્ધ જીવદ્રવ્યની (સ્થિતિ) સ્થિતિ અર્થાત્ સ્વભાવની મર્યાદા, તેના (બોધ) અનુભવથી (વન્ધ્ય) શૂન્ય છે (ધિષ્ણાઃ) યુદ્ધ જેમની, એવા છે. “અયં બોધા” વિદ્યમાન છે જે “કામપિ વિક્રિયાં ચેતનામાત્ર જીવદ્રવ્ય તે “બોધ્યાત્” સમસ્ત જ્ઞેયને જાણે છે તેના દ્વારા “ન યાયાત્” રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ કોઈ પણ વિક્રિયારૂપે પરિણમતું નથી. કેવું છે જીવદ્રવ્ય? “પૂર્ણેકાચ્યુતશુદ્ધબોધ-મહિમા” (પૂર્ણ) જેનો ખંડ નથી એવો, (એક) સમસ્ત વિકલપથી રહિત, (અચ્યુત) અનંત કાળ પર્યાન્ત સ્વરૂપથી ચળતો નથી એવો, (શુદ્ધ) દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મથી રહિત એવો જે (બોધ) જ્ઞાનગુણ તે જ છે (મહિમા) સર્વસ્વ જેનું, એવું છે. દૃષ્ટાન્ત કહે છે—“તતઃ ઇતઃ પ્રકાશ્યાત્ દીપઃ ઇવ” (તતઃ ઇતઃ) ડાબે-જમણે, ઉપર-નીચે, આગળ-પાછળ (પ્રકાશ્યાત્) દીવાના પ્રકાશથી જેવામાં આવે છે ઘડો, કપડું ઇત્યાદિ, તેના દ્વારા (દીપઃ ઇવ) જેમ દીવામાં કોઈ વિકાર ઊપજતો નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેવી રીતે દીપક પ્રકાશસ્વરૂપ છે, ઘટ-પટ્ટાદિ અનેક વસ્તુઓને પ્રકાશે છે, પ્રકાશતો થકો જે પોતાનું પ્રકાશમાત્ર સ્વરૂપ હતું તેવું જ છે, વિકાર તો કોઈ જેવામાં આવતો નથી; તેવી જ રીતે જીવદ્રવ્ય જ્ઞાનસ્વરૂપ છે, સમસ્ત જ્ઞેયને જાણે છે, જાણતું થકું જે પોતાનું જ્ઞાનમાત્ર સ્વરૂપ હતું તેવું જ છે, જ્ઞેયને જાણતાં વિકાર કોઈ નથી. આવું વસ્તુનું સ્વરૂપ જેમને ભાસતું નથી તેઓ મિથ્યાદૃષ્ટિ છે. ૩૦-૨૨૨.

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

**રાગદ્વેષવિભાવમુક્તમહમો નિત્યં સ્વભાવસ્પૃશઃ
પૂર્વાગામિસમસ્તકર્મવિકલા મિન્નાસ્તદાત્વોદયાત્ ।
દૂરારૂઢચરિત્રવૈભવબલાચ્ચચ્ચિદર્ચિર્મયીં
વિન્દન્તિ સ્વરસામિષિક્તભુવનાં જ્ઞાનસ્ય સચ્ચેતનામ્ ॥ ૩૧-૨૨૩ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“નિત્યં સ્વભાવસ્પૃશઃ જ્ઞાનસ્ય સચ્ચેતનાં વિન્દન્તિ” (નિત્યં સ્વભાવસ્પૃશઃ) નિરંતર શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ છે જેમને

એવા છે જે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવો તે (જ્ઞાનસ્ય સઙ્ચેતનાં) જ્ઞાનચેતનાને અર્થાત્ રાગ-દ્વેષ-મોહથી રહિત શુદ્ધ જ્ઞાનમાત્ર વસ્તુને (વિન્દન્તિ) પામે છે-આસ્વાદે છે. કેવી છે જ્ઞાનચેતના? “સ્વરસામિષિક્તમુવનાં” પોતાના આત્મિક રસથી જગતને જાણે કે સિંચન કરે છે. વળી કેવી છે? “ચન્દ્રચિદર્ચિર્મયી” (ચન્દ્ર) સકળ જ્ઞેયને જાણવામાં સમર્થ એવો જે (ચિદર્ચિઃ) ચૈતન્યપ્રકાશ, તે છે (મયી) સર્વસ્વ જેનું, એવી છે. આવી ચેતના કયા કારણથી છે તે કહે છે— “દૂરારૂઢચરિત્રવૈભવવલાત્” (દૂર) અતિ ગાઢ-દૃઢ (આરૂઢ) પ્રગટ થયેલો, (ચરિત્ર) રાગદ્વેષ અશુદ્ધ પરિણતિથી રહિત જીવનો જે ચારિત્રગુણ, તેના (વૈભવ) પ્રતાપના (વલાત્) સામર્થ્યથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—શુદ્ધ ચારિત્ર તથા શુદ્ધ જ્ઞાનચેતનાને એકવસ્તુપાણું છે. કેવા છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ? “રાગદ્વેષ-વિભાવમુક્તમહસઃ” (રાગદ્વેષ) જેટલી અશુદ્ધ પરિણતિ છે તે-રૂપ જે (વિભાવ) જીવનો વિકારભાવ, તેનાથી (મુક્ત) રહિત થયું છે (મહસઃ) શુદ્ધ જ્ઞાન જેમનું, એવા છે. વળી કેવા છે? “પૂર્વાગામિસમસ્તકર્મવિકલાઃ” (પૂર્વ) જેટલો અતીત કાળ, (આગામિ) જેટલો અનાગત કાળ, તે-સંબંધી (સમસ્ત) નાના પ્રકારના અસંખ્યાત લોકમાત્ર (કર્મ) રાગાદિરૂપ અથવા સુખ-દુઃખરૂપ અશુદ્ધચેતના-વિકલપ, તેનાથી (વિકલાઃ) સર્વથા રહિત છે. વળી કેવા છે? “તદાત્વોદયાત્ મિન્નાઃ” (તદાત્વોદયાત્) વર્તમાન કાળમાં આવેલા ઉદયથી થયેલ છે જે શરીર, સુખ-દુઃખ, વિષયલોગસામગ્રી ઇત્યાદિ, તેનાથી (મિન્નાઃ) પરમ ઉદાસીન છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—કોઈ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવો ત્રિકાળસંબંધી કર્મની ઉદયસામગ્રીથી વિરક્ત થઈને શુદ્ધ ચેતનાને પામે છે-આસ્વાદે છે. ૩૧-૨૨૩.

(ઉપભાતિ)

જ્ઞાનસ્ય સઙ્ચેતનયૈવ નિત્યં
પ્રકાશતે જ્ઞાનમતીવ શુદ્ધમ્ ।
અજ્ઞાનસઙ્ચેતનયા તુ ધાવન્
બોધસ્ય શુદ્ધિં નિરુણદ્ધિં વન્ધઃ ॥ ૩૨-૨૨૪ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—જ્ઞાનચેતનાનું રૂપ તથા અજ્ઞાનચેતનાનું રૂપ કહે છે: “નિત્યં” નિરંતર “જ્ઞાનસ્ય સઙ્ચેતનયા” રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ

અશુદ્ધ પરિણતિ વિના શુદ્ધ જીવસ્વરૂપના અનુભવરૂપ જે જ્ઞાનપરિણતિ, તેના વડે “ અતીવ શુદ્ધમ્ જ્ઞાનમ્ પ્રકાશતે એવ ” (અતીવ શુદ્ધમ્ જ્ઞાનમ્) સર્વથા નિરાવરણુ કેવળજ્ઞાન (પ્રકાશતે) પ્રગટ થાય છે; [ભાવાર્થ આમ છે કે— કારણુ સદૃશ કાર્ય થાય છે, તેથી શુદ્ધ જ્ઞાનને અનુભવતાં શુદ્ધ જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થાય છે—એમ ઘટે છે.] (એવ) એમ જ છે (નિશ્ચયથી. “ તુ ” તથા “ અજ્ઞાનસઙ્ગચેતનયા બન્ધઃ ધાવન્ બોધસ્ય શુદ્ધિં નિરુણદ્ધિ ” (અજ્ઞાનસઙ્ગચેતનયા) રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ તથા સુખ-દુઃખાદિરૂપ જીવની અશુદ્ધ પરિણતિ વડે (બન્ધઃ ધાવન્) જ્ઞાનાવરણુદિ કર્મબંધ અવશ્ય થતો થકો (બોધસ્ય શુદ્ધિં નિરુણદ્ધિ) કેવળજ્ઞાનની શુદ્ધતાને રોકે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—જ્ઞાનચેતના મોક્ષનો માર્ગ, અજ્ઞાનચેતના સંસારનો માર્ગ. ૩૨-૨૨૪.

(આર્થ)

કૃતકારિતાનુમનનૈસ્ત્રિકાલવિષયં મનોવચનકાયૈઃ ।

પરિહૃત્ય કર્મ સર્વં પરમં નૈષ્કર્મ્યમવલમ્બે ॥ ૩૩-૨૨૫ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—કર્મચેતનારૂપ તથા કર્મજ્ઞચેતનારૂપ છે જે અશુદ્ધ પરિણતિ તેને મટાડવાનો અભ્યાસ કરે છે : “ પરમં નૈષ્કર્મ્યમ્ અવલમ્બે ” હું શુદ્ધ ચેતન્યસ્વરૂપ જીવ છું, સકળ કર્મની ઉપાધિથી રહિત એવું મારું સ્વરૂપ મને સ્વાનુભવ-પ્રત્યક્ષપણે આસ્વાદમાં આવે છે. શું વિચારીને ? “ સર્વં કર્મ પરિહૃત્ય ” જેટલું દ્રવ્યકર્મ, ભાવકર્મ, નોકર્મ છે તે સમસ્તનું સ્વામિત્વ છોડીને. અશુદ્ધ પરિણતિનું વિવરણુ—“ ત્રિકાલવિષયં ” એક અશુદ્ધ પરિણતિ અતીત કાળના વિકલ્પરૂપ છે જે ‘ મેં આમ કર્યું, આમ ભોગવ્યું ’ ઇત્યાદિરૂપ છે; એક અશુદ્ધ પરિણતિ આગામી કાળના વિષયરૂપ છે જે ‘ આમ કરીશ, આમ કરવાથી આમ થશે ’ ઇત્યાદિરૂપ છે; એક અશુદ્ધ પરિણતિ વર્તમાન વિષયરૂપ છે જે ‘ હું દેવ, હું રાજા, મારે આવી સામગ્રી, મને આવું સુખ અથવા દુઃખ ’ ઇત્યાદિરૂપ છે. એક આવો પણ વિકલ્પ છે કે : “ કૃતકારિતાનુમનનૈઃ ” (કૃત) જે કંઈ પોતે હિંસાદિ ક્રિયા કરી હોય; (કારિત) જે, અન્ય જીવને ઉપદેશ દઈને, કરાવી હોય; (અનુમનનૈઃ) જે, કોઈએ સહજ જ કરેલી ક્રિયાથી સુખ માનવું હોય. તથા એક આવો પણ વિકલ્પ છે કે : “ મનોવચનકાયૈઃ ” મનથી ચિંતવવું, વચનથી બોલવું,

કાર્યથી પ્રત્યક્ષપણે કરવું. આવા વિકલ્પોને પરસ્પર ફેલાવતાં યોગણુપચાસ ભેદ થાય છે, તે સમસ્ત જીવનું સ્વરૂપ નથી, પુદ્ગલકર્મના ઉદયથી થાય છે. ૩૩-૨૨૫.

ભૂતકાળનો વિચાર આ પ્રમાણે કરે છે—

**યદહમકાર્ષં યદ્વીકરં યત્કુર્વન્તમપ્યન્યં સમન્વજ્ઞાસિષં મનસા
ચ વાચા ચ કાયેન ચ તન્મિથ્યા મે દુષ્કૃતમિતિ ।***

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“તત્ દુષ્કૃતં મે મિથ્યા ભવતુ” (તત્ દુષ્કૃતમ્) રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ પરિણતિ અથવા જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મખિંડ, (મે મિથ્યા ભવતુ) સ્વરૂપથી ભ્રષ્ટ હોવાથી મેં પોતારૂપ અનુભવ્યાં તે અજ્ઞાનપણું થયું; સાંપ્રત (હવે) એવું અજ્ઞાનપણું જાઓ, ‘હું શુદ્ધસ્વરૂપ’ એવો અનુભવ હો. પાપના ઘણા ભેદ છે, તે કહે છે—“યત્ અહમ્ અકાર્ષં” (યત્) જે પાપ (અહમ્ અકાર્ષં) મેં પોતે કર્યું હોય, “યત્ અહમ્ અવીકરં” જે પાપ અન્યને ઉપદેશ દઈને કરાવ્યું હોય, તથા “યત્ અન્યં કુર્વન્તમ્ અપિ સમન્વજ્ઞાસિષં” જે સહજ જ કર્યું છે અન્ય કોઈએ તેમાં મેં સુખ માન્યું હોય, “મનસા” મનથી, “વાચા” વચનથી, “કાયેન” શરીરથી. આ બધું જીવનું સ્વરૂપ નથી, તેથી હું તો સ્વામી નથી; એનો સ્વામી તો પુદ્ગલકર્મ છે.—આવું સમ્ય-ગદષ્ટિ જીવ અનુભવે છે.

(આર્યા)

**મોહાદ્યદહમકાર્ષં સમસ્તમપિ કર્મ તત્પ્રતિક્રમ્ય ।
આત્મનિ ચૈતન્યાત્મનિ નિષ્કર્મણિ નિત્યમાત્મના વર્તે ॥ ૩૪-૨૨૬ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“અહમ્ આત્મના આત્મનિ વર્તે” (અહમ્) ચેતનામાત્ર સ્વરૂપ છું જે ‘હું’ વસ્તુ, તે હું (આત્મના) પોતાથી (આત્મનિ વર્તે) રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણતિ ત્યાગીને પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપમાં અનુભવ-રૂપ પ્રવર્તું છું. કેવો છે આત્મા અર્થાત્ પોતે? “નિત્યમ્ ચૈતન્યાત્મનિ”

* શ્રી સમયસારની આત્મખ્યાતિ-ટીકાનો આ ભાગ ગદ્યરૂપ છે, પદ્યરૂપ અર્થાત્ કળશરૂપ નથી, તેથી તેને નંબર આપવામાં આવ્યો નથી.

(નિત્યમ્) સર્વ કાળ (ચૈતન્યાત્મનિ) જ્ઞાનમાત્રસ્વરૂપ છે. વળી કેવો છે? “નિષ્કર્મણિ” સમસ્ત કર્મની ઉપાધિથી રહિત છે. શું કરતો થકો આમ પ્રવર્તુ” છું? “તત્ સમસ્તં કર્મ પ્રતિક્રમ્ય” પહેલાં કયું હોય જે કાંઈ અશુદ્ધ-પણારૂપ કર્મ તેને પ્રતિક્રમીને-ત્યાગીને. કયું કર્મ? “યત્ અહમ્ અકાર્ણ” જે પોતે કયું હોય. શા કારણથી? “મોહાત્” શુદ્ધ સ્વરૂપથી ભ્રષ્ટ હોઈને કર્મના ઉદયે આત્મબુદ્ધિ હોવાથી. ૩૪-૨૨૬.

વર્તમાન કાળની આલોચના આ પ્રમાણે છે—

**ન કરોમિ ન કારયામિ ન કુર્વન્તમપ્યન્યં સમનુજાનામિ
મનસા ચ વાચા ચ કાયેન ચેતિ ।***

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ન કરોમિ” વર્તમાન કાળમાં થાય છે જે રાગ-દ્વેષરૂપ અશુદ્ધ પરિણતિ અથવા જ્ઞાનાવરણાદિ પુહ્ગલકર્મબંધ, તેને હું કરતો નથી, [ભાવાર્થ આમ છે કે—મારું સ્વામિત્વપણું નથી એમ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ અનુભવે છે.] “ન કારયામિ” અન્યને ઉપદેશ દઈને કરાવતો નથી, “અન્યં કુર્વન્તમ્ અપિ ન સમનુજાનામિ” પોતાથી સહજ અશુદ્ધપણારૂપ પરિણમે છે જે કોઈ જીવ તેમાં હું સુખ માનતો નથી, (મનસા) મનથી, (વાચા) વચનથી, (કાયેન) શરીરથી. સર્વથા વર્તમાન કર્મનો મારે ત્યાગ છે.

(આર્યા)

મોહવિલાસવિજૃમ્ભિતમિદમુદયત્કર્મ સકલમાલોચ્ય ।

આત્મનિ ચૈતન્યાત્મનિ નિષ્કર્મણિ નિત્યમાત્મના વર્તે ॥ ૩૫-૨૨૭ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“અહં આત્મના આત્મનિ નિત્યમ્ વર્તે” (અહં) હું (આત્મના) પરદ્રવ્યની સહાય વિના પોતાની સહાયથી (આત્મનિ) પોતામાં (વર્તે) સર્વથા ઉપાદેય બુદ્ધિથી પ્રવર્તુ” છું. શું કરીને? “ઇદમ્ સકલમ્ કર્મ ઉદયત્ આલોચ્ય” (ઇદમ્) વર્તમાનમાં ઉપસ્થિત (સકલમ્ કર્મ) જેટલું અશુદ્ધપણું અથવા જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મપિંડરૂપ પુહ્ગલ કે જે (ઉદયત્) વર્તમાન કાળમાં ઉદયરૂપ છે, તેને (આલોચ્ય) આલોચીને અર્થાત્

* જુઓ પદ્ધિપ્પણ પૃ. ૨૧૪.

શુદ્ધ જીવનું સ્વરૂપ નથી' એમ વિચાર કરતાં તેનું સ્વામિત્વપણું છોડીને. કેવું છે કર્મ? “મોહવિલાસવિજૃમ્મિતમ્” (મોહ) મિથ્યાત્વના (વિલાસ) પ્રભુત્વપણા વડે (વિજૃમ્મિતમ્) પ્રસર્યું છે. કેવો છું હું આત્મા? “ચૈતન્યાત્મનિ” શુદ્ધ ચેતનામાત્રસ્વરૂપ છું. વળી કેવો છું “નિષ્કર્મણિ” સમસ્ત કર્મની ઉપાધિથી રહિત છું. ૩૫-૨૨૭.

ભવિષ્યના કર્મનું પ્રત્યાખ્યાન કરે છે—

**ન કરિષ્યામિ ન કારયિષ્યામિ ન કુર્વન્તમપ્યન્યં સમનુજ્ઞા-
સ્યામિ મનસા ચ વાચા ચ કાયેન ચૈતિ ।***

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ન કરિષ્યામિ” હું આગામી કાળમાં રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામો કરીશ નહિ, “ન કારયિષ્યામિ” કરાવીશ નહિ, “અન્યં કુર્વન્તમ્ ન સમનુજ્ઞાસ્યામિ” (અન્યં કુર્વન્તમ્) સહજ જ અશુદ્ધ પરિણતિને કરે છે જે કોઈ જીવ તેને (ન સમનુજ્ઞાસ્યામિ) અનુભોદન કરીશ નહિ, “મનસા” મનથી, “વાચા” વચનથી, “કાયેન” શરીરથી.

(આર્યા)

પ્રત્યાસ્વાય ભવિષ્યત્કર્મ સમસ્તં નિરસ્તસમ્મોહઃ ।

આત્મનિ ચૈતન્યાત્મનિ નિષ્કર્મણિ નિત્યમાત્મના વર્તે ॥૩૬-૨૨૮॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“નિરસ્તસમ્મોહઃ આત્મના આત્મનિ નિત્યમ્ વર્તે” (નિરસ્ત) ગઈ છે (સમ્મોહઃ) મિથ્યાત્વરૂપ અશુદ્ધ પરિણતિ જેની એવો છું જે હું તે (આત્મના) પોતાના જ્ઞાનના બળથી (આત્મનિ) પોતાના સ્વરૂપમાં (નિત્યમ્ વર્તે) નિરંતર અનુભવરૂપ પ્રવર્તું છું. કેવો છે આત્મા અર્થાત્ પોતે? “ચૈતન્યાત્મનિ” શુદ્ધ ચેતનામાત્ર છે. વળી કેવો છે? “નિષ્કર્મણિ” સમસ્ત કર્મની ઉપાધિથી રહિત છે. શું કરીને આત્મામાં પ્રવર્તું છું? “ભવિષ્યત્ સમસ્તં કર્મ પ્રત્યાસ્વાય” (ભવિષ્યત્) આગામી કાળ સંબંધી (સમસ્તં કર્મ) જેટલા રાગાદિ અશુદ્ધ વિકલ્પો છે તે (પ્રત્યાસ્વાય) શુદ્ધ સ્વરૂપથી અન્ય છે એમ જાણી અંગીકારરૂપ સ્વામિત્વને છોડીને. ૩૬-૨૨૮.

* જુઓ પદ્ધિપણુ પૃ. ૨૧૪.

(ઉપગ્મતિ)

**સમસ્તમિત્યેવમપાસ્ય કર્મ
ત્રૈકાલિકં શુદ્ધનયાવલમ્બી ।
વિલીનમોહો રહિતં વિકારૈ-
શ્ચિન્માત્રમાત્માનમથાવલમ્બે ॥ ૩૭-૨૨૯ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“અથ વિલીનમોહઃ ચિન્માત્રમ્ આત્માનમ્ અવલમ્બે” (અથ) અશુદ્ધ પરિણતિના મટવા ઉપરાન્ત (વિલીનમોહઃ) મૂળથી મટયો છે મિથ્યાત્વપરિણામ જેનો એવો હું (ચિન્માત્રમ્ આત્માનમ્ અવલમ્બે) જ્ઞાનસ્વરૂપ જીવવસ્તુને નિરંતર આસ્વાદું છું. કેવી આસ્વાદું છું? “વિકારૈઃ રહિતં” જે રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ અશુદ્ધ પરિણતિથી રહિત છે એવી. કેવો છું હું? “શુદ્ધનયાવલમ્બી” (શુદ્ધનય) શુદ્ધ જીવવસ્તુને (અવલમ્બી) અવલંબું છું—એવો છું. શું કરતો થકો એવો છું? “इत्येवम् समस्तम् कर्म अपास्य” (इति एवम्) પૂર્વોક્ત પ્રકારે (સમસ્તમ્ કર્મ) જેટલાં છે જ્ઞાનાવરણાદિ દ્રવ્યકર્મ, રાગાદિ ભાવકર્મ, તેમને (અપાસ્ય) જીવથી ભિન્ન બાણીને—સ્વીકારનો ત્યાગ કરીને. કેવું છે રાગાદિ કર્મ? “ત્રૈકાલિકં” અતીત-અનાગત-વર્તમાન કાળ સંબંધી છે. ૩૭-૨૨૯

(આર્યા)

**विगलन्तु कर्मविषतरुफलानि मम भुक्तिमन्तरेणैव ।
सञ्चेतयेऽहमचलं चैतन्यात्मानमात्मानम् ॥ ૩૮-૨૩૦ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“અહમ્ આત્માનં સચ્ચેતયે” હું શુદ્ધ ચિદ્રૂપને—પોતાને આસ્વાદું છું. કેવો છે આત્મા અર્થાત્ પોતે? “ચૈતન્યાત્માનમ્” જ્ઞાનસ્વરૂપમાત્ર છે. વળી કેવો છે? “અચલં” પોતાના સ્વરૂપથી સ્થબ્ધિત નથી. અનુભવનું ફળ કહે છે—“કર્મવિષતરુફલાનિ મમ ભુક્તિમ્ અન્તરેણ એવ વિગલન્તુ” (કર્મ) જ્ઞાનાવરણાદિ પુહ્ગલપિંડરૂપ છે જે (વિષતરુ) વિષનું વૃક્ષ—કેમ કે ચૈતન્ય પ્રાણનું ઘાતક છે—તેનાં (ફલાનિ) ફળ અર્થાત્ ઉદયની સામગ્રી (મમ ભુક્તિમ્ અન્તરેણ એવ) મારા ભોગવ્યા વિના જ (વિગલન્તુ) મૂળથી સત્તા સહિત નષ્ટ હો. ભાવાર્થ આમ છે કે કર્મના ઉદયે છે જે સુખ

૨૧૮

સમયસાર-કલ્પશ

[ભગવાનશ્રીકુંદકુંદ-

અથવા દુઃખ, તેનું નામ છે કર્મફળચેતના, તેનાથી ભિન્નસ્વરૂપ આત્મા
—એમ જાણીને સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ અનુભવ કરે છે. ૩૮-૨૩૦.

(વસંતતિલકા)

**નિઃશેષકર્મફલસંન્યસનાન્મમૈવં
સર્વક્રિયાન્તરવિહારનિવૃત્તવૃત્તેઃ ।
ચૈતન્યલક્ષ્મ ભજતો મૃશમાત્મતત્ત્વં
કાલાવલીયમચલસ્ય વહત્વનન્તા ॥ ૩૯-૨૩૧ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“મમ એવં અનન્તા કાલાવલી વહતુ” (મમ)
મને (એવં) કર્મચેતના-કર્મફળચેતનાથી રહિતપણે, શુદ્ધ જ્ઞાનચેતના સહિત
પિરાજમાનપણે (અનન્તા કાલાવલી વહતુ) અનંત કાળ એમ જ પૂરો હો.
ભાવાર્થ આમ છે કે કર્મચેતના-કર્મફળચેતના હેય, જ્ઞાનચેતના ઉપાદેય. કેવો
છું હું? “સર્વક્રિયાન્તરવિહારનિવૃત્તવૃત્તેઃ” (સર્વ) અનંત એવી (ક્રિયાન્તર)—શુદ્ધ
જ્ઞાનચેતનાથી અન્ય—કર્મના ઉદયે અશુદ્ધ પરિણતિ, તેમાં (વિહાર) વિભાવરૂપ
પરિણમે છે જીવ, તેનાથી (નિવૃત્ત) રહિત એવી છે (વૃત્તેઃ) જ્ઞાનચેતનામાત્ર
પ્રવૃત્તિ જેની, એવો છું. શા કારણથી એવો છું? “નિઃશેષકર્મફલસંન્યસનાત્”
(નિઃશેષ) સમસ્ત (કર્મ) જ્ઞાનાવરણાદિનાં (ફલ) ફળના અર્થાત્ સંસાર સંબંધી
સુખ-દુઃખના (સંન્યસનાત્) સ્વામિત્વપણાના ત્યાગના કારણે. વળી કેવો છું?
“મૃશમ્ આત્મતત્ત્વં ભજતઃ” (મૃશમ્) નિરંતર (આત્મતત્ત્વં) આત્મતત્ત્વનો અર્થાત્
શુદ્ધ ચૈતન્યવસ્તુનો (ભજતઃ) અનુભવ છે જેને, એવો છું. કેવું છે આત્મ-
તત્ત્વ? “ચૈતન્યલક્ષ્મ” શુદ્ધ જ્ઞાનસ્વરૂપ છે. વળી કેવો છું? “અચલસ્ય”
આગામી અનંત કાળ સ્વરૂપથી અમિટ (—અટળ) છું. ૩૯-૨૩૧.

(વસંતતિલકા)

**યઃ પૂર્વભાવકૃતકર્મવિષદ્રુમાણાં
મુહુક્તે ફલાનિ ન સ્વલુ સ્વતઃ એવ તૃપ્તઃ ।
આપાતકાલરમણીયમુદર્કરમ્યં
નિષ્કર્મશર્મમયમેતિ દશાન્તરં સઃ ॥ ૪૦-૨૩૨ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“યઃ સ્વલુ પૂર્વભાવકૃતકર્મવિષદ્રુમાણાં ફલાનિ ન મુક્તે” (યઃ) જે કોઈ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (સ્વલુ) સમ્યક્ત્વ ઊપજ્યા વિના (પૂર્વભાવ) મિથ્યાત્વભાવ વડે (કૃત) ઉપાર્જિત (કર્મ) જ્ઞાનાવરણાદિ પુદ્ગલ-પિંડરૂપી (વિષદ્રુમ) ચૈતન્યપ્રાણુઘાતક વિપવૃક્ષનાં (ફલાનિ) ફળને અર્થાત્ સંસાર સંબંધી સુખ-દુઃખને (ન મુક્તે) ભોગવતો નથી; [ભાવાર્થ આમ છે કે સુખ-દુઃખનો જ્ઞાયકમાત્ર છે, પરંતુ પરદ્રવ્યરૂપ જાણીને રંજિત નથી.] કેવો છે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ? “સ્વતઃ એવ તૃપ્તઃ” શુદ્ધ સ્વરૂપને અનુભવતાં થાય છે જે અતીન્દ્રિય સુખ, તેનાથી તૃપ્ત અર્થાત્ સમાધાનરૂપ છે; “સઃ દશાન્તરં ઇતિ” (સઃ) તે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (દશાન્તરં) નિષ્કર્મ-અવસ્થારૂપ નિર્વાણુપદને (ઇતિ) પામે છે. કેવી છે દશાન્તર? “આપાતકાલરમણીયમ્” વર્તમાન કાળમાં અનંત સુખરૂપ (ખરાજમાન છે, “ઉદ્કરમ્યં” આગામી અનંત કાળ સુધી સુખરૂપ છે. વળી કેવી છે અવસ્થાન્તર? “નિષ્કર્મશર્મમયમ્” સકળ કર્મનો વિનાશ થતાં પ્રગટ થાય છે જે દ્રવ્યના સહજભૂત અતીન્દ્રિય અનંત સુખ, તે-મય છે—તેની સાથે એક સત્તારૂપ છે. ૪૦-૨૩૨.

(સંખરા)

અત્યન્તં ભાવયિત્વા વિરતિમવિસ્તં કર્મણસ્તત્ફલાચ્ચ
પ્રસ્પૃષ્ટં નાટયિત્વા પ્રલયનમ્ખિલાજ્ઞાનસન્નેતનાયાઃ ।
પૂર્ણં કૃત્વા સ્વભાવં સ્વરસપરિમિતં જ્ઞાનસન્નેતનાં સ્વાં
સાનન્દં નાટયન્તઃ પ્રશમરસમિતઃ સર્વકાલં પિબન્તુ ॥ ૪૧-૨૩૩ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ઇતઃ પ્રશમરસમ્ સર્વકાલં પિબન્તુ” (ઇતઃ) અહીંથી શરૂ કરીને (સર્વકાલં) આગામી અનંત કાળ પર્યન્ત (પ્રશમરસમ્ પિબન્તુ) અતીન્દ્રિય સુખને આસ્વાદો. તે કોણુ? “સ્વાં જ્ઞાનસન્નેતનાં સાનન્દં નાટયન્તઃ” (સ્વાં) પોતાસંબંધી છે જે (જ્ઞાનસન્નેતનાં) શુદ્ધ જ્ઞાનમાત્ર પરિણુતિ, તેને (સાનન્દં નાટયન્તઃ) આનંદ સહિત નચાવે છે અર્થાત્ અતીન્દ્રિય સુખ સહિત જ્ઞાનચેતનારૂપે પરિણુએ છે, એવા છે જે જીવ તે. શું કરીને? “સ્વભાવં પૂર્ણં કૃત્વા” (સ્વભાવં) સ્વભાવ અર્થાત્ કેવળજ્ઞાન તેને, (પૂર્ણં કૃત્વા) આવરણુ

સહિત હતું તે નિરાવરણ ક્યું. કેવો છે સ્વભાવ? “સ્વરસપરિગત” ચેતના-રસનું નિધાન છે. વળી શું કરીને? “કર્મણઃ ચ તત્ફલાત્ અત્યન્તં વિરતિમ્ ભાવયિત્વા” (કર્મણઃ) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મથી (ચ) અને (તત્ફલાત્) કર્મનાં ફળ સુખ-દુઃખથી (અત્યન્તં) અતિશયપણે (વિરતિમ્) વિરતિને અર્થાત્ શુદ્ધ સ્વરૂપથી ભિન્ન છે એવો અનુભવ થતાં સ્વામિત્વપણાના ત્યાગને (ભાવયિત્વા) ભાવીને અર્થાત્ એવો સર્વથા નિશ્ચય કરીને; “અવિરત” જે પ્રકારે એક સમયમાત્ર ખાંડ ન પડે તે પ્રકારે સર્વ કાળ. વળી શું કરીને? “અસ્થિલાજ્ઞાન-સઠ્ચેતનાયાઃ પ્રલયનમ્ પ્રસ્પષ્ટં નાટયિત્વા” સર્વ મોહ-રાગ-દ્વેષરૂપ અશુદ્ધ પરિણતિનો ભલા પ્રકારે વિનાશ કરીને. ભાવાર્થ આમ છે કે—મોહ-રાગ-દ્વેષપરિણતિ વિનશે છે, શુદ્ધ જ્ઞાનચેતના પ્રગટ થાય છે, અતીન્દ્રિય સુખરૂપે જીવ પરિણમે છે;—આટલું કાર્ય જ્યારે થાય છે ત્યારે એકીસાથે જ થાય છે. ૪૧.-૨૩૩.

(વંશસ્થ)

**इतः पदार्थप्रथनावगुण्ठनाद्-
विना कृतेरेकमनाकुलं ज्वलत् ।
समस्तवस्तुव्यतिरेकनिश्चयाद्-
विवेचितं ज्ञानमिहावतिष्ठते ॥ ४२-२३४ ॥**

ખાંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“इतः इह ज्ञानम् अवतिष्ठते” (इतः) અજ્ઞાનચેતનાનો વિનાશ થવા ઉપરાન્ત (इह) આગામી સર્વ કાળ (ज्ञानम्) શુદ્ધ જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુ (अवतिष्ठते) બિરાજમાન પ્રવર્તે છે. કેવું છે જ્ઞાન (-ज्ञानमात्र जीववस्तु)? “विवेचितं” સર્વ કાળ સમસ્ત પરદ્રવ્યથી ભિન્ન છે. શા કારણથી આવું જાણ્યું? “समस्तवस्तुव्यतिरेकनिश्चयात्” (समस्तवस्तु) જેટલી પરદ્રવ્યની ઉપાધિ છે તેનાથી (व्यतिरेक) સર્વથા ભિન્નરૂપ એવી છે (निश्चयात्) અવશ્ય દ્રવ્યની શક્તિ, તેના કારણે. કેવું છે જ્ઞાન? “एकम्” સમસ્ત ભેદ-વિકલ્પથી રહિત છે. વળી કેવું છે? “अनाकुलं” અનાકુલત્વ-લક્ષણ છે અતીન્દ્રિય સુખ, તેના સહિત બિરાજમાન છે. વળી કેવું છે?

“ જ્વલત્ ” સર્વ કાળ પ્રકાશમાન છે. આણું કેમ છે ? “ પદાર્થપ્રથનાવગુણનાત્ વિના ” (પદાર્થ) જેટલા વિષય, તેમનો (પ્રથના) વિસ્તાર—પાંચ વર્ણુ, પાંચ રસ, બે ગંધ, આઠ સ્પર્શ, શરીર-મન-વચન, સુખ-દુઃખ ઇત્યાદિ—તેની (અવગુણનાત્) માળારૂપ ગુંથણી, તેનાથી (વિના) રહિત છે અર્થાત્ સર્વ માળાથી ભિન્ન છે જીવવસ્તુ. કેવી છે વિષયમાળા ? “ કૃતેઃ ” પુદ્ગલદ્રવ્યના પર્યાયરૂપ છે. ૪૨-૨૩૪.

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

**અન્યેભ્યો વ્યતિરિક્તમાત્મનિયતં વિભ્રત્પૃથક્વસ્તુતા-
માદાનોજ્ઞાનશૂન્યમેતદમલં જ્ઞાનં તથાવસ્થિતમ્ ।
મધ્યાઘન્તવિભાગમુક્તસહજસ્ફારપ્રમામાસુરઃ
શુદ્ધજ્ઞાનઘનો યથાસ્ય મહિમા નિત્યોદિતસ્તિષ્ઠતિ ॥૪૩-૨૩૫॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ એતત્ જ્ઞાનં તથા અવસ્થિતં યથા અસ્ય મહિમા નિત્યોદિતઃ તિષ્ઠતિ ” (એતત્ જ્ઞાનમ્) શુદ્ધ જ્ઞાન (તથા અવસ્થિતમ્) તે પ્રકારે પ્રગટ થયું કે (યથા અસ્ય મહિમા) જે પ્રકારે શુદ્ધ જ્ઞાનનો પ્રકાશ (નિત્યોદિતઃ તિષ્ઠતિ) આગામી અનંત કાળ પર્યંત અવિનશ્ચર જેવો છે તેવો જ રહેશે. કેવું છે જ્ઞાન ? “ અમલં ” જ્ઞાનાવરણકર્મભળથી રહિત છે. વળી કેવું છે જ્ઞાન ? “ આદાનોજ્ઞાનશૂન્યમ્ ” (આદાન) પરદ્રવ્યનું ગ્રહણ, (ઝજ્જન) સ્વસ્વરૂપનો ત્યાગ, તેમનાથી (શૂન્યમ્) રહિત છે. વળી કેવું છે જ્ઞાન ? “ પૃથક્ વસ્તુતામ્ વિભ્રત્ ” સકળ પરદ્રવ્યથી ભિન્ન સત્તારૂપ છે. વળી કેવું છે ? “ અન્યેભ્યઃ વ્યતિરિક્તમ્ ” કર્મના ઉદયથી છે જેટલા ભાવ, તેમનાથી ભિન્ન છે. વળી કેવું છે ? “ આત્મનિયતં ” પોતાના સ્વરૂપથી અભિટ (-અટળ) છે. કેવો છે જ્ઞાનનો મહિમા ? “ મધ્યાઘન્તવિભાગમુક્તસહજસ્ફારપ્રમામાસુરઃ ” (મધ્ય) વર્તમાન, (આદિ) પહેલો, (અન્ત) આગામી—એવા (વિભાગ) વિભાગથી અર્થાત્ ભેદથી (મુક્ત) રહિત (સહજ) સ્વભાવરૂપ (સ્ફારપ્રમા) અનંત જ્ઞાનશક્તિથી (માસુરઃ) સાક્ષાત્ પ્રકાશમાન છે. વળી કેવો છે ? “ શુદ્ધજ્ઞાનઘનઃ ” ચેતનાનો સમૂહ છે. ૪૩-૨૩૫.

(ઉપગતિ)

उन्मुक्तमुन्मोच्यमशेषतस्तत्
 तथात्तमादेयमशेषतस्तत् ।
 यदात्मनः संहतसर्वशक्तेः
 पूर्णस्य संधारणमात्मनीह ॥ ४४-२३६ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“યત્ આત્મનઃ ઇહ આત્મનિ સન્ધારણમ્” (યત્) જે (આત્મનઃ) પોતાના જીવનું (ઇહ આત્મનિ) પોતાના સ્વરૂપમાં (સન્ધારણમ્) સ્થિર થવું છે “તત્” તે જ માત્ર, “ઉન્મોચ્યમ્ ઉન્મુક્તમ્” જેટલું હેયપણે છોડવાનું હતું તે બધું છૂટ્યું, “અશેષતઃ” કાંઈ છોડવાને માટે બાકી રહ્યું નહિ; “તથા તત્ આદેયમ્ અશેષતઃ આત્મમ્” (તથા) તે જ પ્રકારે (તત્ આદેયમ્) જે કાંઈ ગ્રહવાનું હતું (અશેષતઃ આત્મમ્) તે સમસ્ત ગ્રહ્યું. ભાવાર્થ આમ છે કે શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ સર્વ કાર્યાસિદ્ધિ. કેવો છે આત્મા? “સંહતસર્વશક્તેઃ” (સંહત) વિભાવરૂપ પરિણુમ્યા હતા તે જ થયા છે સ્વભાવરૂપ—એવા છે (સર્વશક્તેઃ) અનંત ગુણ જેના, એવો છે. વળી કેવો છે? “પૂર્ણસ્ય” જેવો હતો તેવો પ્રગટ થયો. ૪૪-૨૩૬.

(અનુષ્ટુપ)

व्यतिरिक्तं परद्रव्यादेवं ज्ञानमवस्थितम् ।
 कथमाहारकं तस्याद्येन देहोऽस्य शङ्क्यते ॥ ४५-२३७ ॥*

શ્લોકાર્થ :—“એવં” આમ (પૂર્વોક્ત રીતે) “જ્ઞાનમ્ પરદ્રવ્યાત્ વ્યતિરિક્ત અવસ્થિતમ્” જ્ઞાન પરદ્રવ્યથી જુદું અવસ્થિત (-નિશ્ચળ રહેલું) છે; “તત્” તે (જ્ઞાન) “આહારકં” આહારક (અર્થાત્ કર્મ-નોકર્મરૂપ આહાર કરનારું) “કથમ્ સ્યાત્” કેમ હોય “યેન” કે જેથી “અસ્ય દેહઃ શંક્યતે” તેને દેહની શંકા કરાય? (જ્ઞાનને દેહ હોઈ શકે જ નહિ, કારણ કે તેને કર્મ-નોકર્મરૂપ આહાર જ નથી.) ૪૫-૨૩૭.

* પં. શ્રી રાજમહાશય કૃત ટીકામાં આ શ્લોક નથી. તેથી ગુજરાતી સમયસારમાંથી આ શ્લોક અર્થ સહિત લઈને અહીં આપવામાં આવ્યો છે.

(અનુષ્ટુપ)

एवं ज्ञानस्य शुद्धस्य देह एव न विद्यते ।**ततो देहमयं ज्ञातुर्न लिङ्गं मोक्षकारणम् ॥ ४६-२३८ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ તત: દેહમયં લિંગં જ્ઞાતુ: મોક્ષકારણમ્ ન ”
 (તત:) તે કારણથી (દેહમયં લિંગં) દ્રવ્યક્રિયારૂપ યતિપણું અથવા ગૃહસ્થ-
 પણું (જ્ઞાતુ:) જીવને (મોક્ષકારણમ્ ન) સકળકર્મક્ષયલક્ષણુ મોક્ષનું કારણુ તે
 નથી. શા કારણથી? કારણુ કે “ એવં શુદ્ધસ્ય જ્ઞાનસ્ય ” પૂર્વોક્ત પ્રકારે સાધ્યો
 છે જે શુદ્ધસ્વરૂપ જીવ તેને “ દેહ: એવ ન વિદ્યતે ” શરીર જ નથી અર્થાત્
 શરીર છે તે પણુ જીવનું સ્વરૂપ નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ
 જીવ દ્રવ્યક્રિયાને મોક્ષનું કારણુ માને છે તેને સમજાવ્યો છે. ૪૬-૨૩૮.

(અનુષ્ટુપ)

दर्शनज्ञानचारित्रयात्मा तत्त्वमात्मनः ।**एक एव सदा सेव्या मोक्षमार्गो मुमुक्षुणा ॥ ४७-२३९ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ મુમુક્ષુણા એક: એવ મોક્ષમાર્ગ: સદા સેવ્ય: ”
 (મુમુક્ષુણા) મોક્ષને ઉપાદેય અનુભવે છે એવો જે પુરુષ, તેણે (એક: એવ)
 શુદ્ધસ્વરૂપનો અનુભવ (મોક્ષમાર્ગ:) મોક્ષમાર્ગ છે અર્થાત્ સકળ કર્મોના
 વિનાશનું કારણુ છે એમ જાણીને (સદા સેવ્ય:) નિરંતર અનુભવ કરવા યોગ્ય
 છે. તે મોક્ષમાર્ગ શું છે? “ આત્મન: તત્ત્વમ્ ” આત્માનું તત્ત્વ અર્થાત્ શુદ્ધ
 જીવનું સ્વરૂપ છે. વળી કેવું છે આત્મતત્ત્વ? “ દર્શનજ્ઞાનચારિત્રયાત્મા ”
 સમ્યગ્દર્શન, સમ્યગ્જ્ઞાન અને સમ્યક્ચારિત્ર, તે ત્રણુ સ્વરૂપની એક સત્તા છે
 આત્મા (-સર્વસ્વ) જેનો, એવું છે. ૪૭-૨૩૯.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**एको मोक्षपथो य एष नियतो दृग्ज्ञप्तिवृत्त्यात्मक-
स्तत्रैव स्थितिमेति यस्तमनिशं ध्यायेच्च तं चेतति ।****तस्मिन्नेव निरन्तरं विहरति द्रव्यान्तराण्यस्पृશन्****सोऽवश्यं समयस्य साग्मचिरान्नित्योदयं विन्दति ॥ ४८-२४० ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“સઃ નિત્યોદયં સમયસ્ય સારમ્ અચિરાત્ અવશ્યં વિન્દતિ” (સઃ) એવો છે જે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ તે, (નિત્યોદયં) નિત્ય ઉદયરૂપ (સમયસ્ય સારમ્) સમયના સારને અર્થાત્ સકળ કર્મોના વિનાશ કરીને પ્રગટ થયું છે જે શુદ્ધ ચૈતન્યમાત્ર તેને (અચિરાત્) ઘણા જ થોડા કાળમાં (અવશ્યં વિન્દતિ) સર્વથા આસ્વાદે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે નિર્વાણુપદને પ્રાપ્ત થાય છે. કેવો છે? “યઃ તત્ર એવ સ્થિતિમ્ એતિ” (યઃ) જે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (તત્ર) શુદ્ધ ચૈતન્યમાત્ર વસ્તુમાં (એવ) એકાગ્ર થઈને (સ્થિતિમ્ એતિ) સ્થિરતા કરે છે, “ચ તં અનિશં ધ્યાયેત્” (ચ) તથા (તં) શુદ્ધ ચિદ્રૂપને (અનિશં ધ્યાયેત્) નિરંતર અનુભવે છે. “ચ તં ચેતતિ” (તં ચેતતિ) વારંવાર તે શુદ્ધસ્વરૂપનું સ્મરણ કરે છે (ચ) અને “તસ્મિન્ એવ નિરન્તરં વિહરતિ” (તસ્મિન્) શુદ્ધ ચિદ્રૂપમાં (એવ) એકાગ્ર થઈને (નિરન્તરં વિહરતિ) અખંડ ધારાપ્રવાહરૂપ પ્રવર્તે છે. કેવો હોતો થકો? “દ્રવ્યાન્તરાણિ અસ્પૃશન્” જેટલી કર્મના ઉદયથી નાના પ્રકારની અશુદ્ધ પરિણતિ તેને સર્વથા છોડતો થકો. તે ચિદ્રૂપ કોણ છે? “યઃ એષઃ દગ્જ્ઞપ્તિવૃત્તાત્મકઃ” (યઃ એષઃ) જે આ જ્ઞાનને પ્રત્યક્ષ છે, (દગ્)દર્શન-(જ્ઞપ્તિ)જ્ઞાન-(વૃત્ત) ચારિત્ર તે જ છે (આત્મકઃ) સર્વસ્વ જેનું, એવો છે. વળી (તે ચિદ્રૂપ) કેવો છે? “મોક્ષપથઃ” જેને શુદ્ધસ્વરૂપ પરિણમતાં સકળ કર્મોનો ક્ષય થાય છે. વળી કેવો છે? “એકઃ” સમસ્ત વિકલ્પથી રહિત છે. વળી કેવો છે? “નિયતઃ” દ્રવ્યાર્થિકદષ્ટિથી જેતાં જેવો છે તેવો જ છે, તેનાથી હીનરૂપ નથી, અધિક નથી. ૪૮-૨૪૦.

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

**યે ત્વેનં પરિહૃત્ય સંવૃત્તિપથપ્રસ્થાપિતેનાત્મના
લિઙ્ગે દ્રવ્યમયે વહન્તિ મમતાં તત્ત્વાવબોધચ્યુતાઃ ।
નિત્યોદ્યોતમખણ્ડમેકમતુલાલોકં સ્વભાવપ્રમા-
પ્રાગ્ભારં સમયસ્ય સારમમલં નાઘાપિ પશ્યન્તિ તે ॥ ૪૯-૨૪૧ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“તે સમયસ્ય સારમ્ અઘાપિ ન પશ્યન્તિ”

(તે) આવો છે મિથ્યાદષ્ટિ જીવરાશિ તે (સમયસ્થ સારમ્) સમયસારને અર્થાત્ સકળ કર્મથી વિમુક્ત છે જે પરમાત્મા તેને, (અદ્યાપિ) દ્રવ્યવ્રત ધારણુ કર્યાં છે, ઘણાંય શાસ્ત્રો ભણ્યો છે તોપણુ, (ન પશ્યન્તિ) પામતો નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે નિર્વાણુપદને પામતો નથી. કેવો છે સમયસાર? “નિત્યોઘોતમ્” સર્વ કાળ પ્રકાશમાન છે. વળી કેવો છે? “અક્ષણ્ડમ્” જેવો હતો તેવો છે. વળી કેવો છે? “એકમ્” નિર્વિકલ્પ સત્તારૂપ છે. વળી કેવો છે? “અતુલ્લોકં” જેની ઉપમાનું દષ્ટાન્ત ત્રણુ લોકમાં કોઈ નથી. વળી કેવો છે? “સ્વભાવપ્રમાપ્રાગ્ભારં” (સ્વભાવ) ચેતનાસ્વરૂપ, તેના (પ્રમા) પ્રકાશનો (પ્રાગ્ભારં) એક પુંજ છે. વળી કેવો છે? “અમલં” કર્મભળથી રહિત છે. કેવો છે તે મિથ્યાદષ્ટિ જીવરાશિ? “યે લિજ્ઞે મમતાં વહન્તિ” (યે) જે કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ જીવરાશિ (લિજ્ઞે) લિંગમાં અર્થાત્ દ્રવ્યક્રિયામાં છે જે યતિપણુ તેમાં (મમતાં વહન્તિ) ‘હું યતિ છું’, મારી ક્રિયા મોક્ષમાર્ગ છે’ એવી પ્રતીતિ કરે છે. કેવું છે લિંગ? “દ્રવ્યમયે” શરીરસંબંધી છે—બાહ્ય ક્રિયામાત્રનું અવલંબન કરે છે. કેવો છે તે જીવ? “તત્ત્વાવબોધચ્યુતાઃ” (તત્ત્વ) જીવનું શુદ્ધ સ્વરૂપ, તેનો (અવબોધ) પ્રત્યક્ષપણુ અનુભવ, તેનાથી (ચ્યુતાઃ) અનાદિ કાળથી ભ્રષ્ટ છે. દ્રવ્યક્રિયા કરતા થકા પોતાને કેવા માને છે? “સંવૃત્તિપથ-પ્રસ્થાપિતેન આત્મના” (સંવૃત્તિપથ) મોક્ષમાર્ગમાં (પ્રસ્થાપિતેન આત્મના) પોતાને સ્થાપિત કર્યો છે અર્થાત્ ‘હું મોક્ષમાર્ગમાં ચડ્યો છું’ એવું માને છે, એવો અભિપ્રાય રાખીને ક્રિયા કરે છે. શું કરીને? “એનં પરિહૃત્ય” શુદ્ધ ચૈતન્યસ્વરૂપનો અનુભવ છોડીને. ભાવાર્થ આમ છે કે શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ મોક્ષમાર્ગ છે એવી પ્રતીતિ કરતા નથી. ૪૯-૨૪૧.

(વિયોગિની)

વ્યવહારવિમૂઢદૃષ્ટયઃ પરમાર્થ કલયન્તિ નો જનાઃ ।

તુષ્ણવોધવિમુગ્ધવુદ્ધયઃ કલયન્તીહ તુષ્ણં ન તળ્ડુલમ્ ॥ ૫૦-૨૪૨ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“જનાઃ” કોઈ એવા છે મિથ્યાદષ્ટિ જીવો કે જે “પરમાર્થ” ‘શુદ્ધ જ્ઞાન મોક્ષમાર્ગ છે’ એવી પ્રતીતિને “નો કલયન્તિ” અનુભવતા નથી. કેવા છે? “વ્યવહારવિમૂઢદૃષ્ટયઃ” (વ્યવહાર) દ્રવ્યક્રિયા-

માત્રમાં (વિમૂઢ) ‘ક્રિયા મોક્ષનો માર્ગ છે’ એવા મૂર્ખપણારૂપ જૂઠી છે (દૃષ્ટવ્યઃ) પ્રતીતિ જેમની, એવા છે. દૃષ્ટાન્ત કહે છે: જેમ લોકમાં—વર્તમાન કર્મભૂમિમાં “તુષ્ણવોધવિમુઘ્નબુદ્ધયઃ જનાઃ” (તુષ્ણ) ધાનની ઉપરના તુષ્ણમાત્રના (બોધ) જ્ઞાનથી—એવા જ મિથ્યાજ્ઞાનથી (વિમુઘ્ન) વિકળ થઈ છે (બુદ્ધયઃ) મતિ જેમની, એવા છે (જનાઃ) કેટલાક મૂર્ખ લોક તેઓ, “ઈહ” વસ્તુ જેવી છે તેવી જ છે તોપણ, અજ્ઞાનપણાને લીધે “તુષ્ણં કલયન્તિ” તુષ્ણને અંગીકાર કરે છે, “તન્દુલમ્ ન કલયન્તિ” ચાવલના મર્મને પામતા નથી; તેમ જે કોઈ ક્રિયામાત્રને મોક્ષમાર્ગ જાણે છે, આત્માના અનુભવથી શૂન્ય છે, તે પણ એવા જ જાણવા. ૫૦-૨૪૨.

(સ્વાગતા)

**દ્રવ્યલિઙ્ગમકારમીલિતૈ-
દૃશ્યતે સમયસાર એવ ન ।
દ્રવ્યલિઙ્ગમિહ યત્કિલાન્યતો
જ્ઞાનમેકમિદમેવ હિ સ્વતો ॥ ૫૧-૨૪૩ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“દ્રવ્યલિઙ્ગમકારમીલિતૈઃ સમયસારઃ ન દૃશ્યતે એવ” (દ્રવ્યલિઙ્ગ) ક્રિયારૂપ યતિપણું, તેમાં (સમકાર) ‘હું યતિ, મારું યતિપણું મોક્ષનો માર્ગ’ એવો જે અભિપ્રાય, તેના વડે (મોલિતૈઃ) અંધ થયા છે અર્થાત્ પરમાર્થદૃષ્ટિથી શૂન્ય થયા છે જે પુરુષો, તેમને (સમયસારઃ) શુદ્ધ જીવવસ્તુ (ન દૃશ્યતે) પ્રાપ્તિગોચર નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે મોક્ષની પ્રાપ્તિ તેમને દુર્લભ છે. શા કારણથી? “યત્ દ્રવ્યલિઙ્ગમ્ ઇહ અન્યતઃ, હિ ઇદમ્ એકમ્ જ્ઞાનમ્ સ્વતઃ” (યત્) કારણ કે (દ્રવ્યલિઙ્ગમ્) ક્રિયારૂપ યતિપણું, (ઈહ) શુદ્ધ જ્ઞાનનો વિચાર કરતાં, (અન્યતઃ) જીવથી ભિન્ન છે, પુદ્ગલકર્મસંબંધી છે; તેથી દ્રવ્યલિંગ હેય છે; અને (હિ) કારણ કે (ઈદં) અનુભવગોચર (એકં જ્ઞાનં) શુદ્ધ જ્ઞાનમાત્ર વસ્તુ (સ્વતઃ) એકલા જીવનું સર્વસ્વ છે; તેથી ઉપાદેય છે, મોક્ષનો માર્ગ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે શુદ્ધ જીવના સ્વરૂપનો અનુભવ અવશ્ય કરવા યોગ્ય છે. ૫૧-૨૪૩.

(માલિની)

**અલમલમતિજલપૈર્દુર્વિકલ્પૈરનલ્પૈ-
ર્યમહિ પરમાર્થશ્ચેત્યતાં નિત્યમેકઃ ।
સ્વરસવિસરપૂર્ણજ્ઞાનવિસ્ફૂર્તિમાત્રા-
ન્ન સ્વલુ સમયસારાદુત્તરં કિઞ્ચિદસ્તિ ॥ ૫૨-૨૪૪ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ ઇહ અયમ્ એકઃ પરમાર્થઃ નિત્યમ્ ચેત્યતાં ” (ઇહ) સર્વ તાત્પર્ય એવું છે કે (અયમ્ એકઃ પરમાર્થઃ) ઘણા પ્રકારે કહ્યો છે તથાપિ કહીશું આ એક પરમાર્થ અર્થાત્ શુદ્ધ જીવના અનુભવરૂપ એકલું મોક્ષનું કારણ તેને (નિત્યમ્ ચેત્યતાં)—અન્ય જે નાના પ્રકારના અભિપ્રાય તે સમસ્તને મટાડીને આ એકને—નિત્ય અનુભવો. તે શો પરમાર્થ? “ સ્વલુ સમયસારાત્ ઉત્તરં કિઞ્ચિત્ ન અસ્તિ ” (સ્વલુ) નિશ્ચયથી (સમયસારાત્) સમયસાર સમાન અર્થાત્ શુદ્ધ જીવના સ્વરૂપના અનુભવ સમાન (ઉત્તરં) દ્રવ્યક્રિયા અથવા સિદ્ધાન્તનું ભણવું-લખવું ઇત્યાદિ (કિઞ્ચિત્ ન અસ્તિ) કાંઈ નથી અર્થાત્ શુદ્ધ જીવસ્વરૂપનો અનુભવ મોક્ષમાર્ગ સર્વથા છે, અન્ય સમસ્ત મોક્ષમાર્ગ સર્વથા નથી. કેવો છે સમયસાર? “ સ્વરસવિસરપૂર્ણજ્ઞાનવિસ્ફૂર્તિમાત્રાત્ ” (સ્વરસ) ચેતનાના (વિસર) પ્રવાહથી (પૂર્ણ) સંપૂર્ણ એવા (જ્ઞાનવિસ્ફૂર્તિ) કેવળ-જ્ઞાનનું પ્રગટપણું, (માત્રાત્) એવડું છે સ્વરૂપ જેનું, એવો છે. હવે, આવો મોક્ષમાર્ગ છે, આનાથી અધિક કોઈ મોક્ષમાર્ગ કહે છે તે બહિરાત્મા છે, તે વર્જવામાં આવે છે—“ અતિજલ્પૈઃ અલમ્ અલમ્ ” (અતિજલ્પૈઃ) અતિ જલ્પથી અર્થાત્ બહુ બોલવાથી (અલમ્ અલમ્) બસ કરો, બસ કરો; અહીં જે વાર કહેવાથી અત્યંત વર્જવામાં આવે છે કે ચુપ રહો, ચુપ રહો. કેવો છે અતિ જલ્પ? “ દુર્વિકલ્પૈઃ ” ભૂંડીથી પણ ભૂંડી ઊંઠે છે ચિત્તકલ્પોલભાળા જેમાં, એવા છે. વળી કેવો છે? “ અનલ્પૈઃ ” શક્તિભેદથી અનન્ત છે. ૫૨-૨૪૪.

(અનુષ્ટુપ)

**ઇદમેકં જગન્નક્ષુરક્ષયં યાતિ પૂર્ણતામ્ ।
વિજ્ઞાનઘનમાનન્દમયમધ્યક્ષતાં નયત્ ॥ ૫૩-૨૪૫ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ઇદમ્ પૂર્ણતામ્ યાતિ” શુદ્ધ જ્ઞાનપ્રકાશ પૂર્ણ થાય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જે સર્વવિશુદ્ધજ્ઞાન અધિકારનો આરંભ કર્યો હતો તે પૂર્ણ થયો. કેવું છે શુદ્ધ જ્ઞાન? “એક” નિર્વિકલ્પ છે. વળી કેવું છે? “જગજ્ઞુઃ” જેટલી જ્ઞેયવસ્તુ તે બધાંનું જ્ઞાતા છે. વળી કેવું છે? “અક્ષય” શાશ્વત છે. વળી કેવું છે? * “વિજ્ઞાનઘનમ્ અધ્યક્ષતાં નયત્” (વિજ્ઞાન) જ્ઞાનમાત્રના (ઘનમ્) સમૂહરૂપ આત્મદ્રવ્યને (અધ્યક્ષતાં નયત્) પ્રત્યક્ષપણે અનુભવતું થકું. ૫૩-૨૪૫.

(અનુબંધુપ)

**इतीदमात्मनस्तत्त्वं ज्ञानमात्रमवस्थितम् ।
अखण्डमेकमचलं स्वसंवेद्यमवाधितम् ॥ ५४-२२६ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ઇદમ્ આત્મનઃ તત્ત્વં જ્ઞાનમાત્રમ્ અવસ્થિતમ્ ઇતિ” (ઇદમ્) પ્રત્યક્ષ છે જે (આત્મનઃ તત્ત્વમ્) આત્માનું તત્ત્વ અર્થાત્ શુદ્ધ જીવનું સ્વરૂપ તે (જ્ઞાનમાત્રમ્ અવસ્થિતમ્) શુદ્ધ ચેતનામાત્ર છે એમ નક્કી થયું;— (ઇતિ) પૂર્ણ નાટક સમયસાર શાસ્ત્ર કહેતાં આટલો સિદ્ધાન્ત સિદ્ધ થયો. ભાવાર્થ આમ છે કે ‘શુદ્ધ જ્ઞાનમાત્ર જીવદ્રવ્ય’ એમ કહેતો થકો ગ્રંથ સંપૂર્ણ થયો. કેવું છે આત્મતત્ત્વ? “અખણ્ડમ્” અબાધિત છે. વળી કેવું છે? “એકમ્” નિર્વિકલ્પ છે. વળી કેવું છે? “અચલ” પોતાના સ્વરૂપથી અમિટ (-અટળ) છે. વળી કેવું છે? “સ્વસંવેદ્યમ્” જ્ઞાનગુણથી સ્વાનુભવગોચર થાય છે, અન્યથા કોટિ યત્નો કરતાં ગ્રાહ્ય નથી. વળી કેવું છે? “અવાધિતમ્” સકળ કર્મથી ભિન્ન હોતાં કોઈ બાધા કરવાને સમર્થ નથી. ૫૪-૨૪૬.

* અહીં મૂળ પ્રતમાં ‘આનન્દમયમ્’ શબ્દ તથા તેનો અર્થ કરવો રહી ગયો છે.

— ૧૧ —

સ્યાદ્વાદ અધિકાર

(અનુષ્ટુપ)

**અત્ર સ્યાદ્વાદશુદ્ધયર્થે વસ્તુતત્ત્વવ્યવસ્થિતિઃ ।
ઉપાયોપેયમાવશ્ચ મનાગ્ભૂયોઽપિ ચિન્ત્યતે ॥ ૧-૨૪૭ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ ભૂયઃ અપિ મનાક્ ચિન્ત્યતે ” (ભૂયઃ અપિ) ‘ જ્ઞાનમાત્ર જીવદ્રવ્ય ’ એમ કહેતું થકું સમયસાર નામનું શાસ્ત્ર સમાપ્ત થયું; તદુપરાન્ત (મનાક્ ચિન્ત્યતે) કાંઈક થોડોક અર્થ બીજો કહે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે ગાથાસૂત્રના કર્તા છે કુંદકુંદાચાર્યદેવ, તેમના દ્વારા કથિત ગાથાસૂત્રનો અર્થ સંપૂર્ણ થયો. સાંપ્રત, ટીકાકર્તા છે અમૃતચંદ્ર-સૂરિ, તેમણે ટીકા પણ કહી; તદુપરાન્ત અમૃતચંદ્રસૂરિ કાંઈક કહે છે. શું કહે છે ? “ વસ્તુતત્ત્વવ્યવસ્થિતિઃ ” (વસ્તુ) જીવદ્રવ્યનું (તત્ત્વ) જ્ઞાનમાત્ર સ્વરૂપ (વ્યવસ્થિતિઃ) જે પ્રકારે છે તે પ્રકારે કહે છે. “ ચ ” વળી શું કહે છે ? “ ઉપાયોપેયમાવઃ ” (ઉપાય) મોક્ષનું કારણ જે પ્રકારે છે તે પ્રકાર, (ઉપેય-માવઃ) સકળ કર્મનો વિનાશ થતાં જે વસ્તુ નિષ્પન્ન થાય છે તે પ્રકાર કહે છે. કહેવાનું પ્રયોજન શું તે કહે છે—“ અત્ર સ્યાદ્વાદશુદ્ધયર્થે ” (અત્ર) જ્ઞાનમાત્ર જીવદ્રવ્યમાં (સ્યાદ્વાદ) સ્યાદ્વાદ—એક સત્તામાં અસ્તિ-નાસ્તિ, એક-અનેક, નિત્ય-અનિત્ય ઇત્યાદિ અનેકાન્તપણું (શુદ્ધિ) જ્ઞાનમાત્ર જીવ-દ્રવ્યમાં જેવી રીતે ઘટે તેવી રીતે (અર્થ) કહેવાનો છે અભિપ્રાય જેમાં, એવા પ્રયોજનસ્વરૂપ કહે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—કોઈ આશંકા કરે છે કે જૈનમત સ્યાદ્વાદમૂલક છે, અહીં તો ‘ જ્ઞાનમાત્ર જીવદ્રવ્ય ’ એમ કહ્યું, ત્યાં એમ કહેતાં એકાન્તપણું થયું, સ્યાદ્વાદ તો પ્રગટ થયો નહિ. ઉત્તર આમ છે કે ‘ જ્ઞાનમાત્ર જીવદ્રવ્ય ’ એમ કહેતાં અનેકાન્તપણું ઘટે છે. જે રીતે ઘટે છે તે રીતે અહીંથી શરૂ કરીને કહે છે, સાવધાન થઈને સાંભળો. ૧-૨૪૭.

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

**बाह्यार्थैः परिपीतमुज्झितनिजप्रव्यक्तिरिक्तीभवद्
विश्रान्तं पररूप एव परितो ज्ञानं पशोः सीदति ।
यत्तत्तदिह स्वरूपत इति स्याद्वादिनस्तत्पुन-
र्दूरोन्मग्नघनस्वभावभरतः पूर्णं समुन्मज्जति ॥ २-२४८ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—ભાવાર્થ આમ છે કે જે જ્ઞાનમાત્ર જીવનું સ્વરૂપ છે તેમાં પણ ચાર પ્રશ્ન વિચારણીય છે. તે પ્રશ્ન કયા? એક તો પ્રશ્ન એવો કે જ્ઞાન જ્ઞેયના સહારાનું છે કે ખોતાના સહારાનું છે? બીજો પ્રશ્ન એવો કે જ્ઞાન એક છે કે અનેક છે? ત્રીજો પ્રશ્ન એવો કે જ્ઞાન અસ્તિરૂપ છે કે નાસ્તિરૂપ છે? ચોથો પ્રશ્ન એવો કે જ્ઞાન નિત્ય છે કે અનિત્ય છે? તેતો ઉત્તર આમ છે કે જેટલી વસ્તુ છે તે બધી દ્રવ્યરૂપ છે, પર્યાયરૂપ છે; તેથી જ્ઞાન પણ દ્રવ્યરૂપ છે, પર્યાયરૂપ છે. તેનું વિચારણુ—દ્રવ્યરૂપ કહેતાં નિર્વિકલ્પ જ્ઞાનમાત્ર વસ્તુ; પર્યાયરૂપ કહેતાં સ્વજ્ઞેય અથવા પરજ્ઞેયને જાણતું થકું જ્ઞેયની આકૃતિ-પ્રતિબિંબરૂપ પરિણુમે છે જે જ્ઞાન. ભાવાર્થ આમ છે કે જ્ઞેયને જાણવારૂપ પરિણુતિ જ્ઞાનનો પર્યાય, તેથી જ્ઞાનને પર્યાયરૂપથી કહેતાં જ્ઞાન જ્ઞેયના સહારાનું છે; (જ્ઞાનને) વસ્તુમાત્રથી કહેતાં ખોતાના સહારાનું છે.—એક પ્રશ્નનું સમાધાન તો આ પ્રમાણે છે. બીજા પ્રશ્નનું સમાધાન આમ છે કે જ્ઞાનને પર્યાયમાત્રથી કહેતાં જ્ઞાન અનેક છે; વસ્તુમાત્રથી કહેતાં એક છે. ત્રીજા પ્રશ્નનો ઉત્તર આમ છે કે જ્ઞાનને પર્યાયરૂપથી કહેતાં જ્ઞાન નાસ્તિરૂપ છે; જ્ઞાનને વસ્તુરૂપથી વિચારતાં જ્ઞાન અસ્તિરૂપ છે. ચોથા પ્રશ્નનો ઉત્તર આમ છે કે જ્ઞાનને પર્યાયમાત્રથી કહેતાં જ્ઞાન અનિત્ય છે; વસ્તુમાત્રથી કહેતાં જ્ઞાન નિત્ય છે. આવા પ્રશ્ન કરવામાં આવતાં આ પ્રમાણે સમાધાન કરવું. સ્યાદ્વાદ આનું નામ છે. વસ્તુનું સ્વરૂપ આવું જ છે, તથા આ પ્રમાણે સાધતાં વસ્તુમાત્ર સધાય છે. જે કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ જીવો વસ્તુને તે વસ્તુરૂપ છે તથા તે જ વસ્તુ પર્યાયરૂપ છે એમ માનતા નથી, સર્વથા વસ્તુરૂપ માને છે અથવા સર્વથા પર્યાયમાત્ર માને છે, તે જીવો એકાન્તવાદી મિથ્યાદષ્ટિ કહેવાય છે; કારણ કે વસ્તુમાત્ર માન્યા વિના પર્યાયમાત્ર માનતાં પર્યાયમાત્ર પણ સધાતી નથી; ત્યાં અનેક પ્રકારે સાધન-બાધન છે, અવસર પ્રાપ્ત થયે

કહીશું; અથવા પર્યાયરૂપ માન્યા વિના વસ્તુમાત્ર માનતાં વસ્તુમાત્ર પણ સધાતી નથી; ત્યાં પણ અનેક યુક્તિઓ છે, અવસર પ્રાપ્ત થયે કહીશું. તે બાબતમાં કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ જીવ જ્ઞાનને પર્યાયરૂપ માને છે, વસ્તુરૂપ માનતો નથી; એવું માનતો થકો જ્ઞાનને જ્ઞેયના સહારાનું માને છે. તેના પ્રતિ સમાધાન આમ છે કે આ પ્રમાણે તો એકાન્તરૂપે જ્ઞાન સધાતું નથી, તેથી જ્ઞાન પોતાના સહારાનું છે; એમ કહે છે:—“વશોઃ જ્ઞાનં સીદતિ” (વશોઃ) એકાન્તવાદી મિથ્યાદષ્ટિ જેવું માને છે કે જ્ઞાન પર જ્ઞેયના સહારાનું છે, ત્યાં એવું માનતાં (જ્ઞાનં) જ્ઞાન અર્થાત્ શુદ્ધ જીવની સત્તા (સીદતિ) નષ્ટ થાય છે અર્થાત્ અસ્તિત્વપણું વસ્તુરૂપતાને પામતું નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે એકાન્તવાદીના કથનાનુસાર વસ્તુનો અભાવ સધાય છે, વસ્તુપણું સધાતું નથી; કારણ કે મિથ્યાદષ્ટિ જીવ આવું માને છે—કેવું છે જ્ઞાન? “વાહ્યાર્થેઃ પરિષીતમ્” (વાહ્યાર્થેઃ) જ્ઞેય વસ્તુઓ દ્વારા (પરિષીતમ્) સર્વ પ્રકારે ગળી જવામાં આવ્યું છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—મિથ્યાદષ્ટિ જીવ એમ માને છે કે જ્ઞાન વસ્તુ નથી, જ્ઞેયથી છે; તે પણ તે જ ક્ષણે ઊપજે છે, તે જ ક્ષણે વિનશે છે. જેમ કે—ઘટજ્ઞાન ઘટના સહભાવમાં છે; પ્રતીતિ એમ થાય છે કે જો ઘટ છે તો ઘટજ્ઞાન છે, જ્યારે ઘટ નહોતો ત્યારે ઘટજ્ઞાન નહોતું, જ્યારે ઘટ હશે ત્યાં જ ઘટજ્ઞાન હશે નહિ;—કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ જીવ જ્ઞાન-વસ્તુને નહિ માનતાં, જ્ઞાનને પર્યાયમાત્ર માનતાં આવું માને છે. વળી જ્ઞાનને કેવું માને છે? “ઉદ્ગ્ઙ્ઙતનિજગ્રવ્યક્તિરિક્તીભવત્” (ઉદ્ગ્ઙ્ઙત) મૂળથી નષ્ટ થઈ ગયું છે (નિજગ્રવ્યક્તિ) જ્ઞેયના બાણપણામાત્રથી ‘જ્ઞાન’ એવું પ્રાપ્ત થયેલું નામમાત્ર, તે કારણથી (રિક્તીભવત્) ‘જ્ઞાન’ એવા નામથી પણ વિનષ્ટ થઈ ગયું છે—એમ માને છે મિથ્યાદષ્ટિ એકાન્તવાદી જીવ. વળી જ્ઞાનને કેવું માને છે? “પરિતઃ પરરૂપે એવ વિશ્રાન્તં” (પરિતઃ) મૂળથી માંડીને (પરરૂપે) જ્ઞેયવસ્તુરૂપ નિમિત્તમાં (એવ) એકાન્તથી (વિશ્રાન્તં) વિશ્રાન્ત થઈ ગયું—જ્ઞેયથી ઉત્પન્ન થયું, જ્ઞેયથી નષ્ટ થઈ ગયું. ભાવાર્થ આમ છે કે—જેવી રીતે ભીંતમાં ચિતરામણ જ્યારે ભીંત નહોતી ત્યારે નહોતું, જ્યારે ભીંત છે ત્યારે છે, જ્યારે ભીંત હશે ત્યાં જ હશે નહિ; આથી પ્રતીતિ એવી ઊપજે છે કે ચિત્રના સર્વસ્વની કર્તા ભીંત છે; તેવી રીતે જ્યારે ઘટ છે ત્યારે ઘટજ્ઞાન છે, જ્યારે ઘટ નહોતો ત્યારે ઘટજ્ઞાન નહોતું, જ્યારે ઘટ હશે ત્યાં જ ઘટજ્ઞાન હશે નહિ; આથી એવી પ્રતીતિ ઊપજે છે કે જ્ઞાનના સર્વસ્વનું કર્તા જ્ઞેય છે.

કોઈ અજ્ઞાની એકાન્તવાદી આવું માને છે, તેથી એવા અજ્ઞાનીના મતમાં 'જ્ઞાન વસ્તુ' એવું પ્રાપ્ત થતું નથી. સ્યાદ્વાદીના મતમાં 'જ્ઞાન વસ્તુ' એવું પ્રાપ્ત થાય છે. " પુનઃ સ્યાદ્વાદિનઃ તત્ પૂર્ણ સમુન્મજ્જતિ " (પુનઃ) એકાન્તવાદી કહે છે એ રીતે નથી, સ્યાદ્વાદી કહે છે એ રીતે છે; (સ્યાદ્વાદિનઃ) એક સત્તાને દ્રવ્યરૂપ તથા પર્યાયરૂપ માને છે એવા જે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવો તેમના મતમાં (તત્) જ્ઞાનવસ્તુ (પૂર્ણ) જેવી જ્ઞેયથી થતી કહી, વિનશતી કહી તેવી નથી, જેવી છે તેવી જ છે, જ્ઞેયથી ભિન્ન સ્વયંસિદ્ધ પોતાથી છે; (સમુન્મજ્જતિ) એકાન્તવાદીના મતમાં મૂળથી લોપ થઈ ગયું હતું તે જ જ્ઞાન સ્યાદ્વાદીના મતમાં જ્ઞાનવસ્તુરૂપે પ્રગટ થયું. કયા કારણથી પ્રગટ થયું? " દૂરોન્મગ્નઘનસ્વભાવમરતઃ " (દૂર) અનાદિથી (ઉન્મગ્ન) સ્વયંસિદ્ધ વસ્તુરૂપ પ્રગટ છે એવું (ઘન) અભિટ (-અટળ) (સ્વભાવ) જ્ઞાનવસ્તુનું સહજ તેના (મરતઃ)—ન્યાય કરતાં, અનુભવ કરતાં 'આમ જ છે' એવા—સત્ત્વપણાના કારણથી. કેવો ન્યાય, કેવો અનુભવ,—એ બંને જે પ્રકારે હોય છે તે કહે છે—“ યત્ તત્ સ્વરૂપતઃ તત્ ઇતિ ” (યત્) જે વસ્તુ (તત્) તે વસ્તુ (સ્વરૂપતઃ તત્) પોતાના સ્વભાવથી વસ્તુ છે (ઇતિ) એમ અનુભવતાં અનુભવ પણ ઉત્પન્ન થાય છે, યુક્તિ પણ પ્રગટ થાય છે. અનુભવ નિર્વિકલ્પ છે. યુક્તિ એવી કે જ્ઞાનવસ્તુ દ્રવ્યરૂપે વિચારતાં પોતાના સ્વરૂપે છે, પર્યાયરૂપે વિચારતાં જ્ઞેયથી છે. જેમ કે—જ્ઞાનવસ્તુ દ્રવ્યરૂપે જ્ઞાનમાત્ર છે, પર્યાયરૂપે ઘટજ્ઞાનમાત્ર છે, તેથી પર્યાયરૂપે જેતાં ઘટજ્ઞાન જે પ્રકારે કહ્યું છે કે 'ઘટના સદ્ભાવમાં છે, ઘટ નહિ હોતાં નથી.' એમ જ છે. દ્રવ્યરૂપે અનુભવતાં 'ઘટજ્ઞાન' એમ ન જેવામાં આવે, 'જ્ઞાન' એમ જેવામાં આવે તો ઘટથી ભિન્ન પોતાના સ્વરૂપમાત્ર સ્વયંસિદ્ધ વસ્તુ છે. આ પ્રકારે અનેકાન્તને સાધતાં વસ્તુસ્વરૂપ સધાય છે. એકાન્તથી જે ઘટ ઘટજ્ઞાનનો કર્તા છે, જ્ઞાન 'વસ્તુ' નથી, તો એમ હોવું જોઈએ કે જે રીતે ઘટની પાસે બેઠેલા પુરુષને ઘટજ્ઞાન થાય છે તેવી જ રીતે જે કોઈ વસ્તુ ઘટની પાસે રાખવામાં આવે તેને ઘટજ્ઞાન થવું જોઈએ; એમ થતાં થાંભલાની પાસે ઘટ હોતાં થાંભલાને ઘટજ્ઞાન થવું જોઈએ; પરંતુ એવું તો જેવામાં આવતું નથી. તે કારણે એવો ભાવ પ્રતીતિમાં આવે છે કે જેમાં જ્ઞાનશક્તિ વિદ્યમાન છે તેને, ઘટની પાસે બેસીને ઘટને જેતાં, વિચારતાં, ઘટજ્ઞાનરૂપ આ જ્ઞાનનો પર્યાય પરિણમે છે. તેથી સ્યાદ્વાદ વસ્તુનો સાધક છે, એકાન્તપણું વસ્તુનું નાશકર્તા છે. ૨-૨૪૮.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

વિશ્વં જ્ઞાનમિતિ પ્રતર્ક્ય સકલં દૃષ્ટ્વા સ્વતત્ત્વાશયા
 મૂત્વા વિશ્વમયઃ પશુઃ પશુસ્વિ સ્વચ્છન્દમાચેષ્ટતે ।
 યત્તત્ત્પરરૂપતો ન તદિતિ સ્યાદ્વાદદર્શી પુન-
 વિશ્વાદ્વિન્નમવિશ્વવિશ્વઘટિતં તસ્ય સ્વતત્ત્વં સ્પૃશેત્ ॥ ૩-૨૪૯ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ :— ભાવાર્થ આમ છે કે કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ એવો છે કે જ્ઞાનને દ્રવ્યરૂપ માને છે, પર્યાયરૂપ માનતો નથી; તેથી જેમ જીવદ્રવ્યને જ્ઞાનવસ્તુરૂપે માને છે તેમ જ્ઞેય જે પુદ્ગલ-ધર્મ-અધર્મ-આકાશ-કાળદ્રવ્ય તેમને પણ જ્ઞેયવસ્તુ માનતો નથી, જ્ઞાનવસ્તુ માને છે. તેના પ્રતિ સમાધાન આમ છે કે જ્ઞાન જ્ઞેયને જાણે છે એવો જ્ઞાનનો સ્વભાવ છે તો પણ જ્ઞેયવસ્તુ જ્ઞેયરૂપ છે, જ્ઞાનરૂપ નથી. “ પશુઃ સ્વચ્છન્દમ્ આચેષ્ટતે ” (પશુઃ) એકાન્તવાદી મિથ્યાદષ્ટિ જીવ. (સ્વચ્છન્દમ્) સ્વેચ્છાચારપણે ‘ કાંઈકે હેયરૂપ, કાંઈકે ઉપાદેય-રૂપ ’ એવો ભેદ નહિ કરતો થકો, ‘ સમસ્ત ત્રૈલોક્ય ઉપાદેય ’ એવી બુદ્ધિ કરતો થકો (આચેષ્ટતે)—એવી પ્રતીતિ કરતો થકો—નિઃશંકપણે પ્રવર્તે છે. કોની માફક? “ પશુઃ ઇવ ” તિર્થંચની માફક. કેવો થઈને પ્રવર્તે છે? “ વિશ્વમયઃ મૂત્વા ” ‘ અહં વિશ્વમ્ અર્થાત્ હું વિશ્વ ’ એમ જાણી પોતે વિશ્વરૂપ થઈને પ્રવર્તે છે. એવો કેમ છે? કારણ કે “ સકલં સ્વતત્ત્વાશયા દૃષ્ટ્વા ” (સકલં) સમસ્ત જ્ઞેયવસ્તુને (સ્વતત્ત્વાશયા) જ્ઞાનવસ્તુની બુદ્ધિએ (દૃષ્ટ્વા) પ્રગાઠ પ્રતીત કરીને. એવી પ્રગાઠ પ્રતીતિ કેમ થાય છે? કારણ કે “ વિશ્વં જ્ઞાનમ્ ઇતિ પ્રતર્ક્ય ” ‘ ત્રૈલોક્યરૂપ જે કાંઈ છે તે જ્ઞાનવસ્તુરૂપ છે ’ એમ જાણીને. ભાવાર્થ આમ છે કે જ્ઞાનવસ્તુ પર્યાયરૂપે જ્ઞેયાકાર થાય છે; ત્યાં મિથ્યાદષ્ટિ પર્યાયરૂપ ભેદ માનતો નથી, સમસ્ત જ્ઞેયને જ્ઞાનવસ્તુરૂપ માને છે. તેના પ્રતિ ઉત્તર આમ છે કે જ્ઞેયવસ્તુ જ્ઞેયરૂપ છે, જ્ઞાનરૂપ નથી. એ જ કહે છે—“ પુનઃ સ્યાદ્વાદદર્શી સ્વતત્ત્વં સ્પૃશેત્ ” (પુનઃ) એકાન્તવાદી જે રીતે કહે છે તે રીતે જ્ઞાનને વસ્તુપણું સિદ્ધ થતું નથી, સ્યાદ્વાદી જે રીતે કહે છે તે રીતે વસ્તુપણું જ્ઞાનને સધાય છે; કારણ કે એકાન્તવાદી એવું માને છે કે સમસ્ત જ્ઞાનવસ્તુ છે, પરંતુ એવું માનતાં લક્ષ્ય-લક્ષણનો અભાવ થાય છે, તેથી

લક્ષ્ય-લક્ષણનો અભાવ થતાં વસ્તુની સત્તા સધાતી નથી. સ્યાદ્રાહી એવું માને છે કે ‘જ્ઞાનવસ્તુ છે, તેનું લક્ષણ છે સમસ્ત જ્ઞેયનું જાણપણું,’ તેથી એમ કહેતાં સ્વભાવ સધાય છે, સ્વ-સ્વભાવ સધાતાં વસ્તુ સધાય છે. આથી જ એમ કહ્યું કે (સ્પાદ્વાદર્શો સ્વતત્ત્વં સ્પૃશેત્) વસ્તુને દ્રવ્ય-પર્યાયરૂપ માને છે એવો સ્યાદ્રાહદર્શી અર્થાત્ અનેકાન્તવાદી જીવ જ્ઞાનવસ્તુ છે એમ સાધવાને સમર્થ હોય છે. સ્યાદ્રાહી જ્ઞાનવસ્તુને કેવી માને છે? “વિશ્વાત્ મિન્નમ્” (વિશ્વાત્) સમસ્ત જ્ઞેયથી (મિન્નમ્) નિરાળી છે. વળી કેવી માને છે? “અવિશ્વવિશ્વઘટિતં” (અવિશ્વ) સમસ્ત જ્ઞેયથી ભિન્નરૂપ, (વિશ્વ) પોતાનાં દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયથી (ઘટિતં) જેવી છે તેવી અનાદિથી સ્વયંસિદ્ધ નિષ્પન્ન છે—એવી છે જ્ઞાનવસ્તુ. એવું કેમ માને છે? “યત્ તત્” જે જે વસ્તુ છે “તત્ પરરૂપતઃ ન તત્” તે વસ્તુ પરવસ્તુની અપેક્ષાએ વસ્તુરૂપ નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે જેવી રીતે જ્ઞાનવસ્તુ જ્ઞેયરૂપથી નથી, જ્ઞાનરૂપથી છે, તેવી જ રીતે જ્ઞેયવસ્તુ પણ જ્ઞાનવસ્તુથી નથી, જ્ઞેયવસ્તુરૂપ છે. તેથી આવો અર્થ પ્રગટ થયો કે પર્યાય દ્વારા જ્ઞાન વિશ્વરૂપ છે, દ્રવ્ય દ્વારા પોતારૂપ છે.—આવો ભેદ સ્યાદ્રાહી અનુભવે છે. તેથી સ્યાદ્રાહ વસ્તુસ્વરૂપનો સાધક છે, એકાન્તપણું વસ્તુનું ઘાતક છે. ૩-૨૪૯.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**બાહ્યાર્થગ્રહણસ્વભાવમરતો વિષ્વગ્વિચિત્રોલ્લસદ્-
જ્ઞેયાકારવિશીર્ણશક્તિરમિતસ્ત્રુઘ્યન્પશુર્નશ્યતિ ।
एकद्रव्यतया सदा व्युदितया भेदभ्रमं ध्वंसय-
ન્नेकं જ્ઞાનમવાધિતાનુભવનં પશ્યત્યનેકાન્તવિત્ ॥ ૪-૨૫૦ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—ભાવાર્થ આમ છે કે કોઈ એકાન્તવાદી મિથ્યાદષ્ટિ જીવ પર્યાયમાત્રને વસ્તુ માને છે, વસ્તુને માનતો નથી; તેથી જ્ઞાનવસ્તુ અનેક જ્ઞેયને જાણે છે, તેને જાણતી થકી જ્ઞેયાકારે પરિણમે છે —એમ જાણીને જ્ઞાનને અનેક માને છે, એક માનતો નથી. તેના પ્રતિ ઉત્તર આમ છે કે ‘એક’ જ્ઞાનને માન્યા વિના ‘અનેક’ જ્ઞાન એમ સધાતું નથી; તેથી જ્ઞાનને ‘એક’ માનીને ‘અનેક’ માનવું વસ્તુનું સાધક છે.

—એમ કહે છે: “પશુઃ નશ્યતિ” એકાન્તવાદી વસ્તુને સાધી શકતો નથી. કેવો છે? “અમિતઃ ક્રુટચન્” જેવું માને છે તે રીતે તે જૂઠો ઠરે છે. વળી કેવો છે? “વિષ્વગ્વિચિત્રોલ્લસદ્જ્ઞેયાકારવિશીર્ણશક્તિઃ” (વિષ્વક્) જે અનંત છે, (વિચિત્ર) અનંત પ્રકારનો છે, (લ્લસત્) પ્રગટ વિદ્યમાન છે—એવો જે (જ્ઞેય) છ દ્રવ્યોનો સમૂહ તેના (આકાર) પ્રતિબિમ્બરૂપ પરિણમ્યો છે જે જ્ઞાન-પર્યાય (વિશીર્ણશક્તિઃ) એટલું જ માત્ર જ્ઞાન છે એવી શ્રદ્ધા કરતાં ગળી ગયું છે વસ્તુ સાધવાનું સામર્થ્ય જેનું, એવો છે મિથ્યાદષ્ટિ જીવ. એવો કેમ છે? “બાહ્યાર્થગ્રહણસ્વભાવમરતઃ” (બાહ્યાર્થ) જેટલી જ્ઞેયવસ્તુ તેમનું (ગ્રહણ) જાણુ-પાણું—તેમની આકૃતિરૂપ જ્ઞાનનો પરિણામ—એવું જે છે (સ્વભાવ) વસ્તુનું સહજ, કે જે (મરતઃ) કોઈના કહેવાથી વળ્યું ન જાય (છૂટે નહિ) એવા તેના અમિટપણાના (—અટળપણાના) કારણથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—જ્ઞાનનો સ્વભાવ છે કે સમસ્ત જ્ઞેયને જાણતાં જ્ઞેયના આકારરૂપે પરિણમવું. કોઈ એકાન્તવાદી વસ્તુને એટલી જ માત્ર જાણતો થકો જ્ઞાનને અનેક માને છે. તેના પ્રતિ સ્વાદ્વાદી જ્ઞાનનું એકપણું સાધે છે—“અનેકાન્તવિદ્ જ્ઞાનમ્ એકં પશ્યતિ” (અનેકાન્તવિદ્) સ્વાદ્વાદી અર્થાત્ એક સત્તાને દ્રવ્ય-પર્યાયરૂપ માને છે એવો સમ્યક્દષ્ટિ જીવ, (જ્ઞાનમ્ એકં પશ્યતિ) જ્ઞાનવસ્તુ જેકે પર્યાય-રૂપથી અનેક છે તેપણુ દ્રવ્યરૂપથી એકરૂપ અનુભવે છે. કેવો છે સ્વાદ્વાદી? “મેદબ્રમં ધ્વંસયન્” જ્ઞાન અનેક છે એવા એકાન્તપક્ષને માનતો નથી. શા કારણથી? “એકદ્રવ્યતયા” જ્ઞાન એક વસ્તુ છે એવા અભિપ્રાયના કારણે. કેવો છે અભિપ્રાય? “સદા વ્યુદિતયા” સર્વ કાળ ઉદયમાન છે. કેવું છે જ્ઞાન? “અવાધિતાનુભવનં” અખંડિત છે અનુભવ જેમાં, એવી છે જ્ઞાન-વસ્તુ. ૪-૨૫૦.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

જ્ઞેયાકારકલક્રમેચકચિતિ પ્રક્ષાલનં કલ્પય-
 ન્નેકાકારચિકીર્ષયા સ્ફુટમપિ જ્ઞાનં પશુર્નેચ્છતિ ।
 વૈચિત્ર્યેષ્યવિચિત્રતામુપગતં જ્ઞાનં સ્વતઃ ક્ષાલિતં
 પર્યાયૈસ્તદનેકતાં પરિમૃશન્પશ્યત્યનેકાન્તવિત્ ॥ ૫-૨૫૧ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—ભાવાર્થ આમ છે કે, કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ એકાન્તવાદી એવો છે કે વસ્તુને દ્રવ્યરૂપ માત્ર માને છે, પર્યાયરૂપ માનતો નથી; તેથી જ્ઞાનને નિર્વિકલ્પ વસ્તુમાત્ર માને છે, જ્ઞેયાકાર પરિણુતિરૂપ જ્ઞાનનો પર્યાય માનતો નથી; તેથી જ્ઞેયવસ્તુને જાણુતાં જ્ઞાનનું અશુદ્ધપણું માને છે. તેના પ્રતિ સ્યાદ્વાદી જ્ઞાનનો દ્રવ્યરૂપે ‘એક’ અને પર્યાયરૂપે ‘અનેક’ એવો સ્વભાવ સાધે છે.—એમ કહે છે: “પશુઃ જ્ઞાનં ન ઇચ્છતિ” (પશુઃ) એકાન્તવાદી મિથ્યાદષ્ટિ જીવ (જ્ઞાનં) જ્ઞાનને અર્થાત્ જ્ઞાનમાત્ર જીવ-વસ્તુને (ન ઇચ્છતિ) સાધી શકતો નથી—અનુભવગોચર કરી શકતો નથી. કેવું છે જ્ઞાન? “સ્ફુટમ્ અપિ” પ્રકાશરૂપે જોકે પ્રગટ છે. કેવો છે એકાન્ત-વાદી? “પ્રક્ષાલનં કલ્પયન્” કલંક ધોઈ નાખવાનો અભિપ્રાય કરે છે. શેમાં? “જ્ઞેયાકારકલ્કમેચકાંચતિ” (જ્ઞેય) જેટલી જ્ઞેયવસ્તુ છે, તે (આકાર) જ્ઞેયને જાણુતાં થયું છે તેની આકૃતિરૂપ જ્ઞાન, એવું જે (કલ્ક) કલંક, તેના કારણે (મેચક) અશુદ્ધ થઈ છે—એવી છે (ચિતિ) જીવવસ્તુ, તેમાં. ભાવાર્થ આમ છે કે—જ્ઞેયને જાણે છે જ્ઞાન, તેને એકાન્તવાદી મિથ્યાદષ્ટિ જીવ સ્વભાવ માનતો નથી, અશુદ્ધપણાંરૂપે માને છે. એકાન્તવાદીનો અભિપ્રાય આવો કેમ છે? “एकाकारचिकीर्षया” કેમ કે (एकाकार) સમસ્ત જ્ઞેયના જાણુપણાથી રહિત થતો થકો નિર્વિકલ્પરૂપ જ્ઞાનનો પરિણામ (ચિકીર્ષયા) જ્યારે થાય ત્યારે જ્ઞાન શુદ્ધ છે, એવો છે અભિપ્રાય એકાન્તવાદીનો. તેના પ્રતિ ‘એક-અનેકરૂપ’ જ્ઞાનનો સ્વભાવ સાધે છે સ્યાદ્વાદી સમ્યક્દષ્ટિ જીવ—“अनेकान्तविद् ज्ञानं पश्यति” (अनेकान्तविद्) સ્યાદ્વાદી જીવ (જ્ઞાનં) જ્ઞાન અર્થાત્ જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુને (પશ્યતિ) સાધી શકે છે—અનુભવ કરી શકે છે. કેવું છે જ્ઞાન? “स्वतः क्षालितं” સહજ જ શુદ્ધસ્વરૂપ છે. સ્યાદ્વાદી જ્ઞાનને કેવું જાણીને અનુભવે છે? “तत् वैचित्र्ये अपि अविचित्रताम् पर्यायैः अनेकतां उपगतं परिमृशन्” (तत्) જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુ (વૈચિત્ર્યે અપિ અવિચિત્રતામ્) અનેક જ્ઞેયાકારની અપેક્ષાએ પર્યાયરૂપે અનેક છે તોપણ દ્રવ્યરૂપે એક છે, (पर्यायैः अनेकतां उपगतं) જોકે દ્રવ્યરૂપે એક છે તોપણ અનેક જ્ઞેયાકારરૂપ પર્યાયની અપેક્ષાએ અનેકપણાને પામે છે;—આવા સ્વરૂપને એકાન્તવાદી સાધી શકે છે—અનુભવ-ગોચર કરી શકે છે; (परिमृशन्) આવી દ્રવ્યરૂપ પર્યાયરૂપ વસ્તુને અનુભવતો થકો ‘સ્યાદ્વાદી’ એવું નામ પામે છે. ૫-૨૫૧.

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

પ્રત્યક્ષાલિખિતસ્ફુટસ્થિરપરદ્રવ્યાસ્તિતાવચ્ચિતઃ**સ્વદ્રવ્યાનવલોકનેન પરિતઃ શૂન્યઃ પશુર્નશ્યતિ ।****સ્વદ્રવ્યાસ્તિતયા નિરૂપ્ય નિપુણં સઘઃ સમુન્મજ્જતા****સ્વાદ્વાદી તુ વિશુદ્ધબોધમહસા પૂર્ણો ભવન્ જીવતિ ॥ ૬-૨૫૨ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—ભાવાર્થ આમ છે કે કોઈ એકાન્તવાદી મિથ્યાદૃષ્ટિ એવો છે કે જે પર્યાયમાત્રને વસ્તુરૂપ માને છે, તેથી જ્ઞેયને જાણુતાં જ્ઞેયાકાર પરિણુમ્યો છે જે જ્ઞાનનો પર્યાય, તેનું જ્ઞેયના અસ્તિત્વ-પણુથી અસ્તિત્વપણું માને છે, જ્ઞેયથી ભિન્ન નિર્વિકલ્પ જ્ઞાનમાત્ર વસ્તુને માનતો નથી. આથી એવો ભાવ પ્રાપ્ત થાય છે કે પરદ્રવ્યના અસ્તિત્વથી જ્ઞાનનું અસ્તિત્વ છે, જ્ઞાનના અસ્તિત્વથી જ્ઞાનનું અસ્તિત્વ નથી. તેના પ્રતિ ઉત્તર આમ છે કે જ્ઞાનવસ્તુનું પોતાના અસ્તિત્વથી અસ્તિત્વ છે. તેના ભેદ ચાર છે : જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુ સ્વદ્રવ્યપણું અસ્તિ, સ્વક્ષેત્રપણું અસ્તિ, સ્વકાળ-પણું અસ્તિ, સ્વભાવપણું અસ્તિ; પરદ્રવ્યપણું નાસ્તિ, પરક્ષેત્રપણું નાસ્તિ, પરકાળપણું નાસ્તિ, પરભાવપણું નાસ્તિ. તેમનું લક્ષણુ : સ્વદ્રવ્ય એટલે નિર્વિકલ્પમાત્ર વસ્તુ, સ્વક્ષેત્ર એટલે આધારમાત્ર વસ્તુનો પ્રદેશ, સ્વકાળ એટલે વસ્તુમાત્રની મૂળ અવસ્થા, સ્વભાવ એટલે વસ્તુની મૂળની સહજ શક્તિ; પરદ્રવ્ય એટલે સવિકલ્પ ભેદ-કલ્પના, પરક્ષેત્ર એટલે જે વસ્તુનો આધારભૂત પ્રદેશ નિર્વિકલ્પ વસ્તુમાત્રરૂપે કહ્યો હતો તે જ પ્રદેશ સવિકલ્પ ભેદ-કલ્પનાથી પરપ્રદેશ બુદ્ધિગોચરરૂપે કહેવાય છે, પરકાળ એટલે દ્રવ્યની મૂળની નિર્વિકલ્પ અવસ્થા તે જ અવસ્થાન્તર-ભેદરૂપ કલ્પનાથી પરકાળ કહેવાય છે, પરભાવ એટલે દ્રવ્યની સહજ શક્તિના પર્યાયરૂપ અનેક અંશ દ્વારા ભેદ-કલ્પના, તેને પરભાવ કહેવાય છે. “ પશુઃ નશ્યતિ ” એકાન્તવાદી મિથ્યાદૃષ્ટિ જીવ જીવસ્વરૂપને સાધી શકતો નથી. કેવો છે ? “ પરિતઃ શૂન્યઃ ” સર્વ પ્રકારે તત્ત્વજ્ઞાનથી શૂન્ય છે. શા કારણથી ? “ સ્વદ્રવ્યાનવલોકનેન ” (સ્વદ્રવ્ય) નિર્વિકલ્પ વસ્તુમાત્રની (અનવલોકનેન) પ્રતીતિ કરતો નથી, તે કારણથી. વળી કેવો છે ? “ પ્રત્યક્ષાલિખિતસ્ફુટસ્થિરપરદ્રવ્યાસ્તિતાવચ્ચિતઃ ” (પ્રત્યક્ષ) અસહાયરૂપે (અલિખિત) લખાયેલાની માફક (સ્ફુટ) જેવો ને તેવો

(સ્થિર) અમિટ (-અટળ) જે (પરદ્રવ્ય) જ્ઞેયાકાર જ્ઞાનનો પરિણામ તેનાથી માનેલું જે (અસ્તિતા) અસ્તિત્વ, તેનાથી (વચ્ચિત:) ઠગાયો છે—એવો છે એકાન્તવાદી મિથ્યાદષ્ટિ જીવ. “તુ સ્યાદ્વાદી પૂર્ણો ભવન્ જીવતિ” (તુ) એકાન્તવાદી કહે છે તે પ્રમાણે નથી. (સ્યાદ્વાદી) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (પૂર્ણો ભવન્) પૂર્ણ હોતો થકો (જીવતિ) જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુ છે એમ સાધી શકે છે—અનુભવ કરી શકે છે. શાના વડે? “સ્વદ્રવ્યાસ્તિતયા” (સ્વદ્રવ્ય) નિર્વિકલ્પ જ્ઞાનશક્તિમાત્ર વસ્તુ, તેના (અસ્તિતયા) અસ્તિત્વપણા વડે. શું કરીને? “નિપુણં નિરૂપ્ય” જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુનો પોતાના અસ્તિત્વથી કર્યો છે અનુભવ જેણે એવો થઈને. શાના વડે? “વિશુદ્ધબોધમહસા” (વિશુદ્ધ) નિર્મળ જે (બોધ) ભેદજ્ઞાન તેના (મહસા) પ્રતાપ વડે. કેવો છે (ભેદજ્ઞાનનો પ્રતાપ)? “સઘઃ સમુન્મજ્જતા” તે જ કાળે પ્રગટ થાય છે. ૬-૨૫૨.

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

**સર્વદ્રવ્યમયં પ્રપદ્ય પુરુષં દુર્વાસનાવાસિતઃ
સ્વદ્રવ્યભ્રમતઃ પશુઃ કિલ પરદ્રવ્યેષુ વિશ્રામ્યતિ ।
સ્યાદ્વાદી તુ સમસ્તવસ્તુષુ પરદ્રવ્યાત્મના નાસ્તિતાં
જાનન્નિર્મલશુદ્ધબોધમહિમા સ્વદ્રવ્યમેવાશ્રયેત્ ॥ ૭-૨૫૩ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—ભાવાર્થ આમ છે કે કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ જીવ એવો છે કે જે વસ્તુને દ્રવ્યરૂપ માને છે, પર્યાયરૂપ નથી માનતો, તેથી સમસ્ત જ્ઞેયવસ્તુ જ્ઞાનમાં ગભિત માને છે. તે એવું કહે છે—ઉબણુને બાણુતું જ્ઞાન ઉબણુ છે, શીતળને બાણુતું જ્ઞાન શીતળ છે. તેના પ્રતિ ઉત્તર આમ છે કે જ્ઞાન જ્ઞેયનું જ્ઞાયકમાત્ર તો છે, પરંતુ જ્ઞેયનો ગુણ જ્ઞેયમાં છે, જ્ઞાનમાં જ્ઞેયનો ગુણ નથી. તે જ કહે છે— “કિલ પશુઃ વિશ્રામ્યતિ” (કિલ) અવશ્ય (પશુઃ) એકાન્તવાદી મિથ્યાદષ્ટિ જીવ (વિશ્રામ્યતિ) વસ્તુસ્વરૂપને સાધવાને અસમર્થ હોતો થકો અત્યંત ખેદખિન્ન થાય છે. શા કારણથી? “પરદ્રવ્યેષુ સ્વદ્રવ્યભ્રમતઃ” (પરદ્રવ્યેષુ) જ્ઞેયને બાણુતાં જ્ઞેયની આકૃતિરૂપે પરિણમે છે જ્ઞાન—એવો જે જ્ઞાનનો પર્યાય, તેમાં (સ્વદ્રવ્ય) નિર્વિકલ્પ સત્તામાત્ર જ્ઞાનવસ્તુ હોવાની (ભ્રમતઃ) થાય છે બ્રાન્તિ, તે કારણથી.

ભાવાથ આમ છે કે જેમ ઉણુને જાણતાં ઉણુની આકૃતિરૂપે જ્ઞાન પરિણમે છે એમ દેખીને જ્ઞાનને ઉણુસ્વભાવ માને છે મિથ્યાદષ્ટિ જીવ તેમ. કેવો થતો થકો? “ દુર્વાસનાવાસિતઃ ” (દુર્વાસના) અનાદિના મિથ્યાત્વ સંસ્કાર તે વડે (વાસિતઃ) થયો છે સ્વભાવથી ભ્રષ્ટ એવો. એવો કેમ છે? “ સર્વદ્રવ્યમયં પુરુષં પ્રપદ્ય ” (સર્વદ્રવ્ય) જેટલાં સમસ્ત દ્રવ્ય છે તેમનું જે દ્રવ્યપણું (મયં) તે-મય જીવ છે અર્થાત્ તેટલા સમસ્ત સ્વભાવ જીવમાં છે એવી (પુરુષં) જીવવસ્તુને (પ્રપદ્ય) પ્રતીતિરૂપ માનીને.—આમ મિથ્યાદષ્ટિ જીવ માને છે. “ તુ સ્યાદ્વાદી સ્વદ્રવ્યમ્ આશ્રયેત્ એવ ” (તુ) એકાન્તવાદી માને છે તે પ્રમાણે નથી, સ્યાદ્વાદી માને છે તે પ્રમાણે છે. તે આ પ્રમાણે : (સ્યાદ્વાદી) સ્યાદ્વાદી અર્થાત્ અનેકાન્તવાદી (સ્વદ્રવ્યમ્ આશ્રયેત્) જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુ એમ સાધી શકે છે—અનુભવ કરી શકે છે. સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (એવ) એવો જ છે. કેવો છે સ્યાદ્વાદી? “ સમસ્તવસ્તુષુ પરદ્રવ્યાત્મના નાસ્તિતાં જાનન્ ” (સમસ્તવસ્તુષુ) જ્ઞાનમાં પ્રતિબિંબિત થયું છે સમસ્ત જ્ઞેયનું સ્વરૂપ, તેમાં (પરદ્રવ્યાત્મના) અનુભવે છે જ્ઞાનવસ્તુથી ભિન્નપણું, તેના કારણે (નાસ્તિતાં જાનન્) નાસ્તિપણું અનુભવતો થકો. ભાવાર્થ આમ છે કે સમસ્ત જ્ઞેય જ્ઞાનમાં ઉદ્દીપિત થાય છે પરંતુ જ્ઞેયરૂપ છે, જ્ઞાનરૂપ થયું નથી. કેવો છે સ્યાદ્વાદી? “ નિર્મલશુદ્ધબોધ-મહિમા ” (નિર્મલ) મિથ્યાદોષથી રહિત તથા (શુદ્ધ) રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણુતિથી રહિત એવું જે (બોધ) અનુભવજ્ઞાન તેનાથી છે (મહિમા) પ્રતાપ જેનો, એવો છે. ૭-૨૫૩.

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

**ભિન્નક્ષેત્રનિષ્ણબોધ્યનિયતવ્યાપારનિષ્ઠઃ સદા
સીદત્યેવ બહિઃ પતન્તમમિતઃ પશ્યન્પુમાંસં પશુઃ
સ્વક્ષેત્રાસ્તિતયા નિરુદ્ધરમસઃ સ્યાદ્વાદવેદી પુન-
સ્તિષ્ઠત્યાત્મનિસ્વાતબોધ્યનિયતવ્યાપારશક્તિર્ભવન્ ॥ ૮-૨૫૪ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—ભાવાર્થ આમ છે કે કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ જીવ એવો છે કે જે વસ્તુને પર્યાયરૂપ માને છે, દ્રવ્યરૂપ માનતો નથી; તેથી જેટલો સમસ્ત વસ્તુનો છે આધારભૂત પ્રદેશપુંજ તેને જાણે છે જ્ઞાન,

જાણતું થકું તેની આકૃતિરૂપે પરિણમે છે જ્ઞાન, એનું નામ પરક્ષેત્ર છે, તે ક્ષેત્રને જ્ઞાનનું ક્ષેત્ર માને છે. એકાન્તવાદી મિથ્યાદષ્ટિ જીવ, તે ક્ષેત્રથી સર્વથા ભિન્ન છે ચૈતન્યપ્રદેશમાત્ર જ્ઞાનનું ક્ષેત્ર, તેને માનતો નથી. તેના પ્રતિ સમાધાન આમ છે કે જ્ઞાનવસ્તુ પરક્ષેત્રને જાણે છે પરંતુ પોતાના ક્ષેત્રરૂપ છે, પરંતુ ક્ષેત્ર જ્ઞાનનું ક્ષેત્ર નથી. તે જ કહે છે—“પશુઃ સીદતિ એવ” (પશુઃ) એકાન્તવાદી મિથ્યાદષ્ટિ જીવ (સીદતિ) એલાંની (-કરાની) માફક ગળે છે, જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુ છે એમ સાધી શકતો નથી, (એવ) નિશ્ચયથી એમ જ છે. કેવો છે એકાન્તવાદી? “મિન્નક્ષેત્રનિષ્ણવોદ્યનિયતવ્યાપારનિષ્ઠઃ” (મિન્નક્ષેત્ર) પોતાના ચૈતન્યપ્રદેશથી અન્ય છે જે સમસ્ત દ્રવ્યોનો પ્રદેશપુંજ (નિષ્ણવ) તેની આકૃતિરૂપ પરિણમ્યો છે એવો છે જે (બોધનિયતવ્યાપાર) જ્ઞેય-જ્ઞાયકનો અવશ્ય સંબંધ, તેમાં (નિષ્ઠઃ) નિષ્ઠ છે અર્થાત્ એ તાવન-માત્રને (-એટલામાત્રને) જાણે છે જ્ઞાનનું ક્ષેત્ર, એવો છે એકાન્તવાદી મિથ્યાદષ્ટિ જીવ. “સદા” અનાદિ કાળથી એવો જ છે. વળી કેવો છે મિથ્યાદષ્ટિ જીવ? “અમિતઃ વહિઃ પતન્તમ્ પુમાંસં પશ્યન્” (અમિતઃ) મૂળથી માંડીને (વહિઃ પતન્તમ્) પરક્ષેત્રરૂપ પરિણમી છે એમ (પુમાંસં) જીવવસ્તુને (પશ્યન્) માને છે—અનુભવે છે, એવો છે મિથ્યાદષ્ટિ જીવ. “પુનઃ સ્યાદ્વાદવેદી તિષ્ઠતિ” (પુનઃ) એકાન્તવાદી જે પ્રમાણે કહે છે તે પ્રમાણે નથી પરંતુ (સ્યાદ્વાદવેદી) સ્યાદ્વાદવેદી અર્થાત્ અનેકાન્તવાદી (તિષ્ઠતિ) જે પ્રમાણે માને છે તેવી વસ્તુ છે. ભાવાર્થ આમ છે કે તે વસ્તુને સાધી શકે છે. કેવો છે સ્યાદ્વાદી? “સ્વક્ષેત્રાસ્તિતયા નિરુદ્ધરમસઃ” (સ્વક્ષેત્ર) સમસ્ત પરદ્રવ્યથી ભિન્ન નિજ-સ્વરૂપ ચૈતન્યપ્રદેશ, તેની (અસ્તિતયા) સત્તારૂપે (નિરુદ્ધરમસઃ) પરિણમ્યું છે જ્ઞાનનું સર્વસ્વ જેનું, એવો છે સ્યાદ્વાદી. વળી કેવો છે? “આત્મનિસ્વાત-બોધનિયતવ્યાપારશક્તિઃ ભવન્” (આત્મ) જ્ઞાનવસ્તુમાં (નિસ્વાત) જ્ઞેય પ્રતિ-બિંબરૂપ છે—એવો છે (બોધનિયતવ્યાપાર) જ્ઞેય-જ્ઞાયકરૂપ અવશ્ય સંબંધ, આવું (શક્તિઃ) જાણ્યું છે જ્ઞાનવસ્તુનું સહજ જેણે, એવો (ભવન્) હોતો થકો. ભાવાર્થ આમ છે કે જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુ પરક્ષેત્રને જાણે છે એવું સહજ છે, પરંતુ પોતાના પ્રદેશોમાં છે, પરાયા પ્રદેશોમાં નથી—એમ માને છે સ્યાદ્વાદી જીવ, તેથી વસ્તુને સાધી શકે છે—અનુભવ કરી શકે છે. ૮-૨૫૪.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**સ્વક્ષેત્રસ્થિતયે પૃથગ્વિધપરક્ષેત્રસ્થિતાર્થોઽજ્ઞનાત
તુચ્છીભૂય પશુઃ પ્રણશ્યતિ ચિદાકારાન્ સહાર્થૈર્વમન્ ।
સ્યાદ્વાદી તુ વસન્ સ્વધામનિ પરક્ષેત્રે વિદન્નાસ્તિતાં
ત્યક્તાર્થોઽપિ ન તુચ્છતામનુભવત્યાકારકર્ષી પરાન્ ॥૧-૨૫૫॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—ભાવાર્થ આમ છે કે કોઈ એકાન્તવાદી મિથ્યાદષ્ટિ જીવ એવો છે કે જે વસ્તુને દ્રવ્યરૂપ માને છે, પર્યાયરૂપ નથી માનતો, તેથી જ્ઞેયવસ્તુના પ્રદેશોને જાણતાં જ્ઞાનને અશુદ્ધપાણું માને છે; ‘જ્ઞાનનો એવો જ સ્વભાવ છે, તે જ્ઞાનનો પર્યાય છે’—એમ માનતો નથી. તેના પ્રતિ ઉત્તર આમ છે કે જ્ઞાનવસ્તુ પોતાના પ્રદેશોમાં છે, જ્ઞેયના પ્રદેશોને જાણે છે એવો સ્વભાવ છે, અશુદ્ધપાણું નથી;—એવું માને છે સ્યાદ્વાદી. એ જ કહે છે—“પશુઃ પ્રણશ્યતિ” (પશુઃ) એકાન્તવાદી મિથ્યાદષ્ટિ જીવ (પ્રણશ્યતિ) વસ્તુ-માત્ર સાધવાર્થી ભ્રષ્ટ છે—અનુભવ કરવાને ભ્રષ્ટ છે. કેવો થઈને ભ્રષ્ટ છે? “તુચ્છીભૂય” તત્ત્વજ્ઞાનથી શૂન્ય થઈને. વળી કેવો છે? “અર્થૈઃ સહ ચિદાકારાન્ વમન્” (અર્થૈઃ સહ) જ્ઞાનગોચર છે જે જ્ઞેયના પ્રદેશો તેમની સાથે (ચિદાકારાન્) જ્ઞાનની શક્તિનું અથવા જ્ઞાનના પ્રદેશોનું (વમન્) મૂળથી વમન કર્યું છે અર્થાત્ તેમનું નાસ્તિપાણું જાણ્યું છે જેણે, એવો છે. વળી કેવો છે? “પૃથગ્વિધ-પરક્ષેત્રસ્થિતાર્થોઽજ્ઞનાત” (પૃથગ્વિધ) પર્યાયરૂપ જે (પરક્ષેત્ર) જ્ઞેયવસ્તુના પ્રદેશોને જાણતાં થાય છે તેમની આકૃતિરૂપે જ્ઞાનની પરિણતિ, તે-રૂપ (સ્થિત) પરિણમતી જે (અર્થ) જ્ઞાનવસ્તુ તેને, (ઽજ્ઞનાત) ‘આવું જ્ઞાન અશુદ્ધ છે’ એવી બુદ્ધિ વડે ત્યાગ કરતો થકો; એવો છે એકાન્તવાદી. શા માટે જ્ઞેય-પરિણત જ્ઞાનને હેય કરે છે? “સ્વક્ષેત્રસ્થિતયે” (સ્વક્ષેત્ર) જ્ઞાનના ચૈતન્ય-પ્રદેશની (સ્થિતયે) સ્થિરતા માટે. ભાવાર્થ આમ છે કે જ્ઞાનવસ્તુ જ્ઞેયના પ્રદેશોના જાણપણાથી રહિત થાય તો શુદ્ધ થાય, એમ માને છે એકાન્તવાદી મિથ્યાદષ્ટિ જીવ. તેના પ્રતિ સ્યાદ્વાદી કહે છે—“તુ સ્યાદ્વાદી તુચ્છતાં ન અનુભવતિ” (તુ) એકાન્તવાદી માને છે તે પ્રમાણે નથી, સ્યાદ્વાદી માને છે તે પ્રમાણે છે. (સ્યાદ્વાદી) સ્યાદ્વાદી અર્થાત્ અનેકાન્તદષ્ટિ જીવ (તુચ્છતામ્) જ્ઞાનવસ્તુ જ્ઞેયના

ક્ષેત્રને જાણે છે, પોતાના પ્રદેશોથી સર્વથા શૂન્ય છે એવું (ન અનુભવતિ) માનતો નથી; જ્ઞાનવસ્તુ જ્ઞેયના ક્ષેત્રને જાણે છે, જ્ઞેયક્ષેત્રરૂપ નથી એમ માને છે. કેવો છે સ્યાદ્રાહી ? “ત્યક્તાર્થઃ અપિ” જ્ઞેયક્ષેત્રની આકૃતિરૂપે પરિણમે છે જ્ઞાન, એમ માને છે તોપણ જ્ઞાન પોતાના ક્ષેત્રરૂપ છે—એમ માને છે. વળી કેવો છે સ્યાદ્રાહી ? “સ્વધામનિ વસન્” જ્ઞાનવસ્તુ પોતાના પ્રદેશોમાં છે એમ અનુભવે છે. વળી કેવો છે ? “પરક્ષેત્રે નાસ્તિતાં વિદન્” (પરક્ષેત્રે) જ્ઞેયપ્રદેશની આકૃતિરૂપે પરિણમ્યું છે જ્ઞાન, તેમાં (નાસ્તિતાં વિદન્) નાસ્તિપણું માને છે અર્થાત્ જાણે છે તો જાણો તોપણ એતાવન્માત્ર (એટલું માત્ર) જ્ઞાનનું ક્ષેત્ર નથી—એમ માને છે સ્યાદ્રાહી. વળી કેવો છે ? “પરાત્ આકારકર્ષી” પરક્ષેત્રની આકૃતિરૂપે પરિણમ્યો છે જ્ઞાનનો પર્યાય, તેનાથી ભિન્નપણે જ્ઞાનવસ્તુના પ્રદેશોનો અનુભવ કરવાને સમર્થ છે. તેથી સ્યાદ્રાહ વસ્તુસ્વરૂપનો સાધક, એકાન્તપણું વસ્તુસ્વરૂપનું ધાતક; તેથી સ્યાદ્રાહ ઉપાદેય છે. ૯-૨૫૫.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

પૂર્વાલમ્બિતબોધ્યનાશસમયે જ્ઞાનસ્ય નાશં વિદન્

સીદત્યેવ ન કિચ્ચનાપિ કલયન્નત્યન્તતુચ્છઃ પશુઃ ।

અસ્તિત્વં નિજકાલતોઽસ્ય કલયન્ સ્યાદ્રાદવેદી પુનઃ

પૂર્ણસ્તિષ્ઠતિ બાહ્યવસ્તુષુ મુહુર્ભૂત્વા વિનશ્યત્સ્વપિ ॥૧૦-૨૫૬॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—ભાવાર્થ આમ છે કે કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ જીવ એવો છે કે જે વસ્તુને પર્યાયમાત્ર માને છે, દ્રવ્યરૂપ નથી માનતો; તેથી જ્ઞેયવસ્તુના અતીત-અનાગત-વર્તમાનકાળ સંબંધી અનેક અવસ્થાભેદ છે, તેમને જાણતાં જ્ઞાનના પર્યાયરૂપ અનેક અવસ્થાભેદ થાય છે, તેમાં જ્ઞેયસંબંધી પહેલો અવસ્થાભેદ વિનશે છે, તે અવસ્થાભેદ વિનશતાં તેની આકૃતિરૂપે પરિણમેલા જ્ઞાનપર્યાયનો અવસ્થાભેદ પણ વિનશે છે, તેનો—અવસ્થાભેદનો—વિનાશ થતાં એકાન્તવાદી મૂળથી જ્ઞાનવસ્તુનો વિનાશ માને છે. તેના પ્રતિ સમાધાન આમ છે કે જ્ઞાનવસ્તુ અવસ્થાભેદથી વિનશે છે, દ્રવ્યરૂપે વિચારતાં પોતાની જાણપણારૂપ અવસ્થાથી શાશ્વત છે, ન જીવજે છે, ન વિનશે છે—આવું સમાધાન સ્યાદ્રાહી કરે છે. એ જ કહે છે—“પશુઃ સીદતિ એવ” (પશુઃ) એકાન્તવાદી (સીદતિ) વસ્તુના

સ્વરૂપને સાધવાને ભ્રષ્ટ છે, (એવ) અવશ્ય એમ છે. કેવો છે એકાન્તવાદી? “અત્યન્તતુચ્છઃ” વસ્તુના અસ્તિત્વના જ્ઞાનથી અત્યંત શૂન્ય છે. વળી કેવો છે? “ન કિચ્ચન અપિ કલયન્” (ન કિચ્ચન) જ્ઞેય-અવસ્થાના બાહ્યપણામાત્ર જ્ઞાન છે, તેનાથી ભિન્ન કોઈ વસ્તુરૂપ જ્ઞાનવસ્તુ નથી, (અપિ) અંશમાત્ર પણ નથી—(કલયન્) એવી અનુભવરૂપ પ્રતીતિ કરે છે. વળી કેવો છે? “પૂર્વાલમ્બિતબોધ્યનાશસમયે જ્ઞાનસ્ય નાશં વિદન્” (પૂર્વ) કોઈ પહેલા અવસરમાં (આલમ્બિત) બાહ્યીને તેની આકૃતિરૂપ થયેલા જે (બોધ્ય) જ્ઞેયાકાર જ્ઞાનપર્યાય, તેના (નાશસમયે) વિનાશસંબંધી કોઈ અન્ય અવસરમાં (જ્ઞાનસ્ય) જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુનો (નાશં વિદન્) નાશ માને છે,—એવો છે એકાન્તવાદી મિથ્યાદષ્ટિ જીવ. તેને સ્યાદ્વાદી સંબોધે છે—“પુનઃ સ્યાદ્વાદવેદી પૂર્ણઃ તિષ્ઠતિ” (પુનઃ) એકાન્તદષ્ટિ જે પ્રમાણે કહે છે તે પ્રમાણે નથી, સ્યાદ્વાદી જે પ્રમાણે માને છે તે પ્રમાણે છે. (સ્યાદ્વાદવેદી) અનેકાન્ત-અનુભવશીલ જીવ (પૂર્ણઃ તિષ્ઠતિ) ‘ત્રિકાળગોચર જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુ’ એવો અનુભવ કરતો થકો તેના પર દઢ છે. કેવો દઢ છે? “બાહ્યવસ્તુષુ મુહુઃ ભૂત્વા વિનશ્યત્સુ અપિ” (બાહ્ય-વસ્તુષુ) સમસ્ત જ્ઞેય અથવા જ્ઞેયાકાર પરિણુમેલા જ્ઞાનપર્યાયના અનેક ભેદ, તેઓ (મુહુઃ ભૂત્વા) અનેક પર્યાયરૂપ થાય છે, (વિનશ્યત્સુ અપિ) અનેક વાર વિનશે છે, તોપણ દઢ રહે છે. વળી કેવો છે? “અસ્ય નિજકાલતઃ અસ્તિત્વં કલયન્” (અસ્ય) જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુનું (નિજકાલતઃ) ત્રિકાળ શાશ્વત જ્ઞાનમાત્ર અવસ્થાથી (અસ્તિત્વં કલયન્) વસ્તુપણું અથવા અસ્તિપણું અનુભવે છે સ્યાદ્વાદી જીવ. ૧૦-૨૫૬.

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

અર્થાલમ્બનકાલ એવ કલયન્ જ્ઞાનસ્ય સત્ત્વં બહિ-
ર્જ્ઞ્યાલમ્બનલાલસેન મનસા ભ્રામ્યન્ પશુર્નશ્યતિ ।
નાસ્તિત્વં પરકાલતોઽસ્ય કલયન્ સ્યાદ્વાદવેદી પુન-
સ્તિષ્ઠત્યાત્મનિસ્વાતનિત્યસહજજ્ઞાનૈકપુત્રીભવન્ ॥૧૧-૨૫૭॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—ભાવાર્થ આમ છે કે કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ એકાન્તવાદી એવો છે કે જે વસ્તુને દ્રવ્યમાત્ર માને છે, પર્યાયરૂપ માનતો

નથી; તેથી જ્ઞેયની અનેક અવસ્થાને જાણે છે જ્ઞાન, તેને જાણતું થકું તે આકૃતિરૂપ પરિણમે છે જ્ઞાન; તે સમસ્ત છે જ્ઞાનના પર્યાય, તે પર્યાયોને જ્ઞાનનું અસ્તિત્વ માને છે મિથ્યાદષ્ટિ જીવ. તેના પ્રતિ સમાધાન આમ છે કે જ્ઞેયની આકૃતિરૂપ પરિણમતા બેટલા જ્ઞાનના પર્યાય છે તેમના વડે જ્ઞાનનું અસ્તિત્વ નથી. એમ કહે છે—“ પશુઃ નશ્યતિ ” (પશુઃ) એકાન્તવાદી (નશ્યતિ) વસ્તુસ્વરૂપ સાધવાથી ભ્રષ્ટ છે. કેવો છે એકાન્તવાદી? “ જ્ઞેયાલમ્બનલાલસેન મનસા બહિઃ આમ્યન્ ” “ (જ્ઞેય) સમસ્ત દ્રવ્યરૂપ (આલમ્બન) જ્ઞેયના અવસરે જ્ઞાનની સત્તા’ એવા નિશ્ચયરૂપ (લાલસેન) છે અભિપ્રાય જેનો, એવા (મનસા) મન વડે (બહિઃ આમ્યન્) સ્વરૂપથી બહાર ઊપજ્યો છે ભ્રમ જેને, એવો છે. વળી કેવો છે? “ અર્થાલમ્બનકાલે જ્ઞાનસ્ય સત્ત્વં કલયન્ એવ ” (અર્થ) જીવાદિ સમસ્ત જ્ઞેયવસ્તુને (આલમ્બન) જાણતી (કાલે) વખતે જ (જ્ઞાનસ્ય) જ્ઞાનમાત્ર વસ્તુની (સત્ત્વં) સત્તા છે (કલયન્) એવો અનુભવ કરે છે, (એવ) એવો જ છે. તેના પ્રતિ સ્યાદ્વાદી વસ્તુની સિદ્ધિ કરે છે—“ પુનઃ સ્યાદ્વાદવેદી તિષ્ઠતિ ” (પુનઃ) એકાન્તવાદી જે પ્રમાણે માને છે તે પ્રમાણે નથી, સ્યાદ્વાદી જે પ્રમાણે માને છે તે પ્રમાણે છે. (સ્યાદ્વાદવેદી) સ્યાદ્વાદવેદી અર્થાત્ અનેકાન્તવાદી (તિષ્ઠતિ) વસ્તુસ્વરૂપ સાધવાને સમર્થ છે. કેવો છે સ્યાદ્વાદી? “ અસ્ય પરકાલતઃ નાસ્તિત્વં કલયન્ ” (અસ્ય) જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુનું (પરકાલતઃ) જ્ઞેયાવસ્થાના જાણુપણથી (નાસ્તિત્વં) નાસ્તિપણું છે એવી (કલયન્) પ્રતીતિ કરે છે સ્યાદ્વાદી. વળી કેવો છે “ આત્મનિસ્વાતનિત્યસહજજ્ઞાનૈકપુઙ્ગીભવન્ ” (આત્મ) જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુમાં (નિસ્વાત) અનાદિથી એક વસ્તુરૂપ, (નિત્ય) અવિનશ્ચર, (સહજ) ઉપાય વિના દ્રવ્યના સ્વભાવરૂપ—એવી જે (જ્ઞાન) જાણુપણરૂપ શક્તિ તે-રૂપ (એકપુઙ્ગીભવન્) હું જીવવસ્તુ છું, અવિનશ્ચર જ્ઞાનસ્વરૂપ છું—એવો અનુભવ કરતો થકો.—આવો છે સ્યાદ્વાદી. ૧૧-૨૫૭.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**વિશ્રાન્તઃ પરમાવમાવકલનાન્નિત્યં બહિર્વસ્તુષુ
નશ્યત્યેવ પશુઃ સ્વભાવમહિમન્યેકાન્તનિશ્ચેતનઃ ।
સર્વસ્માન્નિયતસ્વભાવમવનજ્ઞાનાદિમક્તો ભવન્
સ્યાદ્વાદી તુ ન નાશમેતિ સહજસ્પષ્ટીકૃતપ્રત્યયઃ ॥૧૨-૨૫૮॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—ભાવાર્થ આમ છે કે કોઈ એકાન્તવાદી મિથ્યાદષ્ટિ જીવ એવો છે કે જે વસ્તુને પર્યાયમાત્ર માને છે, દ્રવ્યરૂપ નથી માનતો; તેથી જેટલી-સમસ્ત-જ્ઞેયવસ્તુઓના જેટલા છે શક્તિરૂપ સ્વભાવ તેમને જાણે છે જ્ઞાન, જાણતું થકું તેમની આકૃતિરૂપે પરિણમે છે, તેથી જ્ઞેયની શક્તિની આકૃતિરૂપ છે જ્ઞાનના પર્યાય, તેમનાથી જ્ઞાનવસ્તુની સત્તા માને છે; તેમનાથી ભિન્ન છે પોતાની શક્તિની સત્તામાત્ર, તેને નથી માનતો; —એવો છે એકાન્તવાદી. તેના પ્રતિ સ્યાદ્વાદી સમાધાન કરે છે કે જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુ સમસ્ત જ્ઞેયશક્તિને જાણે છે એવું સહજ છે; પરંતુ પોતાની જ્ઞાન-શક્તિથી અસ્તિરૂપ છે. એમ કહે છે—“પશુઃ નશ્યતિ એવ ” (પશુઃ) એકાન્ત-વાદી (નશ્યતિ) વસ્તુની સત્તાને સાધવાથી ભ્રષ્ટ છે, (એવ) નિશ્ચયથી. કેવો છે એકાન્તવાદી? “બહિઃ વસ્તુષુ નિત્યં વિશ્રાન્તઃ” (બહિઃ વસ્તુષુ) સમસ્ત જ્ઞેયવસ્તુની અનેક શક્તિની આકૃતિરૂપે પરિણમ્યા છે જ્ઞાનના પર્યાય, તેમાં (નિત્યં વિશ્રાન્તઃ) સદા વિશ્રાન્ત છે અર્થાત્ પર્યાયમાત્રને જાણે છે જ્ઞાનવસ્તુ, —એવો છે નિશ્ચય જેનો, એવો છે. શા કારણથી એવો છે? “પરમાવમાવકલનાત્” (પરમાવ) જ્ઞેયની શક્તિની આકૃતિરૂપે છે જ્ઞાનનો પર્યાય, તેમાં (માવકલનાત્) અવધાર્યું છે જ્ઞાનવસ્તુનું અસ્તિપણું,—એવા જૂઠા અભિપ્રાયના કારણથી. વળી કેવો છે એકાન્તવાદી? “સ્વમાવમાહિમનિ એકાન્તનિશ્ચેતનઃ” (સ્વમાવ) જીવની જ્ઞાનમાત્ર નિજ શક્તિના (માહિમનિ) અનાદિનિધન શાશ્વત પ્રતાપમાં (એકાન્તનિશ્ચેતનઃ) એકાન્ત નિશ્ચેતન છે અર્થાત્ તેનાથી સર્વથા શૂન્ય છે. ભાવાર્થ આમ છે કે સ્વરૂપસત્તાને નથી માનતો—એવો છે એકાન્તવાદી. તેના પ્રતિ સ્યાદ્વાદી સમાધાન કરે છે—“તુ સ્યાદ્વાદી નાશમ્ ન એતિ ” (તુ) એકાન્ત-વાદી માને છે તે પ્રમાણે નથી, સ્યાદ્વાદી માને છે તે પ્રમાણે છે. (સ્યાદ્વાદી) અનેકાન્તવાદી (નાશમ્) વિનાશ (ન એતિ) પામતો નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે જ્ઞાનમાત્ર વસ્તુની સત્તાને સાધી શકે છે. કેવો છે અનેકાન્તવાદી જીવ? “સહજસ્પષ્ટીકૃતપ્રત્યયઃ” (સહજ) સ્વભાવશક્તિમાત્ર એવું જે અસ્તિત્વ તે સંબંધી (સ્પષ્ટીકૃત) દૃઢ કર્યો છે (પ્રત્યયઃ) અનુભવ જેણે, એવો છે. વળી કેવો છે? “સર્વસ્માત્ નિયતસ્વમાવમાવનજ્ઞાનાત્ વિમક્તઃ ભવન્” (સર્વસ્માત્) જેટલા છે (નિયતસ્વમાવ) પોતપોતાની શક્તિએ બિરાજમાન એવા જે જ્ઞેયરૂપ જીવાદિ પદાર્થો તેમની (ભવન્) સત્તાની આકૃતિરૂપે પરિણમ્યા છે એવા

(જ્ઞાનાત્) જીવના જ્ઞાનગુણના પર્યાય, તેમનાથી (વિમક્તઃ ભવન્) ભિન્ન છે જ્ઞાનમાત્ર સત્તા—એવો અનુભવ કરતો થકો. ૧૨-૨૫૮.

(શાર્દૂલવિક્રીડિત)

**અધ્યાસ્યાત્મનિ સર્વભાવભવનં શુદ્ધસ્વભાવચ્યુતઃ
સર્વત્રાપ્યનિવાસ્તિ ગતમયઃ સ્વૈરં પશુઃ ક્રીડતિ ।
સ્યાદ્વાદી તુ વિશુદ્ધ એવ લસતિ સ્વસ્ય સ્વભાવં મરા-
દારુઢઃ પરભાવભાવવિરહવ્યાલોકનિષ્કમ્પિતઃ ॥૧૩-૨૫૯॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—ભાવાર્થ આમ છે કે કોઈ એકાન્તવાદી ભિથ્યાદષ્ટિ જીવ એવો છે કે જે વસ્તુને દ્રવ્યમાત્ર માને છે, પર્યાયરૂપ નથી માનતો; તેથી જેટલી છે જ્ઞેયવસ્તુ, તેમની અનંત છે શક્તિઓ, તેમને જાણે છે જ્ઞાન; જાણતું થકું જ્ઞેયની શક્તિની આકૃતિરૂપે પરિણમે છે, એવું દેખીને ‘જેટલી જ્ઞેયની શક્તિ તેટલી જ્ઞાનવસ્તુ’ એમ માને છે ભિથ્યાદષ્ટિ એકાન્તવાદી. તેના પ્રતિ આમ સમાધાન કરે છે સ્યાદ્વાદી કે—જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુનો એવો સ્વભાવ છે કે સમસ્ત જ્ઞેયની શક્તિને જાણે, જાણતી થકી તેની આકૃતિરૂપે પરિણમે છે, પરંતુ જ્ઞેયની શક્તિ જ્ઞેયમાં છે, જ્ઞાનવસ્તુમાં નથી; જ્ઞાનનો જાણવારૂપ પર્યાય છે, તેથી જ્ઞાનવસ્તુની સત્તા ભિન્ન છે. એમ કહે છે— “પશુઃ સ્વૈરં ક્રીડતિ” (પશુઃ) ભિથ્યાદષ્ટિ એકાન્તવાદી (સ્વૈરં ક્રીડતિ) હેય-ઉપાદેય જ્ઞાનથી સહિત થઈને સ્વેચ્છાચારરૂપ પ્રવર્તે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જ્ઞેયની શક્તિને જ્ઞાનથી ભિન્ન નથી માનતો, જેટલી જ્ઞેયની શક્તિ છે તેને જ્ઞાનમાં માનીને ‘નાના શક્તિરૂપ જ્ઞાન છે, જ્ઞેય છે જ નહીં’ એવી બુદ્ધિરૂપ પ્રવર્તે છે. કેવો છે એકાન્તવાદી? “શુદ્ધસ્વભાવચ્યુતઃ” (શુદ્ધસ્વભાવ) જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુથી (ચ્યુતઃ) ચ્યુત છે અર્થાત્ તેને વિપરીતરૂપે અનુભવે છે. વિપરીતપણું કેમ છે? “સર્વભાવભવનં આત્મનિ અધ્યાસ્ય” (સર્વં) જેટલી જીવાદિ પદાર્થરૂપ જ્ઞેયવસ્તુ તેમના (માવ) શક્તિરૂપ ગુણપર્યાય-અંશભેદ, તેમની (ભવનં) સત્તાને (આત્મનિ) જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુમાં (અધ્યાસ્ય) પ્રતીતિ કરીને. ભાવાર્થ આમ છે કે જ્ઞાનગોચર છે સમસ્ત દ્રવ્યની શક્તિ, તેમની આકૃતિરૂપે પરિણમ્યું છે જ્ઞાન, તેથી સર્વ શક્તિ જ્ઞાનની છે એમ માને છે, જ્ઞેયની તથા જ્ઞાનની

ભિન્ન સત્તા નથી માનતો. વળી કેવો છે ? “ સર્વત્ર અપિ અનિવારિતઃ ગતભયઃ ” (સર્વત્ર) સ્પર્શ, રસ, ગંધ, વર્ણ, શબ્દ એવા ઇન્દ્રિયવિષય તથા મન-વચન-કાય તથા નાના પ્રકારની જ્ઞેયની શક્તિ, તેમનામાં (અપિ) અવશ્ય (અનિવારિતઃ) ‘ હું શરીર, હું મન, હું વચન, હું કાય, હું સ્પર્શ-રસ-ગંધ-વર્ણ-શબ્દ ’ ઇત્યાદિ પરભાવને પોતાના જાણીને પ્રવર્તે છે; (ગતભયઃ) મિથ્યાદષ્ટિને કોઈ ભાવ પરભાવ નથી કે જેનાથી ડર હોય;—એવો છે એકાન્તવાદી. તેના પ્રતિ સમાધાન કરે છે સ્યાદ્વાદા—“ તુ સ્યાદ્વાદી વિશુદ્ધ એવ લસતિ ” (તુ) જે પ્રમાણે મિથ્યાદષ્ટિ એકાન્તવાદી માને છે તે પ્રમાણે નથી, જે પ્રમાણે સ્યાદ્વાદા માને છે તે પ્રમાણે છે—(સ્યાદ્વાદી) સ્યાદ્વાદી અર્થાત્ અનેકાન્તવાદા જીવ (વિશુદ્ધઃ એવ લસતિ) મિથ્યાત્વથી રહિત થઈને પ્રવર્તે છે. કેવો છે સ્યાદ્વાદી ? “ સ્વસ્ય સ્વભાવં મરાત્ આરૂઢઃ ” (સ્વસ્ય સ્વભાવં) જ્ઞાનવસ્તુની જાણુપણુમાત્ર શક્તિ, તેની (મરાત્ આરૂઢઃ) બહુ જ પ્રગાઢરૂપે પ્રતીતિ કરે છે. વળી કેવો છે ? “ પરભાવભાવવિરહવ્યાલોકનિષ્કમ્પિતઃ ” (પરભાવ) સમસ્ત જ્ઞેયની અનેક શક્તિની આકૃતિરૂપ પરિણુમ્યું છે જ્ઞાન, એ રૂપે (ભાવ) માને છે જે જ્ઞાનવસ્તુનું અસ્તિત્વ, (વિરહ) એવી વિપરીત બુદ્ધિના ત્યાગથી થઈ છે (વ્યાલોક) સાચી દષ્ટિ, તેનાથી થયો છે (નિષ્કમ્પિતઃ) સાક્ષાત્ અમિટ (—અટળ) અનુભવ જેને, એવો છે સ્યાદ્વાદી. ૧૩-૨૫૯.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

પ્રાદુર્ભાવવિરામમુદ્રિતવહજ્જ્ઞાનાંશનાનાત્મના

નિર્જ્ઞાનાત્ક્ષણમજ્જસજ્જપતિતઃ પ્રાયઃ પશુર્નશ્યતિ ।

સ્યાદ્વાદી તુ ચિદાત્મના પરિમૃશંશ્ચિદ્રસ્તુ નિત્યોદિતં

ટક્કોત્કીર્ણઘનસ્વભાવમહિમજ્ઞાનં ભવન્ જીવતિ ॥૧૪-૨૬૦॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—ભાવાર્થ આમ છે કે કોઈ એકાન્તવાદી મિથ્યાદષ્ટિ એવો છે કે જે વસ્તુને પર્યાયમાત્ર માને છે, દ્રવ્યરૂપ નથી માનતો; તેથી અખંડ ધારાપ્રવાહરૂપ પરિણુમે છે જ્ઞાન, તેનો થાય છે પ્રતિસમય ઉત્પાદ-વ્યય, તેથી પર્યાય વિનશતાં જીવદ્રવ્યનો વિનાશ માને છે. તેના પ્રતિ સ્યાદ્વાદી આમ સમાધાન કરે છે કે પર્યાયરૂપે જેતાં જીવવસ્તુ ઊપજે છે, વિનશે છે; દ્રવ્યરૂપે જેતાં જીવ સદા શાશ્વત છે. તે કહે છે—“ પશુ નશ્યતિ ”

(પશુ) એકાન્તવાદી જીવ (નક્ષત્ર) શુદ્ધ જીવવસ્તુને સાધવાથી ભ્રષ્ટ છે. કેવો છે એકાન્તવાદી? “પ્રાયઃ ક્ષણભક્ષસંજ્ઞપતિતઃ” (પ્રાયઃ) એકાન્તપણે (ક્ષણભક્ષ) પ્રતિસમય થતાં પર્યાયના વિનાશથી (સંજ્ઞપતિતઃ) તે પર્યાયની સાથે સાથે વસ્તુનો વિનાશ માને છે. શા કારણથી? “પ્રાદુર્ભાવવિરામમુદ્રિત-વહજ્ઞાનાંશનાનાત્મના નિર્જાનાત્” (પ્રાદુર્ભાવ) ઉત્પાદ-(વિરામ) વિનાશથી (મુદ્રિત) સંયુક્ત (વહત્) પ્રવાહરૂપ જે (જ્ઞાનાંશ) જ્ઞાનગુણના અવિભાગપ્રતિચ્છેદ તેમના કારણે થતા (નાનાત્મના) અનેક અવસ્થાભેદના (નિર્જાનાત્) જાણપણાના કારણે;—એવો છે એકાન્તવાદી. તેના પ્રતિ સ્યાદ્વાદી પ્રતિબોધે છે—“તુ સ્યાદ્વાદી જીવતિ” (તુ) જેમ એકાન્તવાદી કહે છે તેવું એકાન્ત-પણું નથી. (સ્યાદ્વાદો) સ્યાદ્વાદી અર્થાત્ અનેકાન્તવાદી (જીવતિ) વસ્તુને સાધવા સમર્થ છે. કેવો છે સ્યાદ્વાદી? “ચિદ્વસ્તુ નિત્યોદિતં પરિમૃશન્” (ચિદ્વસ્તુ) જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુને (નિત્યોદિતં) સર્વકાળ શાશ્વત એવી, (પરિમૃશન્) પ્રત્યક્ષપણે આસ્વાદરૂપ અનુભવતો થકો. કેવા રૂપે? “ચિદાત્મના” જ્ઞાન-સ્વરૂપ છે જીવવસ્તુ તે-રૂપે. વળી કેવો છે સ્યાદ્વાદી “ટક્કોત્કીર્ણઘનસ્વભાવ-મહિમજ્ઞાનં ભવન્” (ટક્કોત્કીર્ણ) સર્વ કાળ એકરૂપ એવા (ઘનસ્વભાવ) અભિટ (-અટળ) લક્ષણ વડે છે (મહિમ) પ્રસિદ્ધિ જેની, એવી (જ્ઞાનં) જીવવસ્તુને (ભવન્) પોતે અનુભવતો થકો ૧૪-૨૬૦.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

ટક્કોત્કીર્ણવિશુદ્ધબોધવિસરાકારાત્મતત્ત્વાશયા

વાચ્છત્યુચ્છલદચ્છચિત્પરિણતેર્મિન્નં પશુઃ કિચ્ચન ।

જ્ઞાનં નિત્યમનિત્યતાપરિગમેષ્યાસાદયત્યુજ્જ્વલં

સ્યાદ્વાદી તદનિત્યતાં પરિમૃશંશ્ચિદ્વસ્તુવૃત્તિક્રમાત્ ॥૧૫-૨૬૧॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—ભાવાર્થ આમ છે કે કોઈ મિથ્યાદષ્ટિ એકાન્તવાદી એવો છે કે જે વસ્તુને દ્રવ્યરૂપ માને છે, પર્યાયરૂપ નથી માનતો; તેથી સમસ્ત જ્ઞેયને જાણતું થકું જ્ઞેયાકાર પરિણમે છે જ્ઞાન, તેને અશુદ્ધપણું માને છે એકાન્તવાદી, જ્ઞાનને પર્યાયપણું માનતો નથી. તેનું સમાધાન સ્યાદ્વાદી કરે છે કે જ્ઞાનવસ્તુ દ્રવ્યરૂપે જેતાં નિત્ય છે, પર્યાયરૂપે

જ્ઞેતાં અનિત્ય છે, તેથી સમસ્ત જ્ઞેયને જાણે છે જ્ઞાન, જાણતાં જ્ઞેયની આકૃતિ-રૂપે જ્ઞાનનો પર્યાય પરિણુમે છે—એવો જ્ઞાનનો સ્વભાવ છે, અશુદ્ધપણું નથી. એમ કહે છે—“ પશુઃ ઉચ્છલદચ્છચિત્પરિણતેઃ મિન્નં કિન્નન વાઙ્છતિ ” (પશુઃ) એકાન્તવાદી, (ઉચ્છલત્) જ્ઞેયનો જ્ઞાતા થઈને પર્યાયરૂપે પરિણુમે છે ઉત્પાદરૂપ તથા વ્યયરૂપ એવો (અચ્છ) અશુદ્ધપણાથી રહિત એવો જ (ચિત્પરિણતેઃ) જ્ઞાનગુણનો પર્યાય તેનાથી (મિન્નં) ભિન્ન અર્થાત્ જ્ઞેયને જાણવારૂપ પરિણુતિ વિના વસ્તુમાત્ર કૃતસ્થ થઈને રહે એવું (કિન્નન વાઙ્છતિ) કંઈક વિપરીતપણું માને છે. એકાન્તવાદી જ્ઞાનને આવું કરવા ચાહે છે—“ ટઙ્કોત્કીર્ણવિશુદ્ધબોધ-વિસરાકારાત્મતત્ત્વાશયા ” (ટઙ્કોત્કીર્ણ) સર્વ કાળ એકસરખી, (વિશુદ્ધ) સમસ્ત વિકલ્પથી રહિત (બોધ) જ્ઞાનવસ્તુના (વિસરાકાર) પ્રવાહરૂપ (આત્મતત્ત્વ) જીવવસ્તુ હો (આશયા) એમ કરવાની અભિલાષા કરે છે. તેનું સમાધાન કરે છે સ્યાદ્વાદી—“ સ્યાદ્વાદી જ્ઞાનં નિત્યં ઉજ્જ્વલં આસાદયતિ ” (સ્યાદ્વાદી) સ્યાદ્વાદી અર્થાત્ અનેકાન્તવાદી (જ્ઞાનં) જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુને (નિત્યં) સર્વ કાળ એકસરખી, (ઉજ્જ્વલં) સમસ્ત વિકલ્પથી રહિત (આસાદયતિ) સ્વાદરૂપ અનુભવે છે; “ અનિત્યતાપરિગમે અપિ ” જોકે તેમાં પર્યાય દ્વારા અનિત્યપણું ઘટે છે. કેવો છે સ્યાદ્વાદી? “ તત્ ચિદ્વસ્તુ અનિત્યતાં પરિમૃશન્ ” (તત્) પૂર્વોક્ત (ચિદ્વસ્તુ) જ્ઞાનમાત્ર જીવદ્રવ્યને (અનિત્યતાં પરિમૃશન્) વિનશ્ચરરૂપ અનુભવતો થકો. શા કારણથી? “ વૃત્તિક્રમાત્ ” (વૃત્તિ) પર્યાયના (ક્રમાત્) ક્રમના કારણે અર્થાત્ ‘કોઈ પર્યાય થાય છે, કોઈ પર્યાય વિનશે છે’ એવા ભાવના કારણે. ભાવાર્થ આમ છે કે પર્યાય દ્વારા જીવવસ્તુ અનિત્ય છે એમ અનુભવે છે સ્યાદ્વાદી. ૧૫-૨૬૧.

(અનુષ્ટુપ)

इत्यज्ञानविमूढानां ज्ञानमात्रं प्रसाधयन् ।

आत्मतत्त्वमनेकान्तः स्वयमेवानुभूयते ॥ १६-२६२ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ ઇતિ અનેકાન્તઃ સ્વયમ્ અનુભૂયતે એવ ” (ઇતિ) પૂર્વોક્ત પ્રકારે (અનેકાન્તઃ) સ્યાદ્વાદ (સ્વયમ્) પોતાના પ્રતાપથી બલાતકારે જ (અનુભૂયતે) અંગીકારરૂપ થાય છે, (એવ) અવશ્ય. કોને અંગીકાર થાય છે? “ અજ્ઞાનવિમૂઢાનાં ” (અજ્ઞાન) પૂર્વોક્ત એકાન્તવાદમાં

૨૫૦

સમયસાર-કલશ

(વિમૂઢાનાં) મગ્ન થયા છે જે (મિથ્યાદષ્ટિ જીવો તેમને. ભાવાર્થ આમ છે કે સ્યાદ્વાદ એવો પ્રમાણુભૂત છે કે જેને સાંભળતાં માત્ર જ એકાન્તવાદી પણ અંગીકાર કરે છે. કેવો છે સ્યાદ્વાદ? “આત્મતત્ત્વમ્ જ્ઞાનમાત્રં પ્રસાધયન્” (આત્મતત્ત્વમ્) જીવદ્રવ્યને (જ્ઞાનમાત્રં) ચેતના-સર્વસ્વ (પ્રસાધયન્) એમ પ્રમાણુ કરતો થકો. ભાવાર્થ આમ છે કે જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુ છે એમ સ્યાદ્વાદ સાધી શકે છે, એકાન્તવાદી સાધી શકતો નથી. ૧૬-૨૬૨.

(અનુષ્ટુપ)

एवं तत्त्वव्यवस्थित्या स्वं व्यवस्थापयन् स्वयम् ।

अलंघ्यशासनं जैनमनेकान्तो व्यवस्थितः ॥૧૭-૨૬૩॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“એવં અનેકાન્તઃ વ્યવસ્થિતઃ” (એવં) આટલું કહેવાથી (અનેકાન્તઃ) અનેકાન્તને અર્થાત્ સ્યાદ્વાદને (વ્યવસ્થિતઃ) કહેવાતું આરંભ્યું હતું તે પૂર્ણ થયું. કેવો છે અનેકાન્ત? “સ્વં સ્વયમ્ વ્યવસ્થાપયન્” (સ્વં) અનેકાન્તપણાને (સ્વયમ્) અનેકાન્તપણા વડે (વ્યવસ્થાપયન્) બળજેરીથી પ્રમાણુ કરતો થકો. શાના સહિત? “તત્ત્વવ્યવસ્થિત્યા” જીવના સ્વરૂપને સાધવા સહિત. કેવો છે અનેકાન્ત? “જૈનમ્” સર્વજ્ઞવીતરાગપ્રણીત છે. વળી કેવો છે? “અલંઘ્યશાસનં” અમિટ (-અટળ) છે ઉપદેશ જેનો, એવો છે. ૧૭-૨૬૩.

— ૧૨ —

સાધ્ય-સાધક અધિકાર

(વસંતલલકા)

इत्याद्यनेकनिजशक्तिसुनिर्भरोऽपि
यो ज्ञानमात्रमयतां न जहाति भावः ।
एवं क्रमाक्रमविवर्तिविवर्तचित्रं
तद्द्रव्यपर्ययमयं चिदिहास्ति वस्तु ॥ १-२६४ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“इह तत् चिद् वस्तु द्रव्यपर्ययमयं अस्ति”
(इह) विद्यमान (तत्) पूर्वोक्ता (चिद् वस्तु) ज्ञानमात्र एवद्रव्य (द्रव्य पर्ययमयं
अस्ति) द्रव्य-गुण-पर्यायरूपे છે. ભાવાર્થ આમ છે કે એવદ્રવ્યનું દ્રવ્યપાણું
કહ્યું. કેવું છે એવદ્રવ્ય? “एवं क्रमाक्रमविवर्तिविवर्तचित्रं” (एवं) पूर्वोक्ता प्रकारे
(क्रम) પહેલો વિનશે તો આગળનો ઊપજે અને (અક્રમ) વિશેષણરૂપ છે
પરંતુ ન ઊપજે, ન વિનશે, -એ રૂપે છે (વિવર્ત) અંશરૂપ ભેદપદ્ધતિ તેનાથી
(વિવર્ત) પ્રવર્તી રહ્યો છે (ચિત્ર) પરમ અચળો જેમાં, એવું છે. ભાવાર્થ
આમ છે કે કંમવર્તી પર્યાય, અકંમવર્તી ગુણ; -એ રીતે ગુણ-પર્યાયમય છે
એવવસ્તુ. વળી કેવું છે તે અર્થાત કેવી છે એવવસ્તુ? “यः भावः इत्याद्यनेक-
निजशक्तिसुनिर्भरः अपि ज्ञानमात्रमयतां न जहाति” (यः भावः) જ્ઞાનમાત્ર એવવસ્તું
(इत्यादि) દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાય ઇત્યાદિથી માંડીને (अनेकनिजशक्ति) અસ્તિત્વ,
વસ્તુત્વ, પ્રમેયત્વ, અગુરુલઘુત્વ, સૂક્ષ્મત્વ, કર્તૃત્વ, ભોક્તૃત્વ, સપ્રદેશત્વ,
અમૂર્તત્વ-એવું છે અનંત ગણનારૂપ દ્રવ્યનું સામર્થ્ય તેના વડે (सुनिर्भरः) સર્વ
કાળ ભરિતાવસ્થ છે; (अपि) એવી છે તોપણ (ज्ञानमात्रमयतां न जहाति) જ્ઞાન-
માત્ર ભાવને ત્યાગતી નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે જે ગુણ છે અથવા પર્યાય છે તે
સર્વ ચેતનારૂપ છે, તેથી ચેતનામાત્ર એવવસ્તુ છે, પ્રમાણ છે. ભાવાર્થ આમ
છે કે પૂર્વે હૂંડી લખી હતી કે ઉપાય તથા ઉપેય કહીશું; ઉપાય એટલે

૨૫૨

સમયસાર-કલશ

[ભગવાનશ્રીકુંદકુંદ-

જીવવસ્તુની પ્રાપ્તિનું સાધન, ઉપેય એટલે સાધ્યવસ્તુ; તેમાં પ્રથમ જ સાધ્યરૂપ વસ્તુનું સ્વરૂપ કહ્યું, સાધન કહે છે. ૧-૨૬૪.

(વસંતતિલકા)

**નૈકાન્તસંગતદશા સ્વયમેવ વસ્તુ-
તત્ત્વવ્યવસ્થિતિમિતિ પ્રવિલોકયન્તઃ ।
સ્યાદ્વાદશુદ્ધિમધિકામધિગમ્ય સન્તો
જ્ઞાનીભવન્તિ જિનનીતિમલંઘયન્તઃ ॥ ૨-૨૬૫ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ સન્તઃ ” ઇતિ જ્ઞાનીભવન્તિ ” (સન્તઃ) સંતો અર્થાત્ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવો (ઇતિ) આ રીતે (જ્ઞાનીભવન્તિ)—અનાદિ કાળથી કર્મબંધ સંયુક્ત હતા—સામ્પ્રત (હવે) સકળ કર્મોનો વિનાશ કરીને મોક્ષપદને પ્રાપ્ત થાય છે. કેવા છે સન્તો ? “ જિનનીતિમલંઘયન્તઃ ” (જિન) કેવળીનો (નીતિમ્) કહેલો જે માર્ગ (અલંઘયન્તઃ) તે જ માર્ગ પર ચાલે છે, તે માર્ગને ઉલ્લંઘીને અન્ય માર્ગ પર ચાલતા નથી. શું કરીને ? “ અધિકામ્ સ્યાદ્વાદશુદ્ધિમ્ અધિગમ્ય ” (અધિકામ્) પ્રમાણ છે એવો જે (સ્યાદ્વાદશુદ્ધિમ્) અનેકાન્તરૂપ વસ્તુનો ઉપદેશ, તેનાથી થયું છે જ્ઞાનનું નિર્ભંગપાણું, તેની (અધિગમ્ય) સહાયતા પામીને. કેવા છે સન્તો ? “ વસ્તુતત્ત્વવ્યવસ્થિતિમ્ સ્વયમ્ એવ પ્રવિલોકયન્તઃ ” (વસ્તુ) જીવદ્રવ્યનું (તત્ત્વ) જેવું છે સ્વરૂપ, તેનાં (વ્યવસ્થિતિમ્) દ્રવ્યરૂપ તથા પર્યાયરૂપને (સ્વયમ્ એવ પ્રવિલોકયન્તઃ) સાક્ષાત્ પ્રત્યક્ષપણે દેખે છે. કેવા નેત્ર વડે દેખે છે ? “ નૈકાન્તસજ્જતદશાઃ ” (નૈકાન્ત) સ્યાદ્વાદ સાથે (સજ્જત) મળેલા (દશા) લોચન વડે. ૨-૨૬૫.

(વસંતતિલકા)

**યે જ્ઞાનમાત્રનિજભાવમયીમકમ્પાં
ભૂર્મિ શ્રયન્તિ કથમપ્યપનીતમોહાઃ ।
તે સાધકત્વમધિગમ્ય ભવન્તિ સિદ્ધા
મૂઢાસ્ત્વમૂમનુપલભ્ય પરિભ્રમન્તિ ॥ ૩-૨૬૬ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“ તે સિદ્ધાઃ ભવન્તિ ” (તે) એવા છે જે જીવો તે (સિદ્ધાઃ ભવન્તિ) સકળ કર્મકલંકથી રહિત મોક્ષપદને પામે છે. કેવા થઈને ? “ સાધકત્વમ્ અધિગમ્ય ” શુદ્ધ જીવના અનુભવગણિત છે સમ્યગ્-દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રરૂપ કારણુરત્નત્રય, તે-રૂપ પરિણમ્યો છે આત્મા, એવા થઈને. વળી કેવા છે તે ? “ યે જ્ઞાનમાત્રનિજભાવમયીમ્ ભૂમિં શ્રયન્તિ ” (યે) જે કોઈ (જ્ઞાનમાત્ર) ચેતના છે સર્વાસ્વ જેનું એવો (નિજભાવ) જીવદ્રવ્યનો અનુભવ (મયોમ્) તે-મય અર્થાત્ જેમાં કોઈ વિકલ્પ નથી એવી (ભૂમિ) મોક્ષના કારણુભૂત અવસ્થાને (શ્રયન્તિ) પ્રાપ્ત થાય છે—એકાગ્રપણે તે ભૂમિ-રૂપ પરિણમે છે. કેવી છે ભૂમિ ? “ અકમ્પાં ” નિર્દ્વન્દ્વરૂપ સુખગણિત છે. કેવા છે તે જીવો ? “ કથમપિ અપનીતમોહાઃ ” (કથમ્ અપિ) અનંત કાળ ભમતાં કાળલબ્ધિ પામીને (અપનીત) મટ્યો છે (મોહાઃ) મિથ્યાત્વરૂપ વિભાવપરિણામ જેમનો, એવા છે. ભાવાર્થ આમ છે કે આવા જીવો મોક્ષના સાધક થાય છે. “ તુ મૂઢાઃ અમૂમ્ અનુપલમ્ય પરિભ્રમન્તિ ” (તુ) કહેલા અર્થને દૃઢ કરે છે—(મૂઢાઃ) જીવવસ્તુનો અનુભવ જેમને નથી એવા જે કોઈ મિથ્યાદૃષ્ટિ જીવો છે તે (અમૂમ્) શુદ્ધ જીવસ્વરૂપના અનુભવરૂપ અવસ્થાને (અનુપલમ્ય) પામ્યા વિના (પરિભ્રમન્તિ) ચતુર્ગતિસંસારમાં ભટકે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે શુદ્ધ જીવસ્વરૂપનો અનુભવ મોક્ષનો માર્ગ છે, બીજો માર્ગ નથી. ૩-૨૬૬.

(વસન્તતિલકા)

સ્પાદાદકૌશલસુનિશ્ચલસંયમાભ્યાં

યો ભાવયત્યહરહઃ સ્વમિહોપયુક્તઃ ।

જ્ઞાનક્રિયાનયપરસ્પરતીવ્રમૈત્રી-

પાત્રીકૃતઃ શ્રયતિ ભૂમિમિમાં સ એકઃ ॥ ૪-૨૬૭ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—આવી અનુભવ ભૂમિકાને કેવો જીવ યોગ્ય છે તે કહે છે—“ સઃ એકઃ ઇમાં ભૂમિમ્ શ્રયતિ ” (સઃ) આવો (એકઃ) આ જ એક ભૂમિનો જીવ (ઇમાં ભૂમિમ્) પ્રત્યક્ષ શુદ્ધ સ્વરૂપના અનુભવરૂપ અવસ્થાના (શ્રયતિ) અવલંબનને યોગ્ય છે અર્થાત્ એવી અવસ્થારૂપ પરિણમવાનો પાત્ર છે. કેવો છે તે જીવ ? “ યઃ સ્વમ્ અહરહઃ ભાવયતિ ”

(ય:) જે કોઈ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ (સ્વમ્) જીવના શુદ્ધ સ્વરૂપને (અહરહઃ ભાવયતિ) નિરંતર અખંડ ધારાપ્રવાહરૂપ અનુભવે છે. શાનાથી અનુભવે છે ? “ સ્યાદ્વાદકૌશલસુનિશ્ચલસંયમામ્યાં ” (સ્યાદ્વાદ) દ્રવ્યરૂપ તથા પર્યાયરૂપ વસ્તુના અનુભવનું (કૌશલ) કૌશલ્ય અર્થાત્ વિપરીતપણાથી રહિત—વસ્તુ જે પ્રમાણે છે તે પ્રમાણે—અંગીકાર, તથા (સુનિશ્ચલસંયમામ્યાં) સમસ્ત રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણુતિનો ત્યાગ,—એ બંનેની સહાયતાથી. વળી કેવો છે ? “ ઇહ ઉપયુક્તઃ ” (ઇહ) પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપના અનુભવમાં (ઉપયુક્તઃ) સર્વ કાળ એકાગ્રપણે તલલીન છે. વળી કેવો છે ? “ જ્ઞાનક્રિયાનયપરસ્પરત્રિવૈત્રીપાત્રીકૃતઃ ” (જ્ઞાનનય) શુદ્ધ જીવના સ્વરૂપનો અનુભવ મોક્ષમાર્ગ છે, શુદ્ધ સ્વરૂપના અનુભવ વિના જે કોઈ ક્રિયા છે તે સર્વ મોક્ષમાર્ગથી શૂન્ય છે, (ક્રિયાનય) રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણામનો ત્યાગ પ્રાપ્ત થયા વિના જે કોઈ શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ કહે છે તે સમસ્ત જૂઠો છે, અનુભવ નથી, કોઈ એવો જ અનુભવનો ભ્રમ છે, કારણ કે શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ અશુદ્ધ રાગાદિ પરિણામને મટાડીને થાય છે;—આવા છે જે જ્ઞાનનય તથા ક્રિયાનય, તેમનું છે જે (પરસ્પરત્રિવૈત્રી) પરસ્પર અત્યંત મિત્રપણું—શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ છે તે રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણુતિને મટાડીને છે, રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણુતિનો વિનાશ શુદ્ધ સ્વરૂપના અનુભવ સહિત છે, એવું અત્યંત મિત્રપણું—તેનો (પ્રાત્રીકૃતઃ) પાત્ર થયો છે અર્થાત્ જ્ઞાનનયક્રિયાનયનું એક સ્થાનક છે. ભાવાર્થ આમ છે કે બંને નયોના અર્થ સહિત બિરાજમાન છે. ૪-૨૬૭.

(વસંતતિલકા)

ચિત્પિણ્ડચણ્ડિમવિલાસિવિકાસહાસઃ

શુદ્ધપ્રકાશભરનિર્ભરસુપ્રમાતઃ ।

આનન્દસુસ્થિતસદાસ્વલિતૈકરૂપ-

સ્તસ્યૈવ ચાયમુદયત્યચલાર્ચિરાત્મા ॥ ૫-૨૬૮ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ તસ્ય એવ આત્મા ઉદયતિ ” (તસ્ય) પૂર્વોક્ત જીવને (એવ) અવશ્ય (આત્મા) જીવપદાર્થ (ઉદયતિ) સકળ કર્મનો વિનાશ કરીને પ્રગટ થાય છે, અનંતચતુષ્ટયરૂપ થાય છે. વળી કેવો પ્રગટ

થાય છે? “ અચલાર્ચિ: ” સર્વ કાળ એકરૂપ છે કેવળજ્ઞાન-કેવળદર્શન તેજપુંજ જેનો એવો છે. વળી કેવો છે? “ ચિત્પિણ્ડચણ્ડિમવિલાસિવિકાસહાસ: ” (ચિત્પિણ્ડ) જ્ઞાનપુંજના (ચણ્ડિમ) પ્રતાપની (વિલાસિ) એકરૂપ પરિણતિ એવું જે (વિકાસ) પ્રકાશસ્વરૂપ તેનું (હાસ:) નિધાન છે. વળી કેવો છે? “ શુદ્ધપ્રકાશમરનિર્મર-સુપ્રમાત: ” (શુદ્ધપ્રકાશ) રાગાદિ અશુદ્ધ પરિણતિ મટાડીને થયેલો જે શુદ્ધત્વ-રૂપ પરિણામ તેની (મર) વારંવાર જે શુદ્ધત્વરૂપ પરિણતિ, તેનાથી (નિર્મર) થયો છે (સુપ્રમાત:) સાક્ષાત્ ઉદ્યોત જેમાં, એવો છે. ભાવાર્થ આમ છે કે જેમ રાત્રિસંબંધી અધિકાર મટતાં દિવસ ઉદ્યોતસ્વરૂપ પ્રગટ થાય છે, તેમ મિથ્યાત્વ-રાગ-દ્વેષરૂપ અશુદ્ધ પરિણતિ મટાડીને શુદ્ધત્વપરિણામે બિરાજમાન જીવદ્રવ્ય પ્રગટ થાય છે. વળી કેવો છે? “ આનન્દસુસ્થિતસદાસ્ખલિતૈકરૂપ: ” (આનન્દ) દ્રવ્યના પરિણામરૂપ અતીન્દ્રિય સુખના કારણે (સુસ્થિત) જે આકુળતાથી રહિતપણું, તેનાથી (સદા) સર્વ કાળ (અસ્ખલિત) અમિટ (-અટળ) છે (એકરૂપ:) તદ્રૂપ સર્વસ્વ જેનું, એવો છે. ૫-૨૬૮.

(વસંતતિલકા)

**સ્યાદ્વાદદીપિતલસન્મહસિ પ્રકાશે
શુદ્ધસ્વભાવમહિમન્યુદિતે મયીતિ ।**

કિં બન્ધમોક્ષપથપાતિભિરન્યભાવૈ-

નિત્યોદયઃ પરમયં સ્ફુરતુ સ્વભાવઃ ॥ ૬-૨૬૯ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ અયં સ્વભાવઃ પરમ્ સ્ફુરતુ ” (અયં સ્વભાવઃ) વિદ્યમાન છે જે જીવપદાર્થ (પરમ્ સ્ફુરતુ) તે જ એક અનુભવરૂપ પ્રગટ હો. કેવો છે? “ નિત્યોદયઃ ” સર્વ કાળ એકરૂપ પ્રગટ છે. વળી કેવો છે? “ ઇતિ મયિ ઉદિતે અન્યભાવૈઃ કિમ્ ” (ઇતિ) પૂર્વોક્ત વિધિથી (મયિ ઉદિતે) હું ‘ શુદ્ધ જીવસ્વરૂપ છું ’ એવા અનુભવરૂપ પ્રત્યક્ષ થતાં (અન્યભાવૈઃ) અન્ય ભાવોથી અર્થાત્ અનેક છે જે વિકલ્પો તેમનાથી (કિમ્) શું પ્રયોજન છે? કેવા છે અન્ય ભાવ? “ બન્ધમોક્ષપથપાતિભિઃ ” (બન્ધપથ) મોહ-રાગ-દ્વેષ બંધનું કારણ છે, (મોક્ષપથ) સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર મોક્ષમાર્ગ છે,—એવા જે પક્ષ તેમાં (પાતિભિઃ) પડનારા છે અર્થાત્ પોતપોતાના પક્ષને કહે છે, એવા છે અનેક

૨૫૬

સમયસાર-કલશ

[ભગવાનશ્રીકુંઠકુંઠ-

વિકલ્પરૂપ. ભાવાર્થ આમ છે કે એવા વિકલ્પો જેટલા કાળ સુધી હોય છે તેટલા કાળ સુધી શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ હોતો નથી; શુદ્ધ સ્વરૂપનો અનુભવ થતાં એવા વિકલ્પો વિદ્યમાન જ નથી હોતા, વિચાર કેનો કરવામાં આવે? કેવો છું હું? “ સ્યાદ્વાદદીપિતલસન્મહસિ ” (સ્યાદ્વાદ) દ્રવ્યરૂપે તથા પર્યાયરૂપે (દીપિત) પ્રગટ થયું છે (લસત) પ્રત્યક્ષ (મહસિ) જ્ઞાનમાત્ર સ્વરૂપ જેનું વળી કેવો છું? “ પ્રકાશે ” સર્વ કાળ ઉદ્યોતસ્વરૂપ છું. વળી કેવો છું? “ શુદ્ધસ્વભાવમહિમનિ ” (શુદ્ધસ્વભાવ) શુદ્ધપણાના કારણે (મહિમનિ) પ્રગટપણું છે જેનું. ૬-૨૬૯.

(વસંતતિલકા)

ચિત્રાત્મશક્તિસમુદાયમયોઽયમાત્મા

સદ્યઃ પ્રણશ્યતિ નયેક્ષણસ્ખંડ્યમાનઃ ।

તસ્માદસ્ખંડમનિરાકૃતસ્ખંડમેક-

મેકાન્તશાન્તમચલં ચિદહં મહોઽસ્મિ ॥૭-૨૭૦॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“ તસ્માત્ અહં ચિત્ મહઃ અસ્મિ ” (તસ્માત્) તે કારણથી (અહં) હું (ચિત્ મહઃ અસ્મિ) જ્ઞાનમાત્ર પ્રકાશપુંજ છું; વળી કેવો છું? “ અસ્ખંડમ્ ” અખંડિતપ્રદેશ છું; વળી કેવો છું? “ અનિરાકૃતસ્ખંડમ્ ” કોઈના કારણે અખંડ નથી થયો, સહજ જ અખંડરૂપ છું; વળી કેવો છું? “ એકમ્ ” સમસ્ત વિકલ્પોથી રહિત છું; વળી કેવો છું? “ એકાન્તશાન્તમ્ ” (એકાન્ત) સર્વથા પ્રકારે (શાન્તમ્) સમસ્ત પર-દ્રવ્યોથી રહિત છું; વળી કેવો છું? “ અચલં ” યોતાના સ્વરૂપથી સર્વ કાળે અન્યથા નથી;—આવો ચૈતન્યસ્વરૂપ હું છું; કારણ કે “ અયમ્ આત્મા નયેક્ષણસ્ખંડ્યમાનઃ સદ્યઃ પ્રણશ્યતિ ” (અયમ્ આત્મા) આ જીવવસ્તુ (નય) દ્રવ્યાર્થિક તથા પર્યાયાર્થિક એવા અનેક વિકલ્પરૂપ (ઈક્ષણ) અનેક લોચન તેમના દ્વારા (સ્ખંડ્યમાનઃ) અનેકરૂપ જેવામાં આવતી થકી (સદ્યઃ પ્રણશ્યતિ) ખંડખંડરૂપ થઈને મૂળથી શોધી જડતી નથી—નાશ પામે છે. આટલા નયો એકમાં કઈ રીતે ઘટે છે? ઉત્તર આમ છે : કેમ કે આણું છે જીવદ્રવ્ય—“ ચિત્રાત્મશક્તિસમુદાયમયઃ ” (ચિત્ર) અનેક પ્રકારે—અસ્તિપણું, નાસ્તિપણું, એકપણું, અનેકપણું, ધ્રુવપણું,

અધ્રુવપણું ઇત્યાદિ અનેક છે એવા—જે (આત્મશક્તિ) જીવદ્રવ્યના ગુણો તેમનું જે (સમુદાય) દ્રવ્યથી અભિન્નપણું (મયઃ) તે-મય અર્થાત્ એવું છે જીવદ્રવ્ય; તેથી એક શક્તિને કહે છે એક નય, પરંતુ અનંત શક્તિઓ છે તેથી એક એક નય કરતાં અનંત નય થાય છે. એ પ્રમાણે કરતાં ઘણા વિકલ્પો ઊપજે છે, જીવનો અનુભવ ખોવાઈ જાય છે. તેથી નિવિકલ્પ જ્ઞાનવસ્તુમાત્ર અનુભવ કરવાયોગ્ય છે. ૭-૨૭૦.

**ન દ્રવ્યેણ સ્ખંડયામિ, ન ક્ષેત્રેણ સ્ખંડયામિ, ન કાલેન સ્ખંડયામિ,
ન માવેન સ્ખંડયામિ; સુવિશુદ્ધ ઈકો જ્ઞાનમાત્રમાવોઽસ્મિ ।***

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“માવઃ અસ્મિ” હું વસ્તુસ્વરૂપ છું. વળી કેવો છું? “જ્ઞાનમાત્રઃ” ચેતનામાત્ર છે સર્વસ્વ જેનું એવો છું. “ઈકઃ” સમસ્ત ભેદ-વિકલ્પોથી રહિત છું. વળી કેવો છું? “સુવિશુદ્ધઃ” દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મ-નોકર્મરૂપ ઉપાધિથી રહિત છું. વળી કેવો છું? “દ્રવ્યેણ ન સ્ખંડયામિ” જીવ સ્વદ્રવ્યરૂપ છે એમ અનુભવતાં પણ હું અખંડિત છું; “ક્ષેત્રેણ ન સ્ખંડયામિ” જીવ સ્વક્ષેત્રરૂપ છે એમ અનુભવતાં પણ હું અખંડિત છું; “કાલેન ન સ્ખંડયામિ” જીવ સ્વકાળરૂપ છે એમ અનુભવતાં પણ હું અખંડિત છું; “માવેન ન સ્ખંડયામિ” જીવ સ્વભાવરૂપ છે એમ અનુભવતાં પણ હું અખંડિત છું. ભાવાર્થ આમ છે કે—એક જીવવસ્તુ સ્વદ્રવ્ય, સ્વક્ષેત્ર, સ્વકાળ, સ્વભાવરૂપ ચાર પ્રકારના ભેદો દ્વારા કહેવાય છે તોપણ ચાર સત્તા નથી, એક સત્તા છે. તેનું દૃષ્ટાન્ત—જેમ એક આમ્રફળ ચાર પ્રકારે છે એમ તો ચાર સત્તા નથી. તેનું વિવરણ—કોઈ અંશ રસ છે, કોઈ અંશ છોતરું છે, કોઈ અંશ ગોટલી છે, કોઈ અંશ મીઠાશ છે; તેમ એક જીવવસ્તુ (વિષે) કોઈ અંશ જીવદ્રવ્ય છે, કોઈ અંશ જીવક્ષેત્ર છે, કોઈ અંશ જીવકાળ છે, કોઈ અંશ જીવભાવ છે,—એ પ્રમાણે તો નથી, એવું માનતાં સર્વ વિપરીત થાય છે. તેથી આ પ્રમાણે છે કે જેમ એક આમ્રફળ સ્પર્શ-રસ-ગંધ-વર્ણો બિરાજમાન પુદ્ગલનો પિંડ છે, તેથી સ્પર્શમાત્રથી વિચારતાં સ્પર્શમાત્ર છે, રસમાત્રથી વિચારતાં રસમાત્ર છે, ગંધમાત્રથી

* શ્રી સમયસારતી આત્મખ્યાતિ ટીકામાં આ ભાગ કળશરૂપ પદ્ય નથી, પરંતુ ગદ્ય છે; તેથી તેને કળશ તરીકે નંબર આપવામાં આવ્યો નથી.

વિચારતાં ગંધમાત્ર છે, વર્ણુમાત્રથી વિચારતાં વર્ણુમાત્ર છે; તેમ એક જીવ-વસ્તુ સ્વદ્રવ્ય-સ્વક્ષેત્ર-સ્વકાળ-સ્વભાવે ઊરાજમાન છે, તેથી સ્વદ્રવ્યરૂપે વિચારતાં સ્વદ્રવ્યમાત્ર છે, સ્વક્ષેત્રરૂપે વિચારતાં સ્વક્ષેત્રમાત્ર છે, સ્વકાળરૂપે વિચારતાં સ્વકાળમાત્ર છે. સ્વભાવરૂપે વિચારતાં સ્વભાવમાત્ર છે. તેથી એમ કહ્યું કે જે વસ્તુ છે તે 'અખંડિત' છે. 'અખંડિત' શબ્દનો આવો અર્થ છે.

(શાલિની)

**યોજ્યં ભવો જ્ઞાનમાત્રોઽહમસ્મિ
જ્ઞેયો જ્ઞેયજ્ઞાનમાત્રઃ સ નૈવ ।
જ્ઞેયો જ્ઞેયજ્ઞાનકલ્લોલવલ્ગન્
જ્ઞાનજ્ઞેયજ્ઞાતૃમદ્વસ્તુમાત્રઃ ॥ ૮-૨૭૧ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—ભાવાર્થ આમ છે કે જ્ઞેય-જ્ઞાયકસંબંધ વિષે ઘણી ભ્રાંતિ ચાલે છે, તેથી કોઈ એમ સમજશે કે જીવવસ્તુ જ્ઞાયક, પુદ્ગલથી માંડીને ભિન્નરૂપ છ દ્રવ્યો જ્ઞેય છે; પરંતુ એમ તો નથી, જેમ હમણાં કહેવામાં આવે છે તેમ છે—“અહમ્ અયં યઃ જ્ઞાનમાત્રઃ ભાવઃ અસ્મિ” (અહમ્) હું (અયં યઃ) જે કોઈ (જ્ઞાનમાત્રઃ ભાવઃ અસ્મિ) ચેતનાસર્વસ્વ એવી વસ્તુસ્વરૂપ છું “સઃ જ્ઞેયઃ ન ઇવ” તે હું જ્ઞેયરૂપ છું, પરંતુ એવા જ્ઞેયરૂપ નથી; કેવા જ્ઞેયરૂપ નથી? “જ્ઞેયજ્ઞાનમાત્રઃ” (જ્ઞેય) પોતાના જીવથી ભિન્ન છ દ્રવ્યોના સમૂહના (જ્ઞાનમાત્રઃ) જાણપણામાત્ર. ભાવાર્થ આમ છે કે—હું જ્ઞાયક અને સમસ્ત છ દ્રવ્યો મારાં જ્ઞેય-એમ તો નથી. તો કેમ છે? આમ છે—“જ્ઞાનજ્ઞેયજ્ઞાતૃમદ્વસ્તુમાત્રઃ જ્ઞેયઃ” (જ્ઞાન) જ્ઞાન અર્થાત્ જાણપણારૂપ શક્તિ, (જ્ઞેય) જ્ઞેય અર્થાત્ જાણવાયોગ્ય શક્તિ, (જ્ઞાતૃ) જ્ઞાતા અર્થાત્ અનેક શક્તિએ ઊરાજમાન વસ્તુમાત્ર,—એવા ત્રણ ભેદ (મદ્વસ્તુમાત્રઃ) મારું સ્વરૂપમાત્ર છે (જ્ઞેયઃ) એવા જ્ઞેયરૂપ છું. ભાવાર્થ આમ છે કે—હું પોતાના સ્વરૂપને વેદવેદકરૂપે જાણું છું તેથી મારું નામ જ્ઞાન, હું પોતા વડે જાણવાયોગ્ય છું તેથી મારું નામ જ્ઞેય, એવી બે શક્તિઓથી માંડીને અનંત શક્તિરૂપ છું તેથી મારું નામ જ્ઞાતા; —એવા નામભેદ છે, વસ્તુભેદ નથી. કેવો છું? “જ્ઞાનજ્ઞેયકલ્લોલવલ્ગન્”

(જ્ઞાન) જીવ જ્ઞાયક છે, (જ્ઞેય) જીવ જ્ઞેયરૂપ છે, એવો જે (કલ્લોલ) વચન-ભેદ તેનાથી (વલ્ગન) ભેદને પાસું છું. ભાવાર્થ આમ છે કે—વચનનો ભેદ છે, વસ્તુનો ભેદ નથી. ૯-૨૭૧.

(પૃથ્વી)

**ક્વચિલ્લસતિ મેચકં ક્વચિન્મેચકામેચકં
ક્વચિત્પુનરમેચકં સહજમેવ તત્ત્વં મમ ।
તથાપિ ન વિમોહયત્યમલમેધસાં તન્મનઃ
પરસ્પરસુસંહતપ્રકટશક્તિચક્રં સ્ફુરત્ ॥ ૧-૨૭૨ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—ભાવાર્થ આમ છે કે આ શાસ્ત્રનું નામ નાટક સમયસાર છે, તેથી જેમ નાટકમાં એક ભાવ અનેકરૂપે દેખાડવામાં આવે છે તેમ એક જીવદ્રવ્ય અનેક ભાવો દ્વારા સાધવામાં આવે છે. “મમ તત્ત્વં” મારો જ્ઞાનમાત્ર જીવપદાર્થ આવો છે. કેવો છે? “ક્વચિત્ મેચકં લસતિ” કર્મસંયોગ વડે રાગાદિ વિભાવરૂપ પરિણતિથી જેતાં અશુદ્ધ છે એવો આસ્વાદ આવે છે. “પુનઃ” એકાન્તથી આવો જ છે એમ નથી; આવો પણ છે—“ક્વચિત્ અમેચકં” એક વસ્તુમાત્રરૂપ જેતાં શુદ્ધ છે. એકાન્તથી આવો પણ નથી. તો કેવો છે? “ક્વચિત્ મેચકામેચકં” અશુદ્ધ પરિણતિરૂપ તથા વસ્તુમાત્રરૂપ એમ એકીવખતે જેતાં અશુદ્ધ પણ છે, શુદ્ધ પણ છે;—એ પ્રમાણે બંને વિકલ્પો ઘટે છે. એવું કેમ છે? (સહજ) સ્વભાવથી એવું જ છે. “તથાપિ” તોપણ “અમલમેધસાં તત્ત્ મનઃ ન વિમોહયતિ” (અમલમેધસાં) સમ્યગ્દષ્ટિ જીવોની (તત્ત્ મનઃ) તત્ત્વજ્ઞાનરૂપ છે જે બુદ્ધિ તે (ન વિમોહયતિ) સંશયરૂપ થતી નથી—બ્રમને પ્રાપ્ત થતી નથી. ભાવાર્થ આમ છે કે—જીવનું સ્વરૂપ શુદ્ધ પણ છે, અશુદ્ધ પણ છે, શુદ્ધ-અશુદ્ધ પણ છે—એમ કહેતાં અવધારવામાં બ્રમને સ્થાન છે, તોપણ જેઓ સ્યાદ્રાદરૂપ વસ્તુ અવધારે છે તેમને સુગમ છે, બ્રમ ઊપજતો નથી. કેવી છે વસ્તુ? “પરસ્પરસુસંહતપ્રકટશક્તિચક્રં” (પરસ્પરસુસંહત) પરસ્પર મળેલી છે (પ્રકટશક્તિ) સ્વાનુભવગોચર જીવની જે અનેક શક્તિઓ તેમનો (ચક્રં) સમૂહ છે જીવવસ્તુ. વળી કેવી છે? “સ્ફુરત્” સર્વ કાળ ઉદ્યોતમાન છે. ૯-૨૭૨.

(પૃથ્વી)

इतो गतमनेकतां दधदितः सदाप्येकता-
मितः क्षणविभङ्गुरं ध्रुवमितः सदैवोदयात् ।

इतः परमविस्तृतं घृतमितः प्रदेशैर्निजै-
रहो सहजमात्मनस्तदिदमद्भुतं वैभवम् ॥ १०-२७३ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“અહો આત્મનઃ તત્ત્વ ઇદમ્ સહજમ્ વૈભવમ્ અદ્ભુતં” (અહો) ‘અહો’ સંબોધન વચન છે. (આત્મનઃ) જીવવસ્તુની (તત્ત્વ ઇદમ્ સહજમ્) અનેકાન્તસ્વરૂપ એવી (વૈભવમ્) આત્માના ગુણસ્વરૂપ લક્ષ્મી (અદ્ભુતં) અચંબો ઉપજાવે છે. શા કારણથી એવી છે? “इतः अनेकतां गतम्” (इतः) પર્યાયરૂપ દષ્ટિથી જોતાં (અનેકતાં) અનેક છે એવા ભાવને (ગતમ્) પ્રાપ્ત થયેલી છે; “इतः सदा अपि एकताम् दधत्” (इतः) તે જ વસ્તુને દ્રવ્ય-રૂપે જોતાં (સદા અપિ એકતામ્ દધત્) સદાય એક છે એવી પ્રતીતિને ઉપજાવે છે. વળી કેવી છે? “इतः क्षणविभङ्गुरं” (इतः) સમય સમય પ્રતિ અખંડ ધારાપ્રવાહરૂપ પરિણમે છે એવી દષ્ટિથી જોતાં (ક્ષણવિભંગ્ગુરં) વિનશે છે, ઉપજે છે; “इतः सदा एव उदयात् ध्रुवम्” (इतः) સર્વ કાળ એકરૂપ છે એવી દષ્ટિથી જોતાં, (સદા એવ ઉદયાત્ ધ્રુવમ્) સર્વ કાળ અવિનશ્ચર છે એમ વિચારતાં, (ધ્રુવમ્) શાશ્વત છે. “इतः परमविस्तृतं” (इतः) વસ્તુને પ્રમાણુદષ્ટિથી જોતાં (પરમવિસ્તૃતં) પ્રદેશોથી લોકપ્રમાણુ છે, જ્ઞાનથી જ્ઞેયપ્રમાણુ છે; “इतः निजैः प्रदेशैः घृतम्” (इतः) નિજ પ્રમાણુની દષ્ટિથી જોતાં (નિજૈઃ પ્રદેશૈઃ) ખોતાના પ્રદેશમાત્ર (ઘૃતમ્) પ્રમાણુ છે. ૧૦-૨૭૩.

(પૃથ્વી)

कषायकलिरेकतः स्वलति शान्तिरस्त्येकतो
भवोपहतिरेकतः स्पृशति मुक्तिरप्येकतः ।
जगत्त्रितयमेकतः स्फुरति चिच्चकास्त्येकतः
स्वभावमहिमात्मनो विजयतेऽद्भुताद्भुतः ॥ ११-२७४ ॥

ખંડાન્વય સહિત અર્થ:—“આત્મનઃ સ્વભાવમહિમા વિજયતે” (આત્મનઃ)

જીવદ્રવ્યનો (સ્વભાવમહિમા) સ્વભાવમહિમા અર્થાત્ સ્વરૂપની મોટાપ (વિજયતે) સર્વથી ઉત્કૃષ્ટ છે. કેવો છે મહિમા? “અદ્ભુતાત્ અદ્ભુતઃ” આશ્ચર્યથી આશ્ચર્ય-રૂપ છે. તે શું છે આશ્ચર્ય? “એકતઃ કપાયકલિઃ સ્ખલતિ” (એકતઃ) વિભાવ-પરિણામશક્તિરૂપ વિચારતાં (કષાય) મોહ-રાગ-દ્વેષનો (કલિઃ) ઉપદ્રવ થઈને (સ્ખલતિ) સ્વરૂપથી ભ્રષ્ટ થઈ પરિણમે છે, એવું પ્રગટ જ છે; “એકતઃ શાન્તિઃ અસ્તિ” (એકતઃ) જીવનું શુદ્ધ સ્વરૂપ વિચારતાં (શાન્તિઃ અસ્તિ) ચેતનામાત્ર સ્વરૂપ છે, રાગાદિ અશુદ્ધપણું વિદ્યમાન જ નથી. વળી કેવું છે? “એકતઃ મવોપહતિઃ અસ્તિ” (એકતઃ) અનાદિ કર્મસંયોગરૂપ પરિણમેલ છે તેથી (મવ) સંસાર-ચતુર્ગતિમાં (ઉપહતિઃ) અનેક વાર પરભ્રમણ (અસ્તિ) છે; “એકતઃ મુક્તિઃ સ્પૃશતિ” (એકતઃ) જીવનું શુદ્ધ સ્વરૂપ વિચારતાં (મુક્તિઃ સ્પૃશતિ) જીવ-વસ્તુ સર્વ કાળ મુક્ત છે એવું અનુભવમાં આવે છે. વળી કેવું છે? “એકતઃ જગત્ત્રિતયમ્ સ્ફુરતિ” (એકતઃ) જીવનો સ્વભાવ સ્વ-પરજ્ઞાયક છે એમ વિચારતાં (જગત્) સમસ્ત જ્ઞેયવસ્તુના (ત્રિતયં) અતીત-અનાગત-વર્તમાનકાળગોચર પર્યાય (સ્ફુરતિ) એક સમયમાત્ર કાળમાં જ્ઞાનમાં પ્રતિબિંબરૂપ છે; “એકતઃ ચિત્ત્ ચકાસ્તિ” (એકતઃ) વસ્તુને સ્વરૂપસત્તામાત્ર વિચારતાં (ચિત્) ‘શુદ્ધ જ્ઞાનમાત્ર’ (ચકાસ્તિ) એમ શોભે છે. ભાવાર્થ આમ છે કે—વ્યવહારમાત્રથી જ્ઞાન સમસ્ત જ્ઞેયને જાણે છે, નિશ્ચયથી જાણતું નથી, પોતાના સ્વરૂપમાત્ર છે, કેમ કે જ્ઞેય સાથે વ્યાપ્ય-વ્યાપકરૂપ નથી. ૧૧-૨૭૪.

(માલિની)

**જયતિ સહજતેજઃપુજ્જમજ્જત્ત્રિલોકી-
સ્વલદ્વિલવિકલ્પોઽપ્યેક એવ સ્વરૂપઃ ।
સ્વસવિસરપૂર્ણાચ્છિન્નતત્ત્વોપલમ્ભઃ
પ્રસમનિયમિતાર્ચિશ્ચિન્વમત્કાર એષઃ ॥૧૨-૨૭૫॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“એષઃ ચિન્વમત્કારઃ જયતિ” અનુભવપ્રત્યક્ષ જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુ સર્વ કાળ જયવંત પ્રવર્તે. ભાવાર્થ આમ છે કે સાક્ષાત્ ઉપાદેય છે. કેવી છે? “સહજતેજઃપુજ્જમજ્જત્ત્રિલોકીસ્વલદ્વિલવિકલ્પઃ” (સહજ) દ્રવ્યના સ્વરૂપભૂત (તેજઃપુજ્જ) કેવળજ્ઞાનમાં (મજ્જત્) જ્ઞેયરૂપે મક્ષ જે (ત્રિલોકી)

સમસ્ત જ્ઞેયવસ્તુ, તેના કારણે (સ્વલત્) ઊપજ્યા છે (અલિલવિકલ્પઃ) અનેક પ્રકારના પર્યાયભેદ જેમાં, એવી છે જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુ; “અપિ” તોપણ “એકઃ એવ સ્વરૂપઃ” એક જ્ઞાનમાત્ર જીવવસ્તુ છે. વળી કેવી છે? “સ્વરસ-વિસરપૂર્ણાચ્છિન્નતત્ત્વોપલમ્ભઃ” (સ્વરસ) ચેતનાસ્વરૂપની (વિસર) અનંત શક્તિથી (પૂર્ણ) સમગ્ર છે, (અચ્છિન્ન) અનંત કાળ પર્યાન્ત શાશ્વત છે,—એવા (તત્ત્વ) જીવવસ્તુસ્વરૂપની (ઉપલમ્ભઃ) થઈ છે પ્રાપ્તિ જેને, એવી છે. વળી કેવી છે? “પ્રસમનિયમિતાર્વિઃ” (પ્રસમ) જ્ઞાનાવરણકર્મનો વિનાશ થતાં પ્રગટ થયું છે (નિયમિત) જેટલું હતું તેટલું (અર્ચિઃ) કેવળજ્ઞાનસ્વરૂપ જેનું, એવી છે. ભાવાર્થ આમ છે કે પરમાત્મા સાક્ષાત્ નિરાવરણ છે. ૧૨-૨૭૫.

(માલિની)

**અવિચલિતચિદાત્મન્યાત્મનાત્માનમાત્મ-
ન્યનવસ્તનિમગ્નં ધારયદ્ ધ્વસ્તમોહઃ ।
ઉદિતમમૃતચન્દ્રજ્યોતિરેતત્સમન્તા-
જ્વલતુ વિમલપૂર્ણં નિઃસપ્તનસ્વભાવમ્ ॥ ૧૩-૨૭૬ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“એતત્ અમૃતચન્દ્રજ્યોતિઃ ઉદિતમ્” (એતત્) પ્રત્યક્ષપણે વિદ્યમાન (અમૃતચન્દ્રજ્યોતિઃ) ‘અમૃતચન્દ્રજ્યોતિઃ’—આ પદના બે અર્થ છે. પહેલો અર્થ—(અમૃત) મોક્ષરૂપી (ચન્દ્ર) ચન્દ્રમાનો (જ્યોતિઃ) પ્રકાશ (ઉદિતમ્) પ્રગટ થયો. ભાવાર્થ આમ છે કે શુદ્ધ જીવસ્વરૂપ મોક્ષમાર્ગ એવા અર્થનો પ્રકાશ થયો. બીજો અર્થ આમ છે કે (અમૃતચન્દ્ર) અમૃતચન્દ્ર નામ છે ટીકાના કર્તા આચાર્યનું, તેમની (જ્યોતિઃ) બુદ્ધિના પ્રકાશરૂપ (ઉદિતમ્) શાસ્ત્ર સંપૂર્ણ થયું. શાસ્ત્રને આશીર્વાદ દેતા થકા કહે છે—“નિઃસપ્તનસ્વભાવમ્ સમન્તાત્ જ્વલતુ” (નિઃસપ્તન) નથી કોઈ શત્રુ જેનો એવું, (સ્વભાવમ્) અબાધિત સ્વરૂપે (સમન્તાત્) સર્વ કાળ સર્વ પ્રકારે (જ્વલતુ) પરિપૂર્ણ પ્રતાપસંયુક્ત પ્રકાશમાન હો. કેવું છે? “વિમલપૂર્ણ” (વિમલ) પૂર્વાપર વિરોધરૂપ મળથી રહિત છે તથા (પૂર્ણ) અર્થથી ગંભીર છે. “ધ્વસ્તમોહમ્” (ધ્વસ્ત) મૂળથી ઉખાડી તાળી છે (મોહમ્) ભ્રાન્તિ જેણે, એવું છે. ભાવાર્થ આમ છે કે આ શાસ્ત્રમાં શુદ્ધ જીવનું સ્વરૂપ નિઃસદેહપણે કહ્યું છે. વળી કેવું છે? “આત્મના

આત્મનિ આત્માનમ્ અનવરતનિમગ્નં ધારયત્” (આત્મના) જ્ઞાનમાત્ર શુદ્ધ જીવ વડે (આત્મનિ) શુદ્ધ જીવમાં (આત્માનમ્) શુદ્ધ જીવને (અનવરતનિમગ્નં ધારયત્) નિરંતર અનુભવગોચર કરતું થકું. કેવો છે આત્મા? “અવિચ્છિન્નચિદાત્મનિ” (અવિચ્છિન્ન) સર્વ કાળ એકરૂપ જે (ચિત્) ચેતના તે જ છે (આત્મનિ) સ્વરૂપ જેનું, એવો છે. નાટક સમયસારમાં અમૃતચંદ્રસૂરિએ કહેલો જે સાધ્ય-સાધક ભાવ તે સંપૂર્ણ થયો. નાટક સમયસાર શાસ્ત્ર પૂર્ણ થયું.—આ આશીર્વાદ વચન છે. ૧૩-૨૭૬.

(શાર્દૂલવિકીરિત)

**યસ્માદ્દૈતમભૂતપુરા સ્વપર્યોભૂતં યતોઽન્તરં
રાગદ્વેષપરિગ્રહે સતિ યતો જાતં ક્રિયાકારકૈઃ ।
મુજ્જાના ચ યતોઽનુભૂતિરખિલં ચિન્નં ક્રિયાયાઃ ફલં
તદ્વિજ્ઞાનઘનૌઘમગ્નમધુના કિચ્છિન્ન કિચ્છિત્કિલ ॥ ૧૪-૨૭૭ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“કિલ તત્ કિચ્છિત્ અખિલં ક્રિયાયાઃ ફલં અધુના તત્ વિજ્ઞાનઘનૌઘમગ્નમ્ ચિન્નં ન કિચ્છિત્” (કિલ) નિશ્ચયથી (તત્) જેનો અવગુણ કહીશું એવો જે, (કિચ્છિત્ અખિલં ક્રિયાયાઃ ફલં) કોઈ એક પર્યાયાર્થિક નયથી મિથ્યાદષ્ટિ જીવને અનાદિ કાળથી નાના પ્રકારની ભોગ સામગ્રીને ભોગવતાં મોહ-રાગ-દ્વેષરૂપ અશુદ્ધ પરિણતિના કારણે, કર્મનો બંધ અનાદિ કાળથી થતો હતો તે (અધુના) સમ્યક્ત્વની ઉત્પત્તિથી માંડીને (તત્ વિજ્ઞાન-ઘનૌઘમગ્નમ્) શુદ્ધ જીવસ્વરૂપના અનુભવમાં સમાયો થકો (ચિન્નં) મટી ગયો; તે (ન કિચ્છિત્) મટતાં કાંઈ છે જ નહિ; જે હતું તે રહ્યું. કેવું હતું ક્રિયાનું ફળ? “યસ્માત્ સ્વપર્યોઃ પુરા દૈતમ્ અભૂત” (યસ્માત્) જે ક્રિયાના ફળના કારણે (સ્વપર્યોઃ) ‘આ આત્મસ્વરૂપ, આ પરસ્વરૂપ’ એવું (પુરા) અનાદિ કાળથી (દૈતમ્ અભૂત) દ્વિવિધાપણું થયું. ભાવાર્થ આમ છે કે મોહ-રાગ-દ્વેષ સ્વચેતના-પરિણતિ જીવની-એમ માન્યું. વળી ક્રિયાફળથી શું થયું? “યતઃ અત્ર અન્તરં ભૂતં” (યતઃ) જે ક્રિયાફળના કારણે (અત્ર) શુદ્ધ જીવવસ્તુના સ્વરૂપમાં (અન્તરં ભૂતં) અંતરાય થયો. ભાવાર્થ આમ છે કે જીવનું સ્વરૂપ તો અનંત-ચતુષ્ટયરૂપ છે; અનાદિથી માંડીને અનંત કાળ ગયો, જીવ પોતાના સ્વરૂપને ન પામ્યો, ચતુર્ગતિસંસારનું દુઃખ પામ્યો; તે પણ ક્રિયાના ફળના કારણે.

૨૬૪

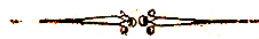
સમયસાર-કલશ

વળી ક્રિયાફળથી શું થયું? “યતઃ રાગદ્વેષપરિગ્રહે સત્તિ ક્રિયાકારકૈઃ જાતં” (યતઃ) જે ક્રિયાના ફળથી (રાગદ્વેષ) અશુદ્ધ પરિણતિરૂપ (પરિગ્રહે) પરિણામ થયા, એમ (સત્તિ) થતાં (ક્રિયાકારકૈઃ જાતં) ‘જીવ રાગાદિ પરિણામોનો કર્તા છે તથા ભોક્તા છે’ ઇત્યાદિ જેટલા વિકલ્પો ઊપજ્યા તેટલા ક્રિયાના ફળથી ઊપજ્યા. વળી ક્રિયાના ફળના કારણે શું થયું? “યતઃ અનુભૂતિઃ મુજ્જાના” (યતઃ) જે ક્રિયાના ફળના કારણે (અનુભૂતિઃ) આઠ કર્મોના ઉદયનો સ્વાદ (મુજ્જાના) ભોગવ્યો. ભાવાર્થ આમ છે કે આઠેય કર્મોના ઉદયથી જીવ અત્યંત દુઃખી છે, તે પણ ક્રિયાના ફળના કારણે. ૧૪-૨૭૭.

(ઉપખતિ)

**સ્વશક્તિસંસૂચિતવસ્તુતત્ત્વૈ-
વ્યાख्या કૃતેયં સમયસ્ય શબ્દૈઃ ।
સ્વરૂપગુણસ્ય ન કિચ્ચિદસ્તિ
કર્તવ્યમેવામૃતચન્દ્રસૂરેઃ ॥ ૧૫-૨૭૮ ॥**

ખંડાન્વય સહિત અર્થઃ—“અમૃતચન્દ્રસૂરેઃ કિચ્ચિત્ કર્તવ્યમ્ ન અસ્તિ
એવ” (અમૃતચન્દ્રસૂરેઃ) ગ્રંથકર્તાનું નામ અમૃતચન્દ્રસૂરિ છે, તેમનું (કિચ્ચિત્)
નાટક સમયસારનું (કર્તવ્યમ્) કરવાપણું (ન અસ્તિ એવ) નથી. ભાવાર્થ આમ
છે કે નાટક સમયસાર ગ્રંથની ટીકાના કર્તા અમૃતચન્દ્ર નામના આચાર્ય પ્રગટ
છે, તેપણુ મહાન છે, મોટા છે, સંસારથી વિરક્ત છે, તેથી ગ્રંથ કરવાનું
અભિમાન કરતા નથી. કેવા છે અમૃતચન્દ્રસૂરિ? “સ્વરૂપગુણસ્ય” દ્વાદશાંગ-
રૂપ સૂત્ર અનાદિનિધન છે, કોઈએ કરેલ નથી—એમ જાણીને પોતાને ગ્રંથનું
કર્તાપણું નથી માન્યું જેમણે, એવા છે. એમ કેમ છે? કારણ કે “સમયસ્ય
इयं व्याख्या शब्दैः कृता” (સમયસ્ય) શુદ્ધ જીવસ્વરૂપની (इयं व्याख्या) નાટક
સમયસાર નામક ગ્રંથરૂપ વ્યાખ્યા (शब्दैः कृता) વચનાત્મક એવા શબ્દરાશિ
વડે કરવામાં આવી છે. કેવો છે શબ્દરાશિ? “સ્વશક્તિસંસૂચિતવસ્તુતત્ત્વૈઃ”
(સ્વશક્તિ) શબ્દોમાં છે અર્થ સૂચવવાની શક્તિ, તેથી (સંસૂચિત) પ્રકાશમાન થયો
છે (વસ્તુ) જીવાદિ પદાર્થોનો (તત્ત્વૈઃ) દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયરૂપ, ઉત્પાદ-વ્યય-ક્રોધ્ય-
રૂપ અથવા હેય-ઉપાદેયરૂપ નિશ્ચય જેના વડે, એવો છે શબ્દરાશિ. ૧૫-૨૭૮.

समयसार—कलशनी वार्शानुक्रम सूचि

	कलश	पृष्ठ		कलश	पृष्ठ
अ			अन्येभ्यो व्यतिरिक्तमात्मनियतं	२३५	२२१
अकर्ता जीवोऽयं	१९५	१८४	अयि कथमपि मृत्वा	२३	२४
अखंडितमनाकुलं	१४	१७	अर्थालम्बनकाल एव कलमन्	२५७	२४३
अचित्यशक्तिः स्वयमेव	१४४	१३४	अलमलमतिजल्पै-	२४४	२२७
अच्छाच्छाः स्वयमुच्छलन्ति	१४१	१३०	अवतरति न यावद्	२९	३१
अज्ञानतस्तु सतृणाभ्यव-	५७	५९	अविचलितचिदात्म-	२७६	२६२
अज्ञानमयभावानामज्ञानी	६८	६६	अस्मिन्ननादिनि	४४	४६
अज्ञानमेतदधिगम्य	१६९	१६०	आ		
अज्ञानान्मृगतृष्णिकां जलधिया	५८	५९	आक्रामन्नविकल्पभावमचलं	९३	७८
अज्ञानी प्रकृतिस्वभाव-	१९७	१८६	आत्मनश्चित्तयैवालं	१९	२०
अज्ञानं ज्ञानमप्येवं	६१	६२	आत्मभावान्करोत्यात्मा	५६	५८
अतो हताः प्रमादिनो	१८८	१७८	आत्मस्वभावं परभावभिन्न-	१०	१२
अतः शुद्धनयायन्तं	७	८	आत्मा ज्ञानं स्वयं ज्ञानं	६२	६३
अत्यन्तं भावयित्वा विरति-	२३३	२१९	आत्मानुभूतिरिति	१३	१६
अत्र स्याद्वादशुद्धयर्थं	२४७	२२९	आत्मानं परिशुद्धिमीप्सुभि-	२०८	१९६
अथ महासदनिर्भरमंथरं	११३	१०१	आसंसारत एव धावति	५५	५८
अद्वैतापि हि चेतना	१८३	१७४	आसंसारविरोधिसंवर-	१२५	११५
अध्यास्य शुद्धनय-	१२०	१०९	आसंसाराल्प्रतिपदममी	१३८	१२७
अध्यास्यात्मनि सर्वभावभवनं	२५९	२४६	इ		
अनन्तधर्मणस्तत्त्वं	२	२	इति परिचिततत्त्वै-	२८	३०
अनवरतमनन्तै-	१८७	१७८	इति वस्तुस्वभावं स्वं ज्ञानी	१७६	१६५
अनाद्यनंतमचलं	४१	४३	इति वस्तुस्वभावं स्वं नाज्ञानी	१७७	१६६
अनेनाध्यवसायेन	१७१	१६१			

(२६७)

	उल्लेख	पृष्ठ		उल्लेख	पृष्ठ
कर्ता कर्ता भवति न यथा	९९	८४	जीवाजीवविवेकपुष्कलदृशा	३३	३७
कर्ता कर्मणि नास्ति	९८	८३	जीवादजीवमिति	४३	४५
कर्तारं स्वफलेन यत्किल	१५२	१४१	जीवः करोति यदि पुद्गलकर्म	६३	६३
कर्तृवेद्यितुश्च युक्तिवशतो	२०९	१९७			
कर्तृत्वं न स्वभावोऽस्य	१९४	१८४	ज्ञ		
कर्म सर्वमपि सर्वविदो	१०३	८९	ज्ञप्तिः करोतौ न हि	९७	८२
कर्मैव प्रवितर्क्य कर्तृ हतकैः	२०४	१९२	ज्ञानमय एष भावः	६६	६५
कषायकलिकेतः	२७४	२६०	ज्ञानवान् स्वरसतोऽपि	१४९	१३८
कांत्यैव स्नपयंति ये	२४	२५	ज्ञानस्य संचेतनयैव नित्यं	२२४	२१२
कार्यत्वादकृतं न कर्म	२०३	१९०	ज्ञानादेव ज्वलनपयसोः	६०	६१
कृतकारितानुमनै-	२२५	२१३	ज्ञानाद्विवेकतया तु	५९	६०
क्लिश्यंतां स्वयमेव	१४२	१३२	ज्ञानिन् कर्म न जातु	१५१	१४०
क्वचिल्लसति मेचकं	२७२	२५९	ज्ञानिनो न हि परिग्रहभावं	१४८	१३७
			ज्ञानिनो ज्ञाननिर्वृत्ताः	६७	६५
क्ष			ज्ञानी करोति न	१९८	१८७
क्षणिकमिदमिहैकः	२०६	१९४	ज्ञानी जानन्नपीमां	५०	५३
			ज्ञेयाकारकलंकमेचकचित्ति	२५१	२३५
			ट		
घृतकुंभाभिधानेऽपि	४०	४३	टंकोत्कीर्णविशुद्धबोधविसरा-	२६१	२४८
			टंकोत्कीर्णस्वरसनिचित-	१६१	१५१
			त		
चिच्छक्तिव्याप्तसर्वस्व-	३५	३९	तज्ज्ञानस्यैव सामर्थ्यं	१३४	१२३
चिदिपिडचंडिमविलासिबिकास-	२६८	२५४	तथापि न निर्गलं	१६६	१५७
चित्रात्मशक्तिसमुदायमयो	२७०	२५६	तदथ कर्म शुभाशुभभेदतो	१००	८५
चित्त्वभावभरभावितभावा-	९२	७८	त्यक्त्वाऽशुद्धिविभाधि	१९१	१८१
चिरमिति नवतत्त्व-	८	९	त्यक्तं येन फलं स कर्म	१५३	१४३
चैद्रूप्यं जडरूपतां च	१२६	११६	त्यजतु जगदिदानीं	२२	२२
ज					
जयति सहजतेजः	२७५	२६१			
जानाति यः स न करोति	१६७	१५८			

(२६६)

	उलश	पृष्ठ		उलश	पृष्ठ
भिन्नक्षेत्रनिषण्णबोध्य-	२५४	२३९	ये ज्ञानमात्रनिजभावमयी-	२६६	२५२
भूतं भान्तमभूतमेव	१२	१४	योऽयं भावो ज्ञानमात्रो	२७१	२५८
भेदज्ञानोच्छलन-	१३२	१२०	यः करोति स करोति केवलं	९६	८१
भेदविज्ञानतः सिद्धाः	१३१	११९	यः परिणमति स कर्ता	५१	५४
भेदोन्मादं भ्रमरसभरा-	११२	९९	यः पूर्वभावकृतकर्म-	२३२	२१८
भोक्तृत्वं न स्वभावोऽस्य	१९६	१८५			
			र		
म			रागजन्मनि निमित्तां	२२१	२०९
मग्नाः कर्मनयाव-	१११	९८	रागद्वेषद्वयमुदयते	२१७	२०५
मज्जन्तु निर्भरममी	३२	३५	रागद्वेषविभावमुक्तमहसो	२२३	२११
माऽकर्तारममी स्पृशन्तु	२०५	१९३	रागद्वेषविमोहानां	११९	१०८
मिथ्यादृष्टेः स एवास्य	१७०	१६०	रागद्वेषविह हि भवति	२१८	२०६
मोक्षहेतुतिरोधानात्	१०८	९३	रागद्वेषोत्पादकं तत्त्वदृष्ट्या	२१९	२०७
मोहविलासविजृम्भित-	२२७	२१५	रागाद्यास्त्रबरोधतो	१३३	१२२
मोहाद्यदहमकार्षं	२२६	२१४	रागादयो बन्धनिदानमुक्ता	१७४	१६३
			रागादीनामुदयमदयं	१७९	१६७
य			रागादीनां झगिति विगमात्	१२४	११३
य एव मुक्त्वा नयपक्षपातं	६९	६८	रागोद्गारमहारसेन सकलं	१६३	१५३
यन्तु वस्तु कुरुते	२१४	२०२	रुन्धन् बन्धं नवमिति	१६२	१५२
यत्र प्रतिक्रमणमेव	१८९	१७९			
यत्सन्नाशमुपैति तन्न नियतं	१५७	१४७	ल		
यदि कथमपि धारावाहिना	१२७	११७	लोकः कर्म ततोऽस्तु	१६५	१५६
यदिह भवति रागद्वेष-	२२०	२०८	लोकः शाश्वत एक एष	१५५	१४६
यदेतद् ज्ञानात्मा	१०५	९१			
यस्माद् द्वैतमभूत्पुरा	२७७	२६३	व		
यादृक् तादृगिहास्ति	१५०	१३९	वर्णादिसामग्र्यमिदं विदन्तु	३९	४२
यावत्पाकमुपैति कर्मविरति-	११०	९५	वर्णाद्या वा रागमोहादयो वा	३७	४०
ये तु कर्तारमात्मानं	१९९	१८८	वर्णाद्यैः सहितस्तथा	४२	४४
ये तु स्वभावनियमं	२०२	१९०	वस्तु चैकमिह नान्यवस्तुनो	२१३	२०२
ये त्वेनं परिवृत्य	२४१	२२४	विकल्पकः परं कर्ता	९५	८०

